

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

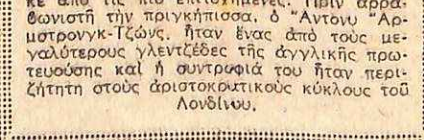
APIB.

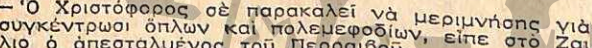

τυχούς βλα-
(μης,
της.. άνοι-
παλόμενης!
ΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

κρίνεις για την υπομονή πο-
 έδεια ως τώρα και για
 σημερινή χειρονομία μου.
 Έκείνο όμως που ξέρω εγώ
 είναι πώς έκανα ό,τι μου
 παγόρευε ή συνείδησή μου.

να δρῇ ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον τῶν ἑλλήνων.
 ἡμεῖς. Ἀλλά μὲν τὸν ἐπέμεναι τοῦ φιλέλληνα δι-
 λληνίδα γυναικᾶ, ὁ Ζαυπέλιος σώθηκε τελικὰ.
 δὴ ἐλεύθερη τὴν Ἑλλάδα, τὸ μεγάλο του ὄνειρο.
 Γ. Β. Ι.

ἄγκος, ὁ Ἀριστείδης Παπᾶς κι' Εὐτυχῶς. "Όταν ..."

κοντόναυα στο νησί περικύβητο παρόμοια, που τότε είχε κυνηγηθεί, υπήρξαν τότε τάξεις της Έταρ-χίας να ριζώνη για καλά. Ή βέβαις της. Από στιγμή σε στιγμή 22 Νοεμβρίου, 6 Ζουπές —τόν άλλο υπέρογον παριώφιλος να μιλούσαν λίγο πιο ύ-

Οι Λευκάδιοι όμως άδισά-
πελτον, ήπληκαν από διά κ
“Άγγλων καί τους ήπλην άπό
“Επειτα άπ’ αυτό, ό μεγ
προσάγειές του ό Τεμπλ
πυλόνες.

...αυτῆς περικαλὸς καὶ φρονιτὶς
...γῆλος. Στὴς 10 "Ιανουαρίου
...ὡς διωγμὸς τοῦ τυράννου τῶν
...Ἄνδρουτῶν, ὁ Τόγγας, ὁ
...Στουρνάρας, ὁ "Ἡλίας Μαυ-

...τότε το ζήτημα, οι Βρετανοί του νησιού είχαν
...τον άνακλιψόν. Πρόσφεραν μάλιστα από τα
...προσέβη σε ελασγγελία, δέκα νηλίδοσε διατ
...τόν... έβη. *Ήταν τρομακτικό τό όρνιο αλματο
...ος του νησιού ήταν τότε ό ταγματάρχης Τεμπλ
...λημισό. Είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο πίκας
...ν *Ήπειρο, γιά να υψώσει τους έπαναστάτε

...ροπαλάλητρο του Τσούγκα, ο οποίος σκόπευε να πάρει κι' ένα σωρό άλλους πατριώτες. Θρήνο & φροφισάν. Και μιὰ νύχτα, με' οποδείει του Ζαυρούλη μπόνονο, στο' αστυνομικό κατάστημα των Αθηνών φιλίσμου.

να δρῇ ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον τῶν ἑλλήνων.
 ἡμεῖς. Ἀλλά μὲν τὸν ἐπέμεναι τοῦ φιλέλληνα δι-
 λληνίδα γυναικᾶ, ὁ Ζαυπέλιος σώθηκε τελικὰ.
 δὴ ἐλεύθερη τὴν Ἑλλάδα, τὸ μεγάλο του ὄνειρο.
 Γ. Β. Ι.

Γ. Β. Ι

δμως, είναι να φεύγεις τώρα, όσο βρίσκομαι σ' αυτή την ήρεμη διάθεση.

— Δεν πρέπει όμως να κάνεις δυστυχισμένη τη γυναίκα σου, τόνισε να πετάξει ο νεαρός εφοπλιστής.

Με μία κίνηση μελετημένη, θαρρείς, μπροστά στον καθρέφτη, ο Μάκης τούδεϊξε την πόρτα. Έρριξε αυτός μία στενοχωρημένη ματιά στην 'Αγγελικούλα, που στεκόταν χλωμή σαν φάντασμα, κι' αποφάσισε στο τέλος να φύγει.

Ο Νάσος, έπειτα, γύρισε στο Λίνο Παρκίδη:

— Δε σε χρειάζομαι κι' έσένα πιά εδώ, τού είπε κοφτά. Πήγαίνε στο σπίτι σου.

— Τί πρόκειται να γίνη εδώ; ρώτησε ο έρσοιτέχνης έμπορος γραφομηχανών, κάπως άνησυχά.

— Έννοια σου, δε θάχουμε αίματα, σου δίνω το λόγο μου... Θά κανονίσω όμως τις υπ'έφευξες μου με τη γυναίκα μου και με την αξιολύπητη πεθερά μου.

Ριχνοντας στην 'Αγγελικούλα μία ματιά, που ανέναντα κάποια συμπύκνωση, έφυγε κι' ο έντονος της Νινέττας.

Και τότε ο Μάκης, πήρε το πιο βαρύ του ύφους και γύρισε στη γυναίκα του:

— Τώρα, οι δύο μας!... πρόφερε βαρεία.

«ΕΙΣΑΙ ΜΑΣΤΡΩΠΟΣ!»

Η Θεανώ είχε ακούσει τη φασαρία, και τὰ παρακολούθησε όλα από το διπλανό δωμάτιο. Δεν τόνισε να εμφανισθῇ. «Οχι πώς πιστεύω, ότι η κόρη της είχε στείλει το γράμμα στο Νάσο. Ήξερε καλά τη λατρεία της 'Αγγελικούλας γιὰ τον άντρα της, και θά μπορούσε να στοιχηματίσει το κεφάλι της πώς ποτέ δε θά τούστέλεσε εξ' ιδίας πρωτορωτική επιστολή, και προπάντων ένα έρωτικό κάλεσμα. Θάδεναι στοιχηματίζει πώς η κόρη της τον είχε δολοφονήσει, τὸν νεαρό εφοπλιστή. Ποτέ δεν τὸν ἀνέφερε τον τελευταίο καιρό. Γι' αυτό έμεινε κι' αυτή κεραυνότυπη, όταν άκουσε, όταν αυτή άκουσε το ίδιο να μιλά γιὰ επιστολή, τὸν κάλιστα να τὴ δείχνει. Ή έμφάνισι τὸν κάλιστα, κι' η δραματική σκηνή, πὸν ἀκολούθησε, δεν τὴς άφησαν καιρό να σκεφθῇ τί είχε συμβῇ. ΄Επειτα, δεν παρουσιάστηκε, ἀπὸ φόβου μήπως η παρουσία της έκτραχύνει τὰ πράγματα».

Τώρα έμενε στὴ μέση τοῦ δωματίου, τρεμάμενη και περίμενε.

Η φωνή της 'Αγγελικούλας άκούστηκε πνιγμένη στὸ κλάμμα:

— Μάκη... Σὺ ὀρκίζομαι στὴν ἀγάπη μας. Τί άλλο θέλεις; Μεγαλύτερος ὄρκος δεν ἔ-πάρχει γιὰ μένα. Δεν έγραφα ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράμμα, οὐτε τὸν θυμόνουν αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο, ἀν' ἂν ἦν πέθανε.

— Δικά σου δεν είναι αὐτὰ τὰ γράμματα; τὴ ρώτησε κοφτά.

— Μοιάζουν με τὰ δικά μου. Δεν ξέρω ἂν είναι δικά μου. Πάντως, ἐγὼ δεν τάγραφα. Δε με πιστεύεις;

— Ἄν δεν τάγραψες ἐσύ, πρέπει νὰ τάγραψε κάποια γυναίκα, πούχει τὸν ἴδιο γραφικό χαρακτήρα σ' ἐσένα.

— Ποιά γυναίκα; Πῶς είναι δυνατόν;

— Τὰ γράμματα τῆς μητέρας σου μοιάζουν με τὰ δικά σου...

— Πῶς πᾶει τὸ μυαλό σου; διαμαρτυρήθηκε, ἐξω φρενών, ἡ κοπέλλα. Νομίζεις πῶς θά ἦταν ποτέ δυνατόν ἡ μαμά νὰ τοῦ γράφει, νὰ τὸν καλεῖται;

— Ἀπὸ ὀρκίζομαι πῶς δεν έγραψες ἐσύ;

— Είναι βαρεία κατηγορία αὐτή γιὰ τὴ μητέρα μου, Μάκη.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Διάλεξε και πάρε λοιπόν. Ἡ ἐσύ ἔ-στείλες τὸ γράμμα, ἢ ἡ μητέρα σου... Ποῦ είναι ἡ μητέρα σου;

— Ἐδὼ εἰμαι, βόγγηξε ἡ Θεανώ.

Καί παρουσιάστηκε, πὸ χλωμὴ ἀπὸ τὴν κόρη τῆς ἀκόμα.

— Τ' άκουσε όλα φαντάζομαι, έκανε ὁ Μάκης, ἀπότομα.

— Ναί, τ' άκουσα, και σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἰδέα, πούχεις γιὰ μένα.

— Ἡ κόρη σου με ἀναγκάζει νὰ βάζω τέτοια πράγματα στὸ νοῦ μου.

— Μάκη, πρόφερε ἡ Θεανώ, κοφτά. Αὐτὸ τὸ γράμμα δεν τὸ έγραψε ἡ 'Αγγελικούλα, και φυσικά οὐτε ἐγὼ.

— Τότε, λοιπόν, θά τάγραφα ἐγὼ, σάφ-κασε αὐτός.

— Είναι ἕνα μυστήριο...

— Πῶς θά τὸ ξεδιαλύνῃ ὁ πατέρας τῆς 'Αγγελικούλας, συμπλήρωσε τὴ φράσι ὁ νέος.

— Ὁ πατέρας τῆς 'Αγγελικούλας; Τί δουλειά έχει;

— Ἐτσι, ἔ. Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι δεν ξεχειλίσσε τὸ ποτήρι; Μὲ βρήκατε ἀνεκτικὸ και με θεωρίσατε ἡλίθιο; Λές πῶς δεν είχα

— "Αδειασε ἕνα δολόκληρο βαρε-λάκι!"

τὶς ὑποφύες μου τὸσον καιρό;

— Γιὰ ποιὲς ὑποφύες μιλάς;

— Καταλαβαίνεις πολὺ καλά τὴν έννοιά... Ἐσύ τὴ βοηθεῖς τὴν κόρη σου. Μάλιστα, ὅ-πως τὴ βοηθεῖς στὸ εἰδυλλίῳ τῆς μαζί μου, νομίζεις πῶς ἦταν ἴσως καθήκον σου τώρα, πὸν βλέπεις, ὅτι ἐμένα μοῦ παρουσιάζονται δυσκολίες, νὰ τῆς προμηθεύσεις τὸν ἀντικα-ταστάτη μου. Καί, μάλιστα, ἕνα πλούσιο ἀν-τικαταστάτη...

— Εἰμαι, μ' ἄλλα λόγια, μαστρῳπός; ρώ-τησε ἡ Θεανώ, με μάλιστα πεταμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τοῦς.

Διότασε αὐτὸς μία στιγμὴ, έπειτα τῆς φώναξε, παίρνοντας ἕνα ὕφος κυνικό:

— Εἶσαι μαστρῳπός, μάλιστα! Ἀπὸ και-ρό, τὸ ὑποψιάζομαι, τώρα όμως εἰμαι πιά οἰγούρος. Κοντεύω νὰ παραδεχτῶ, ὅτι δεν τούστειλε τὸ γράμμα ἡ ἴδια ἡ 'Αγγελικούλα, ἀλλὰ ὅτι τούστειλες ἐσύ.

Χωρὶς νὰ ξέρη τί κάνει, ἡ Θεανώ σήκωσε τὸ χέρι τῆς και τὸ κατέβασε ὀρμητικὰ στὸ μάγουλο τοῦ γαμπροῦ τῆς. Ἡ 'Αγγελικούλα ξεφώνισε, σὰ νὰ εἶχε δεχθῇ αὐτὸ τὸ μπάτσι.

— Μαμά!

Ὁ Μάκης στεκόταν μπροστὰ στὶς δυὸ γυ-ναῖκες, σκοτεινός, με τὰ μάτια του μαύρα, σάν τὴ νύχτα.

— Περιόφημα, πρόφερε, ἐπὶ τέλους. Τί ἀ-πάντησι περιμένεις τώρα στὴν εὐγενική σου χειρονομία; Νὰ σ' ἀποτάξω και νὰ σὲ γυ-πώσω κάτω σάν τὸ χταπόδι; Ὁά ἐξευτελι-στῶ ἐγὼ... Μὲ γυναῖκες δε μπορὼ νάχω νὰ κάνω. Γι' αὐτὸ, σήμερα κιόλας, θά τηλεγρα-φίσω στὸν πεθερό μου.

— Ὅχι! Ἰκέτευσε ἡ 'Αγγελικούλα.

— Ὅχι, ἔ; Θέλεις νὰ περάσῃ ἔτσι ἕνα τέτοιο ἐξελίκι;

— Μάκη, θέλω νὰ με πιστέψης... και νὰ συγχωρήσῃς τὴ μαμά.

— Ἡ μητέρα σου θά φύγῃ ὀπωσδήποτε αὐριο πρωτῶ-πρωτῶ μάλιστα... Ἀλλὰ συγχρό-νως, θά λάθῃ κι' ὁ πατέρας σου τὸ τηλε-γράφημα.

— Ὅθὰ μὰς σκοτώσῃ. Ὅθὰ τὰ πιστέψῃ όλα...

— Ἐνὼ εἴσατε δύο ἀδῶα περιστερόκια, δεν είναι ἔτσι; εἰρωνεύτηκε ὁ νέος. Μὲ περ-νᾶτε φαίνεται γιὰ ἡλίθιο... Ἡ νομίζετε πῶς, ἐπειδὴ ἔχετε τὴν ὑπεροχή τοῦ χρήματος, μπο-ρεῖτε νὰ με κάνετε ὅτι θέλετε;

— Πῶς μπορούμε νὰ ἐξελιαθοῦμε; Ἰκέτευ-σε ἡ κοπέλλα. Πές μου, Μάκη, τί θέλεις;

— Πῶς μπορεῖτε δηλαδὴ νὰ ἐξαγοράσετε τὴ σιαπὴ μου... Έκανε αὐτὸς κυνικά.

— Γιατί μιλάς τόσο σκληρά; Ὅθαλεγε κα-νείς πῶς με μισεῖς.

— Δεν είναι ὅσα γιὰ ἀσθηματολογίες... Ἀς μιλήσουμε πεζὰ και πρακτικά, έκανε, με κοφτὴ φωνή, ὁ νέος.

Ἡ ΕΞΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

— Ὅθὰ μπορούσα ἴσως νὰ μὴ τηλεγραφή-σω τοῦ πατέρα σου, 'Αγγελικούλα... ὑπὸ ὀ-ρους...

— Τί θέλεις, λέγε.

— Τὰ λεφτά, ἀποκρίθηκε κοφτά, κυνικά, αὐτός. Τὶς λίρες, πὸν μόν ἂν μοῦ δῶσῃ τῆς μητέρας σου, ὅτι μόν ἂν μοῦ δῶσῃ και τὴν τελευταία λίρα, είναι δυνατό νὰ ξεχάσω κάπως τὸ φέροσμά τῆς.

Γύρισε ἡ 'Αγγελικούλα τὰ μάτια τῆς ἱκε-τευτικά στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ δυστυχ Θεανώ καθόταν, ἕνα κουδάρι, στὴν καρέκλα τῆς, κι' ἔδινε ἑαφνικά τὴν ἐν-τύπωσι πῶς εἶχε περάσει τὸν ἀντικείμενον δέκα χρόνια.

— Κι' έπειτα, τί θά γίνη; ψιθύρισε, με φωνὴν τρεμάμενη.

— Έπειτα, ἐγὼ εἰμαι ὑπεύθυνος, έκανε ὁ Μάκης.

— Ὅθὰ πεθάνοιμε τῆς πείνας.

— Ἐγὼ εἰμαι ὑπεύθυνος, σου λέω...

— Είναι ἡ τελευταία μας σανίδα σωτη-ρίας, αὐτὰ τὰ χρήματα, βόγγηξε ἡ Θεανώ.

— Πολὺ καλά, κράτησε τὴ σανίδα σωτη-ρίας σου. Ἐγὼ πάντως αὐριο πρωτῶ-πρωτῶ θά τηλεγραφήσω στὸν άντρα σου. Συγχρόνως ὁ-μως θά κινήσω και ἀγωγή διαζυγίου.

— Μάκη... ξεφώνισε σπαραχτικά ἡ κο-πέλλα.

— Φυσικά. Κι' ἔχω ἕνα πάτημα σπουδαῖο, ἔχω και μάρτυρες. Λόγος: Ἡ ἀνθικότης τῆς συζύγου, κι' ἡ συνεργία τῆς πεθεράς στὴν ἀνθικότητα. Ὅθὰ γίνη μία δικὴ ἐντυ-πωσιακή, φαντάζομαι, και, φυσικά, ὁ κύριος Λεοντίου, ὁ πλούσιος καπνοβιομήχανος, πὸν δεν ἀνεχόταν νὰ κάνει γαμπρὸ ἕνα κοινὸ θνη-τὸ σάν τὸ Μάκη Λίτα, βάχη λόγους νὰ κα-μαρώνῃ.

Πρόφερε με τόσο μῖσος αὐτὰ τὰ λόγια, πὸν ἡ 'Αγγελικούλα τὸν κύτταξε σὰ νὰ τὸν ἔ-δλεπε πρώτη φορά.

— Μὲ μισεῖς! πρόφερε ἀχνά. Τὰ λόγια σου δείχνουν πῶς με μισεῖς.

— Ὁ νέος σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Ἡ ἀγάπη βρίσκεται τόσο κοντὰ στὸ μῖσος, 'Αγγελικούλα. Ἐξέτασε τὴ συνειδήσι σου, ἂν δε. Έκανες τίποτε γιὰ νὰ ἐπιφέρῃς κάποια μεταβολὴ στὰ αἰσθητά μου.

— Ἐγὼ; Μάρτυς μου ὁ Θεός! Ὅχι! ἀ-ποκρίθηκε αὐθόρμητα ἡ κοπέλλα, με φωνὴ πνιγμένη στὰ δάκρυα. Ὅσο συλλογίζομαι, ὅσο και νὰ θέλω νὰ κρίνω αὐστηρὰ τὸν ἐν-τὸ μου, δε βρίσκω νάφταιξαι σὲ τίποτε. Σὲ ἀγαποῦσα πάντα, σὲ λάτρευα, Μάκη. Κι' ἀ-κόμα, σ' ἀγαπῶ...

— Λοιπόν, έκανε αὐτὸς κοφτά. Ἄν μ' ἀγαπᾶς, κι' ἂν δε θέλῃς νὰ φτάσουμε στὸ διαζυγίῳ, πές τῆς μάννας σου νὰ μοῦ δῶσῃ τὰ λεφτά. Δεν είναι βέβαια παρηγορία τὸ χρήμα, σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Ὅθὰ ἀισθᾶ-νομαι όμως τοῦλάχιστον οἰκονομικά ἀνεξάρ-τητος, κι' είναι κι' αὐτὸ κάποια ἱκανοποίησι.

Νὰ μὴν ἔχω νὰ ζητῶ τὴν ἄδεια, σὰ μισθ-τούδι, ἀπὸ τὴν πεθερά μου, γιὰ κάθε μου βήμα.

— Ὅθὰ μιλήσω τῆς μαμάς, ψιθύρισε ἡ κο-πέλλα.

— Ὅχι, φώναξε αὐτός. Τώρα ἀμέσως. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ! Δε χρειάζεται πολλὴ σκέ-ψη. Ὅθω όλα, ἀνεξαιρέτως όλα τὰ λεφτά. Ἐγὼ θάχω τώρα πιά τὴ διαχείρισι. Ἐξηγη-μένα.

ΚΙ' Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΕΚΑΡΑ ΦΕΥΓΕΙ

Πῆρε τὴ μητέρα τῆς στὸ διπλάνδω δωματίο ἡ 'Αγγελικούλα, έπescε στὰ πόδια τῆς:

— Δώσε του τὰ λεφτά, μαμά. Είναι ὁ μόν-νος τρόπος νὰ ἡσυχάσουμε.

— Πῶς θά ἡσυχάσουμε, παιδί μου; Ἀπὸ τὴν ἄλλη στιγμὴ κιόλας, ὅθ' ἀρχίσῃ τὸ δρά-μα, θά τὸ δῆς. Αὐτὸς θά τὰ φάν, θά τὰ δῶσῃ στὴ φιλενάδα του.

Ἡ μικρὴ σπαράξε.

— Μὴ μοῦ γκρεμίσῃς και τὸ τελευταῖο ἀ-πομεινάρι τῆς εὐτυχίας μου. Δώσε του τὶς παλιολίρες, νὰ ἡσυχάσουμε. Και νὰ μεί-νῃς κι' ἐσύ ἐδῶ, νὰ μὴ γυρίσῃς στὸ μπαμπά.

Θα σου κάνῃ τὴ ζωὴ κόλασι... Ἡ Μάκη ἔδῶ, κόλασι κι' ἐκεῖ, ἀναστέ-ναξε ἡ δυστυχὴ γυναίκα. Δεν ἔχω πὸν ν' ἀ-κουμπήσω τὸ κεφάλι μου.

Ἡ Θεανώ σηκώθηκε και, με χέρια τρεμά-μενα, άνοιξε τὸ συρτάρι, ὅπου φύλαγε τὶς λίρες και τὶς μέτρησε τῆς 'Αγγελικούλας. Δεν κράτησε οὐτε μιά.

— Νὰ τοῦ πῆς, ὅτι και τὸ κομμάτι τὸ ψωμί τὸ περιμένουμε τώρα ἀπὸ αὐτόν...ψι-θύρισε με δάκρυα στὰ μάτια.

Πῆρε τὰ λεφτά στὸ χέρι ἡ κοπέλλα κι' ἔ-τρεξε στὸ διπλάνδω δωματίο.

— Αὐτὰ είναι όλα, πὸν περισσεψαν. εἶπε στὸν άντρα τῆς.

Τὰ μέτρησε αὐτὸς σκοτεινός και πῆρε μιά ἑκφρασι δισπιστη:

— Τόσο λίγα; Σοβαρὰ δεν ὑπάρχουν ἄλλα;

— Καί τὸ κομμάτι τὸ ψωμί τὸ περιμέ-νουμε τώρα ἀπὸ σένα.

— Καλά, καλά, ξέρω...

Πῆρε τὶς λίρες, τὶς κλείδωσε σ' ἕνα δικὸ του συρτάρι, έπειτα, χωρὶς λέξι, έπescε στὸ κρεβάτι του.

Πέρασαν δυὸ-τρεις ἡμέρες σχετικὰ ἡμερες. Φύνια πολλὰ δε χρειάζονταν τὸ σπίτι. Ἡ Θεανώ φρόντιζε πάντα νὰ ὑπάρχῃ ἀφθονία ρε-

ζέοδα. Ἐτσι ὁ Μάκης δεν ἀναγκάστηκε νὰ φωνιάσῃ τίποτα τῆς πρώτης ἡμέρας. Ἐπειτα όμως, ἦλθε ἡ μέρα, πὸν έπρεπε νὰ σκεφθοῦνε τί νὰ φάνε.

Ὅταν τὸν ρώτησε ἡ 'Αγγελικούλα, τὸ βράδυ, αὐτὸς κατὰσφισσε.

— Δεν ἔχω νὰ φωνιάσω τίποτε... ἀποκρί-θηκε κοφτά.

Κοκκάλωσε ἡ κοπέλλα.

— Καί ποιὸς θά φωνιάσῃ;

— Νὰ φύγετε! Νὰ πᾶτε στὸν τόπο σας! Στὴν ἀρχή, νόμισε πῶς δεν εἶχε άκούσει καλά, ἢ πῶς εἶχε τρελλαθῇ. Τὸν κύτταξε με μάτια πελώρια.

— Βαρέθηκα πιά, μουμούρισε αὐτός, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐπικυρώσῃ τὰ λόγια του.

Ἡ 'Αγγελικούλα, πὸν καθόταν σὲ μιά ἀπ-τὶς φτωχικὲς καρέκλες τοῦ δωματίου, και κάτω ἔραβε, έμεινε κεραυνότυπη.

— Μάκη, τί θέλεις νὰ πῆς; Τί θέλεις νὰ καταλάβω;

— Ὅθὰ, τί θέλεις, μπορεῖ νὰ καταλάβῃς.

— Ὅθὰ, τί θέλεις... Πάντως, όταν ραγίσῃ μιά φορά τὸ γυαλί, δύσκολα κολλάει. Κι' ἀνά-μεσά μας πᾶει πιά, ράγιε.

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά; τὸν ρώτησε, και τὸ παιδιάτικο προσωπάκι τῆς φάνηκε μικρὸ. διαφανὸ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Σήκωσε τοὺς ὤμους τοῦ ἀδιόφορα.

— Ἀς μὴ μιλάμε γι' αὐτά... ἴσως νὰ μὴ σ' ἀγαπάω ποτέ... ἴσως νὰ γελάστηκα... Μάκη!

Σπαρακτικὴ άκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς.

— Ἐ, τί κάνεις ἔτσι; πρόφερε αὐτὸς νευ-ρισμένος. Δε χρειάζονταν θεατρνίστικα φερ-σιματά, τὸ πράγμα δεν είναι και τόσο φο-βερό. Φτωχὰ παιδι ἦμουν, χρεωμένοι, και με οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις μάλιστα. Ἐσύ ἦ-σουν νόστιμη κοπέλλα, και πλούσια. Ἄντε νὰ βρῇς ἀκρί, λοιπόν, πὸν ἀρχίζει τὸ συμφέ-ρον και πὸν τελειώνει... ἴσως νὰ πιστεύα- τότε, ὅτι σ' ἀγαποῦσα. ἴσως νὰ σκεφτό-μουν ἀποκλειστικά τὶς λίρες τοῦ πατέρα σου... Μάλλον αὐτὸ ἦταν...

— Πᾶρε ἕνα μαχαίρι και σκότώσε με, Μά-κη... βόγγηξε ἡ δυστυχὴ 'Αγγελικούλα.

— Μιά φορά, πρέπει νὰ τὴ μάθῃς τὴν ἀ-λήθεια. Καλύτερα τώρα, λοιπόν...

Τώρα, έκανε με φωνὴ λαχανιασμένη, σὰ νὰ εἶχε ἀνέβει ὥρες δολόκληρες ἕνα ἀπόκρι-μνο βουρὸν ἡ κοπέλλα. Τώρα, πὸν περιμένω παιδί ἀπὸ σένα;

— Νόθο δε θά εἶναι...

— Τώρα, πὸν έφαγες ὅλη μου τὴν προίκα;

— Έκανε αὐτὸς μία κίνηση περιφρονητική:

— Ἐγὼ σοῦφαγα τὴν προίκα, κι' ἐσύ τὰ ἰδανικά μου! Εἰμαστε ἴσοι...

— Ὅχι, Μάκη, ὄχι!

Φουρτουνισμένη ξεσπάσαν τ' ἀναφυλλητά. Οἱ φωνὲς τῆς τρώονταν τὴν μητέρα τῆς, τὴν έκαναν νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς.

— Τί συμβαίνει; Τί πάθατε; ψιθύρισε τρεμάμενη.

— Τί δουλειά έχεις ἐσύ ἐδῶ; ἀποκρίθηκε βάνουσα ὁ Μάκης.

— Μαμά, ξεφώνισε ἡ 'Αγγελικούλα, ὁ Μά-κης με δῶννε. Μοῦ τὸ ὁμολόγησε, ὅτι δε μ' ἀγαπᾶ, ὅτι δε μ' ἀγαπᾶ ποτέ...

— Ὅλο τὸ αἷμα έφυγε ἀπὸ τὰ μάγουλα τῆς γυναίκας. Στῆλωσε τὰ μάτια τῆς ὁμορφα, οὐρανιά, στὸ γαμπρὸ τῆς, και πρόφερε στα-θερά:

— Κάτι θά τὸν θύμιζε. Αὐτὰ είναι κου-ταμάρες. Τὸ ξέρεις, ὅτι σ' ἀγαπᾶ...

Δὲ χαμψίωσε τὴν ματιά του ὁ νέος. Τὴ βάσταξε, και πρόφερε, ἀδυσλόγητα:

— Δεν ἔχω πιά πίστι στὴ γυναίκα μου. πᾶει, τελείωσε. Καταλαβαίνω, ὅτι ἡ συμβίω-σί μας θά είναι μαρτύριο και γιὰ κείνη και γιὰ μένα, και γιὰ ὅλους. Δὲ μπορῶ πιά, δε βαστώ, Ὅσο πᾶισα, ὅτι μ' ἀγαποῦσε ἡ 'Αγγελικούλα, κι' ἂς μὴ τὴν ἀγαποῦσα ἐγὼ, εἰδοκα μιά εὐχαρίστησι. Τώρα όμως, βλέπω τὰ πράγματα καθαρά. Οὐτε ἐκείνη μ' ἀγά-πησε. Ἄν μ' ἀγαποῦσε, δε θά φλερτάριζε ἀπὸ τὸν πρώτο καιρό κιόλας με ἄλλο άντρα. Αὐτὴ ἡ ἱστορία μ' έκανε ν' ἀδιόλω... Τε-λείωσε... Μοῦ ξεριζώσε τὴν ἀγάπη μου...

— Μάκη, εἶσαι ἀληθινὸς ἐγκληματίας, ἂν...

— Καλά, εἰμαι ἐγκληματίας, τὸ ξέρω... τὴ δίκαιος ὁ νέος, κυνικά. Ὅλοι οἱ ἄντρες είναι ἐγκληματίες, όταν δε φέρωνται ὅπως θέλετε σεις οἱ γυναῖκες. Ἐπρεπε νὰ εἰμαι τυφλός, ἡλίθιος, νὰ μὴν ἀντιλαμβάνομαι τί γίνεται πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη μου...

— Τί γίνεται; Ἐγὼ τὴν ἀξίωσι νὰ μοῦ πῆς τί γίνεται! φώναξε ἡ Θεανώ.

— Ἐγὼ όμως δεν ἔχω καμμία ὁρεσι νὰ τὰ ἐπαναλάβω... Πῶς νὰ σᾶς πῶ; Κοιράστηκα... Ἦταν μιά νεανική τρέλλα... Πληρώνει κανεὶς γιὰ νὰ μαθαίνῃ...

— Πάντως, σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, μο-νάχα ἡ 'Αγγελικούλα πλήρωσε, και πολλὰ μάλιστα... πρόφερε ἡ μάννα, με σεβασμό.

— Μαμά, ξεφώνισε ἡ κοπέλλα, ἔτοιμη σχε-δὸν νὰ πᾶσῃ νευρική κρίσι. Μὴ τοῦ μιλάς. Τώρα νὰ καταλάβω όλα... Τώρα... Τώρα πι-στεψα αὐτὰ πὸν λένε. Πῶς έχει φιλενάδες. Τώρα τὰ πιστεύω όλα...

— Καί τί θέλεις νὰ κάνουμε, παιδί μου;

— Νὰ φύγοιμε! ξεφώνισε με ὑστερικά κλάμματα, ἡ δυστυχὴ κοπέλλα.

ΘΑΜΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Λουλούδια ἡ πλάσι τριγύρω τους, κα-θὼς τὸ τραῖνο κυλούσε πρὸς τὸ βορρᾶ.

Δεν είχαν προειδοποιήσει τὸ Βρασίδα Λεον-τίου, δεν τοῦ είχαν στείλει οὐτε γράμμα, οὐτε τηλεγράφημα. Τὸ σκέφθηκαν, τὸ ξανα-σκέφθηκαν και, στὸ τέλος, είχαν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ το

Η εργασία της γυναίκας ευνοεί την απιστία;

ΣΤΗΝ εποχή μας, η εργασία της γυναίκας αποτελεί κανόνα. Η γυναίκα δέχεται πια στα πρώτα δειλά θήματα της, όπως πριν από σαράντα ή πενήντα χρόνια. Έχει γαλήνη παύση, ακόμη και σε δουλειές που θεωρούνται ως προγυμνάσματα της δουλειάς της. Κάνει πια δεν εκπλήσσεται γι' αυτό. Και περισσότερο από όλους είναι ευχαριστημένη η ίδια η γυναίκα. Πράγματι, γιατί κερίβει χροιάς. Δεύτερον, γιατί αποκτά κάποια ανεξαρτησία. Και τρίτον, πράγμα που είναι και το σημαντικότερο, γιατί παντρεύεται πολύ ευκολότερα από πριν. (Ο σύγχρονος άνθρωπος με τους συναδέλφους της δουλειάς του θύει το σύντροφο της ζωής της).

Πολλές γυναίκες συνεχίζουν την εργασία τους και μετά το γάμο τους, ιδίως όταν οι απολαύσεις του συζύγου τους είναι περιορισμένες. Με τη συμβολή τους, η οικογενειακή ζωή γίνεται πιο άνετη.

Οι άντρες ανέχονται συχνά το να εργάζεται η γυναίκα τους. Αλλά το ανέχονται σαν κάτι το προσωρινό και αναγκαίο (π.χ. ώπου να πάσουν προσαγωγή ή όπου να καταρροφούν με τις κοινές οικονομίες και τον δύο ή απόγονο τους δι- κή τους στέγη). Ποτέ, όμως, δε δίνουν αυτή την κατάσταση σαν νόμιμη κι οριστική.

Στο ζήτημα αυτό υπαίτειν, βέβαια, ο αντίκρουστικός έρωτας. Ο άντρας δεν επιθυμεί να εργάζεται η γυναίκα του, γιατί το θεωρεί ταπεινωτικό γι' αυτόν. Αλλά, ταυτόχρονα, φοβάται την εργασία της. Ο φόβος του αυτός υπονοείται από τρεις βασικούς λόγους.

Ο πρώτος προέρχεται επίσης από τον έγωισμό του. Από τη στιγμή που η γυναίκα συνεισφέρει στην οικονομική προοπτικόν του, ο άντρας απορρίπτει το κύρος του να κλονίζεται. Δεν είναι πια ο μοναδικός στήλη του σπιτιού. Κάποιος άλλος μοιάζεται τα άδρα μαζί του. Μαζί με τα άδρα μοιάζεται όμως και την κυριαρχία και προνομίον θέσι, που υψώνει πάλι τον άντρα. Δικαιωματικά. Αυτή η εξίσωση με τη γυναίκα του δεν τον ικανοποιεί...

Στο σημείο αυτό, οι άντρες κατηγορούν πρόθυμα τις γυναίκες τους ότι σπώνουν πολύ ψηλά τη μύτη τους, όταν συνεισφέρουν κι' αυτές το μερίδιό τους στην οικονομική προοπτικόν. Αυτό ίσως να είναι σωστό. Αλλά μήπως οι άντρες, όταν επιπονηθούν αυτοί όλα τα άδρα, δε θέλουν να είναι πάνω από όλους κι' όλα μέσα στο σπίτι;

Ο δεύτερος λόγος έχει σχέση με τα παιδιά. Όταν η γυναίκα εργάζεται, ποιος θα μεριμνήσει

για να παιδιά; Η παρατήρηση είναι σωστή. Γιατί κανείς δε μπορεί ν' αναπαλύνει τη υπέρτατη κοντά στα παιδιά της... Αλλά, αν την αντιπαρέλθουμε.

Ο τρίτος λόγος αναφέρεται στα άδρα και τα έρα της συζυγικής αγάπης και αρμονίας. Η γυναίκα που εργάζεται θορυπεί εκτεθειμένη ο' ένα σωρό πειρασμούς. Κι' είναι εύκολο να υποκύψει ο' αυτούς... Δύο σύζυγοι που εργάζονται, δηλαδή, ημέρα ξανασημίζουν ίσως το θράδι με μεγαλύτερη λαχτάρα. Αλλά, παρ'όλα αυτά, οι άντρες — η γυναίκα συνήθει με αυτό τον τρόπο να παραμελή το σπίτι της. Και με την ίδια ευκολία, δε παραλείπει αμέσως και τον άντρα της (Φοι- νεται ότι, σύμφωνα με την αντίκληση αντίληψη πάντοτε, ο κίνδυνος αυτός υπάρχει... μόνον για τις γυναίκες).

Ετσι, υπονοείται με θέσφατο όμα το ερώτημα: Η εργασία που εργάζεται με περισσότερη στήν απιστία από μια άλλη που δεν εργάζεται; Η και διαφορετικά: Η εργασία υποδοχθεί τη γυναικα στην απιστία και την σπώνει ο' αυτήν;

Πριν από λίγο, έγινε στην Αμερική μια έρευνα σχετικά με αυτό το ζήτημα. Οι απαντήσεις ήταν οι ακόλουθες:

— Άντρες. Ναι: 78%. Όχι: 9%. Εξαρτάται 13%.

— Γυναίκες. Ναι: 3%. Όχι: 82%. Ο υπόλοιπος 15% ανήκουν σε άεχρους γνώμη.

Οι απαντήσεις αυτές δείχνουν, από το ένα μέρος την καχυποψία των ανδρών κι' από το άλλο, ένα είδος κοινής συναισθηματικής των γυναικών ν' ανησυχούν την πραγματικότητα.

Γιατί η πραγματικότητα; Στο ζήτημα αυτό, είναι αναμφισβήτητο. Η γυναίκα που ζει τον περισσότερο καιρό έξω από το σπίτι της, αν δεν είναι εκτεθειμένη σε μεγαλύτερους πειρασμούς, δε μπορεί όμως ν' αποφύγει άδραμένους συγκρίσεις. Κι' οι συγκρίσεις αυτές έρωτα με είναι επικίνδυνες.

Ο άντρας γάνει μέσα στο σπίτι ένα μεγάλο μέρος από την αγωγή του. Κι' αυτή την αγωγή που γάνει ο σύζυγος μέσα στο σπίτι την κερδίζει ο ένδοξος άνδρας του στο γραφείο ή στο εργοστάσιο. Γιατί εκεί ο άντρας βρίσκεται στο στοιχείο του, που είναι η δράση. Ένώ στο σπίτι μοιάζει με θορυπώ παραρτημένο, που γάνει ο' ένα μέρος, όπου δεν είναι η θέση του.

Αυτός οι συγκρίσεις δεν προκύπτουν από το μυαλό της γυναίκας, για να υποστεί να τις φιλοσοφικισθεί. Πιναχών μέσα από το ένστικτο η ξεκινούν από τις αισθήσεις. Είναι συνθέστερα οη- γές και επιπονητικές. Αλλά για το λόγο αυτό ακριβώς μπορούν ν' απειληθούν σε μεγαλύτερο βαθμό τη συζυγική αρμονία.

Ο άντρας, από ένστικτο, φοβάται αυτές τις συγκρίσεις. Και γι' αυτό προσπάθησε ανέκαθεν να περιορίσει τις επαφές που έχει η γυναίκα του για να τις κάμει. Το κλείσιμο της γυναίκας στο σπίτι δεν έχει άλλη αιτία.

Ο φόβος αυτός του άντρα υπονοείται από το ότι παίρνει στα πόδια του την ευτυχία της γυναίκας του. Πιστεύει πως είναι γάμος του ν' απολαύσει κι' αυτήν και να την πραγματοποιήσει. Θέλει, όμως, να έχει πάντα το κεφάλι του. Και γι' αυτό δεν τον άρσει να τον συγκρίνει η γυναίκα του με εκείνους, που ποθούν μόνο να γαν- ρούν τα νείατα και την όμορφη της, για να την παρατήσουν την αμέσως επόμενη στιγμή. Αυτούς τους επικίνδυνους αντιπάλους προσπαθεί να τους αποκλείσει όσο μπορεί περισσότερο. Γιατί ξέρει πως η γυναίκα του είναι αδύνατο κι' επιπονητικό πλάσμα... Κι' ωστόσο, αυτό το αδύνατο κι' επιπολητικό πλάσμα το θεωρεί σαν το πολυτιμότερο αγαθό του και θέλει να το διαφυλάξει για μόνο τον εαυτό του.

Υπάρχει ακόμη ένας άλλος κίνδυνος για τη γυναίκα που εργάζεται: ο άντρες, ο διευθυντής, ο προϊστάμενος... Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που στέκονται πάνω από το κεφάλι της, άσκουν μια παράξενη γοητεία στο μυαλό της. Επιζητεί την ελπίδα τους κι' είναι περιφραγμένοι, όπου να ν' ανησυχούν την έκτακτη στιγμή. Αλλά, από τη στιγμή αυτή άσκει ο κίνδυνος. Γιατί κανείς δεν ξέρει ως ποιο μπορεί να στήσει αυτή η έννοια και με ποιά ανταλλάγματα είναι δυνατόν να εξαγορα- στεί... Οι άντρες έχουν την εχθροσύνη της να έπωφελούνται απ' αυτές τις εκκρίσεις κι' οι γυναίκες δεν έχουν πάντοτε τη δύναμη ν' αντισταθούν.

Αλλά κι' ο συνεχής συγχρωτισμός της γυναί- κας με άντρες έχει επίσης τους κινδύνους του. Αν έλειπαν αυτοί οι πειρασμοί κι' αυτές οι διενεργείες, η γυναίκα θα ήταν πιο πιστή στον άντρα της; Το μόνο που μπορούμε να πούμε σ' αυτή την περίπτωση είναι ότι η τάση της στην απιστία, αν υποθέσουμε ότι υπήρχε, δε θα έρισκε ίσως την ευκαιρία να εκδηλωθεί.

Η παντρεμένη γυναίκα δεν πρέπει, λοιπόν, να εργάζεται; Θα ήταν άδικο να το υποστηρίξει κανείς. Το ότι στην Αμερική ο διάδικος συγ- χρωτισμός των εργαζομένων γυναικών (που απο- τελούν την πλειοψηφία) με τους άντρες, έχει αμ- ελήσει σε καταπληκτικό βαθμό τα διαζύγια, δεν είναι λόγος, για να καταδικάσουμε την εργασία της γυναίκας. Ο κίνδυνος υπάρχει όπου ο δε- σμός είναι χαλαρός. Όταν όμως, ο δεσμός από έννοιον δυο συζύγους πηγαίνουν μέσα από την καρδιά τους, αντί να είναι επιπονητικός κι' επιπολητικός, ο κίνδυνος αυτός δεν υπάρχει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Έκδοκτοι η συγγνώμη;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Πόλεμος στις ρυτίδες!...

Μην περιμένετε ναρθούν οι ρυτίδες, για να τις πολεμήσετε. Προλάβετε τις. Μόλις αντιληφθείτε πως πρόκειται να σηματοδοτήσουν, άρξτε ένα συ- στηματικό πόλεμο. Αποφύγετε τους μορφαρισμούς.

Και κάνετε. Ένα ειδικό μασάζ, με τον εξής τρό- πο: Άλειψτε με κρέμα ένα βασιλικό κί' άρ- γιζε ένα έλασο τριψμιο, άνιθετα προς τη διε- κθυνση των ρυτίδων, πρ- ωτα κάτω απ' τα μάτια κι' ύστερα στα δύο πλά- γι' της μύτης και στο λαιμό.

Μπορεί να γίνει και με τα δάκτυλα το μασάζ, αλλά πρέπει πρώτα να σκε δείξει καλά τον τρό- πο ένας ειδικός.

Κατά των ρυτίδων όφελει πολύ να περνάτε το πρόσωπό σας δύο-τρεις φορές την ημέρα με πάγο. Τονώνονται οι μύες και διατηρείται η ελα- στικότητα της επιδερμίδος.

Νά και δυο κατόλληλες συνταγές για τις ρυ- τίδες:

1) Ρίχνετε μέσα στ' άσπρο οινόπνευμα φλο- δες από κυδώνι. Μετά 1—2 μέρες, άλείψετε μ' αυτό το ύγρο το πρόσωπό σας.
2) Βάμμα βενιόξ 5 γρ., άνθη λεβάντας 1000 γρ., στέαρ 1000 γρ. λευκό κερί 100 γρ., σκόνη θρόνα 8 γρ. Λιώνετε το στέαρ, προσέ- τέτε τη λεβάντα. άφινετε λίγη ώρα. ξαναλιώνετε, προσάρνετε από τυμπάνι και προσθέτετε το θό- ρακα και το κερί.

Μεταξωτές κορδέλλες

Για να καθαρίσετε μεταξωτές κορδέλλες ά-

ποιοδήποτε χρώματος, τις βουτάτε σε καθαρή βενζίνη. Τις άφινετε εκεί μέσα λίγη ώρα, για να φύγει η πρώτη βρωμιά. Τις ξαναβουτάτε σε δεύτερη βενζίνη κι' έπειτα σε τρίτη, όπου ν' απομείνει καθαρή η βενζίνη.

Για να στεγνώσουν ύστερα, τις τεντώνετε πά- νο σ' ένα ίσιο μέρος και καρφισώνετε τις ά- κρες τους.

Για τους έμετους

Αν υποφέρετε από έμετους, αποφύγετε τα πολλά ύγρά. Βάζετε πάνω στο στομάχι σας μία κουπέρτα με ζεστό νερό, στυμένη και ραντισμέ- νη με οινόπνευμα. Όφελει επίσης μία φούσκα με πάγο ή ένα μαντήλι έρεγμένο με οινόπνευμα και αέθρα.

Εσωτερικώς μπορείτε να παίρνετε κομματά-κια πάγου, είτε πάγο λωμένο με λίγες στα- γόνες πορτοκάλι (ή λεμόνι) και ζάχαρη.

Γενικά, όφελουν εσωτερικώς δια τα παγωμέ- να: λεμονάδα, πορτοκαλάδα με σόδα, κλπ. Αν οι έμετοι συνεχίζονται, θα συμβουλευθείτε το γιατρό σας.

Οι μύγες και τ' άσχημα

Οι μύγες λερώνουνε τ' άσχημα, τις λάμπες, τα άμπαλο, δια. Για να τις αποπύνετε, κλεί- νετε τα παντζούρια σας πριν βγεί ο ήλιος και τ' άνοίγετε αφού βραδυλήν. Οι μύγες αποπύνετε ο' σκοτάδι, κι' έτσι δε μπαίνουν σε μισοσκοτει-νά δωμάτια.

Πώς έτοιμάζονται οι τσίροι

Οι τσίροι είναι πολύ νόστιμος μεζές για το ούζο. Νά πως θα τους έτοιμάσετε:

Κόβετε τα κεφάλια τους καλά και τους χτυπάτε καλά, για να μαλακώσουν. Ύστερα τους ά- ζετε μέσα σε έβρι και τους άφινετε με ά- ρε. Τους θυάτε έ- πειτα, τους σκουπίζετε καλά και τους ψήνετε λί- γο στη φωτιά. Όταν ι- σοποιηθούν, τους σκί- ζετε, θυάτε το μεσάο κόκκαλο και τους ρίχν-ετε μέσα σε λαδόκο- δουλεμένο προηγου- μένο. Όλη η τέχνη έλ- κειται στο να μαλακώ- σουν καλά οι τσίροι με το μούσκεμα.

Οι καλοί τρόποι

Μερικοί δε θέλουν να πηγαίνουν σε κηδείες, για να μη μελαγχολήσουν. Επιτρέπεται όμως να εγκαταλείψουμε τους φίλους μας, τη στιγμή ά- κριβώς που έχουν περισσότερο την ανάγκη μας; Ας σφίγγουμε λοιπόν την καρδιά μας κι' άς τους δειχνουμε πως συμπερινομεν στη λύπη τους.

Πρέπει όστόσο να ξέρουμε πως θα φερθούμε ο' αυτές τις περιπτώσεις. Θα ντυθούμε άνάλογα —αν δεν έχουμε μαύρο φόρεμα, θα δανειστούμε ένα. Θα μπούμε σιγά στο σπίτι που πνείει. Θα σφίξουμε τα γέλια χωρίς να πούμε λέξι και θα καθίσουμε όσο μπορούμε πιο άδύνατο. Θα ι- λάμε πολύ σιγά, θ' αποπύνομε τις δυνήεις έρω- θήσεις και θα προσπαθήσουμε να έρωμε ένα- δυο λόγια παρηγοριάς.

Αν δε μπορούμε να φερθούμε έτσι, καλύτερα να μην πάμε καθόλου.

Ευτορίες της ζωής ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΝΥΧΤΑ βουλευτικών εκλογών και η πρωτεύ- οντα εκείνης της επαρχίας ζούσε την άγω- νία των αποτελεσμάτων. Η περιφέρεια έ- θγαζε τρεις βουλευτές κι' έτσι, καθένα από τα τρία κόμματα, είχε φτιάξει συνδυασμούς με τρία πρόσωπα, άξια και υπεράγια να σώσουν την πα- τρίδα και να διορίσουν και κανένα χριστιανό να φη ψωμί. Στο γραφείο του κάθε υποψηφίου, είχε καταλαγιάσει η φασαρία της κρίσιμης ήμε- ρας, τα νείατα, που είχαν υπερτερήσει στην προ- ρα, εκλογική περίοδο, είχαν τόσα εκουρυστή, οι υποψήφιοι έπαιναν πασιτίλεις για να ξεβουλώ- σουν ο λαϊκός τους και όλοι, περιμεναν τα νού- μερα, που έφταναν κάθε τόσο από τα εκλογικά τμήματα της πολιτείας και από τα χωριά. Από τις έννια το βράδυ κιάλας, έδειξε το πράγμα. Έβγαλαν δυο βουλευτές από τον κυβερνητικό συνδυασμό κι' ένας από τον πιο σοβαρό αντί- θετο. Στις έννια και δέκα άρχισαν να σβώνουν τα φώτα στα σπείτια των υποψηφίων του τρίτου κόμματος, που έρχοτανε πάτος. Γιατί να έ- ραδούσαν το φως άδικα; Τα μπρίκια, που έμηναν τους καφέδες μπήκαν στην μπάντα και οι λίγοι οπαδοί αποχώρησαν σιγά-σιγά, με το κεφάλι χαμηλά, μελαγχολικοί για το μέλλον της πα- τριδας και το δικό τους. Πάνε οι τρεις. Από- μεναν οι άλλοι έξη. Από δαύτους, λοιπόν, έ- χουμε τους τρεις, που ήταν με το μέρος του κυβερνώνου και τους τρεις, που ήταν από την άλλη όψη του σπείριου για τη Βουλή. Το ποιος θα ήταν αυτός, θα τ' αποφάσιζαν οι σταυροί. Μα δε χρειαζόταν να τους περιμένουν. Αυτός ο ένας δε μπορούσε να ήταν άλλος από το Χατζηρουμε- το Σκαλούμπαρο, που είχε μεγάλο προσωπικό κομμα, κληρονομία από τον παππού του και το μακαρίτη μπαμπά του. Τέτοια προσωπική δύναμη —για να πάρουμε μία ιδέα, δηλαδή— είχε, ώστε σ' συγκρίσει με τους άλλους του ίδιου ψηφοβελτίου, ήταν σα να τρέχουν σε κούρσες ένα άλογο με δυο γαϊδούρια. (Μετά συγχωρήσεως). Στους έ- κατο δικούς του σταυρούς, άναλογοσαν δέκα στους υπόλοιπους. Έτσι, λοιπόν, στις έννια και τεταρτο, χαμήλωσαν τα φώτα και στ' άλλα δυο σπείτια, που έμηναν του Σκαλούμπαρου είχε φωτιά, και το μπρίκι δούλενε συνέχεια.

Έμειναν τώρα οι άλλοι τρεις, που ήταν με το δόξλετι. Από αυτούς, βάθαιναν δυο. Κι' έδω ο πρώτος ήταν από πριν γνωστός: Ο Καρ- δερβίνας, δεύτερος Σκαλούμπαρος σε κύρος κι' έπιρροή, τα φασαρία κάθε εκλογής. Αλλά από τους ρεστούς δυο, ποιος θα ήταν ο τυχερός; Ο Καραμπουρμούλης ή ο Χατζηρουμετας; Γιατί κι' οι δυο είχαν τα ίδια φώτα και τις ίδιες έπιπδες. Ίσοδύναμοι και οι δυο. Κράτησαν, λοιπόν, τα φώτα τους άναμμένα και τις έπιπδες τους το ίδιο. Το μέτρημα των σταυρών θ' άρ- χιζε την άλλη μέρα και θα κρατούσε κάπου μια βδομάδα. Κι' ένω, το άλλο βράδυ, ο Καρ- δερβίνας κοιμώταν ήρεμος κι' έλαφρός σαν πού- πουλο, μ' όλο του το πάχος, οι δυο άλλοι στρι- φογύριζαν στο κρεβάτι τους. Τι άντερά τ' ά- πόγεμα ήσαν μερικά σταυροποτελέσματα, που τάδεγαν καλά προκομμένοι αντιπρόσωποι. Τι- μα 10ν (πόλεος). Καρδερβίνας, σταυροί 185. Καραμπουρμούλης 32, Χατζηρουμετας 31. Τι- μα χωρίου Έπάνω Κιάσος: Καρδερβίνας, σταυ- ροί 168. Καραμπουρμούλης 29, Χατζηρουμετας 30. Κι' έτσι πηγαίνουν τ' άλλα τμήματα. Α- φ' όντας κατά μέρος τον Καρδερβίνα, που είχε πάσει άμπαρίζα, οι υπόλοιποι δυο έρχόντουσαν μία ο ένας, μία ο άλλος, σαν τους λαχανιασμέ- νους όρμους, που τρέχουμε με τη γλώσσα έξω, διεκδικώντας τη δεύτερη θέση. Έδώ ο Καρ- αμπουρμούλης παίρνει σταυρούς 46 και ο Χα- τζηρουμετας 43, αλλά εκεί πέφτει στους 42 και ο αντίδικος άνεβαίνει στους 45. Το ίδιο γινόταν κάθε μέρα, με τα νεότερα αποτελέσματα, που έφταναν. Πως να κλείσουν μάτι οι άνθρωποι, μ' αυτή την άγωνία, που συνεχίζονταν μια βδο- μάδα; Τέλος, στις όχτώ μέρες άπάνω, ήρθαν τα οριστικά, παρά δυο τμήματα της πόλεως, που καθυστερούσαν ακόμα. Καρδερβίνας σταυροί 8850, Καραμπουρμούλης 2670, Χατζηρουμετας 2651. Την τελική απόφαση, θα την έδωαν τα δύο καθυστερημένα τμήματα της πόλεως. Έλα στη θέση τους, καλέ μου και μη πολιτευόμε- ναγκωσκή, και πές μου: Άδυνατίσεις δέκα ο- κνάδες μέσα σε μία βδομάδα ή όχι; Τόσο άδυ- νάτισαν κι' αυτοί από το μαρτύριο της έπιπ- δας. Τρίτη άπόγεμα φανερώνονται οι σταυροί του ένος από τα καθυστερημένα της πόλεως: Καραμπουρμούλης σταυροί 16. Χατζηρουμετας 21. Το έλο, δηλαδή, σταυροί 2686 ο καθένας. Μεχρι να δηλωθεί και το τελευταίο τμήμα, οι δυο υποψήφιοι λίγο και θα άποθιμούσαν από την ταραχή. Μέσα σε μία νεκρική σιωπή, έβγαλε κι' αυτό το μυστικό του. Κέρδισε ο Καρα- μπουρμούλης, που έπαιρνε 22 σταυρούς, ένώ ο Χατζηρουμετας τιμήθηκε μόνο με 14. Ο Καρ- αμπουρμούλης έπεσε σε μία πολυβρόνα με το χαμόγελο στα χείλη, ένώ ο Χατζηρουμετας έπεσε στο κρεβάτι και η γυναίκα του έστειλε να κα- λείσουν το γιατρό.

Κλειστά πόρτες και παράθυρα στο Χατζη- ρουμετα, άλάνοιχα στο Καραμπουρμούλη και το μπρίκι στη φωτιά. Πεταχτός κι' άνάλαφρος

Ο Βουλευτής και ο ΧΑΣΑΠΗΣ

σαν το πουλάκι βγήκε πρωί-πρωί στην πλατεία ο Καραμπουρμούλης, για να μαζέψει συγχα- ρητήρια και να μοιράσει ευχαριστήρια. Άλλοι πήγαν να τον συγχαρούν στο σπίτι του. Άνα- μέσα σ' αυτούς και ο κύρ-Μανώλης, ο Πασι- νάρας. Αυτός τον πήρε ιδιότερως και του έλεγε με πολλή μετριοφροσύνη:

— Άν βγήκες βουλευτής, κύριε Άνέστη, το χρωστάς σε μένα. Έγώ σου έδωσα τους όχτώ σταυρούς και μέτρα. Ένας ο δικός μου κι' ένας της γυναίκας μου δυο κι' ένας του αδερφού μου τρεις κι' ένας του μεγάλου μου του γιουό τέσ- σερις κι' ένας του κουινάδου μου πέντε κι' ένας του κομπάρσου μου το Κόστα, που του έλα- κη σταυρό στον Καραμπουρμούλη ή σου δα- γώνα το λαρόγγι έξη, κι' ένας του ζαδέρφου μου του Άντρεά έξι κι' ένας της γυναίκας του της Βαρδάρης όχτώ. Έτσι, πήρες τους 608 στην πολι. Άλλοιώς θα τους έπαιρνε ο Χατζη- ρουμετας και τώρα θα ήσουν έσύ στο κρεβάτι κι' εκείνος στη Βουλή.

— Σ' ευχαριστώ, κύρ-Μανώλη.

— Όχι, σ' ευχαριστώ. Θέλω να το άναγνω- ρίσω. Ότι τους όχτώ σταυρούς στους έδωσα

ο Μανώλης.

— Το άναγνωρίζω.

— Άραία. Και να δοίμε τώρα τι θα γίνει με το Σταμάτη. Το μεγάλο μου το γιού ντέ. Κά- που πρέπει να τον βολέψουμε στην Αθήνα, να μην το φάη η επαρχία το παιδί.

— Θα τον βολέψουμε, κύρ-Μανώλη. Άσε να πάω πρώτα κάτω και κάτι θα γίνει.

— Νά το λάθος υπό σοβαρά έπιση το ζή- τημα. Έγώ μία φορά, τέλος του μηνός, άρχες τ' άλλου, θα σταν στέλλω και κανόνισα. Τους όχτώ σταυρούς, έγω σου τους έδωσα!

Άρχες τ' άλλου φτάνει στο σπίτι του Κα- ραμπουρμούλη ο Σταμάτης μ' ένα καλάθι πορ- τοκαλία κι' ένα γράμμα:

— Σεβάστε μου κύριε Άνέστη,

Σ' όλο στέλλω, όπως συμφωνήσαμε, το γιού μου το μεγάλο. Τακτοποιήσε τον σε κανένα ύ- πουργείο, σε Τράπεζα, στο ΙΚΑ, έσύ έφεις που είναι καλύτερα. Δέν ξεχνάς βέβαια, ότι τους όχτώ σταυρούς έγω σου τους έδωσα. Όχι πως θέλω να το θυμίσω, αλλά έτσι στο γοφά, έπειδή το φέρνει ο λόγος. Πολλούς χαριστίους και περιμένα να τα κοιτάξεις καλά μεθούριο στη Βουλή. Λαμβάνεις και λίγα πορτοκαλία.

Σ'Ο πιστός φίλος σου

Μανώλης Πασιναράς.

— Όστε έσύ είσαι ο Σταμάτης, λοιπόν.

— Μάλιστα.

— Πού μένεις έδω;

— Έχω κάτι συγγενείς.

— Λοιπόν, Σταμάτη, ξαναπέρνα σε καμιά βδομάδα, να δοίμε τι θα γίνει. Έγώ θα φρον- τίσω στο μεταξύ.

Ξαναπέρνα την άλλη βδομάδα, ξαναπέρνα και την άλλη, αλλά η δουλειά έγινε. Ο Στα- μάτης τακτοποιήθηκε σε μία θέσι κι' αυτό εμ- χαρίστηκε όχι μόνο τον ίδιο και τον πατέρα του, που είχε δώσει τους σταυρούς, αλλά και το βουλευτή, που έρωσε τη σταυροποτέρεσι του και με το παραπάνω. Μία θέσι για όχτώ σταυρούς δεν είναι μικρή ανταπόδοσι.

Από καιρό άργότερα, δεύτερο καλαθι πορτοκαλία. Τα φέρνει μία κοπέλα, μαζί με το σχετικό γράμμα. Από τον κύρ-Μανώλη κι' αυτό.

— Σεβάστε μου κύριε Άνέστη,

Σ'Η παρούσα τυγχάνει άνηψία μου, τελειό- φοιτος Γυμνασίου. Πρέπει να την τακτοποιή- σου κι' αυτή σε καμιά ύπηρεσία, σε ύπουργείο, σε Τράπεζα, στο ΙΚΑ, έσύ έφεις καλύτερα που πρέπει να μνη. Και στην άλλη καλύτερα, όχι 8 σταυρούς, που σούδωσα και βήκες, αλλά 18 σου έχω έξαφαλίσει. Ταβτα και μένα και το ζήτημα είναι έπεινον.

Σ'Ο πιστός φίλος σου

Μανώλης Πασιναράς.

Σκοτώθηκε ο βουλευτής για να τακτοποιή- σουν και την άνηψία. Άνέθηκε σκάλες, κατέβηκε σκά- λες, έβαλε φαίτες, το κατάρφε. Σ' ένα μνη είχε βολέψει και η κοπέλα σε κάποια ύπυ- ρεσία. Δέ μπορούσε ναχή παράπονο ο πιστός φίλος Μανώλης Πασιναράς. Κι'ά βέβαια δεν έλ- κει. Αλλά είχε το γιού του κομπάρσου του, που έφτασε κι' αυτός, δυο μέρες πιο ύστερα, μ' ένα καλάθι πορτοκαλία και το ατήμα. Κάπου να τακτοποιή και το παιδί που είναι έξι και θα βραστή και να μην ξεχνάμε, ότι, μέσα στους όχτώ σταυρούς, ήτανε και του πατέρα του, που τον άπόσπασε από το Χατζηρουμετα.

— Δοκώλο, βρε παιδί μου, έλε ο Καρ- αμπουρμούλης με φανερή σνοχολία.

— Πως βράστα τους άλλους δε δουλειά, κύ- ριε Καραμπουρμούλη; Κάποια θέσι θα βρεθί και για μένα.

Άργησε, αλλά βρέθηκε, σε μία άταξία. Έκ- ταντος πήγε, αλλά οι πιο μόνιμοι υπάλληλοι, είναι οι έκτακτοι. Με την τρίτη τακτοποίη- ση, ο Καραμπουρμούλης πίστεψε πως είχε τακτοποιη- θη κι' ο ίδιος προς το τέλος του. Αλλά δεν το

παρεδότησαν, φαίνεται, ο πιστός φίλος Μανώλης Πασιονάρας, γιατί ήρθε και τέταρτο καλάθι με πορτοκάλια. Τότε ο ίδιος ο κουινάδος του, που ζήτοσε ένα δάνειο για να χτίσει δεύτερο πάτωμα στο σπίτι του. «Οχι πολλά. Έκαστον πενήντα χιλιάδες μόνο, άσπερ ποσόν, κύριε Άνέστη μου, και, τέλος πάντων, ελαβα το θάρρος, έπειδή σου έδωσα τους 8 σταυρούς που βγήκες βουλευτής». Καινούργια τρεχάματα κι' ενέργειες στην Τράπεζα, μέχρι να βγίη το δάνειο. Το τόσσε ο κουινάδος και γύρισε στην πατρίδα να ρίξη το δεύτερο πάτωμα.

Ακόμα ένα καλόσι πορτοκάλια. Αυτό ήταν για μία άλλη ανηψιά, που είχε βγάλει την Παιδαγωγική. «Ακαδημία κι' έπρεπε να διοριστή άμέσως και μάλιστα στην πόλη τους, για να νάναι κοντά στους δικούς της. Άναστένας ο Καραμπουρμπούλης, αλλά φρόντισε και το πέτυχε. Μέχρι να κλείση ο πρώτος χρόνος, είχαν έρθει άλλα τρία καλόσια πορτοκάλια. Δύο διορισίαι και μία μετάθεσι. Και πάλι η ύπομνησι για τους όχτω σταυρούς.

Εκείνο το πρωί ο Καραμπουρμπούλης ευρίσταν, όταν ή γυναικα του του έλεπε:

— Είναι κάποιος μ' ένα καλόσι πορτοκάλια.

— «Οχι! Έκανε ο βουλευτής και κοπικε. Από τον Πασιονάρα θάναι. Πες του να περιμένη. Και βέβαια από το Μανώλη τον Πασιονάρα ήσανε: «Ο παρών είναι ο δεύτερος γιος μου. Πήρε το χαρτί του Γυμνασίου και πρότειν, όπως και νάναι, να μη σε μία Στρατιωτική Σχολή, από τους πρώτους. Για σένα είναι το μόνο εύκολο. Θεωρώ περιττό να σου υπενθυμίσω, έδωσα μου κύριε Άνέστη, ότι σου έδωσα 8 σταυρούς και πήρες την έγκλοη. Μανώλης Πασιονάρας.

Ο Καραμπουρμπούλης διάβασε το γράμμα και μούλις κρατήθηκε να μην ξεσπάσει.

— Καλά, παιδί μου, είπε. Για το δικό σου ζήτημα όμως, πρέπει γάρη ο πατέρας σου εδώ. Θα του τηλεγράφησω σήμερα κιόλας.

Ο νέος έφυγε ευχαριστημένος. Κι' ο Καραμπουρμπούλης έστειλε την ίδια στιγμή τηλεγράφημα: «Μανώλη Πασιονάρα. Δι' ύποθεσιν υιού, ανάγκη να έλθης έπειγόντως ενταύθα».

Την άλλη μέρα κιόλας ο κύρ-Μανώλης έφτασε στην Άθην. Βράδυ, χτύπησε το κουδούνι του βουλευτή, κρατώντας το καλόσι με τα πορτοκάλια. Μπήκε γελαστός κι' αίσιοδοξος, φανερό πως ήταν σύγυρος για το ζήτημα του γιου του. Ο Καραμπουρμπούλης τον χαιρέτησε και του έδειξε μία πολυθρόνα.

— Κάσε, κύρ-Μανώλη. Φτιάχτε κι' έναν καφέ του κύρ-Μανώλη.

— Λοιπόν, κύριε Άνέστη, τι τρέχει; «Έλασα το τηλεγράφημα έχτες και νάσαι.

— Καλά έκαμες και ήρθες. Συμβάλει τίποτα με το παιδί; Βρήκαμε καμία δυσκολία; — Οχι.

— Ιότες γιατί με κάλεσε;

— Για να σοφ πω μία ιστορία, κύρ-Μανώλη. Την ξέρεις την ιστορία με το δάχτυλο του χασάπ; — Οχι.

— Περιέργο. Γιατί την ξέρει ολος ο κόσμος. Χαίρω πολύ, που θα τη μάθης από μένα...

Ο κύρ-Μανώλης κτύπησε με άπορία το βουλευτή.

— Έχει σχέση με το παιδί αύ τη ή ιστορία; ρώτησε.

— Και με το παιδί και με τους άλλους και με σένα και με μένα. Λοιπόν, κύρ-Μανώλη μου, μία φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας χαράκι.

— Εκεί που έκοβε το κρέας, σάπης. Εκεί που έκοβε το δάχτυλό του, μικρό το τραύμα, αλλά άφορμης, μούρσις, πρήστηκε. Και πάλι ο άνθρωπος σ' ένα γνωστό του γιαντρί. «Πώς τ' άφησες έτσι, χριστιανέ μου; που λέει ο γιατρός. Το κακό

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ανέβασε για πρώτη φορά φέτος την όπερα του Μουσσόρσκυ «Μπόρις Γκουντουόφ», με τον διάσημο Γιουγκοσλάβο βραβύφωνο Μιροσλάβ Τσαγκάλοβιτς, στο ρόλο του κεντρικού ήρωα.

Το έργο περιλαμβάνει θεατρικά μπαλέτα, σε χορογραφίες του Άγγελου Γριμάνη.

Το χειμερινό θέατρο «Διονύσια», στην οδό Αμερικής, λόγω της ιδιότυπου κατασκευής του, αφού η δεξιά πλευρά του ανοίγει τελείως ολόκληρη, θα λειτουργήσει και κατά την χειμερινή περίοδο.

Εκτός από τον θίασο του Λιάκου Χριστογιαννόπουλου, που θα παίξη όλο το καλοκαίρι, στο ίδιο θέατρο, θα εμφανιστή προηγουμένως, για ένα μήνα, το γνωστό συγκρότημα «Μαριονέτες του Σάλτσιμποργκ».

Δύο αθηναϊκοί θίασοι θα μεταφερθούν στο Μάιο στη Θεσσαλονίκη, όπου θα παρουσιάσουν τις δύο φετινές μεγάλες τους επιτυχίες: ο «Ηλίοπολος» και ο «Διαμαντόπουλος με την Άλκαϊου «Τα δέντρα πεθαίνουν έρθει».

Με έντατικό ρυθμό ετοιμάζονται οι δύο επιθεωρήσεις του καλοκαιριού, που θα παρουσιάσουν τα γειτονικά θέατρα «Μετροπόλιταν» και «Πάρκ».

Την επιθεώρηση του «Μετροπόλιταν» με τον τίτλο «Κάθε καρδιάς καρδιά», γράφει ο Γ. Γιαννακόπουλος, την επιθεώρηση δε του «Πάρκ» ο Γ. Οικονομίδης και Νικολαΐδης.

Ο «Θυμειλίκος θίασος», θα ανέβει εντός του Μαΐου στο θέατρο «Ηρώδου του Αττικού, την τραγωδία του Σοφοκλέους «Τραχινιαί».

Το έργο ανέβεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα με έμμετρο μετάφρασι του διασάρκου Λίνου Καρέη.

Η Νινή Ζαχα, στη Νέα Υόρκη, όπου βρίσκεται από τριμήνου, ηχογράφησε σε δίσκους λόνγκ πλαϊν έφτα τραγούδια της, που θα κυκλοφορήσουν σε λίγο.

Ο Νίκος Γούνωρης επιστρέφει τον άλλο μήνα οριστικά στην Ελλάδα.

Για τη θερινή περίοδο, ο Γούνωρης έσφαλάισε τηλεγραφικώς το «Σε Λαπέν» της Καστέλλας, όπου θα κάνει την επανεμφάνισι του.

Εδώ και λίγες μέρες βρίσκεται στην Άθην και εμφανίζεται στο κοσμικό κέντρο «Ρόξυ», το περίφημο τριό «Λος Πάντζος», που θεωρείται το καλύτερο του κόσμου.

Ο μοναδικός έρμηνευτής του «Γκράν Γκινιόλ» στην Ελλάδα, Ανδρέας Ευαγγελίου, έπειτα από αρκετά έτων άπουσια, θα δώσει την έρχομένη Δευτέρα μία ενδιαφέρουσα παράστασι, στο θέατρο «Διονύσια» με τρία μονόπρακτα, τη «Νυφούλα του θανάτου», τη «Δωδεκάτη ώρα» και την «Ταβέρνα της Κράνιο», με έγκατάστασι στερεοφωνικού ήχου.

Για το ιδιότυπο αυτό θεατρικό είδος, καθώς και για το δημιοργό του, θα μιλήσει ο ιστορικός του θεάτρου κ. Ι. Σιδερόπουλος.

Ο τενόρος Άντώνης Παπακωνσταντίνου, που ανήκει στο έσωτερικό, θα δώσει την έρχομένη Πέμπτη μία αποκαρτετιστήριο συναλία, με τις μεγαλύτερες του επιτυχίες στο «Καρό».

Στο «Περρόκε», ο φετινός μουσικός θίασος, που έτοιμάζουν οι συγγραφείς Τσιφλός και Βασιλειάδης, καταργεί τελείως το μπαλέτο.

Στη θέσι του θα υπάρχουν δώδεκα νέες κοπέλλες, που θα εμφανίζονται για πρώτη φορά, σε διάφορα σκέτες πρόζας και σε νοημεράκια.

Ο θίασος του Μίμη Φωτόπουλου, ύστερ' από τη μεγάλη επιτυχία, που σημείωσε στην Αίγυπτο και την Κύπρο, άρχισε από προχτές παραστάσεις στην Κωνσταντινούπολη.

Η Λούρα λανσάρει τις τελευταίες μέρες ένα καινούργιο τραγούδι του Γ. Μουζάκη, σε σπανιόλο στυλ, με τον τίτλο «Σάντα Μαρία».

Ένα παραθαλάσσιο κοσμικό κέντρο ετοιμάζει για το καλοκαίρι την έξης πρωτοτυπία: Το παλκό της όρχηστρας θα είναι ένας τεραστίος ανεμόμυλος, μέσα από τον οποίο θα εμφανίζονται οι μουσικοί.

Η Αίγυπτια χορεύτρια Φαντίμ Ρουοντί, μαθήτρια της Σάμια Γκαμέλ, παραιτήθηκε από την Άθην, παρενέβηκε σ' ένα από τους τελευταίους χορούς ενός μεγάλου αθηναϊκού ξενοχείου. Τόσος ήταν ο ένθουσιασμός της κατά την διάκριση των ελληνικών χορών, ώστε μέσα σε ελάχιστα λεπτά έσυρε χωρίς ευσκολία τον καλομαϊνά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο Άνδρέας Ευαγγελίου

Η Φαντίμ Ρουοντί

Έχει προχωρήσει και το δάχτυλό σου κινούνει». Τέλος πάντων τον περιποιήθηκε και σε δυο βδομάδες το δάχτυλό του χασάπ έγιανε. «Κάλα, που ήρθες σε μένα, του λέει ο γιατρός. Άν τ' άφηνες μία μέρα ακόμα και πήγαινες σ' άλλο γιατρά, θα σου το είχαν κόψει το δάχτυλο». «Σ' ευχαριστώ, γιατρέ μου. Τι σοφ χρωστάω». «Πίπτο». «Μία δε μπορεί. Μόσσεως το δάχτυλο, να πληρωθής». «Δε μου χρωστάς τίποτα. Είμαστε και γίαντοι, από σένα θα πάρω λεφτά». Φεύγει ευχαριστημένος ο χασάπης. Τ' άλλο πρωί ο γιατρός πάει στο μαγαζί του. «Κόψε μου αυτό το μπουτάκι και μία όκα μπρίζολες». Τα παίρνει ο γιατρός. Κάνει να φύγη. «Εκάνον δέκα δραχμές, του λέει ο χασάπης. Έκάνον δέκα δραχμές; λέει ο γιατρός. Από μενα θα πάρης λεφτά, που σούδωσα το δάχτυλο». «Με συχαρώς, γιατρέ μου, μου διέφυγες. Την άλλη μέρα, πάλι ο γιατρός στο χασάπικο. «Βάλε μου αυτή τη νεφρά-μια και μία όκα κιμά». Κάνει τόσο, γιατρέ. Από μενα θα πάρης λεφτά, που σούδωσα το δάχτυλο, που θα σου το κόβανε». «Εν τάξει», λέει ο χασάπης, που αναγνώρισε την υποχρεώσι του. Τρίτη μέρα πάλι ο γιατρός στο χασάπικο. «Κόψε μου δυο όκαδες για βρβόστο και στείλε μου και το βρβόστο να μου σκάνη λίγο τον κήπο, για να μην πληρώνω έργατά». Κι' όλο έτσι το πήγαινε ο γιατρός, κύρ-Μανώλη μου. Όλο βάλε μου τουτο και στείλε μου καινο και όλη «λεφτά από μένα που σου γλύνωσα το δάχτυλο». «Όπου, μία μέρα, φοδούκωσ ο χασάπης και, όπως κρατάγε το μπαλάκι, δίνει μία κόβει το δάχτυλό του και λέει στο γιατρά: «Πάρτο να βγώ από την υποχρεώσι». Κατάλαβες, κύρ-Μανώλη μου;

— Δηλαδή, τί θές να πής, κύρ-Άνέστη μου;

Ο βουλευτής άλλαξε το μαλκό του ύφους και σηκώθηκε δρόμος:

— Θέλω να πω πως με σταύρωσες με κείνους τους όχτω σταυρούς, που ρούδωσες κι' όλο μου το κοπανάς. Σούχω διορίσει όλο το Πασιοναρέκιο. Δεν πεί άλλο. Καί λυπάσαι, που δε μπορείς να σου επιστρέψω τους όχτω σταυρούς, να ξεσταυρωθώ. Λοιπόν, γύρισε στην πατρίδα, και στην άλλη έγκλοη μη του ζουν ενασάνει.

Ο κύρ-Μανώλης σηκώθηκε πειραγμένος.

— Έλα δώ, του φώναζε ο Καραμπουρμπούλης. Πάρε και τα πορτοκάλια σου. Είναι κι' άλλο πορτοκάλια, που κάνουν πορτοκάλια. Άναιτε στο καλό. Που να μην έσωνε να βγώ βουλευτής, να είχα την ήσυχία μου, όπως την έχει ο Χατζηρουμεύας.

Ο κύρ-Μανώλης το καλάφι και κατέθηκε τις σκάλες. Κάτω, στην έσοδο, στάθηκε και φώναξε:

— Και ήταν ανάγκη, κύρ-Άνέστη, να με ξεσηκώσης να κάνω ολόκληρο ταξίδι, για να γάρω ένταυθα να μου πής την ιστορία του χασάπ; Δε μπορούσες να μου τη γράψης;

— Άλλη χάρι είχε να σου την πω προσωπω με προσωπω... άπάντησε ο Καραμπουρμπούλης.

Και γύρισε στο γραφείο του με άνακοφισι.

— Έτσι που το πές, του είπε η γυναικα του, δε θα ξαναβγής βουλευτής.

— Άπ' το στόμα σου και στο Θεού τ' αυτί! είπε ο Καραμπουρμπούλης κι' άναψε ένα τσιγάρο. Και τώρα φτιάχτε μου έναν άφωτο καφέ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΟΙ ΤΕΝΤΥ - ΜΠΕΔΥ: ΣΕ ΛΕΠΡΟΚΟΜΕΙΑ

Ένας Άγγλος βουλευτής προεινεί, για να περιορισθόν οι άδύλοποι τέντυ-μπέδυ, να τους κλείνουν έπί τρία χρόνια σε ειδικά άστυα του τύπου των λεπροκομείων. Στά άστυα αυτά θα ζούν τελείως άπομονωμένοι, χωρίς να έρχώνται σ' επικοινωνία με κανένα.

Στη Φευγάλη ΑΣΤΕΡΙΑ

ANNA KAI MARIA KALOYTA

ΣΑΝ ίντερμέτζο στη σειρά των καλλιτεχνικών ζευγαριών θ' αφιερώσουμε σήμερα τη σελίδα μας σε δυο άστέρια, που έπί 34 ολόκληρα χρόνια θριαμβεύουν αδιάκοπα στο θέατρό μας: Τις άδελφές Άννα και Μαρία Καλουτά, τα δημοφιλή Καλουτάκια, που η Μαρία Κοτοπούλη παρουσίασε στους Αθηναίους κατά τη θεατρική περίοδο 1926-27 και που από τότε δεν άγκατέλειψαν πιά τη σκηνή.

Όταν άναγγελάμε την άπόφασί μας αυτή στις έκλεκτες καλλιτέχνιδες, η Μαρία μας είπε:

— Υπόχρεϊ κάποιον έπιστάδιο, που μάς συνέδεη κατά την τελευταία μας τουρνέ ανά τον κόσμο. Ίσως αυτό σ' ές βοηθήσει να μάς συνδέσετε κάπως με τα άλλα... Ζευγάρια με τα όποια άσχολήθηκαν μέχρι σήμερα. Ταξιδεύαμε τότε άεροπορικώς από το Γιοχάννεσμπουργκ προς το Σίδνεϊ και ένα άπόγευμα φτάσαμε στο νησί του Άγίου Μαυρικίου, όπου το άεροπλάνο θα έμενε άρκετές ώρες για έπιθεώρησι και άνεφοδισμό. Κατά το διάστημα αυτό μπορούσαμε να ξεκουραστούμε: στο ξενοδοχείο και ένας υπάλληλος, βάσει του καταλόγου των έπιστάτων, μάς παρέδιδε τα κλειδιά του δωματίου. Όταν έφτασε η σειρά μας, βλέποντας στον κατάλογο Α. και Μ. Καλουτά φώναξε:

— Μίστερ άντ μίσερ Καλουτάς.

— Η Άννα, που φορούσε άνδρικά παντελόνια, βλέποντας τη συνοδό μας να χαμογελά της έλεπε δείχνοντας τα παντελόνια της και κατόπιν έμένα:

— Μίστερ άντ μίσερ Καλουτάς!

— Και γυρίζοντας σε μένα πρόσθεσε:

— Έλα πρόχρη, Μαρία... Πίναμε κι' άντρώγυνο!...

Όταν το 1926 η Μαρία Κοτοπούλη άπόφασισε ν' ανεβάσει στο τότε θέατρο της στην Ομόνοια τη «Στοργή» του Μπιάτνι, χρειάστηκε δυο παιδικία. Γνώριζε την κυρία Καλουτά μητέρα και σκέφτηκε να χρησιμοποιήση τις δυο κορούλες της Άννα και Μαρία, που ήσαν τότε 4 και 5 χρόνων.

— Κι' έτσι, μάς λέει η Άννα, κάναμε το ντεμπούτο μας στο θέατρο χωρίς δόντια!

Την Άποκοπή η Μαρία Κοτοπούλη συνήθισε ν' ανεβάσει πάντοτε μία επιθεώρησι, την όποια χαρακτήριζε «Πανηγύρι χορού και κεφιού». Έτσι το χρόνο εκείνο ανέβασε τη «Μπαλαρίνα» του Δραγάτση στην όποια σκέφτηκε να χρησιμοποιήση και πάλι τα Καλουτάκια. Είχαν χάσει τον πατέρα τους κι' έπρεπε να έργασθουν για να ζήσουν. Ακόμη και όταν ήρθε η ώρα να πάνε σχολείο, η μητέρα τους τις έκλεισε έσωτερικές σε μία Σχολή, έπειδή όμως έπρεπε και τότε να εργάζονται για να πληρώσουν τα δίδακτρα, με έγκρισι της διευθύνουσας κάθε βράδυ στις 10 τα Καλουτάκια έφευγαν μ' ένα αυτοκίνητο για το θέατρο, όπου οι συμπαθήτριές τους κομούντοσαν, και ξεκουρίζον με το ίδιο αυτοκίνητο στη μία μετά τα μεσάνυχτα, δηλαδή άμέσως μετά την παράστασι.

— Ησαστε καλές μαθήτριες; τις ρωτάμε.

— Άννα: «Οχι και τόσο. Όλη μου την έξυπνάδα έγω την έδειχνα στο θέατρο.

Μαρία: Ναί, έμένα το θέατρο δε με τραβούσε και τόσο. Ήθελα να σπουδάσω και να γίνω δικηγόρινα. Άγαπούσα πάντοτε τα γράμματα. Η Άννα δε μπορούσε να χωνέψη το κλείσιμό στο σχολείο. Ήταν σάν λιοντάρι στο κλουβί!

— Τι σούμαζε τότε σε σ' ως το κοινό;

— Την αναιδεία μας, λέει η Άννα. Είχαμε ένα άέρα της σκηνής, που δεν παρουσιάζε άπολύτως τίποτα το παιδιδάστικο. Τόσο σάν νουέτο, όσο και σάν σόλο «Μαγκάκι» έγω, δεν χαρακτηρίστηκε ποτέ άτροξιόν, αλλά πάντα θεωρήθηκε ήθοιοι.

Η Άννα μάλιστα είχε πάρει πολύ στα σοβαρά τη δουλειά της και μία μέρα η Κοτοπούλη για να την πειράξη της έλεπε:

— Να πές στο ταμείο η δουλειά σου.

Έκείνη έτρεξε άμέσως να ζητήσει το μισθό της και ο ταμίας, που τον είχε δώσει στη μητέρα τους, της έδωσε μία δροχημ, που ήταν τότε χαρτίνη.

Μία δροχημ για τόση δουλειά, για τόσα χειροκοπήματα! Η άμοιρη ήταν έξευτελιστική και η Άννα άναγκάστηκε πηγχε και κλειδώθηκε στο καμαρίνι της. Είδαν κι' έπαθαν δε να την βγάλουν από κει μέσα για να εμφανιστή στην ώρα της στη σκηνή.

— Μοιάζουν οι χαρακτήρες σας;

— Σάν τη μέρα με τη νύχτα! σπεύδει ν' άπαντήση η Άννα. Γι' αυτό όμως και ταριάζαμε.

— Κι' έτσι, προσθέτει η Μαρία με τη γλυκεία φωνή της, μέρα ή μία, νύχτα ή άλλη κάνουμε ένα άρμονικάτο 24ωρο!

— Ποιά έλαττώματα και ποιά χαρίσματα βρίσκετε ή μία στην άλλη;

— Άννα: Για μένα το μεγαλύτερο έλαττωμα της Μαρίας είναι ή άπάθειά της...

Μαρία: Σημειώστε μάλλον ψυχραιμία.

— Η άπάθεια της αυτή, έπιμένει η Άννα, φτάνει στα άκρα και με κάνει μερικές φορές να τρώσω τα μαλλιά μου. Θα προτιμούσα ό-ταν νευρίζω — κι' αυτό συμβαίνει συχνά — να φωνάζω κι' έκείνη, ν' αντιδράσει, να διαμαρτυρηθώ. Δεν συμβαίνει όμως τίποτα απ' όλα αυτά κι' έτσι με νευρίζω ακόμη περισσότερο!... Έχει όμως πολλά χαρίσματα από τα όποια ξεχωρίζω δυο: Είναι άφάνταστα τρυφερή και πολύ πνευματώδης.

Μαρία: Έκτός από τα νεύρα, η Άννα δεν έχει κανένα άλλο έλαττωμα!

— Άννα: Όταν έχης νεύρα, έχεις όλα τα έλαττώματα!

Μαρία: Έχει καρδιά μικρού παιδιού και είναι κατά βάθος άκακο άνθρω!

— Πότε νοιάζεται το πρώτο έρωτικό χτυποκάρδι;

— Άννα: Στα 16 μου χρόνια άγύπητα κάποιον και μάλιστα άσφα έρωσιάζαμε. Αλλά το θέατρο μάς άνέκασε γρήγορα να χωρισθούμε.

Μαρία: Στα 15 χρόνια μου είχα ένα άδύο σχολικό φίλο. Πήγαινα τότε στο Δραγάτσειο και ήμουν έρωτεύμενη μ' ένα συμμάθητή μου.

ΑΝ ίντερμέτζο στη σειρά των καλλιτεχνικών ζευγαριών θ' αφιερώσουμε σήμερα τη σελίδα μας σε δυο άστέρια, που έπί 34 ολόκληρα χρόνια θριαμβεύουν αδιάκοπα στο θέατρό μας: Τις άδελφές Άννα και Μαρία Καλουτά, τα δημοφιλή Καλουτάκια, που η Μαρία Κοτοπούλη παρουσίασε στους Αθηναίους κατά τη θεατρική περίοδο 1926-27 και που από τότε δεν άγκατέλειψαν πιά τη σκηνή.

Όταν άναγγελάμε την άπόφασί μας αυτή στις έκλεκτες καλλιτέχνιδες, η Μαρία μας είπε:

— Υπόχρεϊ κάποιον έπιστάδιο, που μάς συνέδεη κατά την τελευταία μας τουρνέ ανά τον κόσμο. Ίσως αυτό σ' ές βοηθήσει να μάς συνδέσετε κάπως με τα άλλα... Ζευγάρια με τα όποια άσχολήθηκαν μέχρι σήμερα. Ταξιδεύαμε τότε άεροπορικώς από το Γιοχάννεσμπουργκ προς το Σίδνεϊ και ένα άπόγευμα φτάσαμε στο νησί του Άγίου Μαυρικίου, όπου το άεροπλάνο θα έμενε άρκετές ώρες για έπιθεώρησι και άνεφοδισμό. Κατά το διάστημα αυτό μπορούσαμε να ξεκουραστούμε: στο ξενοδοχείο και ένας υπάλληλος, βάσει του καταλόγου των έπιστάτων, μάς παρέδιδε τα κλειδιά του δωματίου. Όταν έφτασε η σειρά μας, βλέποντας στον κατάλογο Α. και Μ. Καλουτά φώναξε:

— Μίστερ άντ μίσερ Καλουτάς.

— Η Άννα, που φορούσε άνδρικά παντελόνια, βλέποντας τη συνοδό μας να χαμογελά της έλεπε δείχνοντας τα παντελόνια της και κατόπιν έμένα:

— Μίστερ άντ μίσερ Καλουτάς!

— Και γυρίζοντας σε μένα πρόσθεσε:

— Έλα πρόχρη, Μαρία... Πίναμε κι' άντρώγυνο!...

Όταν το 1926 η Μαρία Κοτοπούλη άπόφασισε ν' ανεβάσει στο τότε θέατρο της στην Ομόνοια τη «Στοργή» του Μπιάτνι, χρειάστηκε δυο παιδικία. Γνώριζε την κυρία Καλουτά μητέρα και σκέφτηκε να χρησιμοποιήση τις δυο κορούλες της Άννα και Μαρία, που ήσαν τότε 4 και 5 χρόνων.

— Κι' έτσι, μάς λέει η Άννα, κάναμε το ντεμπούτο μας στο θέατρο χωρίς δόντια!

Την Άποκοπή η Μαρία Κοτοπούλη συνήθισε ν' ανεβάσει πάντοτε μία επιθεώρησι, την όποια χαρακτήριζε «Πανηγύρι χορού και κεφιού». Έτσι το χρόνο εκείνο ανέβασε τη «Μπαλαρίνα» του Δραγάτση στην όποια σκέφτηκε να χρησιμοποιήση και πάλι τα Καλουτάκια. Είχαν χάσει τον πατέρα τους κι' έπρεπε να έργασθουν για να ζήσουν. Ακόμη και όταν ήρθε η ώρα να πάνε σχολείο, η μητέρα τους τις έκλεισε έσωτερικές σε μία Σχολή, έπειδή όμως έπρεπε και τότε να εργάζονται για να πληρώσουν τα δίδακτρα, με έγκρισι της διευθύνουσας κάθε βράδυ στις 10 τα Καλουτάκια έφευγαν μ' ένα αυτοκίνητο για το θέατρο, όπου οι συμπαθήτριές τους κομούντοσαν, και ξεκουρίζον με το ίδιο αυτοκίνητο στη μία μετά τα μεσάνυχτα, δηλαδή άμέσως μετά την παράστασι.

— Ησαστε καλές μαθήτριες; τις ρωτάμε.

— Άννα: «Οχι και τόσο. Όλη μου την έξυπνάδα έγω την έδειχνα στο θέατρο.

Μαρία: Ναί, έμένα το θέατρο δε με τραβούσε και τόσο. Ήθελα να σπουδάσω και να γίνω δικηγόρινα. Άγαπούσα πάντοτε τα γράμματα. Η Άννα δε μπορούσε να χωνέψη το κλείσιμό στο σχολείο. Ήταν σάν λιοντάρι στο κλουβί!

— Τι σούμαζε τότε σε σ' ως το κοινό;

— Την αναιδεία μας, λέει η Άννα. Είχαμε ένα άέρα της σκηνής, που δεν παρουσιάζε άπολύτως τίποτα το παιδιδάστικο. Τόσο σάν νουέτο, όσο και σάν σόλο «Μαγκάκι» έγω, δεν χαρακτηρίστηκε ποτέ άτροξιόν, αλλά πάντα θεωρήθηκε ήθοιοι.

Η Άννα μάλιστα είχε πάρει πολύ στα σοβαρά τη δουλειά της και μία μέρα η Κοτοπούλη για να την πειράξη της έλεπε:

— Να πές στο ταμείο η δουλειά σου.

Έκείνη έτρεξε άμέσως να ζητήσει το μισθό της και ο ταμίας, που τον είχε δώσει στη μητέρα τους, της έδωσε μία δροχημ, που ήταν τότε χαρτίνη.

Μία δροχημ για τόση δουλειά, για τόσα χειροκοπήματα! Η άμοιρη ήταν έξευτελιστική και η Άννα άναγκάστηκε πηγχε και κλειδώθηκε στο καμαρίνι της. Είδαν κι' έπαθαν δε να την βγάλουν από κει μέσα για να εμφανιστή στην ώρα της στη σκηνή.

— Μοιάζουν οι χαρακτήρες σας;

— Σάν τη μέρα με τη νύχτα! σπεύδει ν' άπαντήση η Άννα. Γι' αυτό όμως και ταριάζαμε.

— Κι' έτσι, προσθέτει η Μαρία με τη γλυκεία φωνή της, μέρα ή μία, νύχτα ή άλλη κάνουμε ένα άρμονικάτο 24ωρο!

— Ποιά έλαττώματα και ποιά χαρίσματα βρίσκετε ή μία στην άλλη;

— Άννα: Για μένα το μεγαλύτερο έλαττωμα της Μαρίας είναι ή άπάθειά της...

Μαρία: Σημειώστε μάλλον ψυχραιμία.

— Η άπάθεια της αυτή, έπιμένει η Άννα, φτάνει στα άκρα και με κάνει μερικές φορές να τρώσω τα μαλλιά μου. Θα προτιμούσα ό-ταν νευρίζω — κι' αυτό συμβαίνει συχνά — να φωνάζω κι' έκείνη, ν' αντιδράσει, να διαμαρτυρηθώ. Δεν συμβαίνει όμως τίποτα απ' όλα αυτά κι' έτσι με νευρίζω ακόμη περισσότερο!... Έχει όμως πολλά χαρίσματα από τα όποια ξεχωρίζω δυο: Είναι άφάνταστα τρυφερή και πολύ πνευματώδης.

Μαρία: Έκτός από τα νεύρα, η Άννα δεν έχει κανένα άλλο έλαττωμα!

— Άννα: Όταν έχης νεύρα, έχεις όλα τα έλαττώματα!

Μαρία: Έχει καρδιά μικρού παιδιού και είναι κατά βάθος άκακο άνθρω!

— Πότε νοιάζεται το πρώτο έρωτικό χτυποκάρδι;

— Άννα: Στα 16 μου χρόνια άγύπητα κάποιον και μάλιστα άσφα έρωσιάζαμε. Αλλά το θέατρο μάς άνέκασε γρήγορα να χωρισθούμε.

Μαρία: Στα 15 χρόνια μου είχα ένα άδύο σχολικό φίλο. Πήγαινα τότε στο Δραγάτσειο και ήμουν έρωτεύμενη μ' ένα συμμάθητή μου.

Κατά τη μακρόχρονη καριέρα τους οι δυο άγαπημένες άδελφές δεν χώρισαν ούτε μία μέρα. Στις άρχές του 1944, σκέφτηκαν να φύγουν από την κατοχόμενη Ελλάδα. Πρώτη θα έφευγε η Άννα με το θέιο της, τον άλλοτε Δημάρχο Άμβρόσιο Πλατά. Οι συλλήψεις όμως διαφόρων ήθοιων ματαιώσαν την άναχώρησι.

Έκτες από τους θε

ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΥΚΑΣ ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Δικηγόρος, νομομαθέστατος, συμπαιδαγωγός και λίαν αισθηματίας. **ΝΙΚΟΣ ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ:** Σφαριστής, με απραξιασμένες ιδέες και συγχρονισμένα... οικονομικά μέσα. **ΛΙΖΑ ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗ:** Γυναικα του, δέκα οκτώ χρόνια νεώτερή του, πικάντικη, έντυπωσιακή, αεροδυναμική. **ΜΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ:**

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Χατζηκωδίκη. Ή δακτυλόγραφος «χτυπάει» ένα δικόγραφο στη μηχανή. Μπαίνει ξαφνικά και λαχανιασμένος ο Μαυροζούμης). **ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ:** Λοιπόν; Τι έγινε; **ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ** (έλαφράς επίτημητικα): Καλημέρα σας, κύριε Μαυροζούμης.

ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ: Καλημέρα σας, δεσποινίς! Και να με συγχωρήτε πολύ. 'Αλλά, βλέπετε, η μεγάλη πρεμιούσα μ' έκανε και άγνηνη. (Σε άλλο τόνο). Λοιπόν; 'Υπάρχει κανένα νεώτερο;

ΔΑΚΤΥΛ. Συγκεκριμένα δεν ξέρω. 'Ασφαλώς, όμως θα υπάρχει.

ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ (έκνευρισμένος): Και τι να κάνω γι' αυτό; Να ρίξω μήπως τα κουκιά;

ΔΑΚΤΥΛ. *Οχι δά! 'Απλούστατα, να καθήσετε και να περιμένετε τον κύριο Χατζηκωδίκη.

ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ: Θ' αργήσει νάρθη;

ΔΑΚΤΥΛ. Δεν φαντάζομαι. (Ένω άφουγκράζεται). Νομίζω, μάλιστα, πως έρχεται.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει φουργιάζος ο Χατζηκωδίκης).

ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ: 'Επί τέλους!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Καλημέρα.

ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ: Τι απέγινε;

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ (πέφτοντας στην πολυθρόνα του): Στάσου ντ' να πάρω μιάν ανάσα.

ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ: Πάρτηνε και λέγε αμέσως, φάνηκε ή μαντίνα;

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: *Οχι ακόμη.

ΜΑΥΡΟΖΟΥΜΗΣ: Φτού!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ!

Προγνωστικά του κειροού

- * Όταν τ' αστέρια λάμπουν κατά διαλείμματα, χωρίς να υπάρχει συννεφιά, είναι προμήνυμα καταιγίδας.
- * Όταν σχηματίζονται κύκλοι αστρούλοι γύρω απ' τον ήλιο, το φεγγάρι και τ' άστρα, σημαίνει πως θα βρέξει.
- * Αν στη δύση του ήλιου παρουσιάζονται μπροστά του σύννεφα με κόκκινο χρώμα, προμήνουν άνεμο από ξηρασία.
- * Αν μετά τη βροχή τα σύννεφα χαμηλώνουν ως τη γη, είναι σημείο πως θα έπαυσοιτο καλοκαίρια.
- * Όταν ο όριζων δεν έχει σύννεφα και φυσάει βοριάς, προμήνεται καλός καιρός.
- * Όταν ο άνεμος αλλάζει συνεχώς διεύθυνση, οι θαλασσινοί περιμένουν τρικυμία.

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ:

Συκοφαντίες, είπατε; **ΛΙΖΑ:** Μάλιστα κύριε Χατζηκωδίκη! 'Ελεεινές και ποταπές συκοφαντίες! 'Εφτασε στο σημείο να με κατηγορή για εγκατάλειψη συζυγικής στέγης, αφού έξερε πολύ καλά ότι εκείνος μ' έδιωξε.

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Σας έδιωξε;

ΛΙΖΑ: Καί με τον χειρότερο τρόπο, μάλιστα. 'Ανοιξε μέσα στην άγρια χειμωνιάτικη νύχτα την πόρτα και μου φώναξε: «Έξω, κυρά μου!» Κι' έκτός απ' αυτό, δεν μ' άφησε να πάρω ένα δεύτερο φόρεμα μαζί μου.

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Γιατί;

ΛΙΖΑ: Γιατί ήταν, λέει δικός του. Τού άνηκαν, αφού αυτός τα είχε πληρώσει. Κι' έπρεπε, λέει, να του κρατούσα κι' ευγνωμοσύνη που μου επέτρεπε να φύγω ντυμένη! Γιατί κανονικά, λέει, ζάπρεπε να με διώξει μόνο με το νυχτικό, ή και χωρίς αυτό.

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα τον άνασχυνο!

ΛΙΖΑ: Και που να σας πω τα μεγαλύτερα!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Πώς; 'Υπάρχουν και μεγαλύτερα;

ΛΙΖΑ: Βεβαίως! Την ώρα που άνοιγα την εξώπορτα σήκωσε το χέρι του να μ' αγγίξει!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Κι' ύστερα σήκωσε το πόδι του να μ' κλωτσήσει!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κτήνη!

ΛΙΖΑ: Καί, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΛΙΖΑ: Και, στο τέλος, μου πέταξε μιά λέξη, που ντροπιάζει να την επαναλάβω!

ΧΑΤΖΗΚΩΔΙΚΗΣ: Μπα το κάθαρμα!

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΑΡΩΝΗ

Οι τελευταίες επιτυχίες της Μαίρης 'Αρώνη στο 'Εθνικό θέατρο σε ισπανικά έργα, δεν άφησαν άσυγκλητους τους 'Ισπανούς θεατικούς συγγραφείς. 'Εκείνοι, πριν από καιρό ο διάσημος συγγραφέας 'Αλέξανδρος Κασόνια απέστειλε στην 'Αρώνη την κωμωδία του «Διαβολομένη Μυλωνά», με την σημείωση ότι την θεωρεί ως την πλέον ισπανική έμπνευστα του βασικού γυναικείου ρόλου του έργου του. Πραγματικά η δημοφιλής θεατρίτσα, που ανέθεσε την ισπανική αυτή κωμωδία πρό εικοσαήμερου περίπου στο θέατρο «Ακροπόλ» συγκέντρωσε τις κολακευτικότερες κριτικές του αθηναϊκού τύπου για την έρμηνεία της στο ρόλο της «Μυλωνά» του 'Αλεξάνδρου Κασόνια. 'Εμπρός της 'Αρώνη, στην ώρα αυτή κωμωδία ενδιαφέροντες ρόλους παίζουν ο 'Ανδρέας Μπάκος-Λης, ο 'Ανδρέας Φιλ.Πιπής, ο Βύρων Πάλλης, η Μαρίκα Ραυτοπούλου, η Τασώ Καθέαδρα κ. α.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ... ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Το γραφείο αυτό, το οποίο έχει εγκατασταθεί πάνω σε πέντε ράδες, έκανε ιδιαίτερη εντύπωση σε μιά μεγάλη έκθεση επίπλων και ειδών γραφείου, που έγινε πρόσφατα στο 'Αμστερνταμ. Το... τροχόφορο γραφείο, που είναι εφοδιασμένο με τηλεφωνο και όλα τα άλλα απαραίτητα, μπορεί με μεγάλη ευκολία να μετακινηθεί, σ' όποιο σημείο θέληση ο κατόχος του. Γι' αυτό και ο κατασκευαστής του το χαρακτήρισε «Γραφείο ειδικό για ύπουρους της Συγκοινωνίας». Φυσικά δε λείπει τίποτα, που θα μπορούσε να δώσει εύφορο τόνο στο σύνολο. 'Υπόλοιπα, καθώς βλέπετε, ακόμα και το... κλαβόν και ο κάλαδος των αχρήστων. Οι δύο μπροστινοί τροχοί είναι κατασκευασμένοι και ο πέμπτος κινητήριος.

Αυλαία)

Γ. Γ.

Ένας υποψήφιος ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Η άσπρακιζα καριέρα ενός μαύρου αγωνιστή της ελευθερίας

ΤΟ 1939, ο Θωμάς Μπόγια, ο μεγαλύτερος γιός ενός 'Αφρικανού αγράμματου γεωργού, άρχισε να μαθαίνει γραμμάτια σ' ένα ιεροποστολικό σχολείο της Κένυα. Ο πατέρας του έκανε οικονομία επί μήνες, για να μπορέσει να πληρώσει τα λίγα έξοδα του σχολείου του γιού του.

Πολλοί απ' τους μαθητές πεζοπορούσαν 30 χιλιόμετρα την ημέρα, για να φτάσουν στο σχολείο. Κι' επειδή δεν υπήρχαν φορητοί μαυροπίνακες, τα παιδιά μάθαιναν να γράφουν στην άμμο, έξω απ' το πρωτόγονο σχολικό κτίριο.

Σήμερα ο Μπόγια είναι 29 χρονών, εργάσιμος ηγέτης και πολιτικός, στυλοβάτης του άγαντος των Ιθαγενών της Κένυα για την ελευθερία τους και την αυτοκυβέρνησή τους και σπουδαίος παράγων του αντιποικιακού κινήματος που σαρώνει την 'Αφρική. Προβλέπεται δε ότι θα γίνει πρωθυπουργός της Κένυα, όταν οι 'Αφρικανοί κερδίσουν τη μάχη-πράγμα που φαίνεται ολοένα πιθανότερο.

Είναι ένας συμπαθητικός μαύρος, με ανάστημα 1,62 και με ώραια αμυγδαλωτά μάτια. Μιλάει 'Ερυστα αγγλικά (έχει σπουδάσει στην 'Οξφόρδη).

Πορ' όλο το κύρος και τη φήμη που έχει αποκτήσει, μένει ακόμη σ' ένα σχετικά ταπεινό περιβάλλον.

Κατοικεί στην ελαφρώς ανυψωμένη του μαύρων, σ' ένα σπίτι χωρίς ηλεκτρικό φως και τηλεόραση. Θά μπορούσε να εγκατασταθεί κάπου άλλο, έξω απ' αυτή τη συνοικία, αλλά δεν το θέλει.

Τα γραφεία του στεγάζονται σ' ένα απλοστάσιο κτίριο. Δεν έχει υπαλλήλους με μισθό, ούτε καν γραμματέα, μ' όλο που διατηρεί ογκώδη αλληλογραφία με πολιτικούς και μ' άλλες προσωπικότητες απ' όλο τον κόσμο. Γράφει ο ίδιος τα γραμμάτια, με το χέρι του, κι' ύστερα τα δακτυλογραφεί κάποιος απ' τους υπαδούχους του που προσφέρουν εθελοντικά τις υπηρεσίες τους.

Στις περιόδους του, χρησιμοποιεί ένα παλιό Φολκσβάνγκεν. Σωφάρε δε τόσο άσχημα, ώστε έχει πάθει ως τώρα τέσσερα ατυχήματα-ετυχώς όχι σοβαρά!

Άρχισε την άσπρακιζα καριέρα του απ' το 1951, όταν διαρίθηκε υπελονομικός επίτιππος στην πόλη του Ναϊρόμπι, την πρωτεύουσα της Κένυα, με μισθό πέντε φορές μικρότερο απ' των λευκών που έκαναν την ίδια εργασία.

Ενδιαφέρθηκε για την πολιτική, κυρίως μετά την εξέγερση των Μάου-Μάου (1952). Οι αγγλικές αρχές είχαν κηρύξει τότε το στρατιωτικό νόμο. 'Επσανον δε πολλούς 'Αφρικανούς ηγέτες και τους φυλάκισαν χωρίς δική. 'Αγανακτισμένος γι' αυτές τις αυθαίρετες τους, ο Μπόγια έγινε μέλος της 'Αφρικανικής 'Ενώσεως της Κένυα, μιάς πολιτικής ομάδας που έθεωρείτο παράνομη απ' τις αγγλικές αρχές.

Το 1955, είχαν κηρύξει άπεργια 4.000 μαύροι λιμενεργάτες της Μομπάσα. Ο Μπόγια τους έπεισε να ξαναπιάσουν δουλειά και να καταφύγουν σ' ένα δικαστικό δικαστήριο για τα αλητήριά τους. 'Ανέλασε ο ίδιος την υπερασπίσή τους, άγρεύοντας αποπτοφυρματικά επί 8½ ώρες και νίκησε τελικά τον αντίπαλό του, ένα 'Ευρωπαίο δικηγόρο. 'Ηταν ένα γεγονός πρωτοφανές στην ιστορία της Κένυα. Οι εργάτες πήραν αύξηση 33½% και ο Μπόγια έγινε διάσημος.

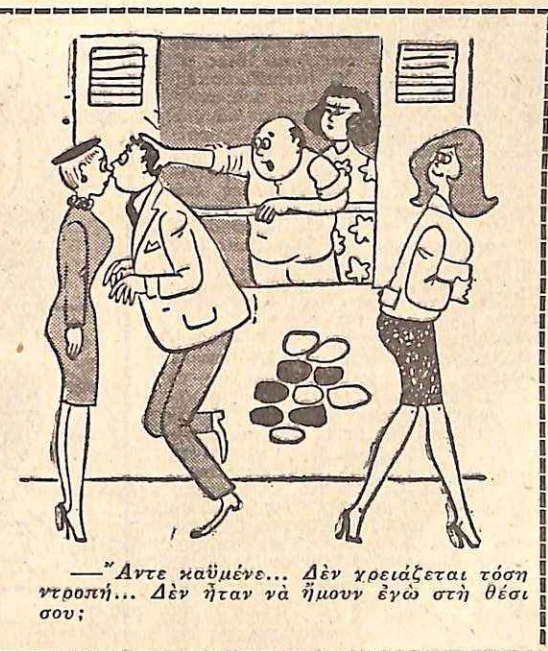
Το 1955, πήγε να σπουδάσει ένα χρόνο στην 'Οξφόρδη πολιτικές και οικονομικές επιστήμες και έγινε φίλος με πολλά στελέχη του εργατικού κινήματος. 'Υστερα γύρισε στην Κένυα κι' εξέλεξε αντιπροσώπος στο Νομοθετικό Συμβούλιο.

Αργότερα έπαιξε ρόλο τις 'Ηνωμ. Πολιτείες, όπου ο αντιπρόεδρος Νίκσον συζήτησε μαζί του επί μιά ώρα και ματαίωσε ύστερα διάφορα ρεντεβού του για να τον πάει με τη λιμουζίνα του στο Πανεπιστήμιο Χούαριντ.

Ο Μπόγια φαίνεται ήρεμος τύπος. Δεν ύφηνει ποτέ τη φωνή του, δε χάνει την ψυχραιμία του. Κι' όμως είναι μαχητικώτατος. 'Ο σκοπός του είναι η ελευθερία της χώρας του.

Αποστρεφόμεστε τη βία-λέει. 'Αν όμως αναγκαστούμε να καταφύγουμε σ' αυτήν, οι υπεύθυνοί θα είναι οι 'Αγγλοι.

Είναι άνοητος, λέει πίνει, ούτε καπνίζει. 'Εχει στο σπίτι του μιά πλούσια βιβλιοθήκη, με έργα του Πλάτωνα, του Μάρκου Τσούαν και του Τόμ Πλίν. Τελευταίως, διάβασε τις Βιογραφίες του Νεχρού και του Φραγκλίνου Ρούβελτ - πράγμα που δείχνει πως συναισθάνεται τη σπουδαιότητα του και το ρόλο που πρόκειται να παίξει στην ιστορία.

—'Αντε καψμένε... Δεν χρειάζεται τόσο ντροπή... Δεν ήταν να ήμουν εγώ στη θέα σου;

ΕΘΝΙΚΗ ΗΜΕΡΑ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ποιό θοσκοτόπι, ποιό λαγκαδί, και ποιό ραχούλα, ποιό θουνό, δε νοιώθει τ' απαλό το χάδι, που έρχεται απ' τον ουρανό, για να εύλογηση τέτοια μέρα τον μυρωμένο τους άγέρα;

*

Ποιό λιμανάκι, ποιό ακρογιαλί και ποιό νησάκι άλαργινό με τα σμνά κι' άπλα του κάλλι, δε νοιώθει στο πρωινό, δε νοιώθει στο δροσάτο άγέρι το μήνυμα που τούχει φέρει;

*

Είναι ή Μέρα της Πατρίδας, είναι ή Μέρα ή 'Εθνική, που της κρυμένης της 'Ελπίδας, σε μιά εποχή τυραννική, σπίθα πετάχτηκε απ' τη στάχτη κι' αλαλαγμός έγινε τ' άχτι...

*

Μέσ' απ' τα σύννεφα τα μαύρα, που είχε ο γκριζός ουρανό, έλαμψε εκείνη ή 'Αγία Λαύρα και των Πατρών ο Γερμανός ακούστηκε να λέη: «Σταθήτε... Πτάνει ή σκλαδιά... Ξεσηκωθήτε!»

*

Ποιός καμπος τάχα και ποιά ράχη δεν έχει αλήθεια μιά ιστορία; Σε ποιό χωριό, μιά κάποια μάχη δεν ήταν δικαίη τιμωρία πουρθε το όπλο της να στήση και σκλάβια χώρα ν' άναστήση;

*

Ο 'Ηλιος λάμπει απ' άκρη σ' άκρη στο θοσκοτόπι τ' απαλό και μόνο ευγνωμοσύνης δάκρυ από τα μάτια μας κυλά για τ' άρματα τα δοξαμένα της εποχής του Εϊκόσι 'Ενα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ του Κοϊντου

Από τους Άγιους της έδωσμάδος

ΣΧΕΔΟΝ κάθε μέρα του χρόνου, ανάμεσα στους άλλους άγιους που γιορτάζονται, υπάρχουν και μόνιμοι. Στους πρώτους ίδιως αιώνας, ο άριστος έκεινο που πρόσφεραν τη ζωή τους για το όνομα του 'Ιησού, είναι σαν την άμμο της θάλασσας.

Η ιστορία, όμως, δεν αναφέρει μοναχα τους έδωστές αυτούς άληπτες της πίστωσης. Πλεί τους, αναφέρει και μερικούς χριστιανούς, που λιποψύχησαν και πρόδωσαν την όμολογία της 'Εκκλησίας.

Ένας απ' αυτούς υπήρξε κι' ο Κοϊντος, που θα άφηγηθούμε σήμερα στην ιστορία του, άνοιγοντας μιά μικρή, τραγική παρένθεση, στη σειρά των Ιερών διηγήσεων.

Στα χρόνια, που βασίλευε στη Ρώμη ο 'Αντωνίνος Πιος (2ος αιώνας), είχε ξεψάσει ένας φοβερός διωγμός στη Μικρά 'Ασία. Πολλοί χριστιανοί έφευγαν τότε από έπαρχία σε έπαρχία για να μη πιασθούν. 'Ετσι έκανε κι' ο Κοϊντος, που παράτησε το σπίτι του φυγία και πήγε κι' εγκαταστάθηκε στη Σμύρνη. 'Εκει, κανένας δεν τον ήξερε και δεν κινδύνευε να πέση στα δίχτυα της ρωμαϊκής εξουσίας.

Ο Κοϊντος ήταν νέος κι' είχε πολύ θερμή πίστη. 'Αλλά, ανάμεσα στα χαρίσματα που τον στόλιζαν, είχε κι' ένα φοβερό ελάττωμα. 'Ετρεφε μεγάλη έμπιστοσύνη στη δική του σκέψη.

Ο νέος, λοιπόν, αυτός κατέρυγε στον έπίσκοπο της Σμύρνης Πολυκάρπο, που κρυόταν σ' ένα άγροχτήμα. Ο γέροντας ποιμενάρχης τον δέχθηκε με πατρική καλωσύνη. 'Ακουσε τις περιπέτειές του και στο τέλος του έλεπε:

—'Εκείνος πολύ καλά, παιδί μου, κι' έφυγε από την πατρίδα σου. Ο Κύριός μας δε θέλει να προκαλούμε οι ίδιοι το μωρτήριο. Μονάχα όταν μας πιάσουν οι Ρωμαίοι, πρέπει να δείχνουμε τη γενναίότητα που ταιριάζει στους αληθινούς όπαδούς του Χριστού. Γι' αυτό κι' εγώ, όπως βλέπετε, βρίσκομαι εδώ κρυμμένος.

Ο Κοϊντος, όμως, έννοιωσε να τον κεντά ή συνειδήσή του. Νόμισε πως με το να φύγει και να κρυόταν πρόδινε τον Κύριο. 'Η ψυχή του ήταν ταραγμένη και τα φρόνιμα λόγια του επισκόπου δεν τη γαλήνεψαν.

Δεν έλεπε τίποτε, αλλά μέσα του, δες μερες κάθισε εκεί, τον έτρωγε ο λογισμός πως ήταν ένας δειλός, ένας λιποτάκτης. «'Οχι-σκεφτόταν-δε με κέναν να κρυόμαι ή ύπακοή στο θέλημα του Κυρίου, αλλά ο φόβος. 'Ας τόν άγαπάω πραγματικά, πρέπει να παρουσιασθώ στον άδύπνο, να βρώ τη γαλήνια θρησκεία του και να με παραδώσει στον δήμιο».

Κι' έτσι, ένα πρωί, χωρίς να πη τίποτα σε κανένα, έφυγε από το άγροχτήμα. Κετέθηκε στην πόλη και τρέφες και έθεσαν στο μέγαρο του άδύπνου Στατίου Κοδράτου.

Είμαι χριστιανός! φώναζε μπροστά στον ρωμαιο άρχοντα. Ο θεός σου είναι άληγα κι' άνταξίωτος έσένα. Ο μόνος αληθινός θεός είναι ο θεός που πιστεύουμε εμείς οι χριστιανοί.

Ο Στατίος Κοδράτος, σαν τον άκουσε, χομογέλασε. Στην άρχή, φάνηκε σαν να μη τον περσάνει ο λόγιος εκείνος. 'Υστερα, έκανε νόημα σ' ένα στρατιώτη κι' εκείνος πήρε τον Κοϊντο και τον έδεσε σφιχτά σε μιά κλώα, αφού τού έβγαλε τον μανδύα και τον χιτών.

Ο στρατιώτης πήρε κατόπιν ένα μαστιγίο κι' άρχισε να χτυπά με λύσσα τον νέο. 'Εκείνος έδογγυε τα δόντια του για να μη ξεφύγουν από τον πόνο. Τι περίεργο, όμως! Δεν έννοιωσε καθόλου μέσα του εκείνη τη γλυκερή παρηγοριά, εκείνη τη μυστηριώδη δύναμη, που είχε άκούσει ότι σπρώδευε τους μάρτυρες.

Ο άδύπνος, ύστερα από λίγο, έκανε νόημα να σταματήσει ή μαστιγιά και ρώτησε τον νέο:

—'Ηπας, τώρα σκέφτηκε γνώμη;

—'Οχι, ποτέ δε θ' άλλαζα γνώμη! Φώναζε με πίστη ο Κοϊντος.

Την άλλη μέρα, στο σταθμό της πλώας, έφαιναν μερικούς χριστιανούς στα θρία. 'Ανάμεσα τους ήταν κι' ο Κοϊντος. Σε όλο το διάστημα της άναμονής, δεν είχε σκεπτή το σφάλμα του. 'Εξακολουθούσε να πιστεύει, ότι είχε κάνει καλά να παρανοήση τον Πολυκάρπο. Κι' έτσι, γυμνός από τη χάρη του θεού, όταν οι στρατιώτες τον έσπλάξαν μαζί με τους άλλους χριστιανούς στην άρέα, τους αντίπαλούς έσπινικά και φώναζε:

—'Αρνιέμαι τον Χριστό! Θά θυσιάσω στα είδωλά! Θέλω τη ζωή μου!

Αυτό το κατήχημα είχε ο Κοϊντος, ο χριστιανός νέος με τη μεγάλη αίσθησή, θησι και την έλλειψη ταπεινοφροσύνης.

ΒΑΣΙΣ ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Ο γαλλικός κινηματογράφος έγραψε μια παλιά του δόξα, την ηθοποιό Μαρσέλ Σαντάλ, που εδώ και 20 χρόνια είχε εγκαταλείψει κάθε καλλιτεχνική δραστηριότητα. Η Μαρσέλ Σαντάλ, που πέθανε σε ηλικία 57 χρόνων, άρχισε την καριέρα της σαν τραγουδίστρια και το 1929 έκανε το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο, με το φιλμ «Το περιδέραιο της βασιλίσσης». Από τότε γύρισε άλλα 25 φιλμ, μεταξύ των οποίων τις μεγάλες επιτυχίες του γαλλικού κινηματογράφου «Νι-τοέδο», «Αμόκ», «Μπακαρά», «Υπόθεση Λαφόρ» και «Αυτοκράτορας».

Η "Ελσα Μαρτινέλλι"

κή τραγωδία. Κατά την κακοήκη άρνηση να παίξει σε φιλμ, που αντιμετώπιζαν οι Γερμανοί και χρησιμοποίησε στο θέατρο. Η Μαρσέλ Σαντάλ ήταν παντρεμένη με τον σκηνοθέτη Αμερικό Μουρρέν. Τέσσερις γόνοι, αλλά δε δέχτηκε ποτέ να εγκαταλείψει το αγαπημένο της Παρίσι, όπου πέθανε, ύστερα από μακρά και δύσκολη αρρώστια.

★ Η "Ανίτα Έκμπεργκ" θα μείνει για 15 μέρες στο δωμάτιό της, με το ένα πόδι στο γυθίο. Το «ολομένο παγώνιο» πηγαίνει να έπισκεψή μια φίλη της στη Ρώμη, στη «Συντομία των δημοσιογράφων», γλυττώσε όμως στη σκάλα στο σπιτιού, έπεσε και ράγισε σ' ένα σημείο το κόκκαλο της γάμπας της.

★ Μια προκαταβολή 25.000 δολαρίων παραχωρήθηκε στη χώρα του "Ερρόλ Φλύνν, Πατρίτσια Γουάκιμσον, Έννα της κληρονομιάς του αείμαρτου "Ρουπέν των Δασών". Το δικαστήριο της έδωσε επί πλέον 3.000 δολάρια για την καλή διατήρησή του γιού του συζύγου της.

★ "Υστερα από 20 χρόνια ανέφελης και ευτυχισμένης συζυγικής ζωής, το ζεύγος Λουίσιλ Μπώλ — Ντέζι "Αρνάξ χωρίζει. Οι δύο σύζυγοι που έγιναν διάσημοι γάρι στον κινηματογράφο και παίχτες χωρίς στην τηλεόραση, είναι 43 χρόνων εκείνος και 38 εκείνη. Έδώ και μερικούς μήνες ο "Αρνάξ μένει στο Παρίσι Σπρίνγκ, ενώ η Λουίσιλ Μπώλ παραμένει στη θάλασσα στο Μπέμπερλ Χιλς, με τα παιδιά της Λουίσιλ και Ντέζι.

★ Αναγγέλλοντας την απόφασή τους να χωρίσουν η Λουίσιλ Μπώλ δήλωσε: «Προσπαθήσαμε να λύσουμε τα προβλήματά μας, χωρίς να χωρίσουμε, αλλά δεν τα καταφέραμε. Πάντως είμαστε άπιστοι και να εξακολουθήσουμε από κοινού να φροντίζουμε για την ανατροφή των παιδιών μας».

★ Η Βίβρα Λίτσι έδωσε την ημέρα του γάμου της με τον άρχιτέκτονα Φράνκο Πέσκι. Θα γίνει στις

Σύντομες ειδήσεις

25 'Απριλίου στη Ρώμη και ακολούθως οι νεοπαντρεμένοι θα φύγουν για τη Γαλλία, την Ισπανία, τις Καναρίους Νήσους και τις νήσους Χαβέζα, όπου θα περάσουν το μήνα του μέλιτος.

★ Στην πολυτελεστάτη θάλα της, στο Μπέμπερλ Χιλς της Καλιφορνίας, δρόμης προ ημερών νεκρή η άρραία χώρα του ηθοποιού Μάριο Λάντσα, ο οποίος ως γνωστόν πέθανε πρό 5 μηνών στη Ρώμη από καρδιακή προσβολή. Η κυρία Λάντσα δε μπόρεσε ποτέ να συνέλθει από τον κλονισμό, που της προέβλεπε ο θάνατος του συζύγου της και ούτε τα παιδιά της, ηλικίας 10, 8, 6 και 4 χρόνων, μπόρεσαν ν' αναπληρώσουν το μεγάλο κενό, που άφησε ο θάνατος του αγαπημένου της συζύγου. Η γυναίκα των παιδιών, γυρίζοντας από ένα περίπατο θρήνη την κυρία της νεκρή στο δωμάτιό της. Ο γιατρός που την εξέτασε, θρήνη το θάνατό της συζύγου και απέκλεισε την αυτοκτονία. Η αστυνομία όμως, που πληροφορήθηκε πως από καιρό η κ. Λάντσα υποτιζόταν και παραμελούσε τον εαυτό της, διάταξε να γίνει νεκροψία.

★ Ο Κάρολ Φόρεμαν δήλωσε πως έλπιζε τα ξεκαρτικά του φιλμ «Τα κανόνια του Ναβαρόν» να έχουν τελεωθεί ως τα μέσα 'Απριλίου, για να συνεχιστεί η εργασία στην "Αγγλία, στα στούντιο του Σέπτον, όπου θα γυριστούν τα εσπερικά.

★ 3.000 διάσημοι ηθοποιοί πήραν μέρος στο Λος "Αντζελες στη γενική συνέλευση των ηθοποιών, που αποφάσισε τη συνέχισή της απεργίας. Μεταξύ των άλλων διασημοτήτων ήταν και ο Τζέιμς Κάγκνεϋ, ο Τζόν Γουαίτ, η Μύρια Λόου, ο "Έντουαρντ Ρόμινσον, ο Κέρκ Ντάνγκλς, η Μπέττυ Νταϊνς και άλλοι.

★ Ο "Υό Μοντάν" έκλεψε να κάνει ένα νούμερο και να τραγουδήσει δύο τραγούδια κατά την τελετή που θα συνοδεύει το θάνατο της 4ης 'Απριλίου τη διανούη των "Όσκαρ" στο Χόλλυγουντ. Παρόμοια τιμή έγινε σε δύο μοναχά αστέρια του τραγουδιού: στην "Ελλά Φίτζερελντ" πρό 7 χρόνων και τώρα στον "Υό Μοντάν.

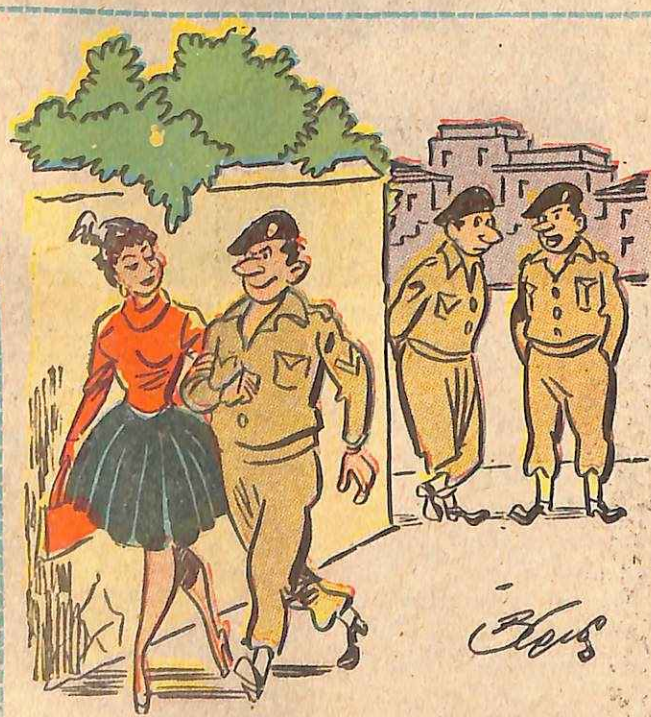
★ Η Μπριζίτ Μπαρντ έβαψισε το μαρό της, το μικρό Νικολά Σαοριέ, ηλικίας 2 μηνών, καταστρώθηκε ολοκληρω επίτελικό σχέδιο, για ν' αποφευχθεί η αμορφή δημοσιογράφων και φωτορεπόρτερς.

★ Αφού παρέβαλε όλες τις σκηνές, που γύρισε με τους Ζάν-Λουί Τριντινιάν, Ζάν-Πώλ Μπελμόντο, Ούγκ "Ωφρέ, Μάρκ Μισέλ και Σάμου Φρέυ, ο σκηνοθέτης "Ανρ-Ζωρ Κλουζά αποφάσισε να δώσει τον τελευταίο για παρτενάρ στη Μπριζίτ Μπαρντ, στο νέο του φιλμ «Η αλήθεια». Ο Σάμου Φρέυ πρωταγωνιστούσε μαζί με τη μηνστή του Πασκάλ "Ωντρε στο φιλμ «Επικίνδυνα παιχνίδια» και θεωρείται μια από τις νέες μεγάλες αποκάλυψεις του γαλλικού κινηματογράφου. Στο φιλμ «Η αλήθεια» θα είναι ο τρυφερός φίλος της Μπριζίτ, τον οποίον όμως στο τέλος σκοτώνει εκείνη με περίστροφο.

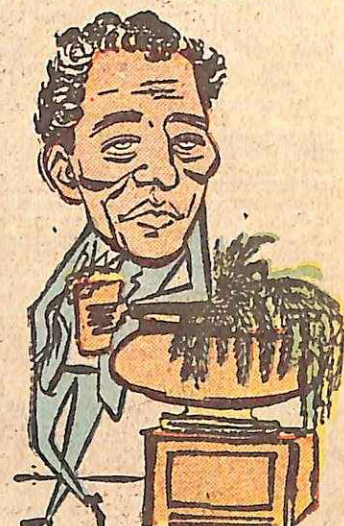
★ Νέο σκάνδαλο ξέσπασε στο Χόλλυγουντ: Ο ηθοποιός Ρίτσαρντ Ρέιμολντ, διοργάνωσε συχνά φιλικές συγκεντρώσεις, στην τελευταία από τις οποίες καθάρωσε να προσκληθεί κι ένας αστυνομικός, που έφτασε επί τόπου μαζί με δυο υφισταμένους του. Βρήκαν όλους τους καλεσμένους ζαλισμένους από τη μαριζόνια, να παρακολουθούν άλλοι μόν την προβολή ασέμνων φιλμ και άλλοι στοίτη-τες. Οι αστυνομικοί, που εκλήθησαν ακολουθώντας, συνέλαβαν όλον αυτό τον εκλεκτό κόσμο, μεταξύ του οποίου ήταν εκτός από τον οικοδεσπότη και ο ηθοποιός Ούλλιαμ Τάλλαν, ο παραγωγός της τηλεόρασης Τζέιμς Μπαϊκερ, ο επιχειρηματίας Πιτ "Εστελ (29 χρόνων), η σύζυγός του Σούζαν 24 χρόνων, η ηθοποιός Λόλα ντε Βίτ και δυο φίλες της 26 και 31 χρόνων.

★ Ακολουθώντας το παράδειγμα των "Αμερικανών συναδέλφων τους, οι "Ιταλοί ηθοποιοί απειλούν τους παραγωγούς με απεργία, αν δεν τους καταβάλουν ποσοτά επί των εκτάκτων κερδών, που εισπράτουν, παραχωρώντας τα φιλμ στην αμερικανική τηλεόραση.

★ Όλες οι διάσημες στάς του κινηματογράφου, κάνουν δίαιτα για ν' αδυνατίσουν ή για να διατηρήσουν την κομψή τους γραμμή. Μόνο η "Ελσα Μαρτινέλλι, που είναι 41 ετών, δε θέλει και όσο θέλει, ακόμα και με το ζόρι, για να κερδίσει μερικά γραμμάκια, κι όμως δεν το κατορθώνει. Μερικοί έφτασαν στο σημείο

— "Ε, ρέ, τι κάνουν τα γαλόγια!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο Πήτερ Φίντς

έβαλε στο σινδάλιό του έναν δρο, που τον εξασφαλίζει ένα σημαντικό ποσό για έκτακτη αποζημίωση, σε περίπτωση, που ο ρολος του βιάσει τη φήμη του και την καριέρα του.

★ Ο Πήτερ Φίντς γεννήθηκε μόν στο Λονδίνο στις 28 Σεπτεμβρίου 1916, αλλά μεγάλωσε στην Αυστραλία, όπου ακολουθώντας τους γονείς του, όταν ήταν ακόμα μωρό. Όταν ξαναγύρισε στην αγγλική πρωτεύουσα για να παίξει στο θέατρο και κατόπιν στον κινηματογράφο, είχε ήδη σημειώσει αρκετές επιτυχίες στην Αυστραλία, όπου ήταν ένα λαμπρό αστέρι του θεάτρου και του ραδιοφώνου. Μια από τις πρώτες του κινηματογραφικές επιτυχίες ήταν «Ο δρόμος των έλεφάντων» με την "Ελ Λίζα Μπετ Τάιλορ, και η τελευταία του «Το ημερολόγιο μιας μοναχής» με την "Ωντρε Χέμπαρντ.

★ Η Μαίριλιν Μονρόε είναι πάλι άρρωστη και περνά στο κρεβάτι τις ημέρες της απεργίας. Δηλαδή έτσι κι' αλλιώς το γύρισμα του φιλμ «Ο εκατομμυριούχος» (ή "Αγέλας μας"), θα είχε σταματήσει. Έν τώ μεταξύ, οι ανωμαλίες αυτές ανησυχούν το ζευγάρι "Υό Μοντάν. Σίμεν Σινιόρε, γιατί, αν παραταθούν, ο μόν "Υό δε θα μπορέσει να βρίσκεται εγκαίρως στην Ευρώπη, για να παίξει στο φιλμ του Κλουζά «Η αλήθεια», ενώ η Σιμόν Σινιόρε θα χρειαστεί να φύγει μόνη της για τη Γερμανία, όπου θα πρωταγωνιστήσει σ' ένα φιλμ εμπνευσμένο από το έργο του Τσάιχ «24 ώρες από τη ζωή μιας γυναίκας».

★ Στο Βέλγιο, η σφυγμομετρήσι της κοινής γνώμης απέδειξε πως η Τζίννα Λολομπρίτζι ντα έλασε την πρόκληση της στην προτίμησή του κοινού και την παραχώρησε στην Μπριζίτ Μπαρντ. Τρίτη έρχεται η "Ρόμυ Σινάι, η "Ρόμυ και ακολουθούν η Σοφία Λόρεν και η "Ινγκριντ Μπέργκ. Από τους ηθοποιούς πιο αγαπητούς είναι ο Γιοόλ Μπρόννερ και ακολουθούν ο Φερναντέλ, ο Ζαν Γκαμπέν, ο Τζέρρυ Λιούις και ο Ρόκ Χάτσον.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΤΣΙΚΑ ΣΟΥΡΩ: ΜΑΡΙΛΕΝΑ
ΝΤΟΡΑ ΝΤΟΛ: ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΟΡΝΤΕΡΕ
ΕΛΙΖΑ ΛΑΜΟΤ: ΜΙΣΕΛΙΝ
ΖΑΝ ΝΤΑΝΕ: ΖΑΝ-ΠΙΕΡ
ΑΛΦΡΕΝΤ ΑΝΤΑΝ: ΒΙΝΙΩ
ΡΕΝΕ ΚΛΕΡΜΟΝ: ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

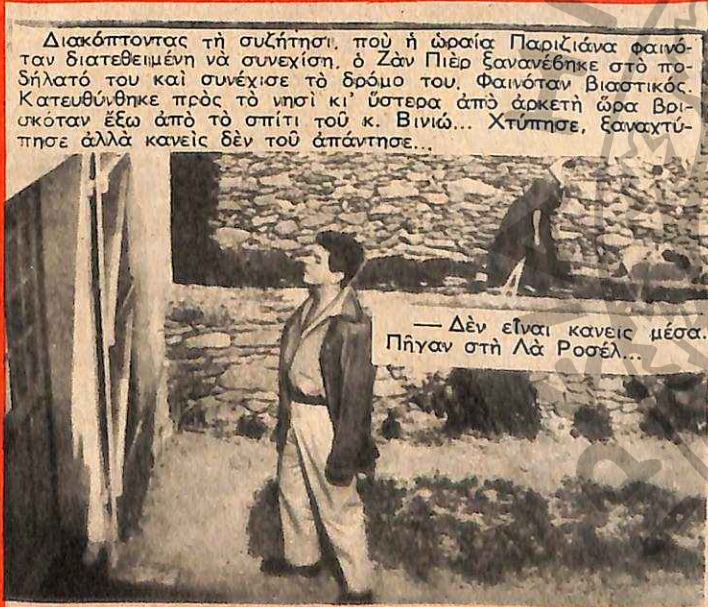
ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

"Ανοίγει σε μια βαλτωδή περιοχή της Β. Γαλλίας. Ο Ζάν Πιέρ, ο νεαρός επιστάτης των χτημάτων της πλούσιας χήρας Μπορντερέ, γλιτώνει μία μέρα την όραση Μαριλένα από τα χέρια του Γκακουή, του ταχυδρόμου, που προσπαθεί να τη φιλήσει με το ζόρι. Γνωρίζονται έτσι και αρχίζει μεταξύ τους ένα ειδύλλιο, που δεν το βλέπει με καλό μάτι η χήρα Μπορντερέ.

Πού να φανταζόταν η δυστυχισμένη η Μαριλένα πως ο Ζάν Πιέρ δεν είχε λάβει το γράμμα της και την περίμενε εκείνη την ώρα στην πλάζ, όπως είχαν συμφωνήσει. Είχε φτάσει εκεί με το ποδήλατό του και νόμιζε διαρκώς πως έβλεπε από κάπου την όμορφη Μαριλένα να τον πλησιάζει. Στο τέλος όμως απέλπιστηκε κι' αποφάσισε να φύγει...

HESTE DESERTE.

— Δεν είναι κανείς μέσα. Πήγαν στη Λά Ροσέλ...

"Απορροφημένος από τις σκέψεις του ο Ζάν Πιέρ δεν πρόσεξε ένα αυτοκίνητο που έρχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση... Εύτυχώς η σύγκρουσι δεν είχε καμιά σοβαρή συνέπεια...

— Θα έπρεπε να κυττάζετε μπροστά σας, κυρία μου, όταν οδηγείτε...

— Κι' εσείς θα έπρεπε να μάθετε ποδήλατο πριν αποφασίσετε να κυκλοφορήτε μ' αυτό!...

Ο Ζάν Πιέρ πλησίασε τη γειτόνισσα.

— Και η Μαριλένα μαζί

— Μά δεν έχετε, λοιπόν, πως οι κοπέλλες που έρχονται εδώ στο σπίτι του κ. Βινιώ χρησιμοποιούν για όλες τις δουλειές ακόμα και για τις διασκεδάσεις του...

— "Οχι πάντως αυτή!

Ο κ. Βινιώ και η Μαριλένα, αφού πέρασαν ολόκληρη την Κυριακή στη Λα Ροσέλ γύρισαν το βράδυ στο σπίτι. Της είχε δείξει πατρική στοργή και είχε φανη πολύ γενναιοδωρος. Της αγόρασε δυο καπελλάκια κι' ένα ωραίο μαντήλι. "Όσο για το Ζαν Πιέρ, πιεζόμενος από τον κυβερνήτη του τελευταίου πλοιαρίου, που έφευγε από το νησί, δε μπόρεσε να μείνη εκεί ως την επιστροφή της Μαριλένας.

Την άλλη μέρα όλοι ξαναγύριζαν πρωί-πρωί στις δουλειές τους και ένημεροι των όσων είχαν συμβεί στο νησί, σχολίαζαν ο καθένας με τον τρόπο του τις σχέσεις του κ. Βινιώ με τη Μαριλένα.

Στο κτήμα της, η Μαριέττα βρήκε το ποδήλατο του Ζαν Πιέρ έξω από το σταύλο και ανακάλυψε ύστερα από λίγο τον ίδιο κοιμισμένο πάνω στα άχυρα.

— Φαίνεται πως κοιμήθηκε εδώ τη νύχτα... Ξέρετε, κυρία, όταν οι άντρες πίνουν πολύ, αυτό σημαίνει πως δεν είναι εύτυχισμένοι.

— Και ήταν τόσο μεθυσμένος, ώστε δε μπόρεσε να φτάσει ως το κρεβάτι του!

Οι γυναίκες γλώσσες λύθηκαν και παντού το θέμα συζητήσεως ήταν ένα «Τί έκαναν ο κ. Βινιώ και η Μαριλένα στη Λα Ροσέλ».

— Έμαθα ωραία πράγματα για τη Μαριλένα. Από τότε που βρίσκεται στο νησί φαίνεται πως ο Βινιώ την περνάει καλά.

— Κι' όμως φαινόταν τίμιο κορίτσι.

Η εβδομάδα πέρασε και φάνηκε στη Μαριλένα ολόκληρος αιώνας... Την Κυριακή όμως εϋπνήσε πριν ακόμα ημερώσει. Τελείωσε τις δουλειές της, ντύθηκε, χτενίστηκε, πήρε μαζί της, αφού δίστασε λίγο, το μαντήλι, που της αγόρασε ο κ. Βινιώ και ξεκίνησε για το χωριό τραγουδώντας...

Η θάλασσα είχε αφήσει ελεύθερο το δρόμο και η Μαριλένα προχωρούσε πάνω σ' αυτόν χορεύοντας. Κάθε τόσο γυνούσε και κύταζε πίσω της. Φοβόταν μήπως εμφανιστή ξαφνικά το αυτοκίνητο του κ. Βινιώ. Ο δρόμος όμως έμεινε έρημος. Ο ήλιος έλαμπε και όλα έδειχναν πως η μέρα εκείνη θα ήταν από τις ωραιότερες...

Η χαρά και η εϋτυχία της Μαριλένας αντανάκλουν στο πρόσωπό της... Ύστερα από λίγο κάνει πιο αργό το βήμα της. Το ραντεβού της είναι για τις δέκα και έχει αρκετή ώρα μπροστά της... Ξαναφέρει στη μνήμη της τις δυο βδομάδες, που κύλησαν μακριά από το Ζαν Πιέρ. Άληθεια γιατί εκείνος δεν της απάντησε στο γράμμα της; Θα είναι τώρα στην πλάζ; Έτσι η χαρά της Μαριλένας μετεβλήθη σε αγωνία.

Πού να ήξερε πως ο Ζαν Πιέρ, που δεν είχε λάβει κανένα γράμμα της, βρισκόταν εκείνη την ώρα πολύ μακριά από την πλάζ. Είχε πάρει τη βάρκα του και ντυμένος όπως τις καθημερινές πήγε βόλτα στους βάλτους για να περάσει την ώρα του.

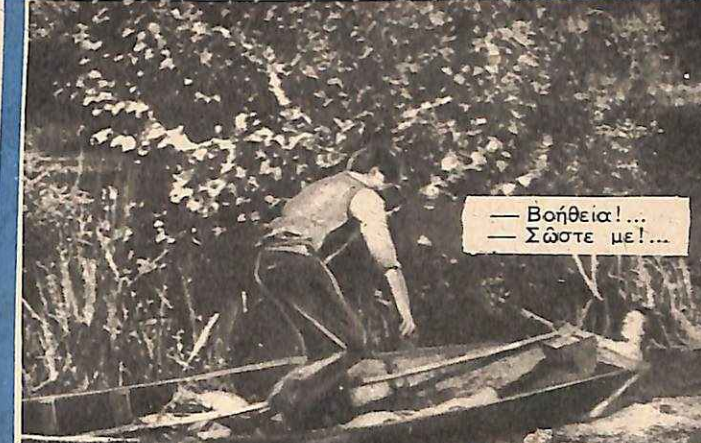
Ξαφνικά ακούει ένα «πλάφ», που το διαδέχεται μιά γυναικεία κραυγή, γεμάτη αγωνία.

Βλέποντας πως η νέα γυναίκα δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο ο Ζαν Πιέρ δε μπόρεσε να συγκρατήσει τα γέλια του...

— Στο τσίρκο νομίζετε πως βρίσκεστε και γελάτε έτσι;... Πώς θα ξαναγυρίσω, Θεέ μου, μ' αυτά τα χάλια στο χωριό!

Η Παριζιάνα είναι όμορφη και κάνει πολύ ευχάριστη παρέα. Είναι όμως βέβαιο πως ο Ζαν Πιέρ θα την αφήσει αμέσως και θατρέχει στην πλάζ, αν ήξερε πως η Μαριλένα τον περίμενε εκεί με την καρδιά γεμάτη ανησυχία, που σιγά-σιγά μεταβαλλόταν σε αγωνία.

— Βοήθεια!...
— Σώστε με!...

Ο Ζαν Πιέρ πηγαίνει αμέσως προς το μέρος της γυναίκας που κινδυνεύει και βλέπει πως είναι η Παριζιάνα με το αυτοκίνητο της οποίας είχε συγκρουστή την περασμένη Κυριακή, καθώς γύριζε από την πλάζ με το ποδήλατό του. Έχει πέσει στο νερό ντυμένη. Ασφαλώς κάτι ήθελε να ζωγραφίσει, γιατί ο Ζαν Πιέρ είδε να επιπλέουν κοντά της ένα κουτί με χρώματα κι' ένας μισοτελειωμένος πίνακας.

Ύστερα από λίγο βγήκαν και οι δυο στην ξηρά. Η Παριζιάνα έβγαλε τότε τα ρούχα της και τ' άπλωσε για να στεγνώσουν.

— Όσπου να στεγνώσουν, ας μιλάμε, χωρίς όμως να γυρίσετε προς το μέρος μου.

Η Παριζιάνα είχε νοικιάσει ένα ωραίο μύλο έξω από το χωριό, καμένο μέσα στα πεύκα. Αφού φόρεσε, λοιπόν, τα στεγνά πιά, αλλά καταλασπωμένα ρούχα της παρακάλεσε τον Ζαν Πιέρ να τη συνοδέψει ως εκεί για ν' αλλάξει. Εκείνος δεν είχε καμιά αντίρρηση. Δεν ήξερε πως να περάσει την Κυριακή του και να που βρήκε τώρα ένα τρόπο αρκετά ευχάριστο.

Στο μύλο, η Παριζιάνα προσφέρει στο Ζάν Πιέρ ένα ούισκυ και εξασφαλίζεται στο διπλανό δωμάτιο κρατώντας το δικό της το ποτήρι. Ο Ζάν Πιέρ μόνος μέσα στο δωμάτιο κυττάζει γύρω του... Όλα είναι απλά, αλλά προσδίδουν γούστο στο καί πλούτο.

"Υστερα από λίγο η Παριζιάνα ξαναγουρίζει φορώντας ένα ωραίο ντεζαμπιγιέ, που κάνει πιο ανάγλυφη την κομψή γραμμή της.

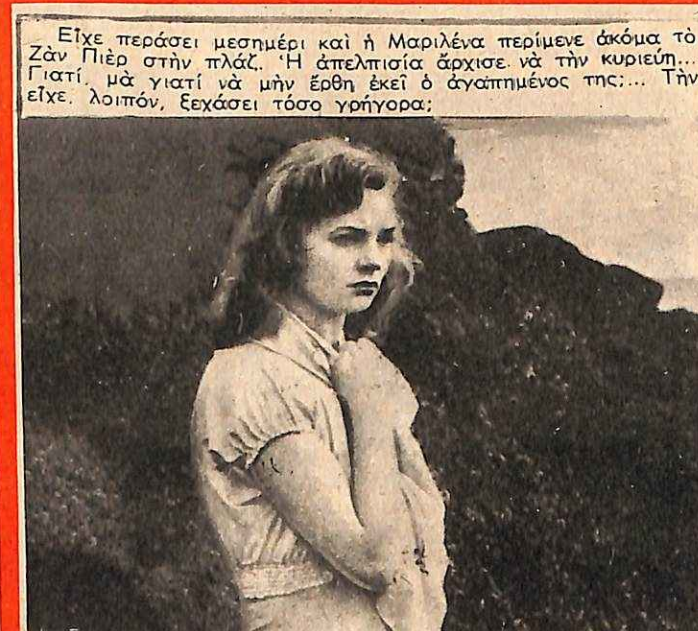
— "Οχι, αλλά ξέρετε τέτοιου είδους ντυσίματα δεν συνηθίζονται εδώ στο χωριό μας. Άλλωστε πρέπει να δηλωγησω πως δεν ξανάδα από τόσο κοντά, γυναίκα τόσο ωραία όπως εσείς...

— "Αν αυτό σ' ευχαριστή, μπορείς να με πλησιάσεις ακόμα περισσότερο... Θέλεις να μείνεις να φάμε μαζί το μεσημέρι;

— Δέχομαι ευχαρίστως την πρότασή σας...

— Το όνομά μου είναι Μισελίν... Έσένα πώς σε λένε.

Είχε περάσει μεσημέρι και η Μαριλένα περίμενε ακόμα το Ζάν Πιέρ στην πλάζ. Η απελπισία άρχισε να την κυριεύει... Γιατί, μά γιατί να μην έρθει εκεί ο αγαπημένος της;... Την είχε, λοιπόν, ξεχάσει τόσο γρήγορα;

— "Όταν συνήλθε, τη ρώτησε τι είχε πάθει. Τού κάκου όμως. 'Εκείνη προσέστη πως ήταν μια περαστική αδιαθεσία της, απ' την κόπωση του ταξιδιού. — "Αλλά, μόλις έμεινε μόνη, βγήκε κι' έτρεξε μ' ένα ταξί στο σπίτι του Μωρίς. — "Εκεί όμως της είπαν πως είχε φύγει και πως δεν ξέριαν πού είχε πάει. — "Σ' όλη τη Ν. 'Υόρκη συζητούσαν τώρα για το ταξίδι του Μπαρζέτον, και πολλοί στοιχηματίζαν για την καλή ή κακή έκβασή της αποστολής του. — "Δε θα ξαναέρθε από δω; ρώτησε η Ζακελίνα. — "Δεν ξέρω, κυρία. — "Θα σας στείλιν απ' το Λονδίνο τη διεύθυνσή του, για να του στέλνετε την άλλογραφία του; — "Μπορεί. Για την ώρα, δε μάς έχει αφήσει καμιά διεύθυνση. — "Η Ζακελίνα έφυγε. Μπήκε στο πρώτο ταχυδρομικό παράρτημα, που συνάντησε, κι' έγραψε στο Μωρίς: — "Κύριε, Σας εξορκίζω σ' ότι προσφιλέστερο έχετε στον κόσμο, σ' όλο κόσμο εκείνης που αγαπάτε, να φυλάτε αργυρνα το θησαυρό, που σας εμπιστευθήκατε. Κι' όταν γυρίσετε στην 'Αμερική, πριν δώτε άλλο κανένα, να παραδώσετε την κασέτινα με τα κοσμήματα στην απελπισμένη, και δυστυχισμένη γυναίκα, που σας στέλνει αυτό γράμμα. — "Ζακελίνα Ζερβουάξ". — "Εστέτε το γράμμα στο σπίτι του Μπαρζέτον, όπου το βρήκε ύστερα από μερικές ώρες ο Παραμιτί και το πήγε στο φίλο του. — "Ο Μωρίς το διάβασε και τώδωσε ύστερα στον Παραμιτί. — "Δεν καταλαβαίνω τίποτα! του είπε. — "Εσύ;... — "Ούτε κι' εγώ... Μά πρέπει να συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό σ' αυτή τη γυναίκα. — "Ναι, Πάντως, θα συμμορφωθώ με την παράκλησή της. Θα κάνω ό,τι μου ζητάει. — "Πραγματικά, η Ζακελίνα βρισκόταν σ' απόγνωση. 'Η κασέτινα είχε ένα κρυφό γόρδιο, που τώδεσε αυτή μονάχα. 'Εκεί μέσα βρισκόταν ο αμείλικτος αποδείξεις ενός φριχτού παρελθόντος: τα γράμματα του Βιλεντιέ, γεμάτα έρωτα και υποσχέσεις, πάθος και απελιές. — "Μέσα σ' αυτά φανερανόταν όλη η παλιά ενοχή οχέσι της με το Βιλεντιέ. Γινόταν λόγος για την κόρη της Λιλιάν και για τον άτιμο εκβιασμό, που επιχειρούσε ο Βιλεντιέ. Γιατί είχε φυλάξει η Ζακελίνα αυτά τα γράμματα, που αν παραπέφτανε θ' αποτελούσαν την καταστροφή της; Για δύο λόγους. — "Πρώτα, φοβόταν μήπως ο Ζερβουάξ μάθαινε μια μέρα το παλιό παρασάτρημά της και τη μητρότητά της. — "Αν δεν είχε τότε αυτά τα γράμματα, πώς θα υπερασπιζότανε

Στο σπίτι της η Μαριέττα μένει άγρυπνη όλη εκείνη τη νύχτα. Το ρολόι χτυπά τις ώρες, τη μία μετά την άλλη... Δυό... τρεις μετά τα μεσάνυχτα και ο Ζάν Πιέρ δεν είχε ακόμα γυρίσει στο κτήμα. Πού βρίσκεται; Πού είχε περάσει τη νύχτα του; Πρέπει με κάθε τρόπο να το μάθει.

— "Εγώ θα σε περιμένω... Είμαι ολομόναχη και δεν ξέρω πώς να περάσω τις ώρες μου. — "Θα μπορούσα ναρχωμαι εδώ κάθε βράδυ μετά την εργασία μου... — "Και για να επικυρώσουν τα λόγια τους αυτά, τα χείλη τους σμιλούν σ' ένα φλογερό φιλή, που όμοιό του δεν είχε ξαναγευτή ο Ζάν Πιέρ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Συνκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

Το αχάισον σείτο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μωρίς αποφασίζει να φύγει οριστικά, μία και η συνείδησή του δεν του επιτρέπει να παντρευτεί τη Λιλιάν. Όσοσο θεωρεί υποχρεωσί του να προειδοποιήσει το Ζερβουάξ για την αναχώρησή του. 'Εκείνος του φανερώνει τότε ότι ξέρει την πραγματική του ταυτότητα και το δράμα της ζωής του. Τού δηλώνει ακόμα πως θα μπορούσε ν' αποδείξει άλλοτε την αθωότητά του, παρεμβαίνοντας στη δική του, και τού ζητάει συγγνώμη που δεν το έκανε. 'Υστερα συμφωνούν να φύγει ο Μωρίς για τη Γαλλία, να προσπαθήσιν ν' ανακαλύψιν τον αληθινό δολοφόνο του Βιλεντιέ, κι' όταν πια αποκαταστήσιν έτσι την τιμή του να ξαναγυρίσιν και να παντρευτούν τη Λιλιάν. Στη Λιλιάν λένε πως πρέπει να φύγει ο Μωρίς, αλλά κυρίως να της εξηγήσουν τους λόγους. Τότε εκείνη, για να τον αναγκάσιν να ξαναγυρίσιν όπουδήποτε, τού επισημαίνει μία κασέτινα με διαμαντικά μεντάλιας, με την έντολή να τα παραδώσιν σ' ένα κοσμηματοπώλη του Λονδίνου για να τα δώσιν σε κοσμήματα, κι' ύστερα να της τα φέρη πίσω ο ίδιος. 'Η αποστολή του αυτή πρέπει να μείνι μυστική. Τη μαθαίνει όμως ο Ντόριτ και φροντίζει να δημοσιεύσιν μια σχετική είδηση στις εφημερίδες. 'Ο σκοπός του είναι να το μέθουν διάφοροι κλέφτες και να κλέψουν τα κοσμήματα απ' το Μωρίς, που θ' αυτοκτονήσει ασφαλώς έπειτα από μία τέτοια συμφορά.

14ον — "Όταν συνήλθε, τη ρώτησε τι είχε πάθει. Τού κάκου όμως. 'Εκείνη προσέστη πως ήταν μια περαστική αδιαθεσία της, απ' την κόπωση του ταξιδιού. — "Αλλά, μόλις έμεινε μόνη, βγήκε κι' έτρεξε μ' ένα ταξί στο σπίτι του Μωρίς. — "Εκεί όμως της είπαν πως είχε φύγει και πως δεν ξέριαν πού είχε πάει. — "Σ' όλη τη Ν. 'Υόρκη συζητούσαν τώρα για το ταξίδι του Μπαρζέτον, και πολλοί στοιχηματίζαν για την καλή ή κακή έκβασή της αποστολής του. — "Δε θα ξαναέρθε από δω; ρώτησε η Ζακελίνα. — "Δεν ξέρω, κυρία. — "Θα σας στείλιν απ' το Λονδίνο τη διεύθυνσή του, για να του στέλνετε την άλλογραφία του; — "Μπορεί. Για την ώρα, δε μάς έχει αφήσει καμιά διεύθυνση. — "Η Ζακελίνα έφυγε. Μπήκε στο πρώτο ταχυδρομικό παράρτημα, που συνάντησε, κι' έγραψε στο Μωρίς: — "Κύριε, Σας εξορκίζω σ' ότι προσφιλέστερο έχετε στον κόσμο, σ' όλο κόσμο εκείνης που αγαπάτε, να φυλάτε αργυρνα το θησαυρό, που σας εμπιστευθήκατε. Κι' όταν γυρίσετε στην 'Αμερική, πριν δώτε άλλο κανένα, να παραδώσετε την κασέτινα με τα κοσμήματα στην απελπισμένη, και δυστυχισμένη γυναίκα, που σας στέλνει αυτό γράμμα. — "Ζακελίνα Ζερβουάξ". — "Εστέτε το γράμμα στο σπίτι του Μπαρζέτον, όπου το βρήκε ύστερα από μερικές ώρες ο Παραμιτί και το πήγε στο φίλο του. — "Ο Μωρίς το διάβασε και τώδωσε ύστερα στον Παραμιτί. — "Δεν καταλαβαίνω τίποτα! του είπε. — "Εσύ;... — "Ούτε κι' εγώ... Μά πρέπει να συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό σ' αυτή τη γυναίκα. — "Ναι, Πάντως, θα συμμορφωθώ με την παράκλησή της. Θα κάνω ό,τι μου ζητάει. — "Πραγματικά, η Ζακελίνα βρισκόταν σ' απόγνωση. 'Η κασέτινα είχε ένα κρυφό γόρδιο, που τώδεσε αυτή μονάχα. 'Εκεί μέσα βρισκόταν ο αμείλικτος αποδείξεις ενός φριχτού παρελθόντος: τα γράμματα του Βιλεντιέ, γεμάτα έρωτα και υποσχέσεις, πάθος και απελιές. — "Μέσα σ' αυτά φανερανόταν όλη η παλιά ενοχή οχέσι της με το Βιλεντιέ. Γινόταν λόγος για την κόρη της Λιλιάν και για τον άτιμο εκβιασμό, που επιχειρούσε ο Βιλεντιέ. Γιατί είχε φυλάξει η Ζακελίνα αυτά τα γράμματα, που αν παραπέφτανε θ' αποτελούσαν την καταστροφή της; Για δύο λόγους. — "Πρώτα, φοβόταν μήπως ο Ζερβουάξ μάθαινε μια μέρα το παλιό παρασάτρημά της και τη μητρότητά της. — "Αν δεν είχε τότε αυτά τα γράμματα, πώς θα υπερασπιζότανε

τον εαυτό της; 'Ενώ, παρουσιάζοντάς τα στον άντρα της, θα κατόρθωνε ν' αποδείξει πόσο άτιμα της είχε φερθή ο Βιλεντιέ και πόσο ήταν αυτή άδικο θύμα του... — "Δεύτερον, είχε το φόβο μήπως κατηγορηθί κάποτε για τη δολοφονία του Βιλεντιέ. Τα απειλητικά κι' εκβιαστικά, λοιπόν, γράμματα του θα ήταν σ' αυτή την περίπτωση ένα πολύτιμο όπλο της. Γιατί θ' αποδείκνυε έτσι ότι είχε εκληματούσει πάνω στην απόγνωσή της, για ν' μην υποκύβη στον αίσχρο εκβιασμό...

Το ίδιο βράδυ, ο Ζερβουάξ έκανε πάλι λόγο στη Ζακελίνα για την παράξενη συγκίνησή της. — "Τα διαμαντικά βρίσκονται σε καλή χέρια, της είπε. Συνεπώς, δε μπορεί νάναι αυτό που σ' έκανε να τρομάξεις τόσο πολύ... 'Εκείνη προσπάθησε να τον ξεγελάσει με διάφορες υπεκφυγές. Και το πέτυχε εύκολα, γιατί ο Ζερβουάξ εξακολουθούσε πάντα να της έχει τυφή κι' απεριόριστη εμπιστοσύνη. — "Επειτα από δυό μέρες, η Λιλιάν συνάντησε τον Παραμιτί. Τού δίδει το γράμμα του Μωρίς και τον ρώτησε: — "Βλέπετε τί μου γράφει στο τέλος; Μπορείτε ή, μάλλον, θέλετε να μου εξηγήσετε τί έννοει;

— Δε μπορώ, δεσποινίς. — "Υπάρχει, λοιπόν, κάποιο μυστήριο στη ζωή του; — "Ο Παραμιτί δεν άπάντησε. 'Η Λιλιάν συνέχισε νευρικά: — "Είναι φανερό πως κάτι μου κρύβετε. 'Εσείς είσατε εμπιστός του Μωρίς και ξέρετε τί του έχει συμβή... Σας ρώτησα κι' άλλοτε και σας ξαναρωτώ τώρα: Κάνω καλά που τόν αγαπώ; Προσέχτε, γιατί απ' την άπάντησή σας, κρίνεται η ζωή μου! — "Κι' εγώ σας άπαντώ πάλι: Κάνετε καλά, που τόν αγαπάτε, γιατί το αξίζει!

Η... — "Η παρακολούθησι των έπιδατών, που έφυγαν με το «Βικτώρια», απέδειξε, ότι ο Μωρίς δεν ήταν ανάμεσα τους. Φυσικά, το πράγμα έγινε γνωστό. — "Τ' άλλο βράδυ, έφανε το «Τουραίν». Δεν άργησαν όμως να βεβαιωθούν πως ούτε και μ' αυτό το πλοίο είχε φύγει ο Μωρίς. Συνεπώς, κρυβότανε κάπου, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να ταξιδεύσιν, χωρίς να τον παρακολουθήσουν οι άνθρωποι του Ντόριτ ή άλλοι κακοποιοί. — "Πραγματικά, δεν είχε φύγει ο Μωρίς. 'Εμεινε στο σπίτι του Παραμιτί, χωρίς να βγαίνει καθόλου. Κι' είχε αναθέσει στο φίλο του να του κρατήσιν μια καμπίνα σ' ένα απ' τα φορτηγά, που φεύγανε για την Εύρώπη και που δέχονταν μερικές φορές έπιβάτες. — "Όλα είν' έτοιμα! του είπε εκείνος ένα βράδυ, έπειτα από πέντε μέρες. Θα φύγης άποψε τη νύχτα, στις 2. Κράτησα την καμπίνα σου στο «Πόλις» του Καλαί, που πηγαίνει στη Χάδρη, φορτωμένο με σιτάρι. — "Πιστεύω πως χάσανε πιά τα ίχνη σου, γιατί εδώ και δυό μέρες, δε βλέπω κανένα να τριγυρίζει έξω απ' το σπίτι... Πάντως, πρέπει να προσέχης, γιατί σίγουρα ο Ντόριτ δεν κοιμάται!... — "Μην άνησυχής! 'Αλλωστε, μ' άρέσει αυτή η πάλη. — "Ο Παραμιτί ανέλαβε να μεταφέρει πάνω στο πλοίο τις άποσκευές του Μπαρζέτον. Όταν πλησίαζε η ώρα του ξεκινήματος, ο Μωρίς έφτασε στην προκυμαία απ' τους πιο έρμηκους δρόμους και ανέβηκε στο πλοίο γρήγορα-γρήγορα, σαν κλέφτης, τυλιγμένος μ' ένα παλτό, που του έκρυβε το πρόσωπο με το σηκωμένο γυακά του. — "Είχε κρεμασμένη στο πλευρό του μια τσάντα, που φαινόταν αρκετά βαριά, κι' άκουμπουσε διαρκώς πάνω της το άριστερό χέρι του. Μέσα σ' αυτήν, έπρεπε νάναι κλεισμένη ή κασέτινα με τα πολύτιμα περιεχόμενα, όπως δέχτηκε ο φανερός προφυλάξεις, που έπαιρνε ο Μωρίς. — "Ο πλοίαρχος Ντυρόκ τον δέχθηκε μ' ευγένεια και τον όδηγησε στην καμπίνα του. Σέ λίγο, το πλοίο σαλπάρησε. Ο Μωρίς έδε απ' το φινιστρίνι να ξεμακραίνουν τα φώτα της πόλεως. 'Υστερα, κλείδωσε προσεκτικά την πόρτα και κοιμήθηκε με την τσάντα κρεμασμένη πάντα απ' το λαιμό του. — "Όταν έγυρνε, την άλλη μέρα, ο ήλιος είχε ανέβη αρκετά ψηλά. Το πλοίο βρισκότανε στο άνοιχτο πέλαγος. — "Ντύθηκε κι' ανέβηκε στη γέφυρα, πάντα με την αχώριστη τσάντα του. 'Εκεί βρήκε τον καπετάνιο, που τον πληροφορήθηκε πως ο πλοίαρχος και δυό άλλοι έπιβάτες στο πλοίο: δυό 'Αγγλοι, που γυρίζαν στο Λονδίνο. — "Γιατί προτίμησαν ένα φορτηγό;...», παρανεύτηκε ο Μωρίς. — "Έκρινε όμως περιττό ν' ανακινώσιν αυτή τη σκέψη του στον πλοίαρχο. — "Οι δυό 'Αγγλοι βρισκόταν πάνω στη γέφυρα. — "Να σας τους συστήσω, πρότεινε ο πλοίαρχος, για ναχτε μια συντροφιά στο ταξίδι. — "Ο Μωρίς δεν έδωσε άντίρρηση. Είχαν όμως κινήσει οι άποψεις του. — "Απ' τη σύστασι πληροφορήθηκε, ότι ο ένας απ' τους 'Αγγλους λεγόταν Τόμας Μπάτον κι' ο άλλος Φίλιπ Χάρρις. Ο πρώτος ταξίδευε γι' άναμνη κι' ο άλλος τόν συνοδευε. Ήταν πομπή έμποροι του Λονδίνου, που είχαν άποσπάρη πιά απ' τη δουλειά. — "Ο Μπάτον ήξερε λίγα γαλλικά και μίλησε με το Μωρίς. Ο άλλος μ' έφεροντας ούτε λέξι γαλλική, έμεινε τελείως άεστόχος

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

25 Μαρτίου

Συνάδελφοι μου άναπητοι και φίλοι της ονοησίας, έχουμε πάλι εορτή κι' ημέρα Παλιγγενεσίας. Γι' αυτό και πρέπει, αθώρπει, νάμιασ' εν πλήρει άπαρτία και να τα πούμε στού Φυρρή, ή στάν... 'Ηρώων την πλατεία!

Την εορτή την 'Εθνική, να την γιορτάσωμ' όλοι πρέπει, νάφω σε θράσι ήρωική κι' απ' τον παμπάλαιο καιρό μάχεται πάντα θαρραλέα, για ν' άποκρούσιν το νερό, ήγουν τόν... ξένον εισβολέα!

'Από τα χρόνια τα παλιά, το σύζυγο του έχει εν όψει, που θέλει από τα καπνελιά κι' απ' το κρασί να τόν ξεκόψη... Κι' ο κρασοπότης ο φτωχός, πριν πέσθ θύμα αικμαλωσίας, κάνει άγώνες σνε... (κώς) χάριν της... άνεξαρ... (τπιας)!

Σ' όλη του, τέλος, κάλμα δεν νοιώθει (στο κεφάλι, γιατί ή... κημεία εν... (νοεί) τα γιοματάρια να και όδικας λόγια πε... (ριπτά) κρασοσυνάδελφε κα... (λέ μου), έχουν οι πότες κι' άρεκέτα θύματα... χημικού (πολύς)!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

23

σ' αυτή τη συνομιλία.

Ο Μωρίς μιλούσε περίφημα την αγγλική γλώσσα, έκανε όμως πώς δεν την ήξερε. Οι δυο Άγγλοι δε μοιάζανε καθόλου με ταύ τους. Ο Μπάρτον ήταν παχουλός κι' ανοιχτοκαρδός, ο Χάρρις ψηλός, ξερακιανός και κισσοειδής.

Αφού μίλησαν λίγο, οι δυο Άγγλοι απομακρύνθηκαν. Δεν έδειχναν διάθεσι να σχετισθούν με το Μωρίς. Αυτό ήθελε, άλλωστε, κι' εκείνος. Προτίμοις να μείνι μόνος του στη γέφυρα και να ονειροπολή, εσπλωμένους σε μία σαιζ-λόνγκ.

Φυσικά, δεν αποχωριζότανε ποτέ την τσάντα, νύχτα και μέρα.

Οι δυο ψυχροί κι' αδιάφοροι Άγγλοι ανταλλάσανε μερικές λέξεις μαζί του κάθε πρωί και κάθε βράδυ, που συναντιόνταν στην τραπέζια. Τίποτ' άλλο.

Έτσι, ο Μωρίς καθύσχυσε σιγά-σιγά. Τού φαίνονταν αδύνατο νάναι κοινοί κλέφτες οι δυο εκείνοι τζέντλεμεν με το σοβαρό ύφος. Δεν τόν πούσεχαν, ούτε έδειχναν ενδιαφέρον γι' αυτόν.

Τέλος, φτάσανε στη Χάρδη. Ο Μωρίς έμεινε δυο μέρες στο πλοίο, όσο κράτησε δηλαδή το ξεφούρτωμα του Τό βράδυ της δεύτερης μέρας, αποφάσισε να βγεί επιτέλους.

Διέκρινε κανένα ύποπτο πρόσωπο στην έρημη προκυμαία. Ένα ταξί πήγε τόν ίδιο και τις άποσκευές του στο πλοίο «Καλδαν-τόρ», που βάφυνε τα μεσάνυχτα για το Σαούθαμπτον.

Οι άποσκευές του ήταν ένα μπουζούκι πολύ βαρύ, που βάζε μέσα ασφαλώς βιβλία, κι' ένα μεγάλο τετράγωνο ξεχαρβαλωμένο καλάθι. Όταν έγινε ο Έλεγχος τους στο τελωνείο, ένας τελωνοφύλακας είπε, γελώντας:

— Αυτό το καλάθι δε θα άνθεξέ ως το τέλος του ταξιδιού του!

— Το μόνο, που θέλω, είναι να φτάση ως τόν Λονδίνο απάντησε ο Μωρίς, γελώντας κι' αυτός.

Το «Καλδαντόρ» σαλπάρησε την ώρισμένη ώρα. Το πρωί, στην τραπέζια του πλοίου, ο Μωρίς δοκίμασε μία έκπληξι, συναντώντας το Μπάρτον και το Χάρρις. Ο ένας κάθισε δεξιά του κι' ο άλλος αριστερά του.

Αντάλλαξαν μονάχα ένα τυπικό χαιρετισμό. Ο Μπάρτον απλώσε το χέρι του μπροστά απ' τόν Μωρίς, για να πάρη ένα πιάτο με φρυγανιές. Ο Μωρίς έσπυσε να τού το δώση, μ' ευγένεια.

Απασχολημένος μ' αυτό, δεν είδε ένα ασπρο χαπάκι, που έπεσε απ' τόν απλωμένο χέρι του Άγγλου μέσα στο φλυτζάνι του και διαλύθηκε αμέσως στο ζεστό τσάι.

Σε λίγο, το πλοίο έφτασε στο Σαούθαμπτον. Ο Μωρίς πήρε τόν τράινο για τόν Λονδίνο. Έσκυψε απ' τόν παράθυρο τού βαγονιού του, κυττάζοντας την κίνηση των επίβατων. Παρατήρησε τότε, ότι οι δυο συνταξιδιώτες του είχαν ανεβή σ' ένα βαγόνι στην άλλη άκρη τού τράινου.

«Αδικά τούς υποπτεύθηκα τούς ανθρώπους», είπε με τόν νού του.

Το τράινο ξεκίνησε. Ο Μωρίς ήταν μόνος από διασείσμά του.

Όλα πάνε καλά! Ψιθύρισε. Σε δυσμίαση ώρες θα βρίσκωμαι στο Λονδίνο, κι' ύστερα από μισή ώρα ακόμα θα έχω παραδώσει τὰ διαμαρτυρικά στο Μπάρτον...

Εσπλώθηκε στο κάθισμα και βυθίστηκε στis σιγά-σιγά, τὰ βλέφαρά του βάρυναν από μιά νύστα εκατοντάκινη. Θέλησε στην αρχή ν' αντιβιάσει. Σηκώθηκε, έκανε μερικά βήματα, άνοξε τόν παράθυρο. Τίποτα όμως...

«Αρ-φει έξω απ' τόν παράθυρο, νόμισε πως είδε τόν Χάρρις νά πονωνή από βαγόνι σε βαγόνι, κρεμασμένος απ' τὰ εξωτερικά στηρίγματα...»

Θέλησε να τρίψη τὰ μάτια του, αλλά τόν χέρι τού ξανάπεσε, βαρύ. Σαπλώθηκε στο κάθισμα.

Σε σε όνειρο, πέρασε απ' τόν μυαλό του μιά λεπτομέρεια, που δεν της είχε δώσει σημασία: Τό τσάι, που είχε πιή στο πλοίο, είχε μιά παράξενη γεύσι. Κι' ο Μπάρτον κι' ο Χάρρις κόβονταν δεξιά κι' αριστερά του...

Μήπως ήταν λοιπόν αληθινές οι ύποψίες του; Μήπως έποσκειτο για κοινούς κλέφτες;...

Πριν κλείσουν έντελώς τὰ μάτια του, νόμισε πως είδε τόν παρέρθυρο τού βαγονιού τόν κεφάλι τού Χάρρις. «Υστερα, άποκοιμήθηκε βαθεία...»

Τό τράινο μπήκε σ' ένα τούνελ. «Όταν βγήκε απ' αυτό, υπήρχε κι' ένας δεύτερος επίβατος στο διαμέρισμα τού Μωρίς: ο φιλιπ Χάρρις.

Με άπολύτη άταραξία, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα σφυγγάρι κι' ένα μπουκαλάκι με χλωροφόρμιο. Μούσκεψε τόν σφυγγάρι με τόν «αρκωτικό» και τόν πλησίασε στη μύτη του

— Έν τάξει, θα σάς πάω στο σινεμά!...

Μωρίς, για να γίνη ακόμη βαθύτερος ο ύπνος του. «Υστερα τόν πέταξε απ' τόν παράθυρο.

Τό χέρι τού Μωρίς εξακολουθούσε νά σφιγγη σπασμωδικά την τσάντα του. Ο Χάρρις τού τήν πήρε, χαμογελώντας με Ικανοποίησι. Περίμενε να φτάση τόν τράινο σε δεύτερη σήραγγα, κι' επωφελήθηκε απ' αυτό για να εξαφανισθή, αφήνοντας μονάχο τόν κοιμισμένο Μωρίς...

Λίγο αργότερα, τόν τράινο έφτασε στο Λονδίνο. Ο Μωρίς εξακολουθούσε να κοιμάται βαθεία.

Τόν είδε ένας σιδηροδρομικός και προσπάθησε να τόν ευπνήση, τραντάζοντάς τον.

Ο νέος άνοιξε τὰ μάτια του, «Έξω απ' την άνοιχτή πόρτα τού βαγονιού είχαν μαζεωτή άσκετοι περίεργοι.

Μεθυσμένος είναι! φώναξε κάποιος, κι' οι άλλοι γέλασαν.

Οι σκέψεις τού Μωρίς άρχισαν να ξεκαθαρίζουν. «Νομίζω ακόμα βαρύ τόν κεφάλι του, αλλά μπορούσε να σταθί στα πόδια του.

Η πρώτη του κίνησι ήταν να βεβαιωθή άν ή τσάντα του βρισκόταν στη θέσι της. Είθε τότε πως είχε χεσθή!

«Αντί ωστόσο να κυριευθή από απόγνωση, άπως θα περίμενε κανείς, αυτός χαμογέλασε.

Έτριψε τὰ μάτια του και είπε άτάραχος: — Κοίμα! Ήταν μιά τσάντα κατακαίνουρη!»

Κατέβηκε απ' τόν βαγόνι και κύτταξε γύρω του. Αλλά δεν είδε πουθενά τόν Χάρρις, ούτε τόν Μπάρτον. Είχαν γίνει άφαντοι κι' οι δυο.

Διευθύνθηκε προς την άποθήκη άποσκευών δίχως να βιάζεται. «Άφησε να φύγουν πρώτοι οι άλλοι επίβατες. Κυττάζε στο μεταξύ με Ικανοποίησι τις άποσκευές του, που βρισκόνταν σε μιά άκρη. Τό ξεχαρβαλωμένο καλάθι τού ήταν σε κακή χάλια και θα διαλυόταν άν δεν τόν συγκρατούσαν τὰ σκονινιά. Απ' τις τρύπες του ξεπροβάλλανε διάφορα ρούχα.

Ο άχθοφόρος, που τόν σήκωσε, γέλασε περιφρονήτικα και τόν πέταξε μπροστά στο πόδια τού Μωρίς. Ο νέος τόν φέρτωσε σ' ένα ταξί δίπλα στο σωφέρ. Ανεβήκε κι' ο ίδιος κι' έδωσε τή διευθυνσι τού κοσμηματοπώλη Μπάρτον, στην Όξφορντ Στρήτ.

«Υστερα από λίγο, είχαν φτάσει. Είδοποιημένος από ένα γράμμα τού Ζερβουάζ, ο Μπάρτον περίμενε τόν Μωρίς, μη ξέροντας όμως ποιά μέρα και ώρα θα έφτανε.

Τόν υπεδέχθηκε τώρα έγκρατος και τόν ρώτησε: — Σκοπεύετε να μείνετε πολύ στο Λονδίνο;

— Δυο μέρες μόνο.

— Θα σάς φιλοξενήσω, λοιπόν, σ' αυτό τόν διαστέμα.

Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ο Μωρίς δέχθηκε. «Υστερα επέβλεψε στο ξεφούρτωμα τών άποσκευών του και είπε να μεταφέρουν τόν ξεχαρβαλωμένο καλάθι μέσα στο κατάστημα. Ο Μπάρτον τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Μα δέξιζε τόν κόπο! Είχατε μαζί σας ένα τέτοιο θησαυρό...

— Στην πονηρία απάντησα με την πονηρία! Είχα διαρκώς άπάνω μου μιά τσάντα, κρεμασμένη απ' τόν λαιμό μου, και την κρατούσα μάλιστα με τόν χέρι για να μη μου κλέψουν τόν λουρί της...

— Και τί έγινε αυτή ή τσάντα; Δεν τή βλέπω.

— Μου τήν κλέψανε!

— Ο Μπάρτον τινάχτηκε, κατατρομαγμένος. — Σας τήν κλέψανε; φώναξε.

— Ναι, μέσα στο τράινο... αφού μ' άποκοίμισαν μ' ένα ναρκωτικό, που ρίξανε στο τσάι μου.

— Και τὰ κοσμήματα;

— Αυτά δε βρισκόνταν στην τσάντα! Είχα εκεί μέσα μόνο μιά κασσετίνα γεμάτη άμμο! Τὰ κοσμήματα ταξιδεύανε μέσα σ' εκείνο εκεί τό ξεχαρβαλωμένο καλάθι, ανάμεσα σε μερικά ρούχα και παπουτσία...

— Όλοι άδοι είδαν ως τώρα αυτό τό καλάθι, τελωνειακοί, άχθοφόροι, σωφέρ, τόν κοροιδεύσανε, χωρίς να περάση καθόλου σ' ένα μυαλό τούς τί θησαυρό έκρυβε... Έτσι ήμουν τελείως ήσυχος και νοιώθω τώρα μιά μεγάλη Ικανοποίησι για τήν επιτυχία μου.

— Με τόν δικίο σας, κύριε Μπαρζετόν!

— Ο Μπάρτον σήκωσε τόν καλάθι και τόν τοποθέτησε με σεβασμό πάνω σ' ένα τραπέζι. Έκοψε τὰ σκονινιά, τόν άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα διάφορα ρούχα και παπουτσία. Έπειτα άνασηκώθηκε, χλωμός και ταραγμένος, και ρώτησε τόν Μωρίς:

— Σ' αυτό τό καλάθι είχατε κρύψει τήν κασσετίνα;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, δεν υπάρχει πιά! Οι κλέφτες μαντέψανε τόν τέχνασμά σας και σάς τήν κλέψανε!

— Ο Μωρίς έμπηξε μιά φωνή τρόμου κι' άπελπίστας. Άρμισε προς τόν καλάθι και κύτταξε μέσα.

— Πραγματικά, ή πολύτιμη κασσετίνα είχε χαθή!

— Ένοιωσε τὰ πόδια του να λυγίζουν. Κρύος ιδρώτας έβρεξε τόν μέτωπό του, τὰ μάτια του θάλωσαν κι' έπεσε άναίσθητος...

— Όταν συνήλθε, βρισκότανε σ' ένα μικρό σαλόνι. Ο Μπάρτον, όρθιος δίπλα του, τόν κύτταξε μ' ένδιαφέρον.

— Ό, άν ξέρατε τί μεγάλη συμφορά είν' αυτή!... μουρμούρισε ο νέος μ' άπόγνωση.

— Ξέρω! Μου έχει γράψει σχετικά ο κ. Ζερβουάζ... Αλλά μην κάνετε έτσι! Θα προσπαθήσουμε αμέσως να ξαναβρούμε τὰ διαμαρτυρικά, που σάς κλέψανε.

— Πού θα πάμε;

— Πρώτα στο σταθμό τού Βατερλώ. Θα τὰ πούμε στο δρόμο.

— Ο Μωρίς, χλωμός και καταβεδλημένος, τὰ είχε χάσει τελείως. Τού κάκου ο Μπάρτον προσπαθούσε να τού δώση κάποια έλπίδα, μέσα στο ταξί, που τούς πήγαμε στο σταθμό.

— Έχουμε πολύ καλούς άστυνομικούς, τούλεγε. Αν δε βρούμε τήν κασσετίνα στο σταθμό — γιατί μπορεί να έπεσε τυχαίως απ' τόν καλάθι — θα άποταθούμε στην άστυνομία... Κάνετε τόν λάθος να μεταχειρισθήτε ένα πολύ παλιό καλάθι. Μπορεί να ξεφυγε ή κασσετίνα απ' τις τρύπες του.

— Αδύνατον! δήλωσε ο Μωρίς. Τό είχα προβλέψει και τήν είχα στερεώσει καλά με λουριά, που τὰ βρήκα τώρα κομμένα.

— Ο Μπάρτον δεν απάντησε. Κατά βάθος, συμμερίζονταν κι' αυτός τις άνησυχίες τού νέου.

— Ευφνικά, πήρε τόν χέρι του κι' εξέτασε προσεχτικά τόν δαχτυλίδι, που τού είχε δώσει ή Λιλιάν.

— Παραξένη κατεργασία έχει αυτό τό δαχτυλίδι σας! τού είπε. Τόν περίεργο δε είναι πως δε μου είναι άγνωστη...

— Ο νέος τόν κύτταξε μ' άπορία, εχωνώντας για μιά στιγμή τήν άγωνία του για τὰ διαμαρτυρικά.

— Πώς αυτό; τόν ρώτησε μ' ένδιαφέρον.

— Ουμάμαι ότι, εδώ και πολλά χρόνια, ένας Γάλλος ναυτικός μου είχε προτείνει ν' αγοράσω δυο όμοια δαχτυλίδια. Με βεβαίωσε πως ήταν μοναδικά στον κόσμο, έργο ενός Ινδού τεχνίτη. Τά θαύμασα για τήν κατεργασία τους, αλλά δεν τ' αγοράσα, γιατί δεν παρουσιάζανε έμπορικό ένδιαφέρον για μένα... Λοιπόν, είμαι βέβαιος, ότι τόν δικό σας είναι ένα απ' αυτά.

— Μήπως θα μπορούσατε να μου πητε τ' όνομα αυτού τού Γάλλου;

— Νομίζω πως τόν είχα σημειώσει κάπου... Όταν γυρίσουμε στο κατάστημα, θα κυττάξω.

— Φτάσανε στο σταθμό. Τό άμόδιό όμως γραφέο τούς πληροφόρησε πως δεν είχε βρεθή τίποτ' άλλο από μιά χαμένη όμπρέλλα.

— Πάντως, είδοποιήθηκαν τηλεγραφικά όλοι οι ένδιάμεσοι σταθμοί και ο πλοίαρχος τού «Καλδαντόρ», που έκανε τή συγκοινωνία Καλαί-Σαούθαμπτον.

— Μόλις πάρουμε τις απαντήσεις, θα σάς τις διαβιβάσουμε, υποσχέθηκε ο υπάλληλος.

— Ο Μπάρτον κι' ο Μωρίς ξαναένεθηκαν στο ταξί. Κι' ο πρώτος είπε: — Ίσως νάπεσε ή κασσετίνα μέσα σ' αυτοκίνητο, που σάς έφερε στο κατάστημα μου... Θα πάμε άμέσως στη Διεύθυνσι της άστυνομίας και θα ζητήσουμε τόν Στέφεν Κόμπς. Είναι ο επιτηδειότερος άστυνομικός μας.

— Στο τμήμα άπωλεσθέντων άντικειμένων, είναι άστυνομος, σημείωσε όλοι τ' αστοχείν.

— Μήπως κρατήσατε τόν αριθμό τού ταξί; ρώτησε τόν Μωρίς.

— Ευτυχώς ναι. Είχε τόν αριθμό 3402... Ουμάμαι μάλιστα και κάτι, που σάς ένδιαφέρει ίσως: Ο σωφέρ, όταν τόν ζήτησα τόν αριθμό, έκανε πως δεν άκουσε. Χρειάστηκε δε να έπιμείνω δυο-τρεις φορές, για να μου τόν δώση.

— Υστερα ζήτησαν τόν Στέφεν Κόμπς, σ' ή Σκότλαντ Γουάρντ. Ο ντέκτιβ βρισκόταν ευτυχώς εκεί και τούς δέχθηκε άμέσως.

— Ήταν μεσόκοπος, μετριού άνασθηματος, χωρίς τίποτε τόν εχουριστό. Μόνο, που τὰ γκριά μάτια του είχαν μιά έρευνητική και διαπεραστήκη ματιά.

— Η φήμη του ήταν μεγάλη και δικαιολογημένη. Λέγανε πως δεν είχε άποτύχει ποτε, σε καμμία απ' τις ύποθέσεις, που αναλάβαινε.

— Χαίρετσε μ' ένα χαμόγελο τούς έπισκέπτες του και τούς ρώτησε τί ζητούσαν.

— Ο Μωρίς τού τήν διηγήθηκε όλα λεπτομερώς. Ο άστυνομικός άκουγε με τὰ μάτια κλειστά. Τό ύφος του ήταν τόσο απαθές, ώστε θάλεγε κανείς πως δεν τόν ένδιέφερε καθόλου αυτή ή διήγησι. Όταν τελείωσε ο νέος, άνοιξε τὰ μάτια του και τού είπε: — Σίγουρα, σάς κλέψανε τήν κασσετίνα σας... Τό περίεργο, άλλωστε!

— Τό περιμένατε;

— Φυσικά. Είχα διαβάσει εκείνη τή σύντομη είδησι, στην έφημερίδα της Νέας Υόρκης. Κι' είχα είδοποιήθ' απ' τούς συνεργάτες μου για όλη τήν πορεία τού ταξιδιού σας... ή παρακολούθησι σας, κύριε, απ' ή Μπάρτον και τόν Χάρρις έπρεπε να σας άνοήσι τὰ μάτια!

— Τούς ξέρετε; Είναι λωποδύτες;

— Καθόλου. Τούς ξέρω γιατί συνεργάστηκα πρό ετών μαζί τους, σε μιά ύποθεσι κλοπής κοσμημάτων. Είναι Αμερικανοί ντέκτιβ, όχι όμως πολύ σπουδαίοι. Γι' αυτό τήν πάσατε στην περίπτωση σας. Αλλά έγώ δεν τήν παθαίνω έτσι εύκολα...

— Μπορώ, λοιπόν, να υπολογίζω σε σας, κύριε;

— Δεν ξέρω ακόμα... Για πέστε μου όμως, είσαστε σε θέσι να εξαγοράσετε τὰ διαμαρτυρικά από κείνον που σάς τὰ κλέψε;

— Διαθέτω 50 χιλιάδες φράγκα και τὰ θυσιάζω πολύ εύχαρίστως...

— Δε θα σάς τὰ δώσουν για λιγότερο από 2-3 εκατομμύρια, είπε ο Κόμπς.

— Τρία εκατομμύρια;... Πού να τὰ βρώ τόσα λεφτά;

— Μα ο Ζερβουάζ είναι πλούσιος...

— Δε θάθελα να μάθω αυτή τήν κλοπή, πριν χάσω κάθε έλπίδα να ξαναβρώ τὰ κοσμήματα!

— Δεν έχετε πολλές έλπίδες να τὰ ξαναβρήτε... Σε τέτοιες περιπτώσεις, ή άστυνομία δεν κάνει καμμία ένέργεια. Περίμενει... Γιατί ξέρει πολύ καλά πως δε μπορεί να κάνει τίποτ' άλλο... Περίμενει, ώστόσο οι κλέφτες άποφασίζουν να δώσουν πίσω τὰ κλοπιμαία έναντι μετρητών...

— Όποτε...

— Προς τόν παρόν, ή κασσετίνα σας θα έχη κατατεθή σε κάποια Τράπεζα. Έχουμε να κάμω μ' επιτηδευσις λωποδύτες, που ξέρουν να διοργανώνουν τέλεια μιά κλοπή.

— Μα πως δέχθηκε ή Τράπεζα;...

— Δε μπορεί να ξέρη τί είναι εκείνο που φύλαξαν σε μιά θυρίδα τού θησαυροφυλακίου της.

— Έχω τήν ιδέα, είπε ο Μπάρτον, ότι πολλά απ' αυτά τὰ πετράδια, δε θα μπορούσαν να πουληθούν εύκολα απ' τούς κλέφτες, γιατί είναι άσυνήθιστα.

— Είναι, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

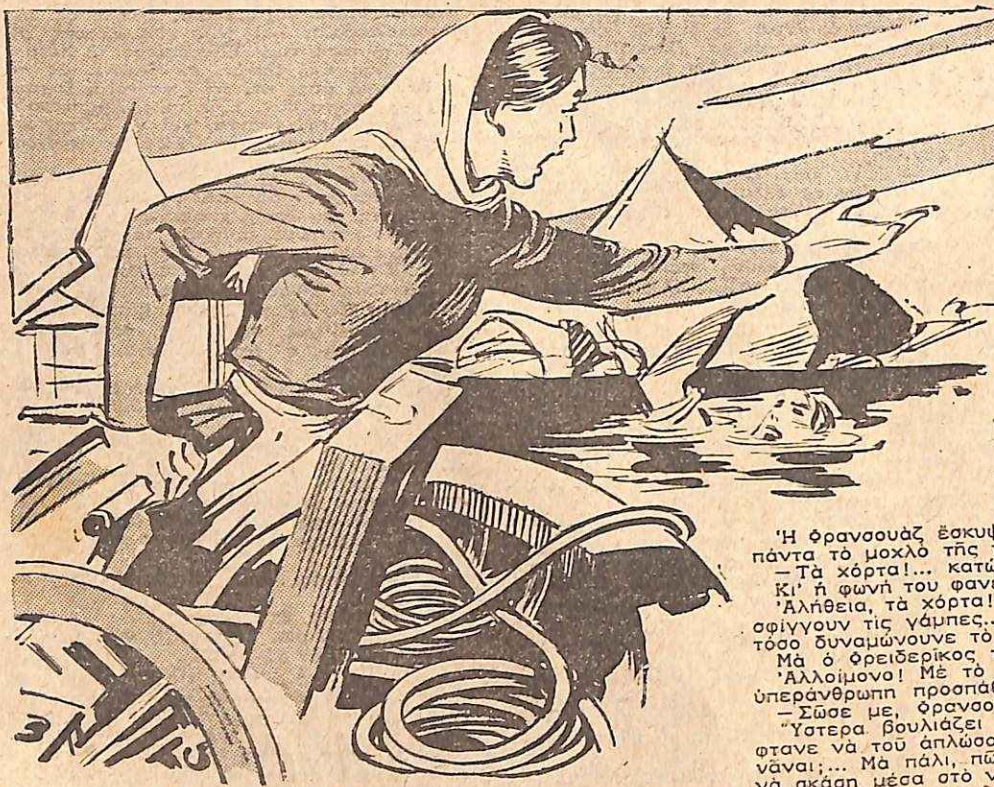
— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

— Ήταν, λοιπόν, ακόμα πιθανώτερο, ότι οι κλέφτες θα προσπαθήσουν να ξεκάνουν με μιά τήν κασσετίνα, μ' ολόκληρο τόν περιεχόμενό της. Ας πεισμονήσουμε, λοιπόν, τήν πρότασι που θα σάς κάνουν... Ξέρουν καλά πως σάς ένδιαφέρει μονάχα να ξαναβρήτε τὰ διαμαρτυρικά. Δε θα διστάσουν συνεντες ναρβούνε σ' επαφή μαζί σας. Τόν συστήματα είναι πως δε θα μπορούσατε ν' ανταποκριθήτε στις προτάσεις τους...

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ώμοι του. "Απλώσε το χέρι του για να πιάσει το μαδερ. Είχε σωθ...
Μα γιατί δεν προχωρούσε; Θάλεγε κανείς πώς κάτι τον συγκρατούσε και παρ'όλο που προσπαθούσε! Μήπως είχε πάθει καμμία παράλυση;...
Το νερό, ανέδοκατεδάζοντας πάντα το μοχλό της τρύμνας.

Τα χέρια!... κατ'όρθωσε να της φωνάξει ο Φρειδερίκος. Κι' η φωνή του φανέρωνε τον τρόπο που τον πλημμύριζε. "Αλήθεια, τα χέρια!... Τα γλυτερά, χέρια που τυλίγονται και σφιγγουν τις γάμπες... και πού, όσο προσπαθείς να τα σπάρεις, τόσο δυναμώνουν το σφιγμένο τους!...
Μα ο Φρειδερίκος τα έφερε. "Ισως να τους ξεφύγουν...
"Αλλοίμονο! Με το στόμα γεμάτο από νερό, φωνάζει με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια:

— Σώσε με, Φρανσουάζ!
"Υστερα βουλιάζει πάλι... Θα πεθάνω λοιπόν εκεί, ενώ θα-φτανε να του απλώσουν ένα κουπί, ένα καμπί, ένα χέρι, ότι ναναι!... Μα πάλι, πώς ν' αφήσει ο Φρανσουάζ τον πατέρα της να σκάσει μέσα στο νερό; "Αν μείνι τρία δευτερόλεπτα χωρίς αέρα, ο βουτηχτής θα πάθαι ασφυξία!

Τι να κάνει;... Με τα χέρια στο μοχλό και τα μάτια καρφωμένα στο πατάρι, ούρλιαζε: — Βοήθεια!... Βοήθεια!
Μα είναι ολομόναχη. Δεν υπάρχει ψυχρή γύρω... Το κεφάλι του Φρειδερίκου ξαναδίνει. Πόσο μακριά βρίσκεται!...

— Φρειδερίκο μου, γλύτωσε, γιά κατ'ήρι μου! του φωνάζει σαν τρελή, Γύρνα πίσω! "Ξαναδόθηκε τώρα. "Οχι, δε θα τον αφήσω να πεθάνει! Ποιος ξέρει; "Ο πατέρας της θα το καταλάβει, μόλις νιώσει να του λείπει ο αέρας, και θ' ανέβει. Ναι, έτσι θα κάνει.
Το ένα της χέρι άφισε κι' όλος την τρύμνα... Μα γιατί να λείψουν τα χέρια στον εαυτό της; Μισοκρυμμένος, ο βουτηχτής δε θα φέμματα στον εαυτό της; "Ανέβη και να βγάλει μονάχος του την πελώρια μπροστινή κασκα του...
"Οχι, όχι! Πρέπει όπωσδήποτε ν' αφήσει να καβή ο ένας, γιά να σωθ ό άλλος!

— Βοήθεια! φωνάζει πάλι μ' απόγνωση.
Και τα δακρυμένα μάτια της φάνυναν το ποτάμι, όπου πεθαίνει ο Φρειδερίκος της. Τα χέρια της εξακολουθούσαν να στέλνουν ζωή στον πατέρα της.
Πρέπει ωστόσο να διαλέξει! "Ο καιρός έπείγει... Μα μήπως δεν έχει κάνει πια την εκλογή της, μένοντας κοντά στην τρύμνα; Σε κάθε δευτερόλεπτο που περνάει, δε θυσιάζει τον αρραβωνιαστικό της γιά κατ'ήρι του πατέρα της;
"Ο Φρειδερίκος ξαναφαινόταν, ακόμα μακρύτερα. Είν' ένα φάντασμα, ένα χέρι που παλεύει με το κενό... "Η τελευταία φορά, ο αποκαρτετισμός...
Ε, τόσο το χειρότερο! Θα σώσει το Φρειδερίκο. Είναι το πλάνο γι' αυτήν! Πως το νοιώθει τώρα!... Είναι το μέλλον, η ζωή... Δε μπορεί να τον αφήσει να πνιγί μπροστά στα μάτια της.
Γρήγορα, το πλοίο...

Μα θα πεθάνει τότε ο πατέρας της! Και θα τον έχη σκοτώσει αυτή! Θαναι πάντα ανάμεσά τους. Θα τον βλέπουν να σκάει μέσα στο νερό... "Ο αγαπημένος της μπαμπάς!
Κλαίει, νομίζοντας πως θα την καταπιεί η γη...
"Αλλά... Τ' αυτή της βουίζουν... Ναι, ακούγονται βήματα! "Ο κ. Γκριζέ, ο φαρμάς, φτάνει τρέχοντας, με το τριαντάφυλλο στο χέρι... "Η Φρανσουάζ του φωνάζει, σαν τρελή: — Γρήγορα, πιάστε το μοχλό! "Αντικαταστήστε με! Πιο γρήγορα, θέε μου!...

"Έχει φύγει κι' όλος. Ξεμακραίνει με οπασιμωδική βιασύνη το σκονί, σπρώχνει το βαποράκι στο ρεύμα. Ψάχνει με τα μάτια και με το ναντίο τα καταρμένα εκείνα χέρια. "Ανακαλύπτει επιτέλους το Φρειδερίκο και σκιδει με χτυποκάρδι γιά να τον σώσει...
Κι' ύστερα, τι ανέκφραστη ευτυχία γι' αυτήν, νάναι σφιγμένη στην αγκαλιά του καλού της, στόμα με στόμα, και να ξεχνιέται γλυκά στην ευτυχία πως έσωσε και τις δυο αγάπες της!...

M. ΚΟΡΝΤΑΙ

CC

ΔΡΟΜΟΙ ΑΠΟ ΚΑΡΒΟΥΝΟ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΑΣΦΑΛΤΟ

Μιά αμερικανική εταιρία οδοοποιείας αντικατέστησε την ασφαλτο με κάρβουνο. Τα πειράματα που έγιναν έδειξαν ότι το κάρβουνο παρουσιάζει πολλά πλεονεκτήματα. "Αντίθετα περισσότερο στο κρύο και δεν παθαίνει ρωγμές. Οι δρόμοι από κάρβουνο, εξ' άλλου, αντέχουν σε τριακονταπλάσιο βάρος από ό,τι εκείνοι με την ασφαλτο. Πρέπει να σημειωθεί ότι το κάρβουνο, λόγω του ότι έχει αντικατασταθεί από το πετρέλαιο, πλεονάζει σήμερα. Στη Γερμανία τεράστιες ποσότητες γαιανθράκων μένουν άουλητες. "Υπολογίζεται ότι γιά κάθε χιλιόμετρο δρόμου θα χρειαστούν 1400 τόνοι κάρβουνο.

ΟΙ ΞΕΡΜΑΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ "ΚΑΠΑΚΙΑ"

Ο Καραϊσκάκης αρχιστράτηγος της Ρούμελης

ΜΑΖΙ με το πεσμένο Μεσολόγγι έπεσε κι' η Ρούμελη. Προσκύνησε τον Κιουταχή, τον τρομερό δεζύρη. Και μονάχα στην ανατολική στερεά "Ελλάδα, το Κάστρο της "Αθήνας στεκόταν έρθιο και περήφανο. Γιά ίναι, λοιπόν, τώρα τραβούσε ο Κιουταχής.
Δεν άργησε παρά ένα μήνα μονάχα, γιά να ξεκουραστή με τη στρατιά του, και κίνησε γιά το νέο του άγωνα, αφού χόρτασε στα έρεπια του Μεσολογγίου την εκδίκησή του.

"Η Ρούμελη είχε παραλύσει στο διάβα του. Τα γυναικόπαιδα έχουν πάρει τα θούνα.
Στά χωριά, που χύνεται η πλημμύρα του στρατού του, όσοι έχουν απομείνει, θγάνουν και τον προσκυνάνε. "Αδύνατοι, παρακαλάνε να μη τους χαλάσουν τα σπιτία τους.

"Ο Κιουταχής, αλήθεια, είχε δώσει προσταγή, πού την είχε διαλαλήσει με φοβέρες στους δικούς του, να μη πειράζουν κανέναν απ' όσους θγούν και προσκυνήσουν. Κι' όλοι τρέχανε και προσκυνούσαν. Τί άλλο μπορούσαν να κάνουν; Πόλεμο με τον κατακλυσμό και την άνεμοζάλη; Μαζί με το λαό, και γιά χάρι του. Έτσι γιά να προσφύλουν του άδικου κι' άπλητου κόσμου τα σπιτία, τα γήματα και τα ζωντανά οι καπεταναίοι της Ρούμελης έρχονται κι' αυτοί και προσκυνάνε.

"Ο ίδιος ο Κιουταχής δεν ήταν άδικος και καταλάβαινε πως η ύπαταγή τους αυτή δεν ήταν άλλο από υποκοισία και ψευτιά. Μα είχε μεγάλη ανάγκη να την πιστέψει, γι'ατί διαόχταν να φτάσει στην "Αθήνα, να ξεμπερδέψει γρήγορα και μ' αυτήν... Κι' από κεί ύστερα: "Υστερα γραμμή γιά το, Μαριά!

Οι παλιοί καπεταναίοι παίζανε ένα παιγνίδι πονηρό, πολύ παλιό και πολύ γνώριμο στα δυο τα μέρη. "Καπάκια κανόνα κάθε φορά πού η πολεμική άτυγία έφτανε στο κατακόρυφο της και άλλος γλυτωμός γιά την περίστασι δε θισκόταν από το προσκύνημα, την ύπαταγή, δηλαδή, στον έχθρο. Αυτός πάλι ο έχθρος, όσο κι' αν ήξερε πως η πράξη του αυτή ήταν ψευτική, τον σύμφερε να την παραδεχτεί, γιά την ήσυχία του και το έδινε το κρεί-μυου-γιορντί" (το γαστί της ύπαταγής) ευχαριστημένως.

"Ήξερε ο καπετάνιος πάλι ότι μιά μέρα, μάλλον τον καιρό της άνοιξης, θα έφτανε, θα πατούσε κρεί-μυου-γιορντί" και "καπάκια" γιά να πάρη τ' άουατα, να φύγη από θούνα, σ' άνια τα θέματα, να πολεμήσει πάλι να σκοτώσει ή να σκοτωθί. ν' ακολουθήσει το δρόμο του...

Κείνο πού τον έκανε κάποτε να μην παίρνι απόφασι να σπάσει άμέσως τα εκπακία ήταν η εκδίκησι, πού θα έ-περιε πάνω στους δικούς του και πρώτα-πρώτα στην καπετανίσσα...

"Έξω από το σπίτι κάθεται και συνομολογεί ή άουορη γυναικά. Και μέ-σα ακούγεται θάρρ σαν μοιρολόι, το λεβέντικο τραγούδι του προσκυνιμένου, πού λέει γιά τα θούνα.

Νυχτώνει. Μπαίνει σιγά στο σπίτι ή καπετανίσσα. Μαγεύει τί πρόκειται να δει. "Από τον τοίχο λείπουν τ' άουατα τα κρεμασμένα. "Ο καπετάνιος στέκει βόθιος πύ περα και την καπότη του φορεί. "Ήσυχα θγάνει, από το σπίτι. Μέσ' το σκοτάδι παίρνει τ' ανφορικό το μονοπάτι, άθώροτος. Κλείνει ή γυναικά του την πόρτα, χωρίς θόρυβο κι' ακολουθεί σαν ίσκιος πίσω του, άπο μακριά. "Έτσι δλη τη νύκτα εάδι-ζαν. Κι' άμα με την άυγή ο ήλιος σκάζοντας χτύπησε τις θεόρατες κορσές ψηλά, το καπετάνιο το πρόσωπο άστραψε.

— Γεία σου, ώρ άλευτεριά! φώναξε και τράβηξε το δρόμο του, το γνώριμο...
"Όλα αυτά ο Κιουταχής τα είχε ζήσει και τα ήξερε από τον καιρό πού κανόνα εκπακία οι κλέφτες κι' οι άουαταλοί άκούη πών απ' το Εικοσένα.

Πονηρός, λοιπόν, ο δεζύρης σε κάτι τέτοια θέλει να δέση το ραγιά πύ στερεά, πύ σίγουρα από την ψεύτικη ύπαταγή του. Και ζητάει έρεμιάς (δύμπος) τούς πύ σιωντικούς τού τόπου προετούς και καπεταναίους. Τούς παίρνει. Και τώρα σένειν πίσω του πολλούς, μαζί με το στρατό του και τους καπταίνες κι' έπει σκόπη να τους κλείη θούνα του, γιά να φέρη και τους άλλους εκκακώταλους σ' ύπαταγή με το παραδειγμα τους. Θα τους έβαζε κάτω από το Κάστρο της "Αθήνας ν' άνοίξουν κουβέντα με τους πολιορκιμένους μέσα εκεί στην "Ακρόπολι και να πούν πως καλοπερνάνε με τον τρομό δεζύρη τους.

"Η άποσφραγική του τούρκικου στρατού με τον Κιουταχή, σαν ώρα πελώριου θηριού, ήταν στο Μεσολόγγι, άκουα, τα πλοκάμια του άπλώνονταν σ' "Απόκρουα, στα Κρέσσερα, στα Σάλανα, στη Λαμία και στο Λιβαρλί, κι' ή κεραλή του στη Λεσβία φοβόρη εκάμπιες κατά την "Αττική.

Μπροστά δίως από τον στρατό, σαν το τσακάλι, πού το κυνηγάν άδά-μαστα σκυλιά και νοιώθει στις πλάτες του τη φλογερή πνοή τους, φέρνει μ' όντοκίους άποσφραγίτες ο Καραϊσκάκης, χωρίς να ξεμακρύνει από την ένδοξη ματιά, έθλια με έθλια και συχνά συχνά άλλαζε τοφάκι με τί τους. Θα νοιώτε κανέναν, πως δολιχότο το σνράτευμα του Κιουταχί, με τί είχε άλλο σκοπό, σ' αυτόν τον άγριο δρόμο, παρά να κυνηγήσει και να πιά-σών τον Καραϊσκάκη.

Μ' αυτό τον τρόπο κυνηγοί και κυνηγημένοι φτάσανε στην "Ελευσίνα. "Έκει ο Καραϊσκάκης παίρνοντας άνάσ, στήθηκε να γαρτερίση το Βάσο Μαυροβουνιάτη και το Νικόλα Κιεζότση, πού άποσφραγίτη κι' αυτοί κρα-τούσαν την "Ελευσίνα τον ιερό το λόφο άκουμπώντας πλάτες στη θάλασσα της Σαλαμίνας.

Οι δυο στρατηγοί, καθώς είδαν τον Καραϊσκάκη με τους δοτακίους, τού είπαν:

— "Ωρ, παλληκαρά Καραϊσκο, δεν προσκύνησες άρέ, έσύ! Τό έέραμε άρέ, ότι δε θα γινόσανε έρεμιά (δύμπος)!

"Υστερα οι καπεταναίοι τον ρώτησαν σοβαροί γιά πού τραβούσε.

— "Ο Καραϊσκάκης τούς το είπε καθαρά:

— Γιά το Μαριά.

— Κι' έσύ γιά τ' "Ανάπλι, Καραϊσκάκη; "Όλοι γιά το Μαριά; Καθμένη Ρούμελη!... Πάει, πάει!...

— Τί να σας πώ, ώρ' άδέρφια, είπε ο Καραϊσκάκης, στενωγορημένος, Τραδάω κι' έγώ, ναι γιά το Μαριά. Θέλω ν' άκούσω και να δώ μονάχος μου τί λένε και τί συλλογιούνται αυτοί πού μιά προσταύουν από εκεί κά-του. "Έχουν άκόμη κεφάλι και καρδιά γιά πόλεμο ή μιάς και!...

Και τέλειωσε το λόγο του με μιά ξετοπίστη θουσιά, όπως συνήθιζε, γιά την Κυβέρνησι.

Τό αληθινά έξοχο σατυρικό πνεύμα του Καραϊσκάκη, άφορη ζήτους να ξεσπάσει σε πειράγματα. Κάθε παράξενο πού έβλεπε τού άρεσε να τό κόλλασε με και τ' άλλα εκείνα άρεία πού σκόρπανε, τα παρατσούκλια πού άγγίγανε τα σούρα δολιχής κομικής παραστάσεως.

"Ο Βάσος κι' ο Κιεζότσης γέλασαν με τον χαρακτηρισμό του Καραϊσκάκη γιά τον "Αντρέα Ζαΐμη, τον προθυπουργό, και την Κυβέρνησι του, καθώς έτοιμάσανε τραπέζιστάσι.

"Ο Καραϊσκάκης έφτασε στο Ναύπλιο —άφοι άπογαρήτσει το Βάσο, τον Μαυροβουνιάτη και τον Κιεζότση— τέσσερις μέρες άργότερα. Και σε είκοσι μέρες ή ίδια ή Κυβέρνησι του Ζαΐμη τον έκανε άρχιστράτηγο των έλληνικών όπλων της Ρούμελης με τί συγκατάθεσι όλων, άκόμη και τού Θ. Κο-λοκοτρώνη, πού όταν τον ρώτησαν αν θα ύπόγραφε το διορισμό του Καραϊ-σκου στο άρχιστράτηγίλι, άπάντησε: "Υπογράφω και με τα δυο μου χέρια!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

CC

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΜΑΤΡΩΖΟΣ

Με την ευκαιρία του έορτασμού της 25ης Μαρτίου άπομνημόνευται συχνά, το ποίημα του Γεωργίου Στατήγη "Ο Ματωδός.

Άνις δίως θα γνωρίζουν ότι ο Μα-τωδός αυτός δεν ήταν φανταστικό πρόσωπο της έμνησσεως του ποιητού, αλλά πραγματικός άνθρωπος, πού έλα-βε μέρος στον άγωνα του 1821 και τι-μήθηκε κατόπιν από την ελληνική πο-λιτεία με μετάλλια και σντάσι.

"Ο Ματωδός λοιπόν, ήταν ο Ψαρι-ας Ιερομόναχος "Ιωσάφτ Νικολάρας, ένας γιγαντίος και γενναίος κληρικός, πού ήταν νωστός στην "Επανάστασι και κατόπιν στα Βάσα με το όνομα ο "Γιασάφ.

"Ο Νικολάρας παρουσιάστηκε στην άποσθα των Ψαριών τη στιγμή πού μπήκανε στο παρακίκο ο Κανάρης και τα άλλα παλληκάρια και έσώσανε, κοιτώντας το χέρι του κι' άνεμίζοντας τα φαρδύνακα του:

— Στάθε, ώρ!...

— Τί θέλεις, άνις πατέρα; τον ρώτησαν οι ναυτικοί.

— "Θαδω κι' έγώ μαζί σας!... Δε με πιάει το μέτι σας έμένα ή μήπως έπειδη είμαι κληρικός, δεν πρέπει να πολεμήσω κι' έγώ γιά την πατρίδα;

— Ορίστε, περσέ...
Στην άνατίσι, της ναυαγίδος ο Νικολάρας έπαιξε καλά το μέρος του κι' έξακολουθήσε κατόπιν με τον Κανάρη ναμανώντας και πολεμώντας, ώπου έλευθώσθηκε ένα μικρό κομμάτι της "Ελλάδας. "Επειδη δίως τα Ψαρά δεν έλευθώσθηκαν, άποσφραγίτη και ζούσε σ' ένα άλλο νησί, συντηρούμενος με τί μικρή σντάσι του άνωστού, πού τού έδινε ή πολιτεία.

"Αλλά τότε τα μέρα της συγκοινωνίας δεν ήταν γρήγορα, κι' ούτε τακτικά. "Έτσι ή σντάσι, άνω όσα να σπάσει στο Νικόλαο, πού πολλές φορές έρέ-θηκε σε δύσκολη θέσι. Μία φορά, μάλλον, πού το κακό παράδειγμα, υπήκε σ' ένα ψαράδικο κι' ήρε μονάχος τού στην "Αθήνα. "Έκεί πού και δού πήγε στο ύπογραφο των Ναυτικών, πού ήταν τότε σ' ένα μικρό φάροσο σπίτι. Κάτω ή αληή ήταν γεμάτη από άπληγους ναυτικούς. "Ο Νικολάρας στά-θηκε σ' ή μέση της αώλης και φώναξε με τί βροντερή φωνή του:

— "Ε, κ'όρ, ύπομνε!... "Ε, δεν άκούε, κύρ ύπομνε!...

— "Ενα πασαφούρκι άνοσε από πάνω κι' ένα λευκούλαλο κροάκι γέροντος πρόβαλλε. "Ήταν ο ένδοξος Κανάρης, τούς ύποσόνος των Ναυτικών.

— Ποιος είσαι; Ποιος σωνάξ; ρώτησε.

— "Εγώ, θέλω τα μιστά μου!

— Και ποιος είσαι;

— "Ψαριάνος είμαι!...

— "Ο Κανάρης έμεινε πώς ο νέρος, πού φώναξε από κάτω, ήταν πα-τριώτης του, τον κύτταξε καλύτερα.

— Και πώς σε λένε, τον ρώτησε.

— Γιασάφ! Γιασάφ Νικολάρα!...

"Ο Κανάρης τότε νωρίστε τον παλιό του σύντροφο και συμπολεμιστή του.

— "Ελα άπάνω, καπετάνιο!... τού φώναξε.

Οι πόρτες του ύπομνευόσι άνοξαν άμέσως και ή ύπηρεσία είδε τον Κα-νάρη ν' άγκαλιάζει και να είλπει το έταίο και κακοτυμένο γέροντα με τα κάπταρα μαλλιά και γένια.

Τη στιγμή αυτή άποθανάτισε στο έλματωζ του ο Στρατήγη.

Ο Γεώργιος Καραϊσκάκης

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει ή Φρανσουάζ.

Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ακούμπησε κάτω το φορτίο της. Πήγαινε το μεσημεριανό φαί στον πατέρα της και στον αρραβωνιαστικό της.

Τί κοπιαστική, αλήθεια, ή δουλειά του πατέρα της! Φο-ρώντας το βαρύ σκάφανδρο του βουτηχτή, έμενε ώρες ολόκλη-ρες μέσα στο ποτάμι. Είχε γίνει έακουστός σ' όλη την περιφέ-ρεια. "Ήταν μοναδικός στο να διορθώνη κρηπιδώματα, να δια-σώζει το φορτίο των μικρών βαποριών πού ναυαγούσαν, να βρι-σκει πολύτιμα πράγματα πού πέσανε στο νερό...

Γύριζε έδώ κι' εκεί και σταματούσε όπου εύρισκε δουλειά. "Η Φρανσουάζ, από μικρή πού οφάνεψε από μητέρα, λάτρευε τον πατέρα της και συμμερίζονταν αυτή την νομαδική ζωή του. Τον βοηθούσε στη δουλειά του. Τού πήγαινε φαγητό, όταν εργαζό-τανε μακριά απ' τα χέρια — όπως τώρα. "Οδηγούσε το βαπο-ράκι, βοηθούσε το βουτηχτή να βγάλη το σκάφανδρο, και καμ-μιά φορά αντικαθιστούσε τον άγρυπνο σύντροφο πού πού τού-στέλανε συνεχώς αέρα με την τρύμνα.

Γιατί δε δούλενε ποτέ μονάχος ο πατέρας της. Χρειάζονταν πάντα κι' ένα δεύτερο χέρι.

Τον τελευταίο καιρό, είχε διαλέξει ένα νερό και γενναίο παλληκάρι, το Φρειδερίκο, πού τον προωρίζε γιά αντίδο δια-δοχό του. "Η Φρανσουάζ είχε αγαπήσει αυτό το νέο, κι' είχαν αποφασίσει να παντρευτούνε στις άρχες του χειμώνα.

"Η Φρανσουάζ κατέβηκε με προσοχή την κατηφορική ακροπο-ταμιά. "Ο Φρειδερίκος της χαμογέλασε, χωρίς να πιάει να δου-λεύει την τρύμνα άργά και κανονικά.

— Θα βγί γρήγορα ο πατέρας; τον ρώτησε εκείνη.

— Σε δεκα λεπτά θα τελειώσω, άπάντησε ο νέος σκουπίζον-τας τον ιδρώτα του με την άκρη του μανικιού του.

"Ο άλλος έκαίγε. Δεν υπήρχε ψυχή στο ποτάμι, ούτε κι' ολό-γυρα. Οι θηριότες είχαν άποτραβήχτη γιά να πάρουν έναν ύ-πνικο.

Είπε ακόμα κι' ο κ. Γκριζέ, ο μανιώδης φαρμάς. "Ήταν ένας νέρος Παριζιάνος, γελαστός και καθώς πρέπει. Κάθε πρωί, δεν ξεκνούσε να φέρη στη Φρανσουάζ το πιο όμορφο και δροσερό τριαντάφυλλο του κήπου του.

Μα εκείνη προτιμούσε τα λουλούδια του ποταμού, τις ίριδες, τις νυμφαίες με τους περήφανους και μακρινούς μίσχους...
"Ακριβώς τώρα ένα μπουκέτο από τέτοια λεπτά και άσπρα τιά πιάση ή Φρανσουάζ μ' ένα κλωναράκι. Της ξεγλυστρουσανε.

— "Ελα, πιάσε την τρύμνα, της είπε. Θα σ'ατά κόψω έγώ.

"Η κοπέλλα αρνήθηκε στην άρχη. Μα ύστερα την έκαμε να τ' άποφασίση ή ακέφι πως θα βοηθούσε γιά λίγο το Φρειδερίκο στην κουραστική δουλειά του.

Επίσης λείπον το μοχλό της τρύμνας και την ανέδοκατέβαζε κανονικά. Ήξερε αυτή τη δουλειά και την άναποσε μάλιστα. Σκεφτόταν ότι εκεί βαθιά ο πατέρας της άνάσινε χωρίς σ' αυτήν, ότι τούστέλε την πνοή, τη ζωή.

Στό μεταξύ, κύτταζε τί έκανε ο Φρειδερίκος. "Ο νέος έβαλε ένα βαρύ μαδερύ άπ' το βαποράκι ως την όχθη, σαν νεφουράκι, κι' ανέβηκε άπάνω. Τεντώθηκε καλά, μα δεν έφτανε τα λου-λούδια.

"Η Φρανσουάζ έβαλε τα γέλια. "Ο νέος, πειραγμένος, έκανε άλλη μιά προσπάθεια... Καί, έσφνικά, άκούστηκε μιά θλαστήμια κι' ο θόρυβος ενός κορμιού πού έπεφτε μέσα στο νερό!... "Ο Φρειδερίκος χάθηκε!

"Όλη ή άγωνία της Φρανσουάζ εκδηλώθηκε με μιά κραυγή. Θέλησε να όρμησι, αλλά κρατήθηκε. Σκέφτηκε πως ή τρύμνα δεν έπρεπε να σταματήσει ούτε λεπτό.
"Αλλωστε, ο Φρειδερίκος ήξερε καλό κολύμπι. Τί σμυάνε πού ήταν βοθεία τα νερά; Με τρεις άπλωτές, θάφτανε στην όχθη... Λίγα μέτρα πιο κεί, φάνικαν στην επιφάνεια το κεφάλι κι' οι

Η κ. Άννα Θόρντ και η δούκισσα του Ουίνδσορ, που περιλαμβάνονται στον έφετο κατάλογο των «δωδεκά» και κομψοτεμένων γυναικών.

Οι «12 κομψότερες ΓΥΝΑΙΚΕΣ»

Δύο εκδόσεις, που αναστατώνουν κάθε χρόνο τους κύκλους της ζωής: η αμερικανική κοινωνία.

ΤΗΝ Αμερική, δεν υπάρχουν, καθώς ξέρουμε, τίτλοι ευγενείας, και, θεωρητικά, δεν υπάρχει ούτε αριστοκρατία, θεωρητικά, όμως, μόνο, το δεύτερο, γιατί οι Αμερικανοί έχουν ανακαλύψει αρκετούς τρόπους για να καλύψουν αυτό το «κενό» και να βοηθήσουν τους έαυτούς τους να πιστέψουν πως είναι και αυτοί την αριστοκρατία τους! Το πρώτο κριτήριο, που χρησιμεύει για να εξακριβωθεί αν είμαστε ή όχι αριστοκράτες, είναι οι πρόγονοί μας, ή αν στην Αμερική με το «Μαϊνφλάουρ», το ιερό όνομα που έφερε τους πρώτους Αγγλούς αποίκους.

Όσο, το κριτήριο αυτό θεωρείται σήμερα από πολλούς σαν «ξεπερασμένο», γιατί αρκετοί από τους απογόνους των πρώτων εκείνων Αγγλίων δεν έχουν κρατήσει την «κοινωνική σειρά» τους. Και, στην Αμερικανική αντίληψη, φαίνεται παράλογο να στέκεται σε ψηλότερο σκαλί της κοινωνικής ιεραρχίας ένας τσάνκλινς π. κ., από έναν μεγαλοβιομήχανο, έστω κι αν ο δεύτερος δεν είναι Αμερικανός πολιτικός παρά από μια ή δυο γενεές.

Ετσι, το κυριότερο κριτήριο για την κοινωνική μας θέση έχει γίνει τώρα το αν βρίσκεται ή όχι το όνομα μας στον κατάλογο των «12 κομψοτεμένων γυναικών» της «Σόσιαλ Ρέτζιστερ», ένα είδος «Γκάτα» της πατρίδας, αλλά χωρίς τίτλους ευγενείας, που εκδίδεται κάθε χρόνο από την «Σόσιαλ Ρέτζιστερ» και το δεξ του «Σόσιαλ Ρέτζιστερ» της «Σελί» συνήθως το «Σόσιαλ Ρέτζιστερ» στην οντότητα, ανερχόμενα σε μερικές εφ' όρου αμερικανική κοινωνία. Κάθε χρόνο, άλλα ονόματα εξορίζονται και άλλα κάνουν την πρώτη εμφάνιση τους στο «ΣΡ», που κυκλοφορεί συνήθως το φεβρουάριο, τυπωμένο σε πολυτελέστατο βαθυκόκκινο χαρτί και ντυμένο με μούρο δέρμα.

Μολονότι πολλές φορές το «Σόσιαλ Ρέτζιστερ» έχει γίνει ο στόχος της ειρωνείας του τύπου και μολονότι ακόμη δεν είναι λίγοι εκείνοι, που το αποκαλούν «Βιβλίο των Σνόμπ», ακολουθώντας τον χρονικογράφο Κνί-κερμπίου, που του έδωσε πρώτος αυτό τον χαρακτηρισμό, η έκδοσή του δεν παύει να προκαλεί κάθε φορά απίθανη αγωνία στους κύκλους της ανώτερης

αμερικανικής κοινωνίας. Οι κυρίες, προπαντός, που ανήκουν σε αυτή την κοινωνία, περιμένουν με χτυποκάρδι να δουν αν το όνομά τους υπάρχει πάντα καταχωρημένο στις σελίδες του.

Δεν είναι, άλλωστε, τόσο δύσκολο να χάσει κανείς, από τον ένα χρόνο στον άλλο, την τιμητική του θρόνου. (Βιβλίο των Σνόμπ). Αρκεί γι' αυτό να ανακατευτεί το όνομά του σε ένα σκάνδαλο, να πάρει διαζύγιο ή και απλώς να χάσει την περιουσία του. Σε μια τέτοια περίπτωση, το «ΣΡ» τον διαγράφει — και η διαγραφή του αυτή σημαίνει και διαγραφή από τους κόλπους της αμερικανικής αριστοκρατίας.

Τις ίδιες ημέρες με το «ΣΡ» κυκλοφορεί κάθε χρόνο ένα σχετικό, μα πολύ πιο λιγότερο φημισμένο, εκδιδόμενο από την Ένωση Ραπντών της Νέας Υόρκης, που περιλαμβάνει κατάλογο των «δωδεκά» πιο κομψοτεμένων γυναικών, με το βιογραφικό δελτίο και την φωτογραφία της καθενιάς. Βέβαια, εκ πρώτης όψεως, δεν φαίνεται να υπάρχει καμία συσχέτιση ανάμεσα στις δυο εκδόσεις. Αλλά στην πραγματικότητα, το ένθετο αντίθετο συμβαίνει. Οι «έκλεπτορες» των «δωδεκά» πιο κομψοτεμένων γυναικών συνεργάζονται με την Μπέρτα «Χάμντ» και το επίτελο της και ποτέ δεν περιλαμβάνουν στον κατάλογο τους μια Αμερικανίδα — εξαιρουμένων των ατό — που να μην περιλαμβάνεται και στο «ΣΡ» ή που να έχει διαγραφεί από αυτό.

Ετσι, μάταια θ' αναζητούσε κανείς στον κατάλογο των «δωδεκά» πιο κομψοτεμένων γυναικών μια αντικειμενική ταξινόμηση. Όπως παρατήρησε μία εφημερίδα της Νέας Υόρκης, πολύ αποφασιστικότερο παράγοντα παίζει, για να μπει μια γυναίκα σε αυτό τον κατάλογο, να ξεδιψήσει πολλά για το ντύσιμό της, παρά να ντύνεται με καλό γούστο!

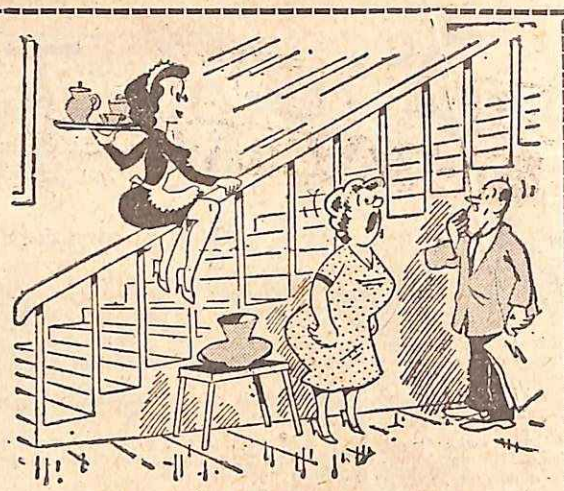
Παρ' όλα αυτά, όπως γίνεται και για το «ΣΡ», η έκδοσή του καταλόγου των «δωδεκά» πιο κομψοτεμένων γυναικών προκαλεί κάθε χρόνο ζωποτάτες συζητήσεις στην Αμερική και με «διαγραφές» είναι ικανή να σχολιάζεται επί εβδομάδες. Ετσι, έφετος δημοσιεύθηκε εξαιρετικά αίσθησι από το ότι, για πρώτη φορά από εδώ και αρκετά χρόνια, δεν αναφερόταν το όνομα της πριγκίπισσας Μαργαρίτας της Αγγλίας, ενώ αντίθετα είχε γίνει η τιμή αυτή για την εξαδέλφη της, Αλεξάνδρα του Κέντ. Η αλήθεια είναι πως, το τελευταίο δωδεκάμηνο, η Μαργαρίτα είχε παραμελήσει αρκετά το ντύσιμό της, με η αντικατάστασή της από την Αλεξάνδρα οφείλεται, βασικά, σε άλλο λόγο: Στο ότι η Αλεξάνδρα ταξίδευε συχνά, πέρυσι και πρόπερσι, στις Ην. Πολιτείες, και έφραζε αρκετά φορές ματά σε Αμερικανούς ράφτες!

Μαζί με το όνομα της Αλεξάνδρας του Κέντ εμφανίζεται έφετος ο αυτό τον κατάλογο και το όνομα της πριγκίπισσας Γκρέης του Μονακό, που είχε εξαφανιστεί από το 1958. Σταθερά, εξ άλλου διατηρούνται τα ονόματα της δούκισσας του Ουίνδσορ, της βασίλισσας Ελισάβετ της Αγγλίας, της ηθοποιού Ίρεν Ντάν και της συνοδού της Κλωντίν Κομπερ. Από τις τάξεις των ατόμων, πέρυσι και πρόπερσι, στις Ην. Πολιτείες, και έφραζε αρκετά φορές ματά σε Αμερικανούς ράφτες!

Μαζί με το όνομα της Αλεξάνδρας του Κέντ εμφανίζεται έφετος ο αυτό τον κατάλογο και το όνομα της πριγκίπισσας Γκρέης του Μονακό, που είχε εξαφανιστεί από το 1958. Σταθερά, εξ άλλου διατηρούνται τα ονόματα της δούκισσας του Ουίνδσορ, της βασίλισσας Ελισάβετ της Αγγλίας, της ηθοποιού Ίρεν Ντάν και της συνοδού της Κλωντίν Κομπερ. Από τις τάξεις των ατόμων, πέρυσι και πρόπερσι, στις Ην. Πολιτείες, και έφραζε αρκετά φορές ματά σε Αμερικανούς ράφτες!

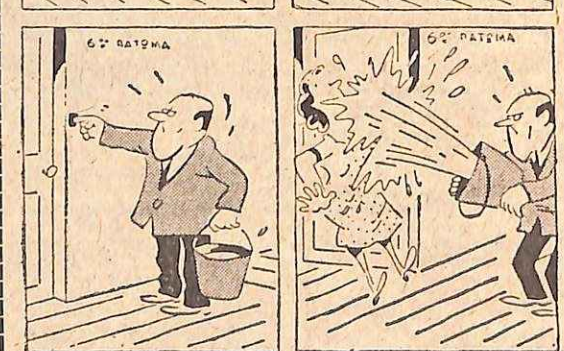
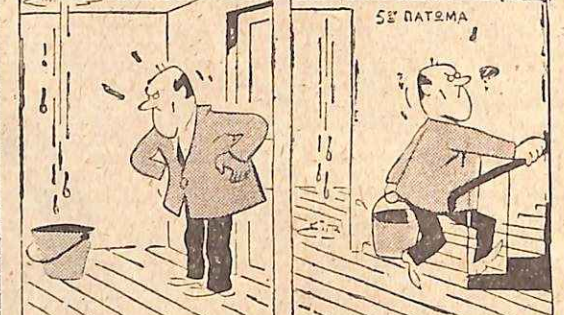
Η πριγκίπισσα Αλεξάνδρα του Κέντ

Στη γρηγοράδα η καινούργια μας υπηρέτρια δεν έχει το ταίρι της!...

Αογήσεις δυο ώρες πάλι. Εύχυνος όμως που έφερα μαζί μου την ηλεκτρική κουβέρτα!...

ΣΕΝΕΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΑΤΑΠΗΣΑΝ

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ 1840, ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΤΑ ΣΗ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΙΩΤΙΣΣΑ — ΠΟΥ ΘΡΟΝΟΚΟΤΑΝ ΚΟΝ- Η ΤΡΑΓΙΚΗ «ΠΡΕΜΙΕΡΑ»

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ 1840, ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΤΑ ΣΗ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΙΩΤΙΣΣΑ — ΠΟΥ ΘΡΟΝΟΚΟΤΑΝ ΚΟΝ- Η ΤΡΑΓΙΚΗ «ΠΡΕΜΙΕΡΑ»

«Ο Λιακοδμήμος την έσφιξε πάνω του με θέρη. — Τώρα να διακινδυνέω; Όχι, Καρολίνα! Θά- να, από το να περιμένω τον έργο μου. Θα βάλω μπροστά ακόμη και την αμνηστία μου. Αν καταφέρω να την πάρω, πάει καλά. Αν δεν τα κατα- φέρω, τότε...»

«Τι θα κάνεις; τον ρώτησε έντρομη η καλλιτέχνης. Τι λογαριάζεις;»

«Μη φοβάσαι, αποκρίθηκε. Αν δε μου δώσουν αμνηστία, θα σε πάρω να φύγουμε κραυά από δω. Θα πάμε στη Σιμόνη ή όπουδήποτε άλλο. Μά, ορκίζομαι στο Θεό που μ' ακούει, πως θα σε κάνω ευτυχισμένη. Πολύ εύ- τυχισμένη, αγαπημένη μου.»

«Η Καρολίνα έκλεισε τα μάτια της. — Το ξέρω, ψιθύρισε. Το ξέρω πως θα με κάνεις ευτυχισμένη. Φώτη. Την άλλη μέρα έφυγε ο βίσκος από την Κέρκυρα. Το ίδιο κι' ο Λιακο- δμήμος, που οι Αγγλοι του ηναιού άρχισαν να τον βλέπουν με μισό μάτι. Δεν πέρασαν δυος έξη μήνες και η Καρολίνα Πούτζι, έφτασε στην Αθήνα μαζί με το Ιταλικό μελοδράμα, που το είχε καλέσει ο Μέλι για το θέατρό του. Και, όπως είδαμε στην άοχη, η συνάντησή της καλλιτέχνης και του άρχιλοπής, έγινε σ' ένα μικρό θεωρείο, δίπλα ακριβώς από το θεωρείο του βασιλιά. Με την άναχωρήσι του Λιακοδμήμου, η Ιταλίδα έμεινε για λίγο στη θέση της, όπου να ησυχίασαν κάπως τα άναστατάμενα της νεύρα. Η καρδιά της γυτούσε παράξενα. Κι' ενώ βάπριζε να αισθάνεται γαρομένο τον έαυτό της, που ξαναπαύσασε με τον άνθρωπο που αγαπούσε, καί της έσφιγγε την ψυχή.

Στο μεταξύ ο άρχιλοπής έφυγε από το θέατρο. Η πλατεία της Χρυσο- σπηλιώτισσας ήταν σχεδόν σκοτεινή. Ένα νυσταγμένο φανάρι μονάχα στη γωνία του δρόμου, έφραγε αμυδρά. Ξάφνου, ο ψηλός φουσταναλλοφόρος έ- κρινε μια άνοιή πίσω του: — Κατέβαν Λιακοδμήμο... «Ο άρχιλοπής γύρισε άσυνάθετα. Πόιν προλάθε όμως να καταλάβει τί γίνεται, δέντηκε ένα βόλι κατάσπαστο. Έβγαλε μια πνιγμένη κραυγή εκεί- νος και κύλησε άρσος στο γάσπα. Αμέσως έτρεξε σμάτα του ατός που τον πυροβόλησε. Ήταν ο ένωμοτάχης Χρήστος Τζαβάρας. — Καλά τον γνώρισα, είπε γρόντας πάνω του. Δεν προλάθε ν' άποτελείωση τη φράση του. Την ίδια στιγμή ο ένωμοτάχ- ης δέχτηκε μερικά βόλια στην πλάτη. Τον είχαν γυτρίσει ύπουλα και προ- δοτικά τα παλληκάρια του Λιακοδμήμου, που περιμένα κρυμμένα την έξοδο του άσχημού τους από το θέατρο. Από τους πυροβολισμούς ο κόσμος άνα- στατώθηκε. Έτρεξαν μερικοί να δουν τί γίνεται και τότε θρέθηκαν μπρο- στά σε δύο ανθρώπους, που χαροπαλέως θασαία τραυματισμένοι. Τους με- τέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο «Θεομήτωρ», που θρισκόταν στην άοχη της οδού Πειραιώς κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τους σώσουν. Ο Τζαβάρας σώθηκε, μα ο Φώτης Λιακοδμήμος πέθανε κατά τα γαράματα στην άγκαλιά της Καρολίνας Πούτζι, που έτοξε σαν τρελή κοντά του. Έκείνο το θρόδυ, η ποιμήρα του «Κουρέα της Σεβίλλης» έμεινε στη μέση. Κι' οι Αθηναίοι γύριαν στα σπία τους άπογοητευμένοι. Και δεν επανέληθη, παρά έπειτα από ένα μήνα και μόνο για μια φορά, όπου να συνέληθη δηλαδή η μικρή καλλιτέχινά από το ψυχικό της τραύμα. Ύστερα έφυγε και δεν ξαναγύ- ρισε ποτέ πιά στην Ελλάδα...»

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

σημιά άνοιξε να ανακατεύονται με τα χρυσάφια των μαλλιών της Φανή... Μα αυτή δεν τα πρόσεξε; δασμένη ολοκληρώθηκε στην προσμονή του αγαπημένου της; ήσαν γεμάτη πίστι: 'Ο Σταύρος θα γυρίσει! Και θα ήσαν καιρός πάντα να γνωρίσει στο πλάι του την ευτυχία...

Προσμονή μιάς ζωής! Γιατί όλη τη ζωή της η Φανή περιμένε το γυρισμό του αγαπημένου της από τη μακρινή ξενιτειά. Τώρα τα άσημα των μαλλιών της είχαν πληθύνει: οι ρυτίδες είχαν αρχίσει να σκαδούν τα μάγουλά της, που άπάνω τους είχαν αρχίσει να μαραινώνται τα νεανικά τριαντάφυλλα.

Κι' επί τέλους μιά μέρα έφτασε το μεγάλο μήνυμα: 'Ο Σταύρος γυρίζει! Της το έγραφε γεμάτος χαρά! 'Ηταν πλούσιος, μπορούσε να της χαρίσει άνετη κι' ευτυχισμένη ζωή... Γεμάτη πίκρα η Φανή σκέφτηκε ότι η άνεση και τα πλούτη είχαν έρθει κάπως άανά... 'Ηταν δυνατό η ευτυχία να χαϊδέψει τα γερασμένα τους που άρχιζαν...

'Εδωσε τις πικρές σκέψεις και βάλθηκε να τον περιμένει με αισιόδοξη πίστι. Τώρα που της είχε πη ότι θα έρθει, της φαινόταν οι μέρες μεγάλες κι' οι ώρες μικρότερες... Νόμιζε ότι οι δείχτες του ρολογιού δεν προχωρούσαν... Κυτταζόταν στον καθρέφτη και προσπαθούσε να μαντέψει τι έντυπωση θα του έκανε. Είχε διατηρήσει, άραγε, κάτι από την παλιά όμορφη της; Τα μάτια της διατηρούσαν άρκετά από την παλιά λάμψη; Μέσα τους ο παλιός αγαπημένος ήσαν δυνατό να μαντέψει τον έρωτα μιάς ζωής — τον έρωτα που είχε ρυτιδωθεί χωρίς να γεράσει... 'Ο ά-

Προσμονή ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

ρας φορτώθηκε άρώματα από βιολέττες, πασχαλιές και φράιζιες για να τον υποδεχτεί...

'Όταν άκουσε το κουδούνι, η Φανή ένοιωσε ένα δυνατό καρδιοχτύπι να την πληροφωρή ποιος ήταν αυτός που χτύπαγε...

'Ανοιξε και βρέθηκε στην άγκαλιά του!

Κι' εκεί ένοιωσε, ύστερα από τόσα χρόνια, τη ζέση του έρωτα που έρχότανε καθυστερημένος να τη γεμίσει χαρά...

'Ότε άκουσε, άπομακρύνθηκε λίγο από την άγκαλιά του και τον κύτταξε δειλά: 'Ο αγαπημένος της ήταν ένας κύριος με γκριζά μαλλιά και γυαλιά... Πίσω από αυτά τα γυαλιά η Φανή προσπί-θησε να ανακαλύψει το παλιό βλέμμα...

— Γέλασε, έ; τη ρώτησε ο Σταύρος μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο.

Τόν άγκάλιασε πάλι με νεανική όρμη και τον έσφιξε δυνατά, με τρυφερή πεισιτικότητα:

— Όχι! Δε γέλασες! Είσαι ίδιος πάντα, ο αγαπημένος μου!

— Κι' έσύ είσαι ίδια! τη βεβαίωσε.

Την κύτταξε και δεν τη χόρταινε. Και κάτω από το βλέμμα του η φτωχιά γερασμένη γυναίκα ένοιωσε τον έαυτό της να ξαναγεννιέται: 'Ηταν νέα—όπως τότε! 'Ηταν κοριτσάκι... Και θα παντρευότανε αυτόν που αγαπούσε...

Τόν έσφιξε πιο δυνατά, βούλιαζε ευτυχισμένη στην άγκαλιά του. Και κατάλαβε ότι ο έρωτας είχε κάνει το θαύμα του το μεγάλο. Είχε μεταβάλει το μελαγχολικό φθινόπωρό τους σε σαρούμενη άνοιξη! Θα τη ζούσαν άγκαλιασμένοι, γεμάτοι άγέραστη ευτυχία!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΤΡΕΛΛΟΤΕΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Θάχετε άκούσει ίσως να λένε πως οι ποιηταί είναι... τρελοί! Για κανένα όμως άλλον δεν άλχησε αυτό, όσο για το Γάλλο ποιητή Ζεράρ ντε Νερβάλ. 'Όταν δεν έγραφε τα θαυμάσια ποιήματά του, ο Νερβάλ έκανε τα έξωφρενικότερα πράγματα.

'Εβγαζε π.χ. περίπατο στους δρόμους του Παρισιού έναν... άστακό, δεμένο με μιά μακριά ιμλε κορδέλλα. 'Η τριγύριζε έχοντας στην τσέπη του ένα κομμάτι σπάγγου που έλεγε πως ήταν... η καλτοδέτα της βασίλισσας του Σαδά!

'Απ' όλα τα έπιπλα του σπιτιού του, τόν ενδιέφερε μονάχα ένα πελώριο παλιό κρεβάτι. 'Αν τύχαινε λοιπόν να τον προσκαλέσουν κάπου κι' έπρόκειτο να κοιμηθεί εκεί, έπαιρνε άπαραιτήτως μαζί του... και το κρεβάτι του και χορηγούσε έναν άνθρωπο ειδικά για να το στήνει. 'Ότε άπεφτε και κοιμότανε... στο πάτωμα, δίπλα απ' το κρεβάτι!

'Ετσι πέρασε τη ζωή του ο άνισόροπος Ζεράρ ντε Νερβάλ, ώσπου ένα πρωί του 1855 τόν βόηκαν κρεμασμένο από ένα φανάρι του δρόμου. Είχε σπαστεί... φορώντας ένα ψηλό καπέλλο!

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΜΙΑΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Άπό τὰ Ιστορικά σημειώματα του Γιάννη Βλαχογιάννη

Η παράδοσι, ή φαντασία και ίσως μερικά έποικοδομητικά γεγονότα, έπλασαν ένα άφρατο μύθο γύρω από την Ιστορία μιάς σημαίας, που είχε το προνόμιο να γίνη έθνικό σύμβολο και να συνδεθή με την ήρωική εξέγερσι του 1821.

Τα ήφτερα του θρύλου φέρνουν το Ιστορικό αυτό λάβαρο ως δώρο της αυτοκρατορίας της Ρωσίας Μεγάλης Αικατερίνης στο Σουλιώτη άπληρχηγο Ντούσα Μπότσαρη.

Ο τελευταίος, μαζί με κάποιον άλλο Σουλιώτη, πήγαν το 1780 στη Ρωσία να ζητήσουν βοήθεια για την άπελευθέρωσι του γένους από τη μεγάλη φιλελληνα αυτοκρατορία. Λέγεται, ότι η Αικατερίνη συγκινήθηκε τόσο από το θερμό πατριωτισμό τους, που, μαζί με τις συμβουλές, τα χρήματα και τις υποσχέσεις, τούδ χάρισε και μιά σημαία. 'Η περίφημη αυτή σημαία είχε στην κορφή του κονταριού της μιά άσημένια σφαίρα μ' ένα μεγάλο σταυρό.

'Η σημαία αυτή είναι άδομήταξη, έχει σχήμα τετραγώνου και παριστάνει πάνω σ' ένα βαθυκίτρινο φόντο στη μιά πλευρά τόν 'Αγιο Δημήτριο και στην άλλη τόν 'Αγιο Γεώργιο.

Οι Ιστορικοί, άστόσο, άμφισβητούν άν ή σημαία αυτή είναι δώρο της Μεγάλης Αικατερίνης. Γιατί λένε πως, άν ή μεγάλη αυτή μονάρχισσα τούδ χάριζε σημαία, ή σημαία αυτή θάπρεπε να ήταν άδοκέντητη, μ' άσημι και χρυσάφι, κι' όχι ζωγραφιστή με το πινέλλο, όπως είναι ή σημερινή ξεχωρισμένη σημαία του Μεσολογγίου.

Νά, όμως, που ο θρύλος τη θέλει γνήσια κι' έχει την άξίωσι να την προβάλλη ως τη μόνη έπίσημη σημαία, που καθυγάστηκε στις θυσίες του έρωτα άγανα. Και, πραγματικά, το ρωσικό αυτό λάβαρο στά χέρια των Σουλιωτών θαυματουργήσε. 'Επί 40 χρόνια κυμάτισε στους νικηφόρους πολέμους κατά τού 'Αλή Πασά των 'Ιωαννίνων, στις ήρωικές εξέδους του Σουλίου, στις τραγωδίες του Ζαλόγγου και του Σέλτσου, στην άμυνα του Μακρινόρους και του Αιτωλικού.

'Ότε, άκολουθώντας τη δασομένη μοίρα της, ή περιλάλητη σημαία μπήκε στο Μεσολόγγι ως λάβαρο του στρατηγού Νότη Μπότσαρη, στις άρχες του Μάρ του 1825. Στο πλευρό του γενναίου αυτού άρχηγού της φρουράς του Μεσολογγίου, ή έπική σημαία γνώρισε νέες δόξες και νέες περιπέτειες κατά την τιτανική άμυνα της πόλεως.

Κατά τη νύχτα της εξέδου, μέσα στο σάλο της μάχης και της συγχύσεως, ή ήρωική μπαϊρακτάρισσα, Λένα Μπότσαρη, έχασε την έπαφή της με το φρουραρχό. Για μιά στιγμή, οι γυναικοί μαχητές, που την περιστοιχίζαν, νομίσαν πως ο Νότης Μπότσαρης σκοτώθηκε και πως την τύχη του δέ θ' άργούσαν ν' άκολουθήσουν κι' αυτοί. Και για να μην πέση στα χέρια του έχθρου το ίερο αυτό λάβαρο, άποφάσισαν να το καταστρέψουν.

Μά ή άτρομητη σημαίφρουρα Λένα Μπότσαρη, που πίστευε στη θαυματουργή δύναμη του ώραιου φλαμπουρού, αντίσταθηκε άλύγιστα στην άπόφασι των Σουλιωτών. 'Αρπάξε άπότομα ή θρυλική σημαία από το κοντάρι, τη διπλώσε γρήγορα και την έκρυψε στο ταγάρι της. 'Ετσι το έλκο-γμένο δώρο της Αικατερίνης σώθηκε, αλλά χάθηκαν το κοντάρι και ή άσημένια σφαίρα με το σταυρό.

Νά, όμως, που ή θάνατη αυτή σημαία άπέκτησε σε λίγο νέο κοντάρι, για ν' άνεμίσει περήφανα στο άίστομο, στην πολιορκία της Ναυπάκτου και στη μάχη του Φαλήρου.

'Εκεί, όταν έπεσε ο ήρωικός γυνάς του πρώτου κατόχου, 'Αθανάσιος Ντούσα Μπότσαρης, ή τυχερή σημαία σώθηκε πάλι από τόν άπαισιότατο Δημήτρη Νότη Μπότσαρη.

Μετά τη μάχη του Φαλήρου, ή πολυθρόνητη σημαία έπεσε στα χέρια του Κίτσου Τζαδέλα και μεταφέρθηκε στην 'Υδρα. 'Η όψη της παραλαβής της σημαίας από τόν Κίτσο Τζαδέλα έφτασε στ' αυτιά του Νότη Μπότσαρη, που βρισκόταν τόν 'Οκτώβρη του 1827 στην Αίγινα.

Ότε ο φιλότιμος φρουραρχος του Μεσολογγίου, βλέποντας να καταπατούνται τα δικαιώματά του και να οικειοποιούνται άλλοι το τρισέλιό οίκογενειακό του λάβαρο, έστειλε μιά έντονη διαμαρτυρία στην Κυβέρνησι, λέγοντας μεταξύ των άλλων και τα έξης:

«Είναι γνωστόν εις όλον το Πανελλήνιον, ότι... άφείλεται ούκ άλλοιαν και ή ένδοξη άρετή της φρουράς του Μεσολογγίου, της όπας άρχηγος εκάστης έγώ. Με την θαυματουργήν αυτήν σημαίαν, παλαιάν κληρονομία οικογενειακήν και χάρισμα της Μεγάλης Αικατερίνης, ένώμαμεν την ήρωικήν εξέδον, που έκινησεν τόν θαυμασμόν του κόσμου. Την ένδοξον αυτήν σημαίαν άχρι τούδε δεν ήβλησα να την οικειοποιηθώ, διά τού άκαταστατον που καίτοι τώρα δε, άφού βλέπω να την οικειοποιούνται άλλοι, δε με άφνει πλεον ή φιλοτιμία και το δικαίωμά μου. Διά τούτο άναβήσκω πάλιν τόν Σ. Κυβερνήτην όπου, ή να φυλαχθή ή σημαία εις τού Βου-λευτικόν Σάμα έως να έλθη ο Κυβερνήτης και να δοθή εις όποιον άνηκει ή άν είναι χρεία της πατρίδος... να έγκριθώ να εξέλθω εις την έκστρατείαν της Ρωμεικής, να δοθή εις έμέ τόν άρχηγόν της, διά να θυσιασθώ μετ' της ευχαρίστησ. Εκτελών τα προς την πατρίδα ίερά χρέη μου... άλλος τού 'Εθνός άδικά και καταπατεί την φιλοτιμίαν μου και περιφρονεί την ύπαληψιν της οικογενείας μου...»

Πως να διασπαστή, όμως, ή δόλια Κυβέρνησι τούς Ιαγυρούς Τζαδέ-λας, που είχαν πάλι άσθενα πάθη και είδους με τούς Μπότσαρη; Γι' αυτό έκανε κουφά αυτιά και δεν άπάντησε στην άναφορά του Νότη Μπότσαρη.

'Αρπάξε τη θρυλική σημαία από το κοντάρι και την έκρυψε στο ταγάρι της...

Τα χρόνια κύλησαν. 'Η 'Ελλάδα άπελευθερώθηκε. Κυβερνήτης ήταν τάρτα ο Καποδίστριας. Στην άνωματική του γιορτή, στις 7 'Ιανουαρίου 1831, έγινε πανηγυρική παράδεισι στη Ναυπάκτο, με δασολογία και μεγάλη πομπή. Το τιμήμα των Τεταρκαίων Σουλιωτών της πόλεως, με έπι κεφαλής τόν Νικόλο Τζαδέλα, παλιό χιλιάρχο και άρχηγό τους, έφερε έπί-σημα τη φιλελληνική σημαία στην έκκλησία και ύστερα στη λίταναία με τις εικόνες και τα λάβαρα των έλαφών ταγμάτων. 'Απ' αυτό φαίνεται καθαρά, πως την έσκαυστη σημαία τη φύλαγε ο Ν. Τζαδέλας, ως ά-χρηγός του Τεταρκαίου.

Μετά την τελετή, ο Καποδίστριας έξέφρασε την παράκλησι, όπως ή θρυλική σημαία του Μεσολογγίου κυμάτιση όλη την ήμερα στημένη στην ταρατά του Στρατηγείου.

Κατά τα μέσα του Σεπτεμβρίου του 1832, ή σημαία βρισκόταν φυλα-μένη στο σπίτι του Κωνσταντίνου Βεΐκου, γυνός του περιφρουρού Λάμπρου Βεΐκου. 'Ότε άναγκάστηκε τόν Βεΐκο, άρπάξε βιάσα από τόν Κωνσταντίνου τη σημαία, καθώς κι' αυτός την είχε άρπάξει από το σπίτι τού Ν. Τζαδέλα.

'Όταν τζαμσε ο Κίτσος Τζαδέλας, που βρισκόταν στην Πάτρα, έγραψε και έαναγκάσε με άπειλές και φθορές να τού δώσουν πίσω τη σημαία. Κι' άφού κανείς δεν τόν άκούει, έστειλε ένα λοχο στο Ρουμελιώτικο Κα-στέλλι (Αντιρρίου) και πήρε με τη βία όλα τα γυδοπρόδατα του δήμου, άναμειρα στα όπλα ήταν και τού Π. Βενετίκου και τόν άλλων ντόπιων όπλαρχηγών.

Ότε οι Ρουμελιώτες προσέβλησαν κατάκαρδα. Οι φθορές δίχισε και παίρνανε κι' άν δεν τούδ χαρίε ή δάκεσσα, θα γινόταν έμφύλιος πόλεμος. 'Ο όμηρικός αυτός καυχάς βαστάσε ένα χρόνο, ώσπου έγκατέστησε ή Κυβέρνησι τού 'Οθωνα και έλασε τη διαφορά. Στα τέλη Μαρτίου 1833, ο Κίτσος Βενετίκος παράδωσε έπίσημα τη σημαία στον προσωρινό διακτητή Πάτρων και από τού διακτητή την πήρε ο φρουραρχος Κ. Τζαδέλας.

Για ένα μεγάλο διάστημα, δε γίνεται πια λόγος για την πολυθρόνητη σημαία. Όταν τόν 'Απρίλη του 1839 η 'Εφημερίδα του Μεσολογγίου πα-ραποιείται πως ή Κυβέρνησι κατακρατεί μιά σημαία, που άνήκει δικαιο-ματικά στην ίερη πόλι.

Το παράπονο αυτό φαίνεται πως συγκίνησε την καρδιά του Κίτσου Τζα-δέλα, που έφτασε στο μεταξύ στα ύψητά άδωμάτα της Πολιτείας. (Για λίγες μέρες, έγινε και πρωθυπουργός, μετά τού θάνατο τού Κολέττη). 'Ο ήλιος του παλάκιωσε για την τρισέλιό σημαία της Αικατερίνης και την έστειλε στο Μεσολόγγι, όπου και παραδόθηκε στην άρχαία οικογένεια τών Μπότσαρη.

'Ετσι, στα 1926, κατά την καθηνυρική γιορτή της 'Εκατονταετηρίδος, ή έπίσημη άποφασισή εξέθεσε σε κοινό προσκήνιο την έπίσημη σημαία της 'Εξέδου, που την παραχώρησε για τού διάστημα τών έρωτών, ο Τιμ. Νότη Μπότσαρης, ο έγγονος του ήρωικού Νότη Μπότσαρη.

'Η Φανή τόν άποχαιρέτησε στο μουράγιο...

- ΕΚΙΝΗΣΕ γεμάτος αι-σιόδοξα όνειρα για τη μακρινή ξενιτειά. Δεν ήσαν φιλάργυρος, ούτε φιλόδοξος, περήφανος μόνο και τρελλά έρωτευ-μένος. Κι' αυτή που αγαπούσε ήσαν φτωχιά τού ίδιου όπως φτωχός ήσαν κι' αυτός. Πως να ένόσουν τις δυό τους φτώχειες; Για να κάνουνε μιά διδυμη δυστυχία; Γι' αυτό ο Σταύρος πήρε τη μεγάλη άπόφασι:
- Δε γίνεται άλλοιώς, Φανή... της είπε. Πρέπει να φύγω...
- Γεμίσανε δάκρυα τα μάτάκια της:
- Νά φύγεις; Και πού να πάς;
- 'Εκεί που βγαίνουνε πιο εύκολα τα λεφτά... Λογαριάζω να δουλέψω σκληρά μερικά χρόνια κι' ύστερα, πλούσιος, να γυρίσω να σε πάρω...

- Κρεμάστηκε άπάνω του γεμάτη άπελπισία.
- Δε θέλω να φύγεις! Σε θέλω φτωχό, μ' να είσαι κοντά μου...
- Άρενα, αλλά άποφασιστικά, της χάιδεψε τα μαλλιά:
- Δε γίνεται Φανή... της είπε.
- Δε γίνεται! Ποιος τού έμποδίζει!
- 'Η προφάνεια μου από τη μιά μεριά, ο έρωτάς μου από την άλλη: Δεν άνέχομαι να μη χαρίσω στη γυναίκα που λατρεύω μιά άνετη ζωή, γιατί, όσο και να μ' αγαπάει αυτή, θα άναγκάσει μέσα της όταν δει ότι είναι πιο κάτω από τις άλλες γυναίκες...
- Κι' έκτός από την περηφάνειά μου, ο έρωτάς μου έπαναστατεί γιατί δεν άνέχεται να σου χαρίσει άντί για ευτυχία, στερηθείς...
- Είδε ή Φανή ότι τού ύφος του ήσαν άποφασιστικό. 'Ο αγαπημέ-νος της δε θα ύποχωρούσε... Κρύφτηκε, λοιπόν στην άγκαλιά του και τού μουρμούρισε:

- 'Αφού τού θές, φύγε...
- Όχι, άφού τού θέλω, άφού πρέπει...
- Νά έέρης ότι θα σε περιμένο πάντα!

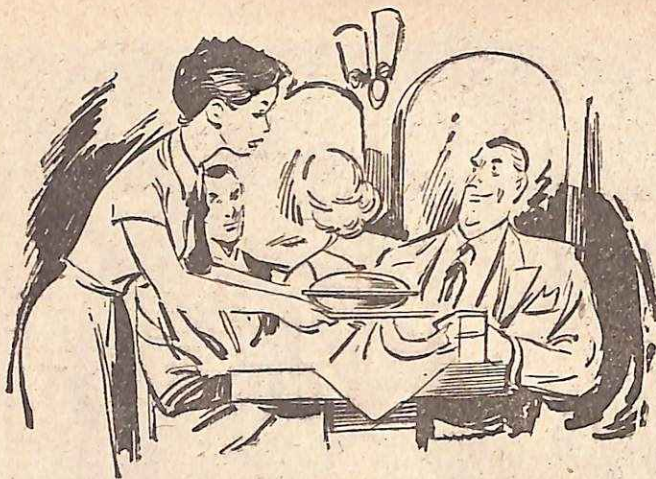
Κι' έτσι μιά μέρα μελαγχολική, ο Σταύρος έφυγε για τη μα-κρινή ξενιτειά... 'Η Φανή τόν άποχαιρέτησε στο μουράγιο, κου-λώντας τού μαντηλάκι της που τού είχανε μουσκέψει τα δάκρυα...

Κι' ύστερα, όταν τού βαπόρι γάθηκε μακριά, στον όρίζοντα, γύ-ρισε πικραμένη μ' άν την άγρια άπόφασι να τόν περιμένει!

'Ηταν δύσκολο αυτό, Γιατί οι δικοί της την πιέζανε να παν-τρευτή. Παρουσιαστήκαν άρκετές τύχες, και μερικές απ' αυτές άρκετά σοβαρές: ή Φανή όμως, πιστή στην άνάμνησι αύτού που είχε φύγει, είπε άδίστακτα «όχι»! Άπογοητεύτηκαν οι δικοί της από την έπιμονή της και άρχισαν να φοβούνται ότι ή άγαπημένη κόρη τους θα έμενε άνύπαντη, «στο ράφι». Δε φάνηκε να τη νοιά-ζει αυτό: δε φάνηκε να τη στενοχωρή ο πικρός τίλος «γεροντοκό-ρη» που την άπειλούσε...

'Ο Σταύρος έγραφε από μακριά. Τα γράμματά του ήσαν γε-μάτα πονεμένη έγκαρτέποσι και μελαγχολικών έρωτα. Κάπου-κά-που της έστέλνε και μερικά λεφτά για να φτιάξη την πρόικα της. Και ή Φανή όλο και κάτι έφτιανε. Μά περινούσε ο κοίος. Τα ά-

Τα κέντρα ψυχαγωγίας, θα εφοδιάζονταν με έκλεκτα φαγητά και ποτά και με νέες κι' όμορφες γυναίκες.

ΑΝ ΟΙ ΝΑΖΙΔΕΣ ΚΕΡΑΙΖΑΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ...

Σκόπευαν να υποδουλώσουν μόνιμα την 'Αμερική

ΑΝ ΟΙ Σύμμαχοι έβλεπαν το δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Γερμανία και η 'Ιαπωνία θα μοιράζονταν μεταξύ τους τις 'Ηνωμ. Πολιτείες, όπως τα είχαν κανονίσει. Πράγματι, οι βρετανικές και ολλανδικές μιστικές υπηρεσίες βρήκαν επίσημα στοιχεία, που αποδείκνυαν το σχέδιο αυτό των Ναζί, και των Γερμανών να καταλάβουν την 'Αμερική και να τη διαμορφώσουν κατά το πρότυπο των χωρών του 'Αξονος.

Και οι μὲν και οι δὲ θεωρούσαν τους 'Αμερικανούς «κατώτερα φυλή» και δὲ θα διέσταναν να τους φερθούν σαν κατοικήσιμα—όπως έκαναν άλλωστε και στις άλλες κατεχόμενες χώρες. Θα εξόντωναν τους πολιτικούς και στρατιωτικούς ηγέτες τους, θα κλείναν σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας τους αξιωματικούς του στρατού και του ναυτικού και θα υποδουλούσαν το 'Αμερικανικό έθνος.

Το γερμανικό σχέδιο είχε την ονομασία «Επιχειρήσιμη Φωτιά», ενώ το γαλλοβέλικο είχε ονομασθή «Πανσέληνος». Και τα δύο ήταν σχεδόν ίδια μεταξύ τους.

Σ' όλες τις 'Αμερικανικές πόλεις οι νικητὲς θα έγκαισσαν άρχες κατοχής.

Όσα γιὰ τους 'Ιταλούς,θα τους παραδίδαν τη Φλόριντα. Για κάθε ένδεχομένο όμως, θα στέβιαν σε πέντε αεροδρόμια της πολιτείας αυτής κάμποσα γερμανικά καταδυνάστευτικά και βομβαρδιστικά αεροπλάνα.

Αλλά 1900 γερμανικά αεροπλάνα θα ήταν μοιρασμένα σε 81 στρατιωτικές αεροπορικές βάσεις.

Οι Γερμανοί θα κρατούσαν όλα τα 'Αμερικανικά υποβρύχια, καταδρομικά, διπλωματικά και δεκαεπτάτοια, θα μοιράζονταν δὲ με τους Γάλλους τα βοθητικά σκάφη και τα αντιτορπιλικά.

Οι 'Αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις θα συγκεντρώνονταν και θα παρέδιδαν όλο τον όπλισμό τους. 'Αλλά κι' όποιος πολίτης είχε στην κατοχή του όπλο και κυνηγικό όπλο, θα έπρεπε να το παραδώσει, αλλιώς θα κινδύνευε να του επιβληθεί αμέσως και χωρίς δίκρι.

Μόνον οι άνδρες των τοπικών αστυνομικών δυνάμεων θα μπορούσαν να έχουν μικρά όπλα. Αυτοί όμως θα ήταν διαλεγμένοι μ' επιμέλεια, ώστε να εμπνέουν άπληστη εμπιστοσύνη στους κατακτητές. Το εξακάθισμα τους θα γινόταν από μία ειδική επιτροπή. Και, στη θέση αυτών που θα διώγονταν, θα προσαρμόνονταν κοινούργιοι, προσεχόμενοι από τις τάξεις των κοινών καταδικών.

Όσο γιὰ την 'Εφ-Μπι-Αϊ,

την δημοσιονομική δηλαδή αστυνομία, θα διαλυόταν κι' οι ποσάτορες της θα κλεινόταν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου θα τους υποδούλωνε σε πιστικές ανακρίσεις για ν' αποκαλύψουν τα όνοματά της διευθύνσεις των συνεργατών και των συγγενών τους, ώστε να συλληφθούν κι' εκείνοι.

Τα τηλέφωνα των αστυνομικών τμημάτων και των άλλων δημοσίων υπηρεσιών θα βρίσκονταν υπό συνεχή παρακολούθηση. Το ίδιο και τα τηλέφωνα των δασκάλων, των γιγάρων και όλων των υπόπτων.

Τα σχολικά βιβλία θα κατασφραγίζονταν, για ν' αντικαταστήσουν την «άνωτερη γεωμανική φυλή». Κι' όσοι δασκάλοι δεν ήταν βέβαιοι ύπαδοχοί της «Νέας Τάξεως», θα αποκλειόνταν και θα στέλιονταν στα τάγματα εργασίας.

Υστερα η Γκεστάπο θα συλλέγει χιλιάδες αντίφαστες—σύμφωνα με τους κατόλογους που θα της παρέδιδαν οι μυστικοί πράκτορες—και θα τους ανέκρινε έναν-έναν. Κι' όταν πιά κατανοούσαν σωματικά και ψυχικά ράκη, θα τους έστελναν σ' ένα από τα τέσσερα «στρατόπεδα εξόντωσης», που θα λειτουργούσαν σε διάφορες περιοχές.

Καθένα απ' αυτά τα στρατόπεδα θα διέθετε έξη θαλάμους άριών κι' άλλους τόσους φούρνους και θα είχε... δυναμικότητα εξόντωσης 2.000 ατόμων την ημέρα!

Εκτός απ' τους εχθρούς του ναζιστικού καθεστώτος, θα θανατώνονταν και τον ίδιο τρόπο όλοι οι εργατικοί ηγέτες, οι άνωτεροι και άνάτοιοι αξιωματικοί, οι Έβραιοι και όσα μέλη του Κογκρέσου δὲ θα θέλανε να συνεργασθούν με τους κατακτητές.

Οι Πρόεδροι των 'Ηνωμ. Πολιτειών, ο Αντιπρόεδρος, τα μέλη της Κυβερνήσεως, το προσωπικό του Λευκού Οίκου και οι δημοσιονομικοί δικαστές θα κλεινόταν σε μία ειδική φυλακή και θα περνούσαν κατόπιν από ειδικά στρατοδικεία, συγκροτημένα από δύο Γερμανούς, δύο 'Ιαπωνέζους κι' ένα 'Ιταλό.

Προηγουμένως όμως, οι Γερμανοί σκόπευαν να μεταφέρουν τον Πρόεδρο Τρούμαν στην Εύρωπη, να τον κλείσουν σ' ένα κλουβί, όπως και τον Τσάτσουι, τον Ντ Γκόλ και το Στάιν, και να περιβήνουν τα κλουβιά αυτά στους δρόμους των κυριωτέρων πόλεων.

Όσοι 'Αμερικανοί πολιτικοί, δημαρχοί, κλπ., θα δέχονταν να συνεργασθούν με τους κατακτητές, θ' ανταμείβονταν με αξιώματα, μεγά-

λους μισθούς και ειδικά προνόμια. Ένα απ' τα προνόμια αυτά θα ήταν η έλευθερία είσοδος στα «κέντρα ψυχαγωγίας» που θα ιδρύονταν σ' όλη τη χώρα και θα εφοδιάζονταν με έκλεκτα φαγητά και ποτά και με νέες κι' όμορφες γυναίκες.

Αλλες απ' τις γυναίκες αυτές θα ήταν «κωλ-γκέρλες» πολυτελείας κι' άλλες αντίφαστες που θα γλύτωναν απ' τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τους θαλάμους άριών αν δέχονταν να «ψυχαγωγούν» τους Ναζίδες και τους συνεργάτες τους.

Οι σελίδες των εφημερίδων και των περιοδικών θα περιείχαν στο μισό, για να περισσεύει χαρτί για τη Γερμανία. Φυσικά, το περιεχόμενο τους θα περιείχε από αυστηρή λογοκρισία και θα έπρεπε να εξυμνεί το Ναζισμό. 'Ακόμη κι' οι άθλητικοί συντάκτες θα υπογράφονταν με τοιζώνη τη «φυσική υπεροχή» της γερμανικής φυλής και να συνιστούν στους 'Αμερικανούς άθλητές να μιμηθούν τους Γερμανούς «υπερανθρώπους».

Όλοι οι αντίφαστες συγγραφείς και δημοσιογράφοι θα φυλακίζονταν, κι' οι περιφημότεροι απ' αυτούς θα περνούσαν από στρατοδικεία και θα άπαγχονίζονταν.

Στο ρεζιόφωρο, στις συνάξεις, κλπ., θα παίζανε σχεδόν αποκλειστικά γερμανική μουσική, βάλς και εμβατήρια της Βέρμαχτ.

Τα έργα αντιναζιστών ή Έβραίων συνθετών θα άπαγχονίζονταν άυστηρά, καθώς και τα «μυθούζ» και τα δημόδια αμερικανικά τραγούδια. Οι νέγροι τραγουδιστοί πιά να εμφανισθούν μπροστά σε άκρατηρή από λευκούς.

Γενικά, κι' από ζώα, δὲ θα μπορούσαν να πάνε στο σχολείο. Έθκαναν μόνο χειρωνακτικές εργασίες. Και θα καταδικάζονταν σε μεγάλα «στρατόπεδα».

Εγινε μάλιστα σκέψη να εκπολιτισθούν όλοι στην 'Αφρική, ή να χρησιμοποιηθούν για δημόσια έργα.

Οι υπόλοιποι 'Αμερικανοί θα πωγάνε άσχημα και θα γτινόνταν ακόμη χειρότερα. Δὲ θα χτιζόνταν πιά καινούργια σπίτια, και τα καλλίτερα από τα υπάρχοντα θα επιτάσσονταν για τους Ναζίδες και τους συνεργάτες τους.

Σε κάθε σπίτι θα ύπρχε ένας πληροφοριοδότης, που θα κατασκόπευε συνεχώς τους ενοίκους και θαδινε άναφορά γι' αυτούς σ' ένα πράκτορα της Γκεστάπο, έγκατεστημένο σε κάθε αστυνομικό τμήμα. Όπως δὲ συμπαθούσε τους Ναζίδες, δὲ θα μπορούσε να βρή δουλειά, ούτε να ταξιδεύει σ' άλλο μέρος. Για το παραμικρό «παραπτώμα» θα στέλιαν για ένα χρόνο σ' ένα τάγμα εργασίας. Τη δεύτερη δὲ φορά, θα καταδικάζονταν να δουλέψει 10-20 χρόνια στα μεταλλεία.

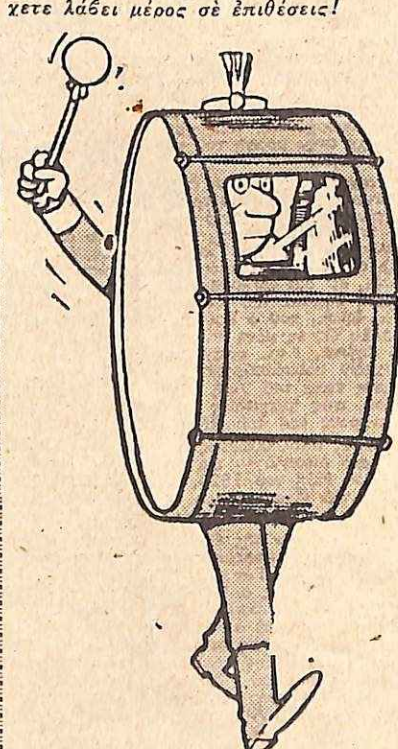
Οι υγιέστεροι και δυνατότεροι άντρες, ηλικίας 18-40 ετών, θα στέλιονταν στη Γερμανία, για να εναχτισούν τα βομβαρδισμένα εργοστάσια της. 'Αλλο 1 εκατομμύριο άπό τέτοιους την άνοικοδόμησι ναλάβαιναν την άνοικοδόμησι της έρειτωμένης Εύρωπης. Είτης ύπολογισθή ότι θα χρειάζονταν γι' αυτό το έργο 4 χρόνια κι' ότι θα στοιχίσε τη ζωή 190-360 χιλιάδων εργατών.

Οι Ναζίδες σκόπευαν άκόμη να πάρουν όλο το χρυσάφι της 'Αμερικής και να καταλάβουν το Περσικό και τη διώρυγα του Παναμά.

Τέλος, θα καταστρέφαν όλες τις 'Αμερικανικές εκκλησίες, γιατί ή πειστή στην Εύση, γιατί ή ίσχυρότερος ένεός τους. 'Ο μόνος 'θεός της 'Αμερικής θα ήταν πιά ο 'Αδόλφος Χίτλερ!

Δὲ σὰς πιστεύω καθόλου, δι' έχετε λάθει μέρος σε επιθέσεις!

Χωρίς λόγια.

— Αφού έκοψα το τσιγάρο, κάπου πρέπει να το είζω!

ΣΦΑΓΕΙΑ και Κρεοπωλεία

Μία τριήμερη άπεργία κρεοπωλών το 1845

Ο ΣΟ ΚΙ' αν γκρινιάζουμε για την κατάσταση του ρωμείου, το βέβαιο είναι πως τα τελευταία χρόνια έχουμε κάνει μεγάλες προόδους, ιδίως στην ελληνική πρωτεύουσα, σ' όλους τους τομείς και σ' αυτά ακόμη τα κατστήματα των τροφίμων, που μπορεί να μην έφθασαν ακόμα σε εμφάνισι τα ανάλογα κατστήματα των ευρωπαϊκών μεγαλοπόλεων, πάντως όμως «πόρρω άπέχουν» από ό,τι ήταν πριν από τρεις ή τέσσερις δεκαετίριδες. Και θυμηθήκα, βλέποντας, πριν από λίγες ημέρες, ένα σύγχρονο κρεοπωλείο σε κεντρικό αθηναϊκό δρόμο, τα παλαιότερα κρεοπωλεία της 'Αθήνας. Έκείνα με τα σφαγμένα και «αίμοσταζόντα» ζώα, τα κρεμασμένα άνάποδα στα τοιγκέλια. Και, έμπρός σ' αυτά ο κρεοπωλής, με τη ματωμένη ποδιά, άσπαρμένος με πόν μπαλντά και το μαχαίρι του επαγγέλματος. Τη «γραφική» εικόνα τη συμπλήρωνε ένας χοντρός κορμός από δέντρο επάνω στο όποιο λιάνιζαν το κρέας, καθώς και το άπαράτητο μπουλντώκ, στην είσοδο του κρεοπωλείου, να κλειστάτα έσπλωμένο και έτοιμο να καταδροχίσει όλους τους κατηγάρους, που θα πετούσαν και να καθάρισι με τη γλώσσα του το δάπεδο του κατστήματος. Κατακόκκινο ήταν και το αυλάκι του πεζοδρομίου, που πληροφόρουσε με το χρώμα του, από άρεκη άπόστασι, για την παρουσία του κρεοπωλείου!

Κι' αυτά δὲ συνέβαιναν σε άπάτοτα αθηναϊκά παρελθόν. 'Ασφαλώς, θα τα θυμόνται οι πρεσβύτεροι από τους σύγχρονους 'Αθηναίους. Παλαιότερα ή κατάσταση των κρεοπωλείων και των σφαγείων της 'Αθήνας, ήταν ακόμα χειρότερη. 'Επί πλέον ο Δήμος 'Αθηναίων βρισκόταν σε συνεχή πόλεμο με τους κρεοπωλές, που δὲν ένοούσαν να πληρώσουν ύπὲρ του δημοτικού ταμείου το φόρο «ἐπὶ τῶν σφαγίων».

Πρώτος ο Καποδίστριας, το 1830, καθιέρωσε να πληρώνουν ένα μικρό φόρο στο δήμο για κάθε σφάγι, που δὲν πουλιόταν στην αγορά. 'Αλλά ο νόμος αυτός έμεινε περισσότερο στα χαρτιά και κανένας κρεοπωλὲς δὲν ένοούσε να πληρώσει το φόρο «ἐπὶ τῶν σφαγίων». Τό 1838 ο Δήμος 'Αθηναίων σκέφθηκε να φτιάξει το πρώτο σφαγείο στην πρωτεύουσα. Νόμιζε πως θα υποχρέωνε έτσι τους 'Αθηναίους κρεοπωλές να σφάζουν τα ζώα τους στο δημοτικό σφαγείο, για να ελεπράτη τα ανάλογα δικαιώματα. Και, πραγματικά, έφτιασε ένα πρωτόγονο σφαγείο στη θέση, που βρίσκεται σήμερα το Παναθηναϊκό Στάδιο. Το άρχαίο στάδιο ήταν ακόμα σκεπασμένο με χώματα και το νεώτερο χτίστηκε ύστερ' από πολλές δεκαετίριδες.

Στον Ιστορικό αυτό τόπο του άρχαιου σταδίου οι νεώτεροι 'Αθηναίοι εγκατέστησαν τα πρώτα σφαγεία της ελληνικής πρωτεύουσας. Μία έκθεσι του άστυνόμου, το 1838, μάς πληροφορεί ότι «το Σφαγείο έκειτο εις πολύ κατ'άλληλον θέσιν (!) και ότι το κρεοπωλείον και το ιχθυοπωλείον της πρωτεύουσας εύρισκοντο εις την αγοράν, όπου έπωλούντο και τα άλλα οφώνια». 'Αλλά το σφαγείο έμεινε για πολύ καιρό άχρησιμοποίητο, γιατί οι κρεοπωλές προτιμούσαν να σφάζουν τα ζώα μέσα στην 'Αθήνα και μπροστά στα κατστήματά τους. Και όταν ή αστυνομία τους κινήσει, κήρυξαν... άπεργία! 'Τρεις ημέρας, γράφει ή εφημερίς «Ελπίς» της 11ης 'Ιουνίου 1845, οι πολίται της πρωτεύουσας έμειναν άνευ κρέατος. Συνωμόσαντες οι κρεοπωλαι, άπεποιήθησαν να σφάξωσι, αν δὲν ελαττωθή ό επί τῶν σφαγίων δημοτικός φόρος. Μάς έβεβαίωσαν, ότι δύο όπλαρχηγοί μας, εις τους όποιους έκαμαν τα παραπάνω των, τους παρεκίνησαν να έπιμείνωσιν...».

Ένας άλλος λόγος, που οι κρεοπωλές προβάλλαν για την άπεργία, ήταν ότι δὲν τους επέτρεπαν ν' άνοίξουν κρεοπωλεία στους κεντρικούς δρόμους της πόλεως. Τους άνάγκασαν να τα έχουν στην αγορά (που ήταν τότε στο τέρμα της όδου Αϊόλου, κοντά στους 'Αέρηδες), σε κατστήματα ή μάλλον παραπήγματα, που άνηκαν στο Δήμο, ο όποιος τα νοίκιαζε «εις τιμὰς άπιστέυτους (150—250 δραχμὰς) το παραπήγμα έμβαδού τριών μέτρων!». 'Η Δημαρχία, κατόπιν της άπεργίας, έφερε δύο κρεοπωλές από τα κοντινά χωριά και έσφαλίσε το κρέας στην πρωτεύουσα. Μόλις γίνηκε αυτό, λυθήκε ή άπεργία. 'Αλλά ή Δημαρχία δὲν επέτρεψε στους 'Αθηναίους κρεοπωλές να δώσουν κρέας, προτού πωλήσουν το δικό τους οι δύο, που είχε φέρει από τα χωριά.

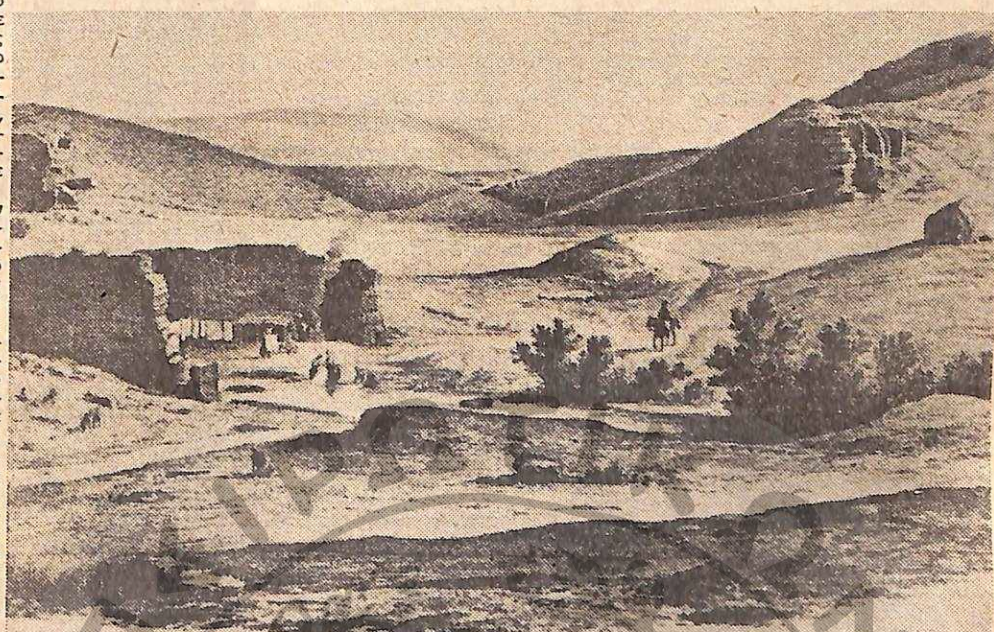
'Αλλά το πρώτο κρεοπωλείο των 'Αθηνών στο Στάδιο, όπως ήταν πρωτόγονο και χωρίς κανένα σύστημα άποχετεύσεως και καθάρισμού, έγινε σύντομα έστία μόλυνσεως και βρώμας, που έφθανε ως την 'Αθήνα. 'Ο 'Υπότος έσχεμάθηκε και ζητούσε να μεταφερθή μακριά το σφαγείο, ώστε να παύσει να ύποφέρει ή πρωτεύουσα από τη δυσωμία, που έφερε ο άνεμος, και επί πλέον να γίνη ένα καλύτερο και σύγχρονο κρεοπωλείο.

Τό 1858, με πρωτοβουλία της βασιλίσσας 'Αμαλίας, άποφασίστηκε από το Δήμο ή κατασκευή ένος καινούργιου σφαγείου, πίσω από το λόφο του Φιλοπάππου, προς το Φάληρο, στη θέση, που σε νεώτερα χρόνια έμεινε ναυπηγείο με το όνομα «Σφαγεία». 'Αλλά το κακό δὲ διορθώθηκε και με τα νέα σφαγεία. Καθώς μάς πληροφορεί χρονικό-γράφος της εποχής εκείνης (1860) «την ύγεια των κατοίκων επί τινά χρόνον ήττειλσαν και τα σφαγεία, τα όποια μόλις έτέθησαν εις ένεργείαν, παρυσίασαν πολλές έλλείψεις. 'Η άναδιδόμενη άσπιόφορος και έπικίνδυνος δυσωμία δὲν θα κατεστέλλετο, αν μη εισηγέτο εις τα σφαγεία άφθονον ύδωρ. 'Η έργασία αυτή συνετελέσθη διά δι-

μοτικών χρημάτων και έκ των συνεισφορών πολλών ιδιοκτητών. 'Αλλ' ενώ ο δήμος υπεβάλλετο εις τόσα έξοδα προς λειτουργίαν και συντήρησιν των σφαγείων, οι πλείστοι των κρεοπωλών, όπως άποφύγουν την καταβολήν των μικρών του Δήμου δικαιωμάτων, έξηκολούθουν να σφάζουν τα ζώα των έντός της πόλεως, έπαυθάνοντες ούτω τους διαφόρους κινδύνους της ύγείας των κατοίκων, μεθ' όλας τις διαμαρτυρίας της δημοτικής αρχής προς την άστυνομίαν και τας προϊσταμένες άρχας διά το συμβαίνον άσπονον».

Και ή κατάσταση αυτή εξακολούθησε για πολλά χρόνια κατόπιν. Τό 1882 πληροφορούμεθα από ένα έντυπο ότι: «το σφαγείο είχε καταστή ήστία μόλυνσεως, διότι το αίμα των σφαζομένων ζώων, μη διευθυνόμενον εις τους όχετούς δι' άφθονον ύδατοχυσίαν, εσπήτε και έπλήρου όλην την περίεσ άτμόσφαιραν άφόρητου δυσωμίας, ήτις πολ- λάκις ύπό του ανέμου έφέρετο και μέχρις αυτής της πόλεως. 'Εξ άλλου, οι κρεοπωλαι έσφαζον άνενοχλήτως τα ζώα των εις τα κατά τας συνοικίας κρεοπωλεία των και το αίμα έρρεεν νυχθημέρον εις τα ρεϊθρα των όδων, μόλυνον την άτμόσφαιραν και δημιουργούν καθ' έκαστην μίαν νοσογόμον έστίαν, ή έχύνετο εις τας ύπονομους, διά να ένισχύση τὰς έξ αυτών άναδιδόμενας δυσώδεις άναθυμιάσεις».

'Αλλά και τό 1891, ο Δήμος 'Αθηναίων διαμαρτύρεται, γιατί «Ένεκα της έλλείψεως πάσης προστασίας των συμφερόντων του Δήμου έκ μέρους της άστυνομικής αρχής οι κρεοπωλαι εξακολουθούν να σφάζουν τα ζώα των εις τα κατά συνοικίας κρεοπωλεία των». Και φαίνεται πως όχι μόνο στις συνοικίες, αλλά και σ' αυτό το κεντρικότερο σημείο της πόλεως (στην όδον Αϊόλου, όπου ή 'Εθνική Τράπεζα) παρατηρείτο το άηδέστατο θέαμα των «αίμοσταγών κρεοπωλείων».

Η τοποθεσία του Παναθηναϊκού Σταδίου το 1838, όταν έγιναν εκεί τα πρώτα σφαγεία της πρωτεύουσας.

Και έγραφε το 'Αττικό 'Ημερολόγιο του 1889: «Πλησίον δὲ του επί της πλατείας Λουδοβίκου μεγαλοπρεπέστατου μεγάρου Μελά (όπου σήμερα το Ταχυδρομείο), έπιδεικνυόμενον τα μαρμαρά, δι' αν κοσμεϊται, ύψοιται πενιχρά σειρά μικρών και ετοιμορρόπων οικοδομημάτων, έν ός κρέατα ότε μὲν αίμοσταγή, ότε δὲ καταμειντα, εις δύο εκεί κρεοπωλεία άνηρτημένα, άποτελέσσι παράδοξον αντίθεσιν προς τα λευκά του μεγάρου Μελά μαρμαρά».

Έπρεπε να περάσουν αρκετές ακόμα δεκαετίες, για να παύσουν να σκαρπούν τη δυσωμία τους τα Σφαγεία και τα αθηναϊκά κρεοπωλεία να πάρουν μία πιο πολιτισμένη όψη.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟΙ ΚΥΚΛΩΝΕΣ

Ειδήσεις από την 'Ιαπωνία αναφέρουν, ότι περάσε τελευταίως απ' αυτή τη χώρα ένας τυφών, με ταχύτητα 216 χιλιομέτρων την ώρα!

Η ταχύτης των συνηθισμένων ανέμων κυμαίνεται γύρω απ' τα 130 χιλιομέτρα την ώρα.

Ο γρηγορότερος άνεμος, που φέσησε ποτέ στις 'Ηνωμ. Πολιτείες, περάσε πρό έτών πάνω από την Ουάσιγκτον, με ταχύτητα 350 χιλιομέτρων την ώρα. Λέγεται, ότι ένας κυκλών που σάρωσε την 'Αμερική τό 1896, είχε την ίλιγγιώδη ταχύτητα των 800 χιλιομέτρων, άλλ' αυτό δὲν άποδεικνύεται με βετικά στοιχεία. 'Οσον άφορά τη δύναμη ένος ισχυρού ανέμου, άρκεί να πούμε, ότι ένας κυκλών του 1842 σήκωσε άρκετά μεγάλα κτίρια του 'Οχάιο απ' τα θεμελίά τους και μετέφερε τα έρείπιά τους σ' άπόστασι 12 χιλιομέτρων.

Εξοδότηση

Χημικά μέσα κατά του καρκίνου

Το έμβολιο του Ρώσου κατηντην Ζίλμπερ

ΕΝΩ οι 'Αμερικανοί και Σουηδοί επιστήμονες αδιέωσαν τις προσπάθειες τους στη χειρουργική και ακτινολογική θεραπεία του καρκίνου, οι Ρώσοι έστρεψαν την προσοχή τους στο να ανακαλύψουν κατάλληλες χημικές ουσίες, που θα μπορούσαν να ανακαταστήσουν ή να σταματήσουν την ανάπτυξη των καρκινωδών όγκων.

Αλλά κι' οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες, αναγνωρίζοντας πως ο δρόμος που ακολουθούσαν δε μπορούσε να οδηγήσει στην επιθυμητή λύση, άρχισαν κατά τα τελευταία χρόνια να μελετούν τον τρόπο της καταπολέμησης του καρκίνου με χημικά μέσα.

Ένας από τους πιο γνωστούς 'Αμερικανούς καρκιολόγους, ο δόκτωρ Στίουαρτ Σέσους, του παριστανίου του Κληβελαντ, έδωσε τελευταία τα εξής:

«Οι κλασσικές μέθοδοι θεραπείας του καρκίνου, δηλαδή οι χειρουργικές επεμβάσεις και η ακτινοθεραπεία, είναι αποτελεσματικές μόνο στο 1/3 των περιπτώσεων. Μπορούμε, βέβαια, να τελειοποιήσουμε τις μεθόδους, αλλά δε θα κατορθώσουμε ποτέ να θεραπεύσουμε με αυτά τα μέσα όλες τις μορφές του καρκίνου. Από κάμποσο καιρό, άρχισα να πιστεύω ότι τα χημικά φάρμακα, που έθεωρούσαν ως προχτές ως βοηθητικά, είναι τα μόνα που θα μας επιτρέψουν στο μέλλον να επιτύχουμε θεραπείες 100%».

Οι 'Αμερικανοί, στην προσπάθειά τους να κερδίσουν το χαμένο έδαφος, μελέτησαν μόνο κατά το περασμένο έτος 40.000 φάρμακα έναντι του καρκίνου. Για το σκοπό αυτό, δοκιμάστηκαν κατά το ίδιο χρονικό διάστημα πάνω από 3 εκατομμύρια ποντίκια.

Μετά από τών νέων αντικαρκινικών φαρμάκων που ανακάλυψαν οι 'Αμερικανοί είναι η μεθοτρεξάτη, που αποδείχθηκε αποτελεσματική έναντι του χημειοκαρκινώματος ή μαύρου καρκίνου, που προσβάλλει κυρίως τις γυναίκες. Ο καρκίνος αυτός δεν άφηνε ως προχτές περιθώριο ζωής στον ασθενή μεγαλύτερο από 12—18 μήνες. Αλλά με το καινούργιο φάρμακο η ζωή μερικών ασθενών παρατάθηκε πάνω από τρία χρόνια και η συνεχιζόμενη βελτίωση άφηνε πολλές ελπίδες για το μέλλον.

Πολλά άλλα φάρμακα μελετώνται παράλληλα με την μεθοτρεξάτη.

Αλλά, θα σωθήτε; Τι χρειάζονται όλα αυτά τα φάρμακα, αφού θα ήταν αρκετό ένα και μόνο για να καταπολεμήσει αποτελεσματικά τον καρκίνο. Την απάντηση σ' αυτό το ερώτημα έδωσε πριν από λίγο καιρό ο Ρώσος κατηντην Λαριονώφ, που θεωρείται αυθεντία στα ζητήματα του καρκίνου.

«Το μοναδικό φάρμακο που

θα εξολοθρεύσει τον καρκίνο αποτελεί ούτοπια, τόνισε. Μια πολύ μεγάλη πρόδοος θα έχη πραγματοποιηθεί την ημέρα που θα διαθέτουμε μεγάλη ποικιλία φαρμάκων έναντι των διαφόρων μορφών καρκίνου, όπως συμβαίνει σήμερα με τα αντιβιοτικά. Όλα καταπολεμούν τα μικρόβια, αλλά καθένα έχει ιδιαίτερη επίδραση σε ώριμη κατηγορία απ' αυτά».

Όπως είπαμε, οι Ρώσοι έχουν κάνει πολύ μεγάλες προσπάθειες στο κεφάλαιο της καταπολέμησης του καρκίνου με χημικά μέσα.

Στον κατηντην Λαριονώφ, οφείλεται η ανακάλυψη της σαρκολυσίνης, μιας χημικής ουσίας που σταματάει τον πολλαπλασιασμό των καρκινωδών κυττάρων. Το φάρμακο αυτό αποδείχθηκε ιδιαίτερα αποτελεσματικό στις περιπτώσεις καρκίνων των ανδρικών γεννητικών οργάνων.

Οι Ρώσοι επιστήμονες αποδίδουν επίσης ιδιαίτερη σημασία στα αντιβιοτικά. Δύο απ' αυτά, η σαρκομυκίνη και η ακτινομυκίνη χρησιμοποιήθηκαν επιτυχία έναντι πολλών μορφών καρκίνου.

Δύο Ρώσοι επιστήμονες, εξ άλλου, οι δόκτωρ Κλουέβα και Ρόσκιν κατορθώσαν να απομονώσουν αντικαρκινογόνους ουσίες, που περιέχονται σε διάφορα αντιβιοτικά. Οι ουσίες αυτές επιδρούν αποτελεσματικά από την πρώτη στιγμή της εμφάνισης ενός καρκινώδους όγκου. Έξουδετερώνουν τα καρκινώδη κύτταρα, σταματούν την καρκινώδη επέκτασή και ταυτόχρονα βοηθούν τον οργανισμό του ασθενούς να αντιδράσει στις προσόδους της άσθενείας.

Παράλληλα, ο κατηντην Ζίλμπερ πέτυχε να παρασκευάσει ένα έμβολιο, από ουσίες που περιέχονται μέσα στους ίδιους τους καρκινώδεις όγκους. Το έμβολιο αυτό δοκιμάστηκε ως σήμερα σε ζώα, που έπασχαν από καρκίνο και σταμάτησε σ' αυτά την πρόοδο της καρκινώδους επέκτασης. Δοκιμές αυτού του εμβολίου σε ανθρώπους πρόκειται να γίνουν προσεχώς.

Αλλά στη Ρωσία λαμβάνονται επίσης και μαζικά μέτρα προληπτικής προστασίας του πληθυσμού από τον καρκίνο. Κατά τον κατηντην Ζίλμπερ, η μεγάλη διάδοσι του καρκίνου στις ημέρες μας οφείλεται από το ένα μέρος στην καταπληκτική αύξηση των βιομηχανιών κι από το άλλο στην όλοένα μεγαλύτερη χρήση προϊόντων που παρασκευάζονται χημικά.

Για το λόγο αυτό, ο αέρας των βιομηχανικών πόλεων της Ρωσίας ελέγχεται συνεχώς. Όταν η περιεκτικότητά του σε στοιχεία που θεωρούνται καρκινογόνα ξεπερνάει ώριμη αναλογία, εφαρμόζονται άμεσες ειδικές μέθοδοι εξουδετέρωσης της ατμοσφαιρας. Όταν η συγκέντρωση αυτών των ουσιών είναι πολύ μεγάλη, ο πληθυσμός

μεταφέρεται ομαδικά σε άλλες περιοχές και δεν επανέρχεται παρά μόνο όταν η ατμόσφαιρα εξιγισθεί τελείως. Όλοι οι εργαζόμενοι σε βιομηχανίες, που θεωρούνται ότι μπορούν να υποδοθήσουν τον καρκίνο, έχουν εξ άλλου, το δικαίωμα να περάσουν 2—3 μήνες το χρόνο μέσα σε δάσος, μαζί με την οικογένειά τους. Η στέγασή και τα μέσα της συντηρήσεως τους βεβαιώνουν το κράτος.

Στη Ρωσία έχουν ιδρυθεί επίσης ειδικά κέντρα, που ελέγχουν όλα τα είδη διατροφής που στην παρασκευή τους χρησιμοποιούνται χημικές ουσίες. Τα προϊόντα, για τα οποία υπάρχει έστω και απλή υπόνοια, ότι εδέχεται να ευνοήσουν τον καρκίνο, δεν επιτρέπεται να δοθούν στην κατανάλωση. Έτσι, παράλληλα με την αναζήτηση των μέσων θεραπείας, καταβάλλεται προσπάθεια για να προληφθεί η εξάπλωση αυτής της τρομερής άσθενείας.

□ □

Γιατί οι γυναίκες δεν κάνουν φαλάκρα;

Γιατί τα 30% των ανδρών αρχίζουν να κάνουν φαλάκρα μετά τα 35 χρόνια τους, ενώ όλες σχεδόν οι γυναίκες διατηρούν τα μαλλιά τους σ' ολοκληρωτή ζωή τους; Έχουν δοθεί διάφορες εξηγήσεις σ' αυτό το φαινόμενο, καμιά όμως δεν έχει αποδείχθει βεβαιά. Μια θεωρία είναι ότι οι γυναίκες προσέχουν και περαιοποιούνται πάντα τα μαλλιά τους πολύ περισσότερο απ' τους άντρες. Άλλη τάση υποστηρίζει ότι τα σκληρά ή σφιχτά καπέλλα που φοράνε οι άντρες, δυσκολεύουν την κυκλοφορία του αίματος στα τριχοειδή αγγεία του τριχωτού δέρματος και εμποδίζουν συνεπώς την κανονική διατροφή του θύλου των τριχών. Τρίτη θεωρία αποδίδει τη φα-

λάκρα των ανδρών στο ότι ιδρώνει πολύ περισσότερο το κεφάλι τους, επειδή κάνουν ζωή ενεργητικότερη. Πιθανότερη όμως απ' όλες τις εξηγήσεις είναι ότι οι γυναίκες λούζονται συχνότερα. Κι' έτσι διατηρούν καθαρότερο το κεφάλι τους και υγιέστερα τα μαλλιά τους.

Ποιοι παθαίνουν έλκος

«Αν υποφέρετε από έλκος, το διασκεδάστε! Ισως να φτάει κι' αυτό... η καμιά σας! Πράγματι, όπως απέδειξαν τελευταίες έρευνες, τα δύο τρίτα των αντρών που παθαίνουν έλκος πίνουν από τα 25 χρόνια τους, ελγαν υπέρ τους τους περισσότερους από 25 χρόνια τρυφερότητα και τους θέλανε «θεμένους στη φούστα τους». Αντίθετα, οι πατέρες τους ήταν υποταγμένοι και φιλάσχοι, τύποι.

Οι παχουλές παντρεύονται πιο εύκολα

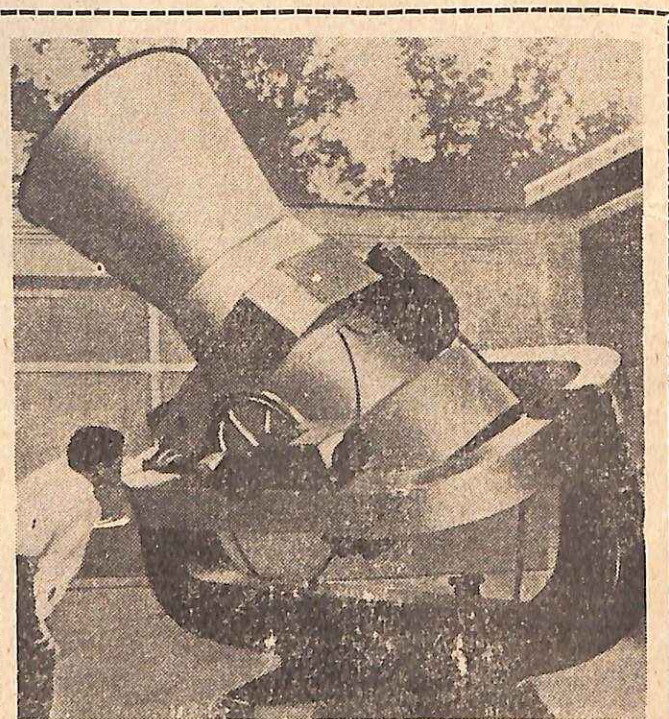
Για κάθε νέο που σκοπεύει να παντρευτεί υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να πάει μια κοπέλλα κοντή, παχουλή και γεροδεμένη! Πράγματι, οι στατιστικές δείχνουν ότι οι νέες μ' αυτή τη σωματική διάπλαση παντρεύονται κατά ένα ποσοστό 90%, ενώ απ' τις φυλάκινες μόνο τα 60% βρίσκουν σύζυγο.

Η άσπιρίνη αντικαθιστά την ινσουλίνη

Οι 'Αγγλοι έπιστήμονες αντικαθιστούν Ένα μέρος της ινσουλίνης, που χορηγείται στους διαβητικούς με άσπιρίνη. Η αντικατάσταση αυτή γίνεται ιδίως όταν ο ασθενής χρειάζεται πολύ μεγάλες δόσεις ινσουλίνης. Τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά.

Η τακτική βγαίνει μέσα σε 40 μόνο λεπτά

Οι Γερμανοί έπιστήμονες έπινονταν μια καινούργια θεραπεία της τακτικής. Στόν άσθενή γίνεται ένα κλύσμα σε μεγάλο βάθος με μια διάλυση γλυκερίνης και βελικής αλγινίας. Τα παραινεία θινώνουν μέσα σε 40 λεπτά της ώρας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΤΩΝ ΔΟΡΥΦΟΡΩΝ

Χάσεις στις τερματικές και παύσεις αυτές φωτογραφικές συσκευές, που κατασκευάζει στην 'Αμερική η Πέρικιν — Έλμερ Κορπερίσιον, οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες μπορούν ανά πάσα στιγμή να παρακολουθούν τους τεχνητούς δορυφόρους, που εκτοξεύονται στο διάστημα, και να καθορίζουν με ακρίβεια την τροχιά τους. Χάρη στις φωτογραφίες, που παράγουν με τις συσκευές αυτές, εξακριβώθηκε ότι οι δορυφόροι ανακόπτονται ή επιταχύνουν την πορεία τους ανάλογα με την εισροή τους σε μια ατμοσφαιρική περιοχή περισσότερο ή λιγώτερο πυκνή. Οι παρατηρήσεις αυτές βοήθησαν στον καθορισμό της πυκνότητας της ατμοσφαιρας της Γης, ακόμα και στα μεγαλύτερα ύψη.

Η καισαρική τομή ΕΙΝΑΙ ΑΚΙΝΔΥΝΗ

Σε ποιές περιπτώσεις επιβάλλεται

Η ΚΑΙΣΑΡΙΚΗ τομή έγινε αρκετά συνήθισμένη στις ημέρες μας. Παρά τις προσόδους της χειρουργικής, ώστόσο, η έγχειρση αυτή έμεινε πάντα ένας ενστικτώδης φόβος στις γυναίκες. Κατατάσσεται όμως στην κατηγορία των ασφαλών και ήπιων τομών. Η καισαρική τομή και σε ποιές περιπτώσεις επιβάλλεται και μπορεί να γίνει.

Σε ποιές περιπτώσεις ο γιατρός καταφεύγει στην καισαρική τομή; — Κάθε φορά που ο τοκετός δε μπορεί να γίνει κανονικά και που για το λόγο αυτό κινδυνεύει η ζωή της μητέρας ή του παιδιού. Οι κυριώτερες περιπτώσεις, στις οποίες επιβάλλεται η καισαρική τομή είναι οι ακόλουθες: 1) Η ελαττωματική διάπλαση της λεκάνης. 2) Όταν ο πλακούς βρίσκεται μπροστά από το κεφάλι του εμβρύου. 3) Η άπρόσπτη άποσπας του πλακώδους από το έμβρυο. 4) Η τοξίνωσις, που είναι μια σοβαρή μορφή δηλητηρίασης. 5) Όταν ο διπλόκοιλος λάρος θινάει πριν από το κεφάλι του παιδιού όποτε υπάρχει κίνδυνος ασφυξίας κι' αυτό. 6) Όταν το έμβρυο κατέχεται με άνωμαλο τρόπο, π.χ. με τη ράχη.

Οι γυναικολόγοι προτιμούν την καισαρική τομή για να αποφύγουν τις περιπτώσεις και τα άπρόσπτα ενός δύσκολου τοκετού.

Ένας καλός γυναικολόγος δεν καταφεύγει στην καισαρική τομή παρά μόνο σε περιπτώσεις απόλυτης ανάγκης. Το αντίθετο θα έσοδωναιμους με άπρηνσι των νόμων και των κανόνων της έπιστήμης του.

Ποιοι κίνδυνοι υπάρχουν για τη μητέρα και το παιδί από την καισαρική τομή; — Οι κίνδυνοι για τη μητέρα προέρχονται από τις ατίες που κατέστησαν απαραίτητη την καισαρική τομή. Αν μια λέξη π.χ. άπρόσπτη από θροεά μορφή τοξικώσεως και πείναση κατά την έγχειρση, ο θάνατος της δε θα φεείλεται στην καισαρική τομή, αλλά στην τοξίκωσι, από την οποία θα πέθανε έτσι κι' αλλιώς κι' από την οποία η έγχειρση δε θα μπορούσε ίσως να την σώσει.

Για το παιδί ο κίνδυνος συνίσταται στο να έπιδραση σ' αυτό το ναοκατικό που θα δοθί στη μητέρα. Αυτό, όμως, συμβαίνει μόνον όταν η έξοδος του παιδιού παραταθεί περισσότερο από τον ώριμο χρόνο. Κατά κανόνα, η έξοδος του παιδιού πρέπει να γίνει μέσα σε 6—8 λεπτά. Τα 15 λεπτά είναι το ανώτερο όριο. Πέραν απ' αυτό το χρόνο, αρχίζει ο κίνδυνος.

Η καισαρική τομή θάλαπτε αισθητική τη μητέρα;

Καθόλου. Η τομή γίνεται εγκάρσια, στο κατώτερο μέρος της κοιλιάς και έχει μήκος 10—15 εκατοστά. Δεν διαφέρει ουσιαστικά από την τομή που γίνεται σε μια έγχειρση σκληροειδιδιδος.

Μια γυναίκα που γέννησε με καισαρική τομή τα πρώτα της παιδιά θα υποστή άπαρατίτως παρβουσία επείμεως και για τα επόμενα;

Όχι. Έκτός αν συντρέχουν οι ίδιες συνθήκες που έκαμαν άπαραίτητη και την πρώτη επείμεως. Δεν αποκλείεται, όμως, έπειτα από την πρώτη επείμεως, οι κοιλιακοί μύες της μητέρας να έχασαν την ελαστικότητά τους. Στην περίπτωση αυτή, ο κανονικός τοκετός είναι άδύνατος και πρέπει τότε να γίνει καισαρική τομή.

Η προληψία καισαρική τομή μεγαλώνει τους κινδύνους, σε περιπτώσεις που παραστέι ανάγκη να επαναληφθί η ίδια μέθοδος και στους επόμενους τοκετούς;

Οι κίνδυνοι είναι οι ίδιοι όπως και σε κάθε έγχειρση. Δεν υπάρχει ιδιαίτερος κίνδυνος για το λόγο ότι μια γυναίκα υποβάλλεται σε δεύτερη, τρίτη ή έστω και τέταρτη καισαρική τομή. Μια έγχειρση, όμως, έχει τα άπρόσπτα της, για τα όποια δεν εύνθεται ο γυναικός. Αυτά τα άπρόσπτα δε μπορούν να αποκλειστούν. Άλλα, υπό κανονικές συνθήκες, δεν είναι άξιοιούστα σε μια γυναίκα να υποβάλλεται σε άλλες πολλές καισαρικές τομές.

Η καισαρική τομή κάνει άνικανη τη γυναίκα να τεκνοποιήσι στο μέλλον;

Κάθε άλλο. Η καισαρική τομή δεν έχει καμιά άπολύτως σχέση με την ικανότητα της γυναίκας να συλλάβει και να τεκνοποιήσει. Προκειμένου όμως, για μια γυναίκα που παρουσιάζει ανατομικές άνωμαλίες στην περιοχή της λεκάνης, δε θα ήταν άξιόστατο να συλλάβει ένα μωρό, δεν είναι από πούν θέλαιο ότι και ο νέος τοκετός θα γίνει και πάλιν με καισαρική τομή. Άν, όμως, η καισαρική τομή έγινε για κάποια από τις άλλες ατίες που άναφέραμε, δεν υπάρχει κανένας λόγος να φαντασθούμε ότι παρεμφερείς δυσκολίες θα παρουσιαστούν και στους μελλοντικούς τοκετούς.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ το «μαγικό γάλα»

Προσφέρει άντισώματα για όλες τις άρρώστιες

ΜΙΑ νέα και επαναστατική μέθοδος, που έπινθη από δύο 'Αμερικανούς έπιστήμονες, τους δόκτωρ Πέτερσον και Κάμπελ, θα καθαρίσει ίσως στο μέλλον τους προφυλακτικούς έμβολισμούς κατά των διαφόρων άσθενειών. Άντι να κάνουν ένεσεις με έμβολια, τα παιδιά θα πίνουν απλώς μια δόσι από ένα «μαγικό γάλα», που θα περιέχει τα άπαιτούμενα άντισώματα έναντι της αντίστοιχης άσθενείας. Όπως είναι γνωστό, τα άντισώματα είναι ούσιες που δημιουργούνται απ' τα κύτταρα του πλάσματος του αίματος, για την καταπολέμηση μιας μολύνσεως. Για κάθε είδος μικροβίου ή ιού, υπάρχουν τα αντίστοιχα άντισώματα, που εξασφαλίζουν άνοσία απέναντί του.

Ές τώρα, οι γιατροί δεν παρήχονταν ότι τα άντισώματα μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα και να άπορροφηθούν απ' το έντερο. Πίστευαν ότι πρέπει να τα παραγάγι ο ίδιος ο οργανισμός, — με τη μολύνση από την άσθενεία ή με τον έμβολισμό — είτε να εισαχθούν έτοιμα με ένεσι στο αίμα (ως όρος).

Όστόσο, το 1892, ο δόκτωρ Έρλιν, πειραματιζόμενος με ποντίκιους, έλεγε ότι οι υπέρτες μετέδιδαν με το γάλα τους στα παιδιά τους μια προαορική άνοσία απέναντι διαφόρων άσθενειών. Ήταν φανερό ότι το γάλα που έπιναν τα ποντίκια, περιείχε άντισώματα, που περνούσαν έτσι στον οργανισμό τους.

Ο κτηνίατος δόκτωρ Πέτερσον συνέχισε αυτές τις έρευνες το 1946. Έλεγε παρατηρήσει ότι το γάλα που δίνουν οι άγελάδες στα νεογέννητα μοσχάρια, είναι πλούσιο σε άντισώματα. Όσο περνάει όμως ο μέρς, λιγοστεύει η άπορροφή άντισωμάτων από τον οργανισμό του μοσχαριού.

Ο δόκτωρ Πέτερσον ένωσε πρώτα να βρή πού μέσος του σώματος της άγελάδας παράγει αυτά τα άντισώματα.

Προηγουμένως, οι έπιστήμονες πίστευαν ότι σχηματίζονται στο αίμα, μεταφέρονται απ' αυτό στους μαστικούς αδένες και περνάνε από κεί στο γάλα. Άλλα, ο δόκτωρ Πέτερσον, συνεργαζόμενος με το νευροανατόμο δόκτωρ Κάμπελ, έβριζε ότι οι ιστοί των μαστών της άγελάδας είναι πλούσιοι σε κύτταρα πλάσματος — αυτά δηλαδή που, όπως είπαμε, παράγουν τα άντισώματα. Και, συνεχίζοντας τα πειράματά του, άπέδειξε άναμφισβήτητα, ότι τα άντισώματα μπορεί να σχηματισθούν απ' ευνείας μέσα στους μαστούς κι' από κεί να περάσουν στο γάλα.

Έμενε όμως ακόμα άλυτο ένα άλλο πρόβλημα: Γιατί, έπειτα από μερικές ώρες ή ημέρες, παύουν τα μοσχάρια να άπορροφούν άντισώματα από το γάλα της μητέρας τους; Ο δόκτωρ Πέτερσον έβριζε και πάλι την εξήγησι! Λίγο μετά τη γέννησι, αρχίζουν να σχηματίζονται μέσα στον οργανισμό του μοσχαριού πρωτοκυτταρικά ένζυμα, που έχουν την ιδιότητα να καταστρέφουν τις πρωτεΐνες. Έξουθεν λοιπόν τα άντισώματα είναι κι' αυτά πρωτεΐνες, καταστρέφονται από τα ένζυμα. Όταν δε αυξηθί αρκετά η ποσότη των ένζύμων, δεν άπομένουν πιά καθόλου άντισώματα στο γάλα.

Χορηγώντας όμως στα μοσχάρια πρόσθετα και μεγάλες δόσεις άντισωμάτων, περισσότερες απ' όσες άπορροφούν να εξουδετερώνουν τα ένζυμα, ο δόκτωρ Πέτερσον τους εξασφάλισε και πάλι την άνοσία.

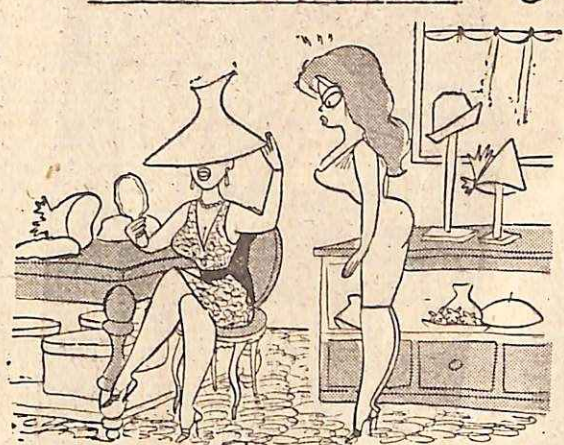
Τέλος, έσπεψε να εξακριβώθι αν τα άντισώματα που άπορροφούν από γάλα της άγελάδας, μπορεί να περάσουν και στον οργανισμό του ανθρώπου που το πίνει.

Ο δόκτωρ Πέτερσον άπείμειρε να πειραματισθί στον έαυτο του. Μόλις παράγεται τους μαστούς μιας έμελάδας με ακρόδια τύφου των δονθών κι' έπέτυχε έτσι ένα γάλα πλούσιο σε άντισώματα έναντιον αυτής της άρρώστιας των ποντικιών. Στις 18 'Ιανουαρίου 1955, ήπιε στο έρυστηριό του ένα κιλό απ' αυτό το γάλα. Έπαινασε το ίδιο πράγμα τρεις μέρες στη σειρά. Ύστερα ήπιε ένα βότμια από το αίμα του, το εξέτασε και διαπίστωσε ότι περιείχε άσθενά άντισώματα τόσο των ονθών.

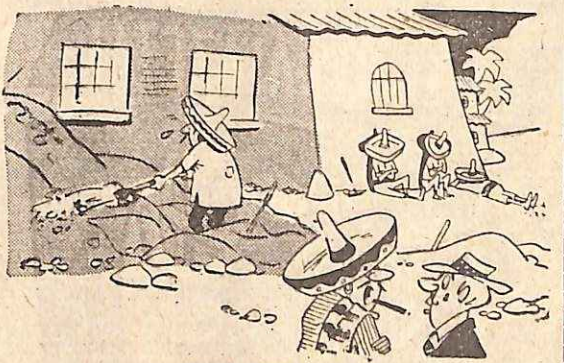
Έλεγε άποδείχθι πιά ότι τα άντισώματα που άπορροφούν από γάλα που πίνουμε, άπορροφώνται κανονικά από τον οργανισμό μας.

Η άνακάλυψη αυτή άποτελεί σταθμό στην ιστορία της ιατρικής. Στο εξής, οι άσθενείς που για άπορροφήσι λόγο δε θα άπορροφούν να παραγάγουν άντισώματα μέσα στον οργανισμό τους (με προληπτική έμβολία), θα τα παίρνουν έτοιμα, πίνοντας μια ειδική γάλα άγελάδας, που άπορροφούν δε διάφορα είδη γάλατος, για όλα τα μικρόβια, τους ιούς και τα παραινεία.

Τεχνοθεραπεία

— Αυτό θα πάσω... Όέλω όμως να μού άνοιξετε δυο τρύπες για να μπορώ να βλέπω!...

ΣΤΟ ΜΕΣΙΚΟ — Είναι ο μόνος που δουλεύει... Είναι ύπνο-βάτης!...

— Η Μάριον άδιαθέτησε και ήθε σε τη θέσι της ο άδελφός της!...

— Καταθέτει το βιβλίο λίθο ενός νέου σπιτιού!

(Μία συντροφιά έχει σκορπιστεί στα γοντεντικά ύψόμετρα της Πάρνηθος με γλυκύτατη ανοξιάτικη λιακάδα. Τό φως παρονδίζει στις πλαγιές και φτάνει ένα πληθός ομορφίδας που γεμίζουν τα μάτια. 'Εκείνος κι' 'Εκείνη έχουν απομακρυνθεί από την άλλη παρέα για να παραδοθούν σε μία πολύ όμορφη συζήτηση...)

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από την άνοιξη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η άνοιξη είναι όμορφη όταν κανείς είναι συντροφισμένος όμορφα...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει φιλόποτα): Λες γι' αυτό νάναι και σήμερα όμορφη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αμφιβάλλεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρω... 'Ισως... Δηλαδή, για να δούμε. 'Αν δε βρισκόμαστε εσύ κι' εγώ ο ένας κοντά στον άλλο, ο ήλιος θα ήταν λιγώτερο χρυσός, ο ούρανός λιγώτερο γαλανός, τα πεύκα λιγώτερο πράσινα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε λέω αυτό: η ύπογραμμιση όμως της χρωματικής όμορφιάς δε θα ήταν τόσο μεγαλειώδης αν δεν ήμασταν να τη θαυμάζουμε οι δύο μας...

ΕΚΕΙΝΗ (με όλοφανερό πρόκληση): Γιατί; Πού το αποδίδεις αυτό;

ΟΤΑΝ Η ΣΙΩΠΗ ΚΟΥΡΕΛΙΑΖΕΤΑΙ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό αποδίδω στη Φυσική!

ΕΚΕΙΝΗ: Στη Φυσική;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! στο νόμο της έλξης των σωμάτων...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α... ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνο «α...» βρίσκεις να πής;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι άλλο να πώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά, τίποτα άλλο... Μη μιλήσης... Είναι κι' ένα σχετικό τραγουδάκι μ' αυτό τον τίτλο πολύ εκφραστικό...

ΕΚΕΙΝΗ: Τραγουδάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι... Ώς να τό άκούσης;

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι όμορφο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι αληθινό... 'Ακου το!

«Μη μιλήσης... Τά χεϊλάκια σου άς μέινουν κλεισμένα... Μην προδώσης τά όνειρά σου τά κρυμένα και στον κόσμο έρωτευμένη μη φανής...

Μη μιλήσης... Κι' άς τά μαύρα σου ματάκια νά μου πούνε ότι μ' αγαπούνε...

Κι' έτσι μόνο τον κρυφό σου πόνο δε θά μάθ κανείς... Τό δειλό τό μυστικό σου σάν κρυμένο θησαυρό...

Φοβάξέ τό και κανείς άς μη στο πάρη... Στα πελάγη της σιγής σου θά βουτήξω...

την άγάπη σου, θαμπό μαργαριτάρι!... Μόνο εγώ τό καρδιοχτύπι σου θά κλέψω... Τά βάθη της γλυκειάς σου σιωπής... Στο θλιμένο στεναγμό σου θά μαντέψω...

όσα ξέρω, μά δε θέλω νά μου πής... Μη μιλήσης... Τά χεϊλάκια σου άς μέινουν κλεισμένα... Μην προδώσης τά όνειρά σου τά κρυμένα και στον κόσμο, έρωτευμένη μη φανής...

Μη μιλήσης... Κι' άς τά μαύρα σου ματάκια νά μου πούνε ότι μ' αγαπούνε...

Κι' έτσι μόνο τον κρυφό μου πόνο δε θά μάθ κανείς... Κανείς...»

ΕΚΕΙΝΗ (άκούει τόσην ώρα με συγκίνηση): Αυτό είναι όλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; 'Ηθελες νάναι πιο πολύ; Τότε όμως θά ήταν ή 'Ομήρου 'Οδύσσεια!

ΕΚΕΙΝΗ: Μη μιλήσης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια μη μιλήσης... 'Ασε τό μυστικό στά βάθη της καρδιάς, όπως μένει τό μαργαριτάρι στά βάθη του 'Ινδικού 'Ωκεανού... Κι' άσε με νά γίνω δύτης, νά βουτήξω και νά τό ψαρέψω από κει μέσα!

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ ώραία ή εικόνα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είδες;

ΕΚΕΙΝΗ: Τό βουτηγμα όμως δεν είναι πάντα άκίνδυνο. Πόσα άκούμε για τους ψαράδες των μαργαριταριών!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι... Γι' αυτό... άς μη βουτήξω πιο καλά!

ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια περιφρόνηση): 'Α, φοβάσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! φοβομαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους καρχαρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους καρχαρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους καρχαρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους καρχαρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους καρχαρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους καρχαρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους καρχαρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τους καρχαρίες που καιροφυλαχτούν για νά κοιματιάσουν με τά δόντια τους τό μυστικό μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιοί είναι αυτοί;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο έξευτελισμός της δημοσιότητας πρώτα από όλα...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η δημοσιότητα έξευτελίζει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τό καταλαβαίνεις; 'Η σιωπή είναι μία ευεργετική δούλη που άγκαλιάζει μολάκιά τό μυστικό... 'Όταν ή σιωπή κουρελιασθή, ή δημοσιότητα χυμίζει για νά καταστρέψω αυτό που ως τώρα κρυβότανε πίσω από τά κλειστά χείλια... Τότε άρχίζει τό κουτσομπολιό, άρχίζει ή κακία του κόσμου, άρχίζει ή προστυχιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά ή δημοσιότητα δε σου λέω νά τό γράφης τό μυστικό σου στις έφημερίδες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όταν όμως μιλήσθ ο ένας και άκούσθ ο άλλος; Αυτό δεν είναι δημοσιότητα...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι καταστροφή του μυστικού... Είναι τό κουρέλιασμα της σιωπής... Τό μυστικό πρέπει νά μένη κρυμένο για νά είναι γοντεντικό...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν μένη κρυμένο; Πώς θά τό μάθ κανείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά τό μαντέψω!

ΕΚΕΙΝΗ: Και πώς θά είναι βέβαιος ότι μάντεψε καλά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά μένη με την άμφιβολία, δε βλάπτει...

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη λιγάκι): Περίεργες θεωρίες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! Είναι αλήθεια ότι δεν τις έφαρμόζουνε πολλοί...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχός! Για φαντάσου νά επικρατούσε μία γενική μουγκαιμάρα σε όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό θά ήτανε προτιμώτερο για τον έρωτα... Μπορούσε νά μένη κρυμένος πίσω από τό καμουφλάρισμα του όνειρου, περιμένοντας από τη φαντασία νά τον άνακαλύψω...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όνειρο... Φαντασία... Πόσο φαίνεσαι ότι είσαι αδιόρθωτα ρομαντικός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο ρομαντισμός διατηρεί κάτασπρα κι' άλέκισστα τά φτερά του έρωτα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας πούμε ότι είναι έτσι... Δε χρειάζεται όμως τόση άσπριλία του έρωτα. Και λίγο λέκιασμα είναι όμορφο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λέκιασμα; 'Όχι δά!

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που σου λέω... Τό απόλυτα άσπρο είναι ψυχρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μεθυσιμένος από τον έρωτικό πόθο που νοιώθει ότι δονεί τά λόγια της): 'Ισως δεν έχεις άδικο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ετσι είναι όπως σου τό λέω! ή σιωπή είναι καλή αλλά τά λόγια είναι πιο καλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παρασύρεται): Προτιμάς δηλαδή νά άκούσης ότι σε λατρεύω;

ΕΚΕΙΝΗ (παραδίδεται στην άγκαλιά του): 'Επί τέλους! Για νά τό πής με έσκα-σες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά που τό είπα... 'Η σιωπή κουρελιασθηκε!

(Τά χείλια τους ένώνονται διωσμένα. Τά κουρέλια της σιωπής τους τά παίρνει ο μυρωμένος ζέφυρος μακριά, άπάνω από τις πρασινάδες των πεύκων στά γαλάζια του ούρανού, προς τά χρυσάφια του ήλιου...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Οι κοπέλλες της Ινδικής φυλής Σούντρα παντρεύονται από πολύ μικρές, πριν ακόμη γίνουν 12 χρονών! 'Αν ώστόσο κάποια απ' αυτές συμπληρώσθ 12 χρόνια της, χωρίς νά καταφέρω νά βω σύζυγο, την παντρεύουν τότε με τον ήλιο! 'Η τελετή γίνεται με όλες τις διατυπώσεις ένός κανονικού γάμου. Μόνο που δεν υπάρχει γαμπρός! Δίπλα στη γονατισμένη νύφη βρίσκεται ένα μεγάλο δοχείο με νερό, τοποθετημένο έτσι ώστε νά καθρεφτίζει τις άκτίνες του ήλιου.

'Όταν τελειώσθ αυτή ή τελετή, ή κοπέλλα θεωρείται πιά παντρεμένη.

ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
— Τί γίνεται, κύριε άνδρε, λοχαγέ; Συνθηκαμένης ο άχθρός ή άκωμα;

Βάρος βέ κιλά = 3,5
Ύψος σε δέκατα του μέτρου
 $\frac{47}{16,2} = 2,90$

Η νέα αυτή έχει ύψος 1 μ. 62 (16,2 δέκατα) και βάρος 47 κιλά. Σύμφωνα με το νόμο του Κτελέ, όμως, το βάρος της έπρεπε να είναι 56,7 κιλά (16,2X3,5) ή εστω 50,22 (16,2X3,1). Τα βελχίζονται τα μέρη του σώματος που γυμνάζουν και καταστρέφουν, συνεπώς, την αρμονία της «γραμμής».

Οι γιατροί σ' όλο τον κόσμο κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου έναντι της μανίας των σημερινών κοριτσιών ν' αδυνατίσουν. Κι' οι αισθητικοί ξεφωνίζουν επίσης, ότι ο πόθος τους ν' αποκτήσουν την περίφημη «γραμμή», ώδηγησε στο αντίθετο αποτέλεσμα, δημιουργήσε, δηλαδή, ντυμένους σκελετούς, που η μεγάλη ισχύοντες τους τους κάνει πολλές φορές αποκρουστικούς.

Νά, λοιπόν, που γιατροί κι' αισθητικοί συμφωνούν σ' αυτό το ζήτημα. Οι πρώτοι διαμαρτυρούνται εν ονόματι της υγείας. Οι δεύτεροι εν ονόματι της ομορφιάς. Υπάρχουν άνθρωποι, που έχουν πλάσθη από τη φύση αδύνατοι. Σ' αυτούς, τα αποθέματα του λίπους είναι κάτω από 18%. Υπάρχουν επίσης άνθρωποι, που έχουν πλάσθη από τη φύση γεμάτοι (δε μιλάμε για τους παχυσάρκους). Σ' αυτούς τα αποθέματα του λίπους ξεπερνούν τα 18% του συνολικού βάρους του σώματος. Τα σώματα και των πρώτων και των δεύτερων μπορεί να είναι όμορφα, όταν τα διάφορα μέρη τους έχουν αρμονικές αναλογίες μεταξύ τους. Την ομορφιά δεν τη δίνει, λοιπόν, η ισχύοντες ή το πάχος, αλλά η αρμονική αναλογία μεταξύ των διαφόρων μερών του σώματος. Μια ισχυρή γυναίκα μπορεί να γίνει γεμάτη, χωρίς να καταστρέψει τη «γραμμή» της, αν κατορθώσει να αναπτύξει ομοιομορφία τα διάφορα μέρη του κορμιού της, πράγμα, που είναι σχετικά εύκολο.

Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο με μια γυναίκα γεμάτη ή κανονική, που θα ήθελε να γίνει αδύνατη. Αυτή η άπισχνανσι έχει σότερες περιπτώσεις, στίς περιπτώσεις «γραμμής» του σώματος. Το πέρασμα από την αδυναμία στην κανονική διάπλαση σπανιότατα επηρεάζει τις αναλογίες του σώματος. Το πέρασμα, όμως, από την κανονική διάπλαση στην ισχύοντες τις καταστρέφει πάντοτε σχεδόν. Νά τι δε μπορούσαν να καταλάβουν οι σημερινές νέες, που επιδιώκουν σώνει και καλά να γίνουν σαν τις στέκες του μπιλιάρδου. Αλλά ποιές είναι οι κανονικές αναλογίες, που πρέπει να έχη το σώμα σας; Υπάρχει, πρώτα-πρώτα, ο κλασσικός κανόν, που συσχετίζει το βάρος του σώματος με το ανάστημα. Το κανονικό βάρος πρέπει ν' αντιστοιχίη σε κιλά με τα

πάνω από το μέτρο εκατοστά του ύψους. Π. χ. 'Ανάστημα 1 μέτρο και 60 εκατοστά. Βάρος = 60 κιλά. 'Η ισχύοντες για το άτομο αυτό αρχίζει από τα 52 κιλά. Στα 50 κιλά η ισχύοντες είναι απόλυτη. Ένας άλλος κανόνας φέρει το όνομα του Κτελέ. Σύμφωνα μ' αυτόν, η αναλογία βάρους σε κιλά — ύψος σε δέκατα του μέτρου, πρέπει να είναι 3,5 στη γυναίκα και 3,8 στον άνδρα. 'Η ισχύοντες αρχίζει για τον άνδρα όταν η αναλογία είναι κάτω από 3,2 και για τη γυναίκα όταν είναι κάτω από 3,1.

Παράδειγμα: 'Ας πάρουμε μια γυναίκα, που έχει βάρος 47 κιλών και ανάστημα 1 μ. και 60 εκατοστά = 160 εκατοστά = 16 δέκατα. Διαιρώντας το 47 με το 16, βρίσκουμε 2,9. Θα συμπεράνουμε τότε, ότι η γυναίκα αυτή είναι ισχυρή. Θα ήταν κανονική αν είχε βάρος 56 κιλών (16X3,5).

Για να βρήςτε αν το σώμα σας είναι κανονικό, θα πολλαπλασιάσετε τα δέκατα του μέτρου, στα όποια αντιστοιχίη το ανάστημά σας με το 3,5. Το γινόμενο θα σας δείξη τον αριθμό των κιλών, στα όποια πρέπει ν' αντιστοιχίη το βάρος σας. 'Αν έχετε μικρότερο βάρος, τότε είσαστε ισχυρή.

Υπάρχει και τρίτος νόμος, που χρησιμοποιούν οι 'Αμερικανοί. Στο νόμο αυτό, το κανονικό βάρος αντιστοιχίζεται με το ιδανικό βάρος, που βρίσκεται πιο κάτω από το πρώτο.

Οι 'Αμερικανοί λένε: Προκειμένου για τη γυναίκα,

Όχι πιά ΑΔΥΝΑΤΕΣ!

Γιατροί και αισθητικοί κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου

εκείνο που ενδιαφέρει είναι το ιδανικό βάρος κι' όχι το κανονικό. Το ιδανικό βάρος βρίσκεται ανάμεσα στο κανονικό και τα έσχατα περιθώριά του, που πέραν απ' αυτά αρχίζει η άπισχνανσι. 'Αν π. χ. το ιδανικό βάρος είναι 50 κιλά και το περιθώριο της άπισχνανσις (κίνδυνος για την υγεία, καταστροφή της «γραμμής») βρίσκεται στα 40 κιλά, το ιδανικό βάρος κυμαίνεται γύρω στα 45 κιλά.

Σύμφωνα μ' αυτό το νόμο, το ιδανικό βάρος ισούται με 50 κιλά—τα 3/4 της διαφοράς σε εκατοστά του μέτρου μεταξύ του 1 μ. 50 και του πραγματικού αναστήματος. 'Ας υποθέσουμε, ότι ένα άτομο έχει ανάστημα 1 μ. 74. Το ιδανικό ύψος του πρέπει να είναι: 1 μ. 74 — 1 μ. 50 = 0 μ. 24, δηλαδή 24 εκατοστά. Έχουμε, λοιπόν, σύμφωνα με τον κανόνα: 50 + 24 X 3/4 = 50 + 18 = 68 κιλά. 'Επίσης, σύμφωνα με τον πρώτο νόμο, το βάρος του ατόμου αυτού πρέπει να είναι 74 κιλά. Σύμφωνα με το νόμο του Κτελέ, 66 περίπου κιλά. Οι 'Αμερικανοί, που στηρίζονται κυρίως στις στατιστικές παρατηρήσεις των ασφαλιστικών εταιρειών, το καθορίζουν στα 68 κιλά.

Μπορείτε να κάμετε τον υπολογισμό μ' όποιονδήποτε από τους τρεις κανόνες, που σας δώσαμε. 'Ο δεύτερος είναι εκείνος, που θα σας δώση το μικρότερο αριθμό κιλών. 'Ακολουθήστε τον, αφού είναι... συμφερότερος.

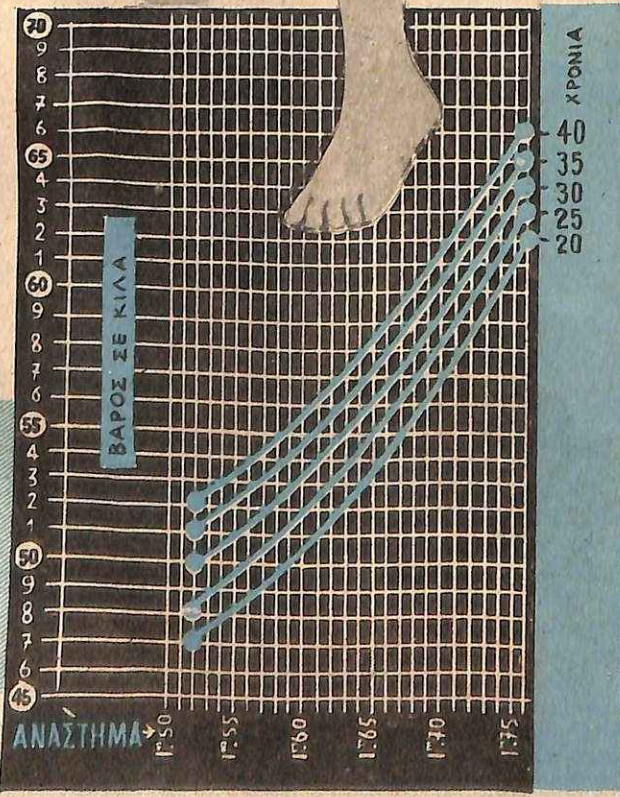
'Αλλά σεβασθήτε τα περιθώρια, που σας δίνει. Πέφτοντας κάτω απ' αυτά, εγκαταλείπετε κατά το έαυτού σας.

Πρέπει ακόμη να έχετε υπ' όψιν σας το εξής: 'Αν καταστρέψετε την αρμονία του σώματός σας, θα είναι δύσκολο να την ξαναβρήςτε. Προσπαθήστε, λοιπόν, ν' αντιληφθήτε εγκαίρως το λάθος, που κάμετε και να το διορθώσετε. Γιατί, αργότερα, δε θα είναι δυνατό να κάμετε τίποτα. 'Η περίφημη «γραμμή» έχει αξία μόνον όταν εκφράζη μια αρμονική αναλογία μεταξύ των διαφόρων μερών του σώματος. Οι σημερινές νέες, τούναντιον, έχουν παρεξηγήσει τη σημασία τους και νομίζουν, ότι αποκτούν «γραμμή» όταν εξαφανίζουν κάθε καμπυλότητα από πάνω τους. 'Αλλ, έτσι παύουν να είναι γυναίκες.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ

Για να μη μολυχιάση το γλυκό του κουταλιού η ή μαρμελάδα μέσα στο βάζο, είναι απαραίτητο, αφού το γεμίσετε, να βάλετε από πάνω ένα φύλλο αδιάφορο χαρτί, μουσκεμένο με κονιάκ.

Έξέ άλλου, για να μη σάς ξυνίσση το γλυκό, προσέχετε να είναι έντελως στεγνό το βάζο, που θα το φυλάξετε, το κουτάλι, που θα το μαζέψετε, κλπ. 'Η παραμικρή υγρασία μπορεί να προκαλέση το ξυνίσμα του.

Η Μπουμπουλίνα

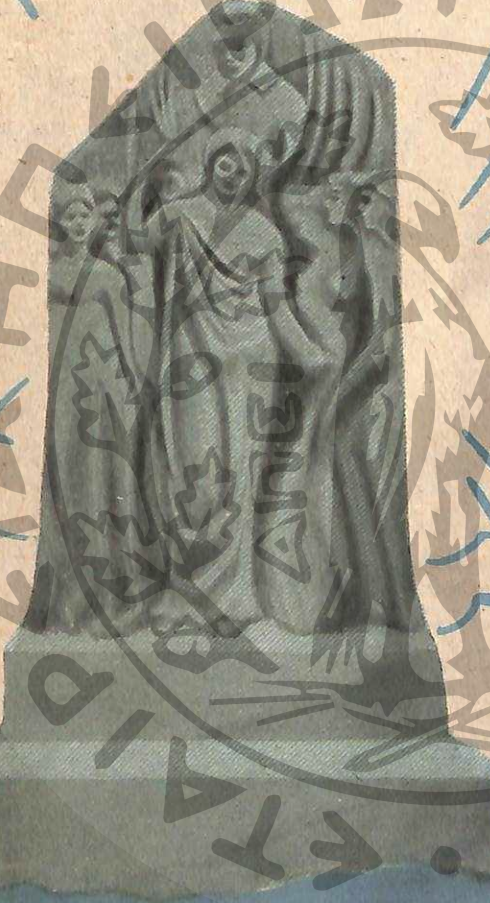
ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΤΟΥ 1821

ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΗΡΘΟΝ!

Η κίνηση για ένα Μνημείο τους έχει αρχίσει από το 1911

που κρατούσε δόρυ και ασπίδα και που οι 'Αρχαίοι 'Ελληνες την είχαν θεοποιήσει! της πολυμικής 'Αθήνας. Το καρουφίλλι ή το σπαθί είχε αντικαταστήσει το δόρυ και την ασπίδα στα χέρια των γυναικών του Σουλίου, του Μεσολογγίου, της Ρούμελης, του Μαριά, της 'Αθήνας και των ηπειρών και κάθε περιοχής της σκλαβωμένης 'Ελλάδας.

Δεν έπρεπε, λοιπόν, η σύγχρονη 'Αθήνα να είχε στήσει κάπου και το μνημείο της νεώτερης 'Αθήνας της; Πού είναι το μνημείο της 'Αγνώστου 'Ηρωίδας; που θυσιάσθηκε για την πατρίδα από τους παλούς χρόνους ως το 'Επος της 'Αλδανίας; 'Η ηρωίδα της 'Επανάστασης κατέκτησε ακόμη και τους ανώτατους στρατιωτι-

Η μακέτα του Μνημείου των 'Ηρωίδων του 1821, όπως είχε φιλοτεχνηθή το 1914 από τον γλύπτη Θωμά Μπούλο.

Η Μαντώ Μαυρογένους

κούς βαθμούς. 'Η πρώτη 'Ελληνίδα, που της απενεμήθη επίσημα ο βαθμός του αντιστρατήγου ήταν, ως γνωστό, η μεγάλη ηρωίδα του 21 και εκλεκτή διανοούμενη Μαντώ Μαυρογένους. Για τη Μαντώ υπάρχει μια άλλη προτομή, στήσιμη στην παλαιά της πατρίδας της, της Μυκόνου. Από εκεί όμως, απομονωμένη, αγναντεύει ασφαλώς παραπονεμένη προς την πρωτεύουσα της 'Ελλάδας, που δεν την τίμησε, όπως της έπρεπε. Το ίδιο, βέβαια, συμβαίνει και με τη τρομερή ηρωίδα της Βαλσασσας, την 'Υδραία στέλαρχο Μπουμπουλίνα, καθώς και με τις άλλες λαμπρές γυναίκες μορφές του 21.

Η ιδέα ενός εθνικού μνημείου για τις 'Ηρωίδες του 21 δεν είναι σημερινή, και γι' αυτό απλά την υπενθυμίζουμε εδώ με την ευκαιρία της εφετηνής επετείου της 'Ελληνικής 'Επανάστασης.

Η ιδέα αυτή είχε ριχτή από παλαιά και συγκεκριμένα στην εποχή των νικηφόρων Βαλκανικών Πολέμων. Λέγεται ότι η πρώτη που την συνέλαβε, ήταν μια εκλεκτή 'Ελληνίδα της εποχής εκείνης, η Σωτηρία 'Αλιμπέρτη, συγγραφέας του γνωστού βιβλίου «Οι ηρωίδες της 'Ελληνικής 'Επανάστασης».

Το 1914 φιλοτεχνήθηκε και μια μακέτα ενός μνημείου από το γλύπτη και καθηγητή Θωμά Μπούλο.

Αργότερα, το 1921, με την εκατονταετηρίδα δηλαδή της 'Επανάστασης, αναλωγοτήθηκε η κίνηση για το μνημείο.

Έγιναν μνημόσυνα παντού για τις 'Ηρωίδες καθώς και διαλέξεις για την δράση τους, εδώ και στις ελληνικές παροικίες του εξωτερικού. 'Αλλά η ώρα εκείνη ιδέα, έμεινε... Ιδέα, που σήμερα μάλιστα ξεχάσθηκε. Οι ψυχές έτσι των 'Ελληνίδων 'Ηρωίδων του 1821, πτερουγίζουν αυτές τις ημέρες εδώ κι' εκεί, αναζητώντας μάταια στην καρδιά της ελεύθερης 'Ελλάδας του 1960, στην 'Αθήνα, το μνημείο τους.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

Η ΝΕΑΡΩΤΕΡΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ 1960

Τον τίτλο της νεαρώτερης Ευρωπαϊκής μητέρας του 1960 μπορεί άρσβα να διεκδικήσει, σίγουρη πως καμιά δε θα μπορεί, ως το τέλος του χρόνου, να της τον πάρη, η Μπραντσικά Ρούντινκ, από το Ζάγκρεμπ της Γιουγκοσλαβίας, που έφερε στον κόσμο, την προσηνέη έβδομάδα, ένα υπέτατο μαρό βάρους 3 1/2 κιλών. 'Η Μπραντσικά, που δεν είναι παρά 12 μόλις χρόνων, χαρακτηρίζεται σαν ένα μοναδικό φαινόμενο πρωιμότητας, σ' όλες τις εκδηλώσεις της, από τους Γιουγκοσλαβούς, αλλά και από τους ξένους γιατρούς, που πήγαν στο Ζάγκρεμπ να τη δουν και να την εξετάσουν.

Οι περιπτώσεις σαν της Μπραντσικά, κοριτσιών, που γίνονται μητέρες σε τόσο μικρή ηλικία, είναι σπανιότατες στην Ευρώπη — παρατηρεί ένα Ιατρικό περιοδικό του Ζάγκρεμπ. Μόνο στη Νότιο 'Αμερική, έγιναν μητέρες, τα τελευταία χρόνια, ακόμη δυο νέες, που είχαν την ίδια ηλικία.

ΞΑΝΘΗ ΘΕΟΧΑΡΙΔΟΥ

Η ΝΥΧΤΑ σκέπασε με τα μαύρα πέπλα της το πεδίο της μάχης στη Βόνιτσα. Πολλοί αρματωλοί και κλέφτες έπεσαν στο σκληρό αγώνα. Για να εκδικηθεί ακόμη νεκρούς τους ήρωες ο άδυσώπητος στρατηγός του 'Αλή Πασά, πρόσταξε, με ποιήθ' θανάτου, να μην τους θάψουν, παρά να τους αφήσουν να φαγωθούν από τα σκυλιά και τα όρνια.

Βρέθηκαν ωστόσο δυο γενναίες γυναίκες, που, άψηφώντας τον κίνδυνο, πήγαν, προστατευμένες από το σκοτάδι, να κάνουν το έργο τους. Είχαν κίχλας θάψει μερικούς από τους 'Αλβανούς τις είδε. Σφύριξε άμέσως, ήρθαν κι' άλλοι και τις έσυραν στη σκηνή του στρατηγού 'Ελκεντίρ.

— Σκύλες! τούς φώναζε εκείνος, άγρια, γιατί πήγατε να κλέψετε από τα πουλιά αυτό που τους έδωσαν τα σπαθιά μας;

— Έτσι το προστάζει η πίστι μας... άπολογήθηκε βαρρετά η πιο μεγάλη.

Τράβηξε απότομα τα μαντήλια, που έκρυβαν τα πρόσωπά τους.

— Ποιά είν' αυτή η κοπέλλα; ρώτησε την πιο μεγάλη.

— Ένα παιδί, που μου το εμπιστεύτηκαν.

— Ποιός;

— 'Ορκίστηκα να μην το πω σε κανένα...

— 'Ο 'Αλβανός κύτταξε θαμπωμένος την κοπέλλα. Το πρόσωπό της ήταν λευκό σαν το κρίνο. Τα μεγάλα μενεξεδένια μάτια της λαμποκοπούσαν κάτω το σύννεφο των ξανθών μαλλιών της.

— 'Ιλντερίμ! φώναξε.

— Ένας νεαρός αξιωματικός παρουσιάστηκε μπροστά του.

— Σύρε άμέσως στα Γιάννενα να φέρεις στον τρανό Πασά μας το χαμπάρι της νίκης και να του προσφέρεις αυτό το διαμάντι...

— Κι' έσυ, είπε στην ηλικιωμένη γυναίκα, πήγαμε, σου χαρίζω τη ζωή...

— 'Ο 'Ιλντερίμ ανέδασε την όμορφη κοπέλλα σ' ένα άσπρο άλογο και ξεκίνησε, με μια συνοδεία από σείζηδες, για τα Γιάννενα.

— 'Ο ήλιος ήταν ψηλά, όταν έφτασαν στο σεράγι του 'Αλή Πασά.

— Πολυχρονωμένο μου άρχοντα, του είπε ο άπεισταλμένος, ο πιστός σου 'Ελκεντίρ σου στέλνει πεσκέσι αυτό το όμορφο διαμάντι...

Τράβηξε το πέπλο από το πρόσωπο της κοπέλλας ο 'Αλή-Πασάς κι' απόμεινε μ' άνοιχτό στόμα.

— Άμάν Γιαραμπί! ξεφώνισε. Τί είναι αυτό! Μήπως έπεσε από τον Παράδεισο;

— Έπειτα φώναξε τον αρχιευνούχο του Βαγιαζίτ.

— Πάρε αυτό το θησαυρό — του είπε — και κρύψε τον στον κόκκινο όντα. Τα μάτια σου τέσσερα, μην τόν πάρη χαμπάρι ή ετίγρισα!

— Τη νύχτα θα πάω να τη βρώ...

— 'Η ετίγρισα, που φοβόταν ο τύραννος, ήταν η Βαλιντέ Χανούμ, η πεντάμορφη ευνουμένη του. Πιο σκληρή απ' αυτόν, η 'Αθηναία 'Ανδριάννα Θεοχαρίδου, τον είχε παιχνιδάκι στα χέρια της. 'Αλλοίμονο σ' εκείνη, που τολμούσε να διεκδικήσει την αγάπη του. 'Η 'Ανδριάννα κρεμούσε στα κάγκελλα του κρεβατιού της τις κοταίδες της...

Τα μεσάνυχτα, όταν ο 'Αλής βεβαιώθηκε πως η τρομερή φίλη του κοιμόταν βαθειά, πήγε στον κόκκινο όντα.

— 'Η κοπέλλα, που είχε πλαγιάσει σ' ένα ντιβάνι, ανατρίχισε.

— Άστρο της 'Ανατολής, της είπε ο 'Αλής, με φωνή γεμάτη ήδυπάθεια, θέλεις να γίνης η κορώνα του κεφαλιού μου;

— 'Η κοπέλλα γύρισε περιφρονητικά το κεφάλι της.

— Άγριοκάτσικο! είπε. Πάρε, λοιπόν, το γιαταγάνι μου και σκότωσέ με...

— 'Η κοπέλλα πήρε άφοβα το σπαθί από το χέρι του και το γύρισε κατά πάνω της. Ο 'Αλής όμως της το άρπαξε, αλαφιασμένος.

— Βάι, βάι, κόρη μου!... Δέ λυπάσαι την όμορφή σου; Έλα, έλα, κοιμήσου τώρα κι' αύριο θα δής πόσο καλός θάμαι μαζί σου...

— Γύρισε, λαγοπατώντας, στην κάμαρά του, μα βρήκε την 'Ανδριάννα ξυπνητή και φουρτουμισμένη σαν άγρια θάλασσα.

— Άπιστε! του φώναξε. Πού ήσουν; Θά τη σκότωσω!

— Ποιά; ρώτησε εκείνο άποσβολωμένος.

— Τη μικρή, πουχίς κρυμμένη στον όντα!

— 'Ο 'Αλής πήρε στην αγκαλιά του την εξαγριωμένη 'Αθηναία.

— 'Αύριο, της είπε, θα τη στείλω στο γυιό μου. 'Ησύχασε...

— Όχι, βρυχήθηκε η ευνουμένη. Θέλω να μου τη δώσεις. Θέλω να της ξεριζώσω την καρδιά και να την ποδοπατήσω...

— Μα δε φοβάσαι τον 'Αλλάχ, αίμοδόρα γυναίκα; Ξεχνάς πως είσαι μάννα; 'Αν σου σκότωναν εμένα το παιδί σου, τί θα έλεγες;

— 'Η κόρη μου είναι σε σίγουρα χέρια! του φώναξε.

— 'Η Ξανθή, μόνη στον κόκκινο όντα, ήταν γονατισμένη και προσευχόταν. Γλυκοχάραζε. Ένα θαμπό φως έμπαινε από το φωταγωγό του στόν όντα.

— Έσύ είσαι, 'Ιλντερίμ; ψιθύρισε η νέα ξαφνιασμένη.

— 'Ηρθα, της είπε λαχανιασμένος, να σ' ελευθερώσω. Μια βάρκα μάς περιμένει κάτω στη λίμνη. Βιάσου να φύγουμε πριν φωτίσει...

— Δάκρυα ευγνωμοσύνης πλημμύρισαν τα μενεξεδένια μάτια της νέας.

— Έλα, έλα, Ξανθή! Μαζί σου στη σωτηρία ή στο θάνατο...

Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε με πάταγο. 'Ο 'Αλή Πασάς χύμηξε με γυμνό το γιαταγάνι του πάνω στο νέο.

— Προδότη! του φώναζε μανιασμένος, θα σε κομματιάσω...

— 'Ο 'Ιλντερίμ ήξερε πως υπερασπιζόταν κάτι πιο πολύτιμο από τη ζωή του: την Ξανθή, την πεντάμορφη 'Ελληνοπούλα, που την αγαπούσε παράφορα. Γι' αυτό αγωνιζόταν μ' έξαλλη όρμη. 'Υστερ' ένα σκληρό αγώνα, που κράτησε μερικά λεπτά, το γιαταγάνι έπεσε από το χέρι του 'Αλή, που πληγώθηκε ελαφρά στο δεξί μπράτσο.

— Μπράβο, παλληκάρι μου! Δάμνασε το λιοντάρι της 'Ηπείρου!

μουρμούρισε ο 'Αλής μ' ένα φαρμακερό χαμόγελο. Πάρε, λοιπόν, για πληρωμή της νίκης σου τ' άστραφτερό αυτό διαμάντι της 'Αθήνας! Θά την παντρευτής άπόψε, στον τόπο του θριάμβου σου. Την ώρα, που ύψώνεται ολοκόκκινη η σελήνη κι' ο μουζίκης καλεί τους πιστούς να προσευχηθούν, θα γίνη ο γάμος σας...

— Γλυκειά μου αγάπη, είπε ο 'Αλής, σφιχταγκαλιάζοντας την ευνουμένη του, θέλω νασαι ή πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου!

— Κι' ή σκλαβοπούλα; φώναξε η 'Ανδριάννα.

— Παντρεύεται άπόψε τον 'Ιντερίμ κι' αύριο φεύγουν...

— 'Αλή, δε θα με τυλίξης έμένα με τις πανηριές σου... 'Η αυτή θα πεθάνη, ή εγώ... Διάλεξε!

— Χαλάλι σου, είπε ο 'Αλής, βαριεστημένος. Κάνε την ό,τι θέλεις.

— 'Η 'Ανδριάννα χαμογέλασε θριαμβευτικά.

— Αυτή, που τόλμησε, είπε μ' άγρια χαρά, να μου κλέψη την καρδιά σου, δεν πρέπει να πεθάνη σαν τις άλλες.

Είπαν χαμηλόφωνα μερικές λέξεις και ο Πασάς βγήκε έξω...

Το βράδυ, ή Ξανθή κι' ο 'Ιντερίμ, λαμπροστολισμένοι, οδηγήθηκαν στον κόκκινο όντα. 'Ο ήμαρς έκανε το γάμο, τους διάβασε εύχες από το Κοράνι κι' έφυγε.

Όταν έμειναν μόνοι, ο 'Ιντερίμ είπε στην Ξανθή:

— Αγαπημένη μου, μη φοβάσαι. Κι' εγώ λατρεύω το Χριστό! Το αληθινό μου όνομα είναι Μανώλης Κανάρης. 'Ο θεός μου ο θαλασσομάχος, μ' έστειλε στον άλβανικό στρατό για... κατάσκοπο. Σε λίγο, το ύπόβουλο έθνος θα ξεσηκωθεί για την λευτεριά!

Το άχρο πρόσωπο της Ξανθής πήρε χαρούμενη όψη. 'Ανοιξε τα μπράτσα της και τον έκλεισε στην άγκαλιά της.

— Αγαπημένη μου! Τί εύτυχία!

— Ωστε μ' αγαπάς, Ξανθή;

— Από την πρώτη στιγμή, που σε είδα!

— Θα παντρευτούμε, λοιπόν, αληθινά;

— Ναί, στην 'Αθήνα, με τις εύχες των δικών μας!

— Έγειρε το ξανθό κεφάλι της στον ώμο του νέου και, μη μπορώντας πια να του άρνηθ' ή χείλη της, έκλεισε τα μενεξεδένια μάτια της και παραδόθηκε στη μέθη του φιλιού του.

Καθώς ή Ξανθή ήταν γερμένη στα γόνατα του Κανάρη, ο νεαρός αξιωματικός είδε ένα ροδόφυλλο να πέφτη από το ταβάνι και να κάθεται άπαλά στο πρόσωπο της αγαπημένης του. 'Η κοπέλλα μισά-νοιξε τα μάτια της, κύτταξε ψηλά κι' είπε μ' έκπληξι στο φίλο της:

— Μας ραίνουν με ροδόφυλλα!

— 'Ο Πασάς, έκανε γελώντας ο Κανάρης, δε θέλει να λείψω τίποτε από τη γιορτή του γάμου μας!

Σιγά σιγά, οι παράξενες αυτές ρόδινες νιφάδες άρχισαν να πυκνώνουν και να σκεπάζουν το τραπέζι, το χαλί, το ντιβάνι.

— Τί όρασία να σ' έχω κοντά μου, μέσα σ' αυτή τη μοσχοβολιά! είπε ο νέος.

Τύλιξε γύρω από τη μέση της τα χέρια του και την έσφιξε στο στήθος του.

— Άς κοιμηθούμε, άπόψε, Ξανθή μου, στο λουλουδέιο αυτό κρεβάτι, που στρώθηκε για την αγάπη μας...

— 'Η κοπέλλα χαμογέλουσε σά μέσα σε όνειρο. Πέρασε ακόμη λίγη ώρα, όταν ή Ξανθή έλυσε τ' άγκάλιασμα και ψιθύρισε, στεναζώντας:

— 'Ω! Αυτή ή μυρωδιά με ζαλίζει... 'Ηθελα ν' αναπνεύσω λίγο καθαρό αέρα...

— 'Ο Κανάρης σηκώθηκε, αλλά δε μπόρεσε ν' άνοιξη την πόρτα.

— Πνίγομαι... ξαναέπρε ή Ξανθή, κίτρινη από την άγωνία της.

— Μας κλειδωσαν απ' έξω, της είπε.

— Έπεσε μ' όλη του τη δύναμη στην πόρτα, για να τη σπάση. Μα ή πόρτα δεν ύποχώρησε. Άπελπισμένος, τράβηξε το σπαθί του κι' άρχισε να χτυπάει δυνατά τους τοίχους, μήπως βρή κανένα άνοιγμα.

Τίποτα! Οι τοίχοι ήταν από μεγάλες σφιχτοδεμένες πέτρες...

— Γύρισε μ' άγωνία το βλέμμα του στο ταβάνι. 'Ηταν πολύ μακριά και δε μπορούσε να το φτάση. Νικημένος από την πνιγνή εύωδιά, κλονίστηκε κι' έπεσε στο πλάι της Ξανθής.

— Χαθήκαμε, στενάξε. 'Ο 'Αλής μάς πρόδωσε!...

— Καλύτερα ένας τέτοιος θάνατος, παρά ή σκλαδιά και ή ντροπή! ψιθύρισε ή Ξανθή. 'Ας πεθάνουμε εύτυχισμένοι!...

Σε λίγο, ο Βαγιαζίτ είπε στον 'Αλή Πασά:

— Άφέντη μου, όλα έγιναν σύμφωνα με την προσταγή σου.

— 'Ο τύραννος γύρισε και κύτταξε στα μάτια την ευνουμένη του.

— Είσαι τώρα εύχαριστημένη;

— Θέλω να δω πεθαμένη τη μικρή αυτή όχεντρα... στρίγγλισε.

— Πάμε, λοιπόν, να τη δής, άπιστη γυναίκα!...

— Ένα άρωμα βαρύ, άποπνιχτικό, έβγαине από το ροδοσπαρμένο έσω-μάτιο. 'Η 'Ανδριάννα μπήκε πρώτη.

— Φέξε μου, είπε στον αρχιευνούχο, που κρατούσε μια άναμμένη λαμπάδα.

— Έσκυψε με άγρια χαρά πάνω από τα σφιχταγκαλισμένα κορμιά, που ήταν σκεπασμένα από ροδοπέταλα. Πήρε από το χέρι του Βαγιαζίτ τη λαμπάδα κι' άρχισε να καθαρίζει τ' άχρο πρόσωπο της κόρης από τα ροδόφυλλα. Μά, ξαφνικά, έβγαλε μια σπαροχτική κραυγή:

— Ξανθή, παιδί μου!

Τινάχτηκε πάνω σαν πληγμένο θηρίο, άρπαξε με γρηγοράδα άστρα-πής το μαχαίρι του αρχιευνούχου και τόμπηξε στο στήθος της.

— Τρεχάτε γρήγορα, να φέρετε γιατρό! φώναξε ο 'Αλής.

— Πάει τώρα, Πασά μου, πέθανε, του είπε ο αρχιευνούχος. 'Η γυναίκα αυτή έχυσε πολύ αίμα και ο θεός την τιμώρησε.

— 'Αλλάχ, βόγγησε, μέσα στους λυγμούς του ο 'Αλής. Το χέρι σ' άργει, μα δε ξεχνάει!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Αγαπημένη μου! Τί εύτυχία! του είπε ή Ξανθή άγκαλιέζοντας τον.

Η Τζίνα και ο Φράνκ Σινάτρα σε μία σκηνή της ταινίας «Ποτέ τόσο λίγα».

— Τώρα που είστε πάλι στην 'Αμερική, τί νομίζετε ότι σας λείπει περισσότερο από την 'Ιταλία;

— Για να είμαι ειλικρινής, δε νομίζω ότι μου λείπει τίποτα. Όταν έχω κοντά μου τον άντρα μου και το γυιό μου και στο Θιβέτ αν ταξιδέψω πάλι θα βρίσκωμαι ευχάριστα...

— Τί έχετε να πείτε αναφορικά με τις επίμονες φήμες που κυκλοφορούν ότι οι σχέσεις σας με τον άνδρα σας έχουν ψυχρανθή τώρα τελευταίως και ότι δεν αποκλείεται να φθάσουν μέχρι διαζυγίου;

— Έπανάω σ' αυτό το ζήτημα μόνο ένα πράγμα έχω να τονίσω: Μπορεί το Χόλλυγουντ να μου άλλαξε, όπως λένε, τον χαρακτήρα και την εμφάνισή, μπορεί ακόμη να με έκανε «καινούργια», όπως θέλουν να πιστευούν άλλοι, αλλά σ' ένα ζήτημα δε θα με αλλάξει: στο ζήτημα του γάμου και της οικογένειάς.

Το Χόλλυγουντ μεταβάλλει τη διάσημη «Πολό» σε... 'Αμερικανίδα!

ΜΕΤΑ τη διάσημη Σοφία Λόρεν, που «αμερικανοποιήθηκε» τελείως μετά το γύρισμα σειράς ολοκληρωμένης ταινιών στο Χόλλυγουντ, μία άλλη εξέχου διάσημη και δημοφιλής 'Ιταλίδα «Βενέττα», η πασίγνωστη Τζίνα Λιλουμπρίτζιντα, άρχισε να «αμερικανοποιείται» κι' αυτή από τη Μέκκα του αμερικανικού κινηματογράφου. Πραγματικά, όταν το 1958 η Τζίνα πήγε για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ για το γύρισμα των «εσωτερικών» σκηνών της ταινίας «Ο Σολομών και η Βασίλισσα του Σαββά», με τον Γιούλ Μπρυννέο, και ακολουθώντας επέστρεψε στη Ρώμη, οι συμπατριώτες της δεν άργησαν να δούν μία μικρή στην άκρη μεταβολή στη γενική εμφάνισή της Τζίνας, καταφανώς επηρεασμένη από τη διαμονή της στην 'Αμερική. Όταν πέρυσι, για δεύτερη φορά, η Τζίνα ξαναπήγε στο Χόλλυγουντ για το γύρισμα της ταινίας «Ποτέ τόσο λίγα», με τον Φράνκ Σινάτρα και ξαναγύρισε στη Ρώμη, οι κινηματογραφικοί ρεπόρτερ της Ιταλικής πρωτεύουσας διαπίστωσαν ακόμη μεγαλύτερη μεταβολή και άρχισαν να σχολιάζουν το γεγονός. Η Τζίνα δεν ήταν πια η γνωστή, απλή και καταδεκτική ηθοποιός του Ιταλικού κινηματογράφου αλλά μία «διεθνή» βενέττα με «ύφος» και «χαρακτήρα». Τώρα η Τζίνα βρίσκεται πάλι στο Χόλλυγουντ για το γύρισμα της ταινίας «Ποτέ τόσο λίγα» στον κόσμο, με τον Άντονι Φρανσιόζα.

Το τρίτο αυτό ταξίδι της στην 'Αμερική με τον άντρα της Μίλκο και το παιδί τους Άντρεά, έδωσε την ευκαιρία στους εκεί 'Ιταλούς δημοσιογράφους να της πάρουν πολλές ερωτήσεις και να ζητήσουν να μάθουν πολλά και διάφορα από την επανέλευσή της στην 'Ιταλία, καθώς και για τις σχέσεις που κυνεία στις ερωτήσεις τους. Να ένα ενδιαφέρον απόσπασμα από τις ερωταποκρίσεις αυτές:

— Τι σας κάνει να προτιμάτε περισσότερο τα στούντιο του Χόλλυγουντ απ' αυτά της 'Ιταλίας; Μήπως το γεγονός ότι τα πολλά δολάρια ασκούν ιδιαίτερη έλξη επάνω σας;

— Απαιτούν με αναντίκριση τη κατηγορία αυτή. Χρήματα έχω να μου. Απλώς προτιμώ τα στούντιο του Χόλλυγουντ, γιατί σ' αυτά βρίσκω μεγαλύτερη ποικιλία σενάρια και έχω όλο τον καιρό να διαλέξω το καλύτερο. Έπειτα, μη ξεχνάτε και το γεγονός ότι το Χόλλυγουντ ως τόπος παραγωγής ταινιών πάντοτε άσκει μία ιδιαίτερη γοητεία στις ξένες καλλιτέχνιδες...

— Παραδέχεστε το γεγονός ότι από τότε που έρχεστε τόσο συχνά στην 'Αμερική αποκτήσατε πιο ασυμμετρικά χαρακτηριστικά, ότι με λίγα λόγια δεν είστε πια η παλαιά βέβαιη και τόσο εύθυμη «Βερσαλλιέρα» του Ιταλικού κινηματογράφου;

— Εν μέρει το παραδέχομαι. Έχω, πράγματι, σημειώσει μία «αλλαγή» στη γενική εμφάνισή μου και τον χαρακτήρα μου, αυτά όμως δεν οφείλονται σε άλλους λόγους, αλλά μόνο στο γεγονός ότι θέλοντας και μη κανείς, όταν φτάσει στην 'Αμερική, άργα ή γρήγορα θα αναγκασθεί να προσαρμοστεί με τον αμερικανικό τρόπο ζωής. Αυτό είναι όλο...

— Οι φήμες λένε ότι αν παραμείνετε ακόμη περισσότερο χρόνο στην 'Αμερική και ιδιαίτερα στο Χόλλυγουντ θα χάσετε απαρδίασμα. Το πιστεύετε αυτό;

— Όχι, δεν το πιστεύω και γι' αυτό δεν άνησυχώ. Αντιθέτως, πιστεύω ότι σε καμιά χώρα του κόσμου δεν ξεχνούν τόσο εύκολα τις «προσωπικότητες» όσο στην πατρίδα μου...

Μία «καινούργια» ΤΖΙΝΑ

Οι γνώμες μου πάνω σ' αυτά δε θα αλλάξουν ποτέ, γιατί ποτέ δεν πρόκειται να ακολουθήσω το παράδειγμα των 'Αμερικανίδων συναδέλφων μου...

— Τώρα που βρισκόμαστε στη Ρώμη συναντηθήκατε καθόλου με τη συνάδελφό σας Σοφία Λόρεν, η οποία κι' αυτή «μετεμορφώθη» από το Χόλλυγουντ σε «καινούργια»; Και κάτι άλλο: οι σχέσεις σας μαζί της είναι πάντα ψυχρές;

— Με τη Λόρεν δεν διατηρούσαμε ποτέ ούτε θερμές, ούτε ψυχρές σχέσεις. Γνωριζόμαστε καλά, μιλούμε αλλά τίποτα το ιδιαίτερο εκτός από μία συναδελφική ανοχή της μιας προς την άλλη. Πρό μνηών στη Ρώμη συναντηθήκαμε κατ' επανάληψη και διαπιστώσαμε για μία φορά ακόμη ότι δεν μας χωρίζει κανένα επαγγελματικό συμφέρον. Σε άλλον τομέα εργάζεται εκείνη και σε διαφορετικών εγώ.

— Έτσι ή μία σέβεται και υπολογίζει την άλλη. «Όλα τα υπόλοιπα που διαδίδονται είναι καθαρές φαντασιώσεις».

— Μετά από το φιλμ για το οποίο ήρθατε τώρα στο Χόλλυγουντ, έχετε αναλάβει ήδη υποχρεώσεις για άλλο;

— Βεβαίως. Προτάσεις έχω πολλές από τους πιο γνωστούς 'Αμερικανούς παραγωγούς και τα μεγαλύτερα στούντιο. 'Αλλά προτιμώ να μελετώ πρώτα καλά και εξετάζω. Ήδη, μετά το φιλμ αυτό, που το γύρισμά του θα τελειώση τον Μάιο, υπέγραψα συμβόλαιο για να πρωταγωνιστήσω στο δραματικό αισθηματικό φιλμ «Έλα τον Σεπτέμβριο», με συμπρωταγωνιστή τον Ρόκ Χάτσον.

— Το γύρισμά του θα άρχισή τον 'Ιούνιο. Έπειτα βλέπουμε πάλι...

— Μά, καλά, στην 'Ιταλία δεν έχετε σκοπό να γυρίσετε κανένα φιλμ πλέον, θα διακόψετε, δηλαδή, τελείως τις σχέσεις σας με τα Ιταλικά στούντιο;

— Δεν έχω κανένα σκοπό να διακόψω τις σχέσεις μου με τα Ιταλικά στούντιο. Είμαι πρόθυμη μόλις μου προτείνουν κάτι το σοβαρό και το καλοπληρωμένο να ξαναγυρίσω άμέσως εκεί. 'Αλλά προς το παρόν δεν μου προτείνουν ούτε σοβαρά πράγματα, ούτε καλή αμοιβή...

— Πριν διακόψουμε αναγκαστικά την τόσο ενδιαφέρουσα συννομιμία μας με τη Τζίνα, της απευθύνουμε την τελευταία ερώτησή:

— Για ποιο λόγο επιτρέψατε στους 'Αμερικανούς να σας «αλλάξουν» ριζικά τόσο στην εξωτερική εμφάνισή όσο και στον χαρακτήρα;

— Γιατί επέβαλλετο να γίνή κι' αυτό κάποτε. Μία «αλλαγή» νομίζω ότι είναι πάντα υπέρ μιας ηθοποιού.

ΡΟΜΠ. ΣΜΙΘ

— Τί τά θές, τί τά γυρεύεις. 'Ο ψηλός έχει άλλη χάρη!...

ΤΟΝ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Τουλάχιστον, 'Αντίπη μου, δε με λένε τί βλέπετε;

— Με την ευκαιρία, κύρ-Πολυζώη, δε με πιάς να δώ και λίγο παρέλασι;

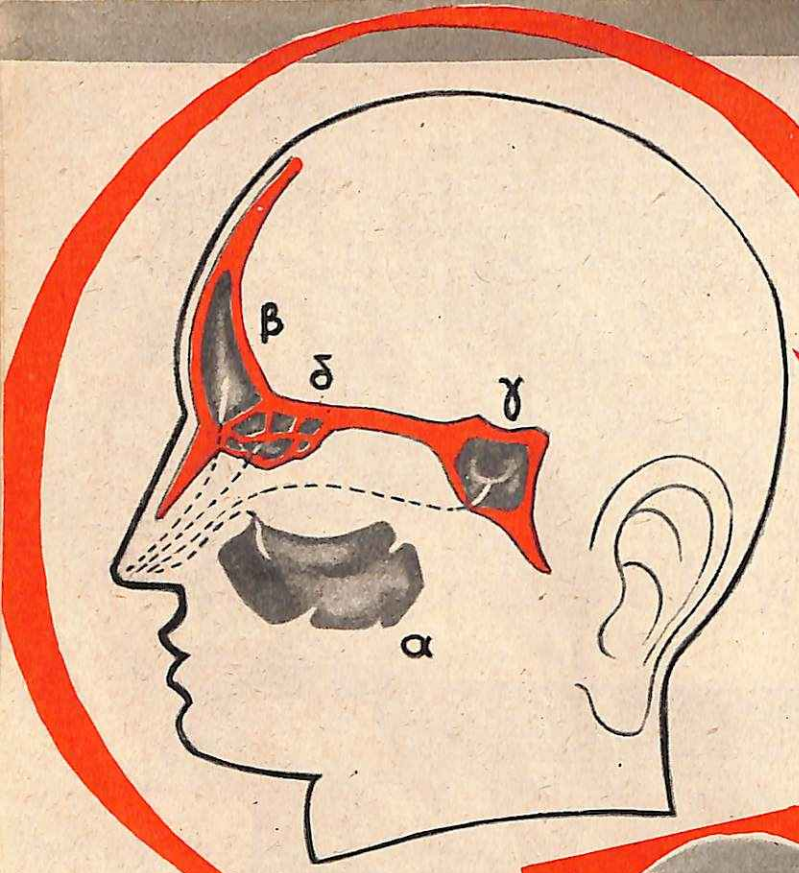

— 'Ελάτε κι' εσείς, δεσποινίς Ντόρα, να δήτε την παρέλασι. 'Εχει θέσι δίπλα στη γυναίκα μου!

Προφυλακτικά μέτρα!...

Μια άσθενεια με άπρόοπτες και δραματικές εξελίξεις

ΑΝ ρωτήσετε έναν ειδικό γιατρό σε τί χρησιμεύουν τα Ιγμορεία άντρα, θα σας απαντήσει, αν βρίσκεται σε κέφι: «Σ'τ'ό να φέρνουν πελάτες στους ώτορινολαρυγγολόγους και να τους κάνουν να ζούνε».

Τα Ιγμορεία άντρα είναι πραγματικά από τα ελάχιστα μέρη του ανθρώπινου σώματος για τα οποία δεν ξέρουμε σε τί χρησιμεύουν. Υποστηρίχθηκε ότι τα άντρα αυτά ζεσταίνουν και υγραίνουν τον αέρα που αναπνέουμε. Άλλοι επιστήμονες είπαν ότι χρησιμεύουν για ν' αντισταθμίζουν το βάρος του κεφαλιού, πού, διαφορετικά, θα συγκεντρωνόταν ολόκληρο στο λαιμό. Άλλα καμιά άπ' αυτές τις εξηγήσεις δε φαίνεται ικανοποιητική. Είτε χρησιμεύουν σε κάτι είτε όχι, το γεγονός είναι ότι τα Ιγμορεία άντρα μολύνονται πολύ εύκολα. Έχουμε τότε την καλούμενη Ιγμορίτιδα.

Εκείνο που κάνει δύσκολη τη θεραπεία αυτής της άσθενείας είναι η κατασκευή των Ιγμορείων άντρων. Τα άντρα αυτά μοιάζουν με ακανόνιστες τρύπες που είναι γεμάτες με αέρα. Άλλ' ενώ έχουν σχετικά μεγάλες διαστάσεις, τα στόμιά τους είναι μακρουλά και εξαιρετικά στενά. Τόσο στενά πού μια τρίχα θα περνούσε άπ' αυτά με δυσκολία. Τα στόμια αυτά, λοιπόν, είναι δυσανάλογα με τις διαστάσεις του άντρου. Και γι' αυτό οι βλέννες που προέρχονται από τις ρινικές κοιλότητες μπορούν πολύ εύκολα να τα φράξουν. Από τη στιγμή αυτή, η μόλυνση είναι πολύ εύκολη.

Μιλούμε συνήθως για Ιγμορίτιδα. Τό σωστότερο θα ήταν αν μιλούσαμε για Ιγμορίτιδες, πού καθαυτά αντιστοιχεί σ' ένα ώριμο άντρο.

Η Ιγμορίτις των άντρων της άνω σιαγόνας χαρακτηρίζεται από πόνους σ' όλο το εμπροσθιο μέρος του προσώπου, πού συνοδεύεται από πρηξίματα. Η Ιγμορίτις αυτής της μορφομένης ότι οι ρίζες των άνω τραπεζιτών εισχωρούν στα Ιγμορεία άντρα, ή μόλυνση μπορεί να περάσει ευχερέστερα από τους ή ή εξαγωγή των χαλασμένων δοντιών.

Στην Ιγμορίτιδα των μετωπιαίων άντρων, ο άσθενής αισθάνεται τον πόνο στο μάτι και στην περιοχή των φρυδιών. Οι πόνοι το κεφάλι. Ο άσθενής νομίζει τότε ότι φορεί ένα σιδερένιο κράνος πού του πιέζει τα κόκκαλα.

Έχουμε άκόμη τις σφηνοειδείς και ήμμοειδείς Ιγμορίτιδες, πού οφείλονται σε επέκταση της μολύνσεως στα αντίστοιχα άντρα.

Στά παιδιά πού τα όστα του κρανίου τους είναι άκόμη πολύ λεπτά, μπορεί να εμφανισθεί μια μεμονωμένη Ιγμορίτις του ήμμοειδούς άντρου, πού συνοδεύεται από πόνο και πρήξιμο του ματιού. Η Ιγμορίτις αυτή προκαλεί σε πολλές περιπτώσεις ρευματικές διαταραχές στην περιοχή των τραχηλικών σπονδυλών. Ο βυθός του ματιού παρουσιάζει επίσης ώρισμένες αλλοιώσεις.

Η έκταση κι' ή ένταση του πόνου της Ιγμορίτιδος εξαρτώνται από τό αν έχουν προσβληθεί ένα ή περισσότερα άντρα. Όταν έχουν προσβληθεί τα άντρα μόνον από τη μία πλευρά, ο πόνος

Τα Ιγμορεία άντρα: α) Γναθιαία, β) μετωπικά, γ) σφηνοειδή, δ) ήμμοειδή, είναι άρκετά μεγάλα, άλλ' έχουν στόμια τόσα μικρά, πού μια τρίχα θα περνούσε με δυσκολία άπ' αυτά.

έντοπιζεται σ' αυτήν. Ο πόνος είναι περισσότερο έντονος και καταντάει κάποτε άφόρητος, όταν έχουν προσβληθεί τα μετωπικά, ήμμοειδή ή σφηνοειδή άντρα.

Η Ιγμορίτις των γναθιαίων άντρων, όπως είπαμε, οφείλεται συνήθως σε παθήσεις των δοντιών. Στις άλλες Ιγμορίτιδες, ή αιτία είναι το κρύο. Ένα άπλό συνάχι π. χ. όταν δεν τό καταπολεμήσουμε έγκαιρώς, μπορεί να εξελιχθεί σε Ιγμορίτιδα. Στην περίπτωση αυτή, οι μικροοργανισμοί πού προκαλούν τό συνάχι περνούν από τη ρινική κοιλότητα στα Ιγμορεία άντρα. Η άναρρόφηση των μολυσμένων βλεννών μπορεί να έχη τό ίδιο αποτέλεσμα.

Κατά τα τελευταία χρόνια εμφανίστηκαν μερικές... μοντέρνες Ιγμορίτιδες.

Μια άπ' αυτές τις Ιγμορίτιδες προσβάλλει εκείνους πού ταξιδεύουν με αεροπλάνο, ιδίως σε περιπτώσεις άπότομης άνδου ή καθόδου. Στην περίπτωση αυτή, τα μικρόβια δεν παίζουν κανένα ρόλο. Πρόκειται άπλάς για έναν έρεθισμό του βλεννογόνου των Ιγμορείων άντρων λόγω της άπότομης μεταβολής της ατμοσφαιρικής πίεσης. Τόν ίδιο κίνδυνο διατρέχουν και οι γκρουμ των άσανσέρ των αεροπλανοφόρων και των πολυρόφων πολυκατοικιών. Το γρήγορο ανέβωκατέβασμα του άσανσέρ έρεθίζει τα Ιγμορεία άντρα και μπορεί να προκαλέσει όξεία Ιγμορίτιδα.

Άλλη σύγχρονη μορφή είναι ή Ιγμορίτις πού προσβάλλει εκείνους, πού επιδίδονται στο υποβρύχιο ψάρεμα. Το άπότομο πέραςμα από τον έλεύθερο άέρα στο νερό και αντίστροφα μπορεί να έρεθισή τό βλεννογόνο των Ιγμορείων άντρων. Το θαλάσσιο νερό, πού μπαίνει από τα ρουθούνια, έξ άλλου περιέχει άκάθαρτα στοιχεία, μικρόβια κτλ. πού από τις ρινικές κοιλότητες περνούν στα Ιγμορεία άντρα. Τόν ίδιο κίνδυνο διατρέχουν κι' οι κολυμβητές πού κάνουν βουτιές σε άκάθαρτα νερά.

Η Ιγμορίτις εμφανίζεται με δύο μορφές, την όξεία και τη χρόνια. Πολλές όξείες Ιγμορίτιδες καταλήγουν σε χρόνιες.

Η θεραπεία της Ιγμορίτιδος είναι σε πολλές περιπτώσεις εξαιρετικά δύσκολη. Για τό σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται τα συνήθη αναλγητικά (άσπιρίνη, νοβαλίνη), πού συνδυάζονται με αντιβιοτικά για να καταπολεμηθεί ή μόλυνση. Σε περίπτωση πού ο πόνος

Τα Ιγμορεία άντρα είναι μοιρασμένα με συμμετρικό τρόπο από κάθε μέρος του προσώπου. Διακρίνουμε: Τα γναθιαία πού βρίσκονται στο ύψος των μύλων των παρειών, τα μετωπικά πού έχουν τριγωνικό σχήμα και βρίσκονται στο ύψος των φρυδιών, τα σφηνοειδή πάνω στο σφηνοειδές όστούν (τό όστούν αυτό βρίσκεται στη βάση του κρανίου, εμπροσθεν του Ινιακού και όπισθεν του ήμμοειδούς και τα ήμμοειδή πάνω στο ήμμοειδές όστούν (τό όστούν αυτό βρίσκεται όπισθεν του μετωπιαίου, εμπροσθεν του σφηνοειδούς και μεταξύ των οφθαλμικών κογχών).

Οι διάφορες μορφές της ΙΓΜΟΡΙΤΙΔΟΣ

έμποδίζει τον άσθενή να κοιμηθεί μπορεί να χορηγηθούν ώρισμένα ύπνωτικά φάρμακα.

Πολλοί γιατροί συνδυάζουν τα αντιβιοτικά με την κορτιζόνη. Τα άποτελέσματα είναι τότε πιο γρήγορα.

Σε βαρύτερες μορφές οι ένέσεις γίνονται στα ίδια τα Ιγμορεία άντρα.

Τα θερμά βειούχα λουτρά ή ή εισπνοή αεροσάλ με βειούχους ούσιες δίνουν σε μερικές περιπτώσεις πολύ καλά άποτελέσματα.

Όταν όλα αυτά τα μέσα άποτύχουν, δεν άπομένει άλλος τρόπος θεραπείας από τη χειρουργική επέμβαση. Η έκταση αυτής της επέμβασεως θα εξαρτηθεί από τό μέγεθος της βλάβης. Ο χειρουργός π. χ. μπορεί να άφαιρέσει μόνον τον βλεννογόνο ενός ή περισσοτέρων άντρων. Όταν, όμως, έχη προσβληθεί τό όστούν, θα χρειαστεί άπόξεση.

Σε άλλες άκόμη περιπτώσεις, είναι άπαραίτητη ή δημιουργία μιας «σωληνώσεως» μεταξύ των διαφόρων άντρων, πού γίνεται με τό άνοιγμα τεχνητών όπών.

Όλες αυτές οι έγχειρήσεις είναι εξαιρετικά λεπτές, γιατί τό χειρουργικό νυστέρι περνάει σε άπόσταση μιας τρίχας από τον έγκέφαλο, τό μάτι και την καρωτίδα.

Γι' αυτό, μόνον από ειδικευμένους έπιστήμονες μπορεί να γίνουν.

Όπως βλέπετε, ή Ιγμορίτις εμφανίζεται με τρόπο σχετικά ήπιο. Μπορεί, όμως, να έχη τις πιο άπρόοπτες και δραματικές εξελίξεις. Γι' αυτό, δεν πρέπει να την παραμελούμε ποτέ.

Ιστορικό περιπετειώδες μυθιστόρημα υπό ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπικρόν και ο Μπουριντάν έπισκέπτονται τό δήμο και τό μετρούν τριακόσια σκούδα για να ούσω τό Μαρινύ. Από τό άλλο μέρος ο Βαλουά πιεχάινει από τό βασιλιά να έπισπευσθή κατά μια ήμερα ή έκτέλεση του Μαρινύ για να μη προλάβουν οι φίλοι του να τον άπελευθερώσουν. Έπίσης, παίρνει την άδεια να βεβαιωθεί αν ή Μαργαρίτα έχη πιά τό δηλητήριο. Πηγαίνει, λοιπόν, κοντά της και βλέποντας πώς ζει, την πνίγει με τό μαύλο της. Έπειτα γυρίζει κοντά στο βασιλιά και του άναγγέλλει ότι ή Μαργαρίτα έχει πεθάνει. Ο Μπικρόν μαζί με τον Μπουράσκ ξεκινάνε τό πρωί της ήμέρας, πού είχε όριστεί για την έκτέλεση του Μαρινύ για τό Μονφωκόν.

Μεγάλες μάζες λαού έτρεχαν προς τα κεί. Το Παρίσι είχε άδειάσει έκείνη την ήμερα από τους κατοίκους του. Όλοι ήθελαν ν' άπολαύσουν τό θέαμα του άπαγχονισμού του Μαρινύ, του άνδρώπου πού, ως προχτές άκόμη, έτρεφαν και τον ίσκιό του. Η σκέψη, ότι θα τον έβλεπαν κρεμασμένο, τους μεθούσε τώρα από χαρά.

Λίγη ώρα άργότερα, έφτασαν στο Μονφωκόν τρεις λόχοι τοξοτών και λοχφοφόρων. Οι στρατιώτες έσπρωξαν τό λαό προς την πλαγία του λόφου και σχημάτισαν ένα τετράγωνο γύρω στο Ικρίωμα.

Ο ήλιος, πού βγήκε έκείνη την ώρα, φώτισε όλη αυτή την άνθρωποθάλασσα. Ξαφνικά, μια φωνή άντήχησε από χιλιάδες στόματα:

— Έρχονται!... Νάτοι!

Η συνοδεία είχε φανή στο βάθος του δρόμου.

Επί κεφαλής βρισκόταν ο Βαλουά, πού φορούσε μια όλόκληρη χρυσόκεντητη στολή. Στο πλευρό του κρεμόταν τό μεγάλο πολεμικό σπαθί του. Πίσω του άκολουθούσαν ένας λόχος βασιλικών φρουρών και δύο δημοίριες τοξοτών της παρισινής άστυνομίας...

Μερικά βήματα από πίσω προχωρούσε ο δήμιος, πού φορούσε μια κατακόκκινη στολή και πού τό πρόσωπό του σκεπάζονταν με μια μάσκα του ίδιου χρώματος. Είχε τυλιγμένο στο χέρι του τό σχοινί, πού προωριζε για τό κατάδικο. Μετά τό δήμιο άκολουθούσε ο Μαρινύ, άνάμεσα σε διπλή σειρά από μοναχούς. Την πομπή έκλεινε ένας λόχος λοχφοφόρων.

Ο Μαρινύ βάδιζε ύπóλντος, φορώντας τό μακρύ περικάλυμνο των μετανουσώντων. Στά γέρια του κρατούσε ένα μεγάλο άναμμένο κερί. Τό βήμα του ήταν ήρεμο και σταθερό. Θάλεγε πώς πηγαίνε σε μια έπίσημη τελετή. Η έκφραση του ήταν άγέρωχη. Οι φωνές κι' οι βρισιές του πλήθους δεν τούκαναν καμιά έντύπωση. Ήταν σά να μην τις άκούγε.

Όταν άρχισαν ν' άνεβαίνουν στην πλαγία του λόφου, ο Μαρινύ φώναζε στον Καπελούς, πού προπορευόταν:

— Φύγε από μπροστά μου! Θέλω να δω τό Ικρίωμα, πού χάρισα στο βασιλιά.

Ο δήμιος ύπάκουσε και πέρασε πίσω από τον κατάδικο.

Έφτασαν σε λίγο στη βάση του Ικρίωματος.

Δύο από τους βοηθούς του δήμιου έτρεξαν άμέσως για να βοηθήσουν τον κατάδικο ν' άνεβή. Άλλ' ο Μαρινύ τους έσπρωξε με τα χέρια του και τους πέταξε κάτω. Έπειτα, άνέβηκε μόνος του τα σκαλοπάτια...

Όταν έφτασε στο τελευταίο, γύρισε προς τό μέρος του πλήθους κι' άόρασε τό ψηλό του ανάστημα.

Όλοι κατάλαβαν τότε πώς ήθελε να μιλήσει. Οι συζητήσεις κι' οι φωνές σταμάτησαν άμέσως και μια σιγή θανάτου απλώθηκε σ' όλη την περιοχή.

Άλλ' ο Βαλουά είχε προβλέψει αυτό τό ένδεχόμενο. Κι' είχε σκεφτεί πού βάση του Ικρίωματος είκοσιπέντε από τους κήρυκες της πόλεως. Σ' ένα νεύμα του, οι κήρυκες αυτοί έφεραν τις σάλπιγγές τους στο στόμα τους κι' άρχισαν να σαλπίζουν...

Έτσι, ή φωνή του Μαρινύ πνίγηκε μέσα

σ' ένα πανδαιμόνιο από ήχους.

Ο Κατάδικος, άλλωστε, σταμάτησε από τις πρώτες λέξεις και γύρισε προς τό Βαλουά. Στο βλέμμα του υπήρχε τόση περιφρόνηση, πού ο πρίγκιπας κατέβασε σαστισμένος τό κεφάλι του. Συζητήσε, όμως, άμέσως κι' έκοψε δεύτερο νεύμα.

Ο Καπελούς κι' οι βοηθοί του έδωσαν άμέσως τα χέρια τους κατάδικου.

Μερικά λεπτά άργότερα, ένα σώμα ταλαντευόταν άνάμεσα σε δύο κολώνες.

Μια ύπόκληρη βουή άνέθηκε τότε από τις χιλιάδες των άνθρώπων, πού βρισκονταν γύρω στο Ικρίωμα.

Ο δήμιος κρεμάστηκε κατόπιν από τα πόδια του κατάδικου κι' άρχισε να τα τραβάει μ' όλη του τη δύναμη προς τα κάτω, για να σπάσει τους σπονδυλούς του τραχήλου και να κημή πιο γρήγορο τό θανάτο του.

Πέρασαν έτσι κάμποσα λεπτά.

Ο δήμιος πήδησε κατόπιν στις σανίδες του Ικρίωματος. Όλα είχαν τελειώσει. Ο Μαρινύ δεν ζούσε πιά.

Ο Βαλουά έδωσε τότε μερικές σύντομες διαταγές κι' έφυγε μαζί με τους άνθρώπους του.

Μετά την άναχώρησι των στρατιωτών, άρχισε ή παρέλαση του πλήθους μπροστά στο Ικρίωμα. Ήταν ένας άνθρωπος πού άπαι, πού τα κυμάτια του διαδεχόνταν τό ένα τό άλλο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήθελαν να δουν από κοντά τό πτώμα του πανίσχυρου πρωθυπουργού, πού τους κυβερνούσε ως τότε με τό στιβαρό χέρι του.

Ο Μαρινύ ήταν από τους μεγάλους πολιτικούς της Γαλλίας. Πρόδρομος του Ρισελί, ήθελε να ταπεινώσει τους ευγενείς, πού ήταν ως τότε άνεξάρτητοι κι' άνεξέλεγκτοι

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Έργο πολύκροτο

Έδω και μέρες, ρε όροσί, τον Πεκ-τόν Γκρεγκόρου κι' εσύ μου κοπανάς άράδα και με τη νέα του ταινί-μουςες άλλα - τον Άνανι-διόλου σουσουράδα...

Μου ψέλνεις όλο τον καιρό, πώς θα-κι' εσύ στο Ναβαρό-να δράσης τα κανόνια και σ'ης όθονης τό πανί κι' ή αφεντιά σου να φανή, μαζί με άλλα «ψώνια»!

Μες των κουμπάρων, τό μπουλού ζήτας κι' εσύ χοντρομπαλού, να δείχνεις λίγη φάτσα και τό αυτί σου δεν ίδρω...

...είν για θέαμα... φαι-θά μας περνά ή πιά- (τοα!)

Λοιπόν, για να μη φλυ-τών κανονιών του Να-παράτησε τη δράση, αλλοιώς να ζέρου, βρε (μαίμου, πώς του δικού μας χυ- (ρίσμου)

... κανονία θα σκά- (ον!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και να συνήθισή τό λαό στη δημιουργική εργασία. Τό όνειρό του ήταν να δημιουργήσει μια μεγάλη Γαλλία, πού να πειθαρχούσε σε μια κεντρική εξουσία. Η άγάπη του για τό χρήμα βρισκόταν κι' αυτή μέσα στο πρόγραμμα των επιδιώξεών του. Ήταν άμείλικτος για τους ευγενείς, πού τολμούσαν να σηκώσουν τό κεφάλι τους. Τα περισσότερα από τα χρήματα πού συγκέντρωνε, άλλωστε, τα έξωδευε για τό κράτος... Άλλά ζούσε σε μια εποχή, πού κανείς δε μπορούσε να καταλάβει τους σκοπούς του. Γι' αυτό, δεν κατόρθωσε να δημιουργήσει φίλους. Οι άνθρωποι τον έτρεμαν όσο βρισκόταν στην εξουσία. Άλλά κανείς δεν τον άγαπούσε κι' όλοι είδαν με χαρά την καταδίκη και τό θάνατό του.

Ο Μπουριντάν είχε παρακολουθήσει τα πάντα. Είχε δη τό Μαρινύ ν' άνεβαίνει τα σκαλοπάτια του Ικρίωματος. Είχε δη τον Καπελούς να τού περνά τη θηλιά στο λαιμό του και τους βοηθούς του να τό δένουν τα χέρια. Ο δήμιος τράβηξε κατόπιν τό σχοινί και τό σώμα άρξισε ν' άνεβαίνει στον άέρα... Περίμενε τότε πώς θαδλεπε τό σχοινί να κόβεται και τον Μαρινύ να σωριάζεται κάτω. Ο Καπελούς δεν είχε όρμιστή και δεν είχε πληρωθεί για να τό κημή;

Άλλά δεν έγινε τίποτα. Τό σχοινί δεν κόπηκε και τό σώμα του Μαρινύ άρξισε να ταλαντεύεται στο κενό.

Ο Μπουριντάν έννοιωσε τότε ένα έξοχισμα στην καρδιά. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα κι' ένας λυγμός ανατάραξε τό στήθος του.

— Δυστυχισμένη Μυρτίλλη! ψιθύρισε.

Τό πλήθος συνέχισε πάντα την παρέλασή του... Και, ξαφνικά, ο Μπουριντάν είδε έναν άνδρωπο, πού είχε σκαφαλωθεί στο ένα από τα δοκάρια της άγχονης και πού εξέταζε προσεχτικά τό σχοινί από όπου κρεμόταν ο Μαρινύ...

Νόμισε τότε, ότι ο άνθρωπος αυτός ήθελε να κημή ήτοι να τελευταία προσβολή στο νεκρό κι' ήταν έτοιμος να τρέξει για να τον έμποδισή. Άλλά, τη στιγμή έκείνη, άναγνώρισε τό Μπικρόν.

— Τι γυρεύει εκεί πάνω; άναρωτήθηκε ο Μπουριντάν.

Ο Μπικρόν πήδησε σε λίγο κάτω κι' έτρεξε να βρή τον Μπουριντάν.

— Θέλησα να δω για ποιο λόγο τό σχοινί δεν κόπηκε, τό έξηγήσε.

— Και λοιπόν;

— Δεν κόπηκε, γιατί ο Καπελούς δεν τό είχε προνίσει, όπως είχαμε συμφωνήσει, κι' όπως είχε όρμιστή... Μ' άπλούστερα λόγια, ο Καπελούς μάς έκλεψε.

Άκουσε, ξαφνικά, ένα λυγμό πλάι του. Από κάμποση ώρα, ένας άνδρωπος είχε προστεθεί στη μικρή συντροφιά. Ο άνδρωπος αυτός ήταν ο Τριστάν, ο πιστός υπηρέτης του Μαρινύ.

Ο Μπικρόν γύρισε προς τό μέρος του. — Με τα δάκρυά σου δε θα ξαναφέρεις στη ζωή τον κύριό σου, τού είπε. Άνδρωπος ήταν και θα πέθαινε μια μέρα... Νομίζεις, λοιπόν, πώς είναι διαφορετικό τό να πεθάνει κανείς πάνω στην κρεμάλα, αντί για τό κρεβάτι του;... Θάραρος, μά τον Άγιο Βασίλειο!

Άλλ' ο Τριστάν εξακολούθησε να κλαίει. Ο Μπουριντάν πήκε κοντά του και τον χτύπησε έλαφρά στον ώμο.

— Πρέπει να φύγουμε, τού είπε. Θάαθής μαζί μας;

Ο Τριστάν κούνησε προς τα πίσω τό κεφάλι του.

— Όχι, απάντησε. Πρέπει να μείνω εδώ... Έχω να έκπληρώσω ένα τελευταίο καθήκον.

— Τί σκοπεύεις, λοιπόν, να κάνεις;

— Θα περιμένα να κητώση, για να καταβάσω τό πτώμα του άρνητή μου και να τό θάψω χριστιανικά.

— Έχεις δικιο, συμφώνησε ο Μπουριντάν. Άλλά δε θα τα καταφέρεις μόνος σου... Πρέπει να σε βοηθήσουμε.

Ο Μπικρόν, πού είχε παρακολουθήσει τη συζητήση, ρώτησε έκείνη τη στιγμή:

— Και τότε λογαριάσεις να κατεδάσεις τό πτώμα;

— Μα γύρω στα μεσάνυχτα, απάντησε ο Τριστάν.
— Τα μεσάνυχτα είναι μία καλή ώρα, εί-
πε ο Μπιγκόρν. «Εμείς θα φύγουμε τώρα, άλλ-
ως τότε θα έχουμε γυρίσει... Μου υπόσχεται
πως θα μάς περιμένει».
— Το υπόσχεται, απάντησε ο Τριστάν.
— Ο Μπουριντάν, ο Μπιγκόρν κι' ο Μπουρ-
ράσκ έφυγαν.

Η ΠΑΓΙΔΑ

— 'Αφέντη, ο Καπελούς μάς έκλεψε, ξα-
ναίεπε ο Μπιγκόρν, καθώς απομακρύνονταν.
— Τό ξέρω, απάντησε ο Μπουριντάν. Κι'
ορκίζομαι να μη φύγω από το Παρίσι, αν
δεν τον τιμωρώσω.
— Αυτό σκεφτόμαι κι' εγώ, είπε ο Μπι-
γκόρν.

Γύρω στην Πύλη των Ζωγράφων βρίσκον-
ταν μερικά ξύλινα σπιτάκια. Ένα απ' αυτά
ήταν το καπηλιό του «Καλού Βαρελιού», ο-
που ο Μπουριντάν κι' οι σύντροφοί του πε-
ρίμεναν κάποια νύχτα το Βαλουά, στην άρ-
χη της αψηχισμένης μας.

Ο Μπιγκόρν έδειξε αυτό το καπηλιό στον
Μπουριντάν.

— Νομίζω πως μπορούμε να περιμένουμε
εδώ, ώσπου νάρθει η ώρα για να πάμε να
βοηθήσουμε τον Τριστάν, είπε.

— Εδώ ή αλλού, τό ίδιο είναι, απάντησε
ο Μπουριντάν.

— Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν, ότι θα πε-
ρίμεντε εδώ, είπε ο Μπιγκόρν.

— Και συ πού θα πιάς; τον ρώτησε ο
Μπουριντάν.

— 'Εγώ έχω μία δουλειά στο Παρίσι, α-
πάντησε ο Μπιγκόρν. «Αλλά θα ξαναγυρίσω,
προτού κλείσουν οι πύλες».

Ο Μπουριντάν, συνιθισμένος στις περί-
εργες εμπνεύσεις του πιστού συντρόφου του,
τόν άφησε να φύγει, χωρίς να του ζητήσει
περισσότερες εξηγήσεις.

Ο Μπιγκόρν απομακρύνθηκε με γρήγορα
βήματα, πέρασε την πύλη και διευθύνθηκε
προς τό μέρος του Σατελέ. «Επειτα από λί-
γη ώρα, χτυπούσε στην πόρτα του σπιτιού
του Καπελούς».

Η πόρτα αυτή, όπως θυμούνται οι ανα-
γνώστες μας, ήταν βαμμένη κόκκινη, για να
εξοικονομεί από μακριά. Οι διαβάτες, όταν
περνούσαν από μπροστά, έβλεπαν τό σταυρό
τους και δυνάμουν τό βήμα τους.

Ο Καπελούς άνοιξε τό φεγγίτι κι' ανα-
γνώρισε τό Μπιγκόρν.

— Την πάθαμε, είπε. Κι' ώστόσο, είχα
πρινόιασε με προσοχή τό σχοινί. Πρέπει σί-
γουρα ναάλε ο διάβολος τό χέρι του, γιατί
αυτό τό πράγμα δεν τό ξανάπαθα άλλη φορά.

— Νά σου πω την αλήθεια, ο σύντροφός
μου λημπήκε πολύ, αλλά μένα με μού καί-
γεται κορμί, απάντησε ο Μπιγκόρν. Τό ξέ-
ρω πως τό είχες πρινόιασε τό σχοινί. Καί-
βέβαια έκαιες ό,τι μπορούσες... Κανείς δε
μπορεί να πη πως δεν τά κέρδισες με τό
κόπο σου τά χρήματα που πήρες. 'Αλλ' ή
τύχη δε θέλανε να σωθώ ο Μαρινύ... 'Ετσι,
γλυτώσαμε από ένα ληστή.

— 'Εγώ έκαια ό,τι έπρεπε, ξαναείπε ο
Καπελούς.

— Φαίνεται πως ο διάβολος βιάζονταν να
πάρη την ψυχή αυτού του καταρμένον, α-
πάντησε ο Μπιγκόρν. «Ας μη μιλάμε πιά γι'
αυτή την ύπθεση».

— Αλλά τί με θέλεις; ρώτησε ο Καπε-
λούς.

— Ο Μαρινύ πέθανε, χωρίς να φταίμε ού-
τε εγώ, ούτε συ, απάντησε ο Μπιγκόρν. Πρέ-
πει τώρα να με βοηθήσεις να βάλω στο χέρι
Κι' αυτό μόνο σου μπορώ να τό κάμω...
'Αλλ' άνοιξε μου να περάσω μέσα. Δέ μπο-
ρούμε να κουδεντιάσουμε ανάμεσα από τό
φεγγίτι.

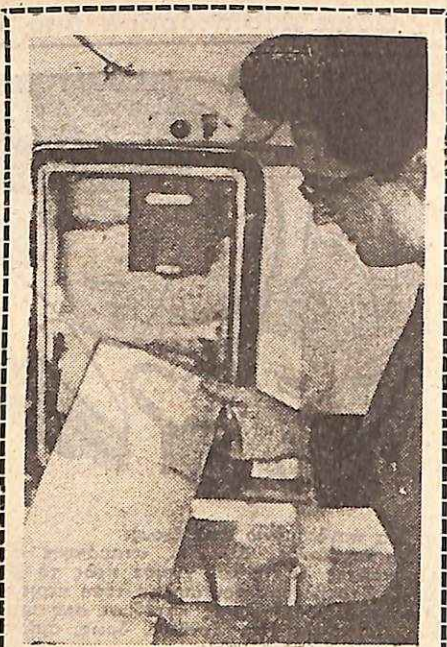
Ο Καπελούς δεν είχε πιά καμμία δυσπι-
στία. Πρώτα-πρώτα, δεν του ζητούσαν πίσω
τά χρήματα, που είχε πάρει. Κι' αυτό ήταν
πολύ σημαντικό. Ο έπισκέπτης του μίλη-
σε, έξ άλλου, για μία καινούργια δουλειά,
που φαίνεται πως ήταν πιο σημαντική από
την πρώτη... Κι' έπειτα, τί είχε να φοβηθώ;
Ο Μπιγκόρν ήταν μόνος του και θα μπο-
ρούσε πολύ εύκολα να τό βγάλει πέρα μαζί
του... Για καλό και για κακό, ώστόσο, πήρε
τό έγχειριδίό του. «Άνοιξε ύστερα την
πόρτα».

Ο Μπιγκόρν μπήκε μέσα.

Ο Καπελούς ξανάκλεισε πίσω του την
πόρτα.

— Λοιπόν; ρώτησε, χωρίς ν' άφιση τό έγ-
χειριδίό από τά χέρια του.

— Θά ξέρεις, βέβαια, πως ο Μαρινύ είχε
θησαυρούς πολύ περισσότερους από τό βασι-
λιά, άρχισε ο Μπιγκόρν. Αύτους τους θη-
σαυρούς τους είχε βάλει στο μάτι ο Κάρο-
λος του Βαλουά, που έκαιε άνω-κάτω τό μέ-

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Τό άστεροσκοπείο της Τσokάνης, στην
'Ιταλία εξοπλίστηκε τελευταία με μία
νέα πολυπλοκή συσκευή, που επιτρέπει
τη σύλληψη ήλων από άλλους πλανήτες
και άλλα ούρανια σώματα. Στή φωτο-
γραφία μας ένας αστρονόμος εξετάζει
προσεκτικά πάνω σ' ένα διαγνώσκεια τη-
κωνή του 'Ηλεκτρομαγνητικά κύματα τά
όποια συνέλαβε ο υπεραισθητός δέκτης
του άστεροσκοπείου.

γαρό του και τό γκρέμισε από τά θεμέλια
για να τους βρή. Αλλά δε βρήκε τίποτα...
'Ε, λοιπόν, τους θησαυρούς του Μαρινύ τους
βρήκα εγώ!

— Τα μάτια του Καπελούς έλαμψαν από ά-
πληστία.

— Τους βρήκες; ρώτησε, με παγωμένη
φωνή.

— Δηλαδή, βρήκα τον άνθρωπο, που ξέ-
ρει πού είναι κρυμμένοι αυτοί οι θησαυροί;
του εξήγησε ο Μπιγκόρν. 'Ο άνθρωπος α-
υτός είναι ο Τριστάν, ο πιστός υπηρέτης του
Μαρινύ.

— Τόν ξέρω, είπε ο Καπελούς. Βρίσκω-
ταν στην εκκλησία της Παναγίας, όταν πή-
γα να πάω μόνος μου, θα πάμε μαζί. Είπα, μάλιστα,
τό Μαρινύ, που τό μιλούσε κρυφά. Θά του
μιλούσε αίσιμα για τους θησαυρούς του.

— Καί βέβαια, απάντησε ο Μπιγκόρν. 'Ο
Τριστάν, λοιπόν, βρίσκει τώρα στο ικριώ-
μα του Μονφωκόν.

— Και τί γυρεύει εκεί;

— Ο σκοπός του είναι να κατεβάσει τό
Μαρινύ από την κρεμάλα και να τον θάψει.
'Αλλά δε θα τό καταφέρει μόνος του... Του
πρότεινα, λοιπόν, να τον βοηθήσω και δε-
χθηκε. Καταλαβαίνεις τώρα;

— Όχι, απάντησε ο Καπελούς.

— Ο Τριστάν με περιμένει για να τον
βοηθήσω, του είπε ο Μπιγκόρν. 'Αντί, όμως,
να πάω μόνος μου, θα πάμε μαζί. Θά τον
βοηθήσω, λοιπόν, να κατεβάσει τον άφέν-
τη του και, μόλις τελειώσω τη δουλειά,
θα τό ζητήσω να μάς πιά στο μέρος,
όπου βρίσκονται οι θησαυροί του Μαρινύ.

— Θ' άρνηθώ! φώναξε ο Καπελούς.

— Κι' εγώ τό νομίζω, συμφώνησε ο Μπι-
γκόρν. 'Αλλά, σ'ήν περίπτωση αυτή, θα τό
περάσω στο λαιμό τη θηλεία ενός σχοινιού,
που θα έχω πάρει μαζί σου. Θά δής τότε,
ότι, με τη θηλεία στο λαιμό, θα μάς πιά
όπου τό ζητήσω.

— Μά όλους τους Σατανάδες, νομίζω πως
έχεις δικίο, φώναξε ένθουσιασμένος ο Καπε-
λούς.

— Τί λές, λοιπόν, για τό σχέδιό μου;

— Λέω πως είναι ύπερσοφο.

— Και δέχεται να με βοηθήσεις;

— Άν δέχωμαι... Θά κάμω ό,τι μου πής
Και πρόσθεσε, ξεκαρδισμένος στα γέλια:
— Άν ή τύχη τό φέρη να πέσει σ'τά χέ-
ρια μου για να σέ κρεμάσω, σου υπόσχομαι
πως θα σου βάλω γύρω τό λαμό ένα ολο-
καίνου-γο σχοινί και πως θα σου φέρω έναν
καλό αόβα, άκόμη κι' αν πρόκειται να πλη-
ρώσω τό σχοινί και τό αόβα από την τσέ-
πη μου.

Ο Μπιγκόρν ανατρίχιασε. Αυτό τό χον-
τρό άστειό έδειχνε, ώστόσο, πως ο Καπελούς
βρισκόταν σέ καλή διάθεση. Κι' άλλωστε, έ-
πειτα απ' αυτά τά λόγια, πέταξε τό έγχει-
ριδίό του, κάνοντας τη σκέπη πως οι προ-
φύλαξεις ήταν περιττές μ' έναν άνθρωπο σαν
τό Μπιγκόρν.

— Πότε πρέπει να πάμε στο Μονφωκόν;
ρώτησε ο δήμεος, που φανταζόταν κιόλας
πως είχε βάλει τό θησαυρό του Μαρινύ στο
χέρι.

— Θ' άφίσωμε να νυχτώση πρώτα, απάν-
τησε ο Μπιγκόρν.

— Πού θέλεις να συναντηθούμε;

— Τό ξέρεις τό καπηλιό του «Καλού Βα-
ρελιού», κοντά στην Πύλη των Ζωγράφων;

— Άν τό ξέρω; 'Εκεί ξεκουραστήκαμε με
τους βοηθούς μου, όταν τελείωσα την πρωινή
δουλειά.

— Θά σέ περιμένω, λοιπόν, εκεί, είπε ο
Μπιγκόρν. Θάρθης μόλις νυχτώση... Και μην
εξάσσης τό σχοινί!

— Νά είσαι σίγουρος, απάντησε ο Καπε-
λούς, ξεκαρδισμένος στα γέλια.

— Όταν ο Μπιγκόρν βρέθηκε στον καθαρό
άέρα, λίγο έλειψε να σωριάση λιπόθυμος.

— Δεν ήξερα πως μπορεί κανείς ν' άρρω-
στήση κουδεντιάζοντας με τό δήμεο, είπε,
παίρνοντας κάμποσες βαθειές αναπνοές.

— Απομακρύνθηκε κατόπιν και, σέ λίγο, βγή-
κε από την πόλη.

— Όταν έφτασε στο καπηλιό του «Καλού
Βαρελιού», ή πρώτη του δουλειά ήταν να
παργαγγείλη ένα καλό γεύμα.

— Περβαίνω από την πείνα και τη δίψα,
είπε στον Μπουριντάν και τον Μπουρράσκ,
που τον περιμένα.

— Ένώ έτρωγε, τους μίλησε για την επί-
σκεψή του στον Καπελούς και τους εξήγησε
ποιό ήταν τό σχέδιό του.

— Έκχω καλά, αφέντη; ρώτησε.

— Όμοιογύ πως αυτή ή ιδέα δε θα μου
περνούσε ποτέ από τό μυαλό, απάντησε ο
Μπουριντάν.

— Ο Γκυγιώμ Μπουρράσκ είχε ξεκαρδιστή
στα γέλια.

— Θά διασκεδάσωμε, είπε. Καί, μα την
αλήθεια, νομίζω πως ήταν καιρός.

— Οι τρεις σύντροφοι έμειναν μαζί ως τό
σούρουπο. Ο Μπουριντάν κι' ο Γκυγιώμ
Μπουρράσκ σηκώθηκαν τότε και ξεκίνησαν για
τό Μονφωκόν.

— Πρέπει να βρήτε τον Τριστάν και να
τό εξηγήσετε τί πρέπει να κάμω, είπε ο
Μπιγκόρν στον αφέντη του.

Ο Μπουριντάν τον καθησύχασε.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΛΟΥΣ

Ο Μπιγκόρν έμεινε μόνος του στο καπη-
λι ό του «Καλού Βαρελιού».

Ο Καπελούς, πιστός στο ραντεβό, ήρθε
μόλις νυχτώσε. 'Ηταν τυλιγμένος μ' ένα
μανδύα.

Ο Μπιγκόρν έτρεξε άμέσως κοντά του.

— 'Εφερές τό σχοινί; τον ρώτησε.

Ο δήμεος άναστήκανε τό μανδύα του και
του έδειξε ένα σχοινί, που κρατούσε στο
χέρι του.

— Άρχισαν σέ λίγο ν' άνεβαίνουν στην πλα-
γιά του λόφου. Τό ικριώμα ξεκοδόταν ολό-
μαυρο μέσα στην νύχτα. Στή μία από τις
πλευρές του ταλαντεύονταν πάντοτε τό πτώ-
μα του Μαρινύ.

— Πού είναι ο άνθρωπος μας; ρώτησε ο
Καπελούς όταν έφτασαν στην κορυφή.

— Μην άνησυχείς, του απάντησε ο Μπι-
γκόρν. Πρέπει να βρίσκεται κάπου εδώ... 'Α,
νάτος!

— Ένας άνθρωπος προχωρούσε προς τό μέ-
ρος τους. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Τρι-
στάν.

— Καλοί χριστιανοί, ο Θεός άς σάς άν-
ταμείψη γι' αυτό που θα κάμετε, τους είπε.

Ο Μπιγκόρν του έδειξε τον Καπελούς.

— Ο φίλος μου, είπε, ξέρεί απ' αυτές
τις δουλειές. Θά κατεβάσει μόνος του τό
δυστυχισμένο Μαρινύ, χωρίς να του κάμω
κακό.

— Θά τό καταφέρω μόνος μου, πρόσθεσε
ο Καπελούς. Δέ θα χρειαστώ να κάμετε τί-
ποτα.

— Άνέθηκαν κι' οι τρεις τά σκαλοπάτια κι'
έφτασαν σέ μία από τις καμάρες του ικριώ-
ματος. Τό πτώμα του Μαρινύ κρεμόταν στο
κενό πάνω από τά κεφάλι τους.

Ο Καπελούς έτοιμάστηκε να σκαρφαλώση
στις κολώνες.

— Δός μου τό σχοινί σου, για να μη σέ
δυσκολεύη, του είπε σιγά ο Μπιγκόρν.

Ο δήμεος, άνωπτος, τό τό έδωσε.
Σκαρφαλώσε ύστερα στή μία από τις κολ-
ώνες και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της κα-
μάρας.

— Επειτα από μερικές στιγμές, ή φωνή του
άκούστηκε από ψηλά:

— Κόβω τό σχοινί!... Πιάσε τό σώμα!

Ο Μπιγκόρν κι' ο Τριστάν άπλωσαν ά-
μέσως τά χέρια τους, έπιασαν τό πτώμα
του Μαρινύ και τό έξπλωσαν πάνω στις
πλάκες.

Ο Καπελούς, που δεν είχε πιά να κάμω
τίποτ' άλλο, γλύττωσε από την κολώνα.
'Αλλ' όταν έφτασε κάτω, είδε άλλους δυό άν-
θρώπους, που στέκονταν πλάι στο Μπιγκόρν
και τον Τριστάν. Έκαμε τότε ένα βήμα προς
τά πίσω κι' έφερε τό χέρι στο έγχειριδίς
του.

— Άλλά, την ίδια στιγμή, έννοιωσε ένα δυ-
νατό σφίξιμο στο λαιμό και τό χέρι του πα-
ρέλυσε... 'Ο Μπιγκόρν του είχε περάσει τη
θηλεία στο λαιμό.

— Μάς είχες ορκιστή, ότι θα έσωζες τό
Μαρινύ, του είπε ο Μπουριντάν με τρομερή
φωνή. 'Αθέτηρες, όμως, τό λόγο σου κι' εί-
ναι δικαίο να πεθάνης, όπως κι' εκείνος, που
ανήθηκες να σώσης, ενώ μπορούσες να τό
κάμης.

— Ένα μουγκρητό βγήκε από τό στομα του
Καπελούς.

— Δέ ξανάκαμα τό δήμεο και θα με συ-
χωρήσης γιατί θα σ' άρρωσω λίγο, του είπε
τότε ο Μπιγκόρν. Μη σκοτίζεσαι, όμως! 'Ε-
τσι ή αλλιώς, τό αποτέλεσμα θα είναι τό
ίδιο.

— Έξωσε κατόπιν την άλλη άκρη του σχοι-
νιού στή μέση του και σκαρφάλωσε στην
κολώνα.

— Όταν έφτασε πάνω, πέρασε τό σχοινί
στην τροχαλία, που βρισκόταν εκεί κι' άρ-
χισε να γυρίζει τό χειρούλι... Τό σώμα του
Καπελούς άνιψώθηκε τότε στο κενό...

Ο Μπιγκόρν πήδησε κατόπιν κάτω.

Ο Τριστάν είχε άναυδή σέ λυγμούς. Λί-
γο πιο πέρα, ο Μπουριντάν φαινόταν βυθι-
σμένος σέ μία θλιβερή όνειροπόληση...

Ο Μπουρράσκ κούταζε τό πτώμα του Καπελούς,
που ταλαντεύονταν στο κενό.

Ο Μπιγκόρν έσκυψε τότε πάνω στο πτώ-
μα του Μαρινύ και, με μερικές γρήγορες κι-
νήσεις, του έβγαλε τό πουκάμισο και την
κοκούλα, που τό σκέπαζε τό πρόσωπο...

— 'Επειτα, σκαρφάλωσε και πάλι στην κο-
λώνα. Μ'ή ώρα αργότερα, ξανακατέβηκε.

— Τελείωσε, είπε άπλά.

— Εκείνο που είχε κάμει ήταν τό εξής: Εί-
χε βγάλει τά ρούχα του Καπελούς, ξεσχί-
ζοντας τά με τό μαχαίρι του. 'Αφού γύμνωσε
τό πτώμα, τό φέρεσε κατόπιν τό πουκάμισο
και την κοκούλα, που είχε πάρει από τό
Μαρινύ.

— 'Ετσι, την επομένη κι' όλες τις άλλες
ημέρες, οι Παρινοί, που, από μία νοσηρή
περιέργη, πήγαιναν προς τό μέρος του
Μονφωκόν, νομίζαν πως έδλεπαν πάντα
τό πτώμα του Μαρινύ, ανάμεσα στις κολώνες
του ικριώματος.

Ο Τριστάν είχε έτοιμάσει από πριν ένα
λάκκο στην πλαγιά του λόφου. Μέσα σ' α-
υτό έθαψαν τό Μαρινύ. Ο πιστός υπηρέτης
τύλιξε τό πτώμα μ' ένα σεντόνι. Ένας αό-
βάς, που είχαν φέρει από τό χωριό της Μον-
μάρτης, έβαλαν τις καθιερωμένες προσευχές
χωρίς να ξέρη ποιός ήταν ο νεκρός.

— Όταν τελείωσαν όλες αυτές οι διατυπώ-
σεις, ο μικρός όμιλος ξεκοδόταν στο καπηλιό
του «Καλού Βαρελιού». 'Εκεί πέρασαν τη νύ-
χτα, περιμένοντας ν' άνοιξουν οι πύλες για
να γυρίσουν στο Παρίσι.

Τό άλλο πρωί, μπήκαν στην πόλη και δι-
ευθυνθηκαν στο σπίτι με τις τριανταφυλλίες.
'Εκεί βρήκαν τον Ρικέ 'Ωντρώ, που φρου-
ρούσε πάντα τό Στραγκιλντό.

Ο Τριστάν άναυδήκε σέ λυγμούς, βλέπον-
τας αυτό τό σπίτι. Όπου συνόδευε άλλοτε
τό Μαρινύ, την εύτυχισμένη εποχή, που ο
πανίσχυρος πρωθυπουργός πήγαινε εκεί, με
τό όνομα του Κλαυδίου Λεσκώ, για να δώ
την άγαπημένη του κόρη.

— Έλα μαζί μας, του είπε ο Μπουριντάν.
Σέ λίγες ημέρες, θα φύγωμε από τό Παρίσι.
Δέν έχεις πιά να κάμης τίποτα εδώ. Κι'
άλλωστε, κινδυνεύεις να σέ πιάσουν και να
σε κρεμάσουν... 'Αργότερα, θα μπορέσης να
ξαναγυρίσης.

Ο Τριστάν έμεινε συλλογισμένος κάμπο-
σες στιγμές.

— Θά φύγω μαζί σας, απάντησε έπειτα.
'Εχω, όμως, να τελειώσω ακόμη μερικά πράγ-
ματα... Σέ δυό ή τρεις ημέρες, θάρθω να
σας βρώ εδώ.

— Όχι, εδώ, είπε ο Μπουριντάν. Είναι
καλύτερο, μόλις τελειώσης τις δουλειές σου,
να πάς στο χωριούδάκι της Ρουλ. Θά βρής
εκεί την κόρη του δυστυχισμένου Μαρινύ και
θα υείνης κοντά της ώσπου νάρθωμε κι' έ-
μεις. Στο μεταξύ, μπορείς να της μιλήσης
για τό θάνατο του πατέρα της, γιατί εγώ
δε θα έχω ποτέ τό θάρρος να τό κάμω.

— Ο Θεός να μου δώση τη δύναμη να
εκπληρώσω αυτό τό θλιβερό καθήκον, απάν-
τησε ο Τριστάν.

— Έφυγε κατόπιν. Άλλα, προτού βγή από
τό σπίτι, έννευσε στο Μπιγκόρν να τον ά-
κολουθήση.

Κι' ο Μπιγκόρν, άλλωστε, έτοιμαζόταν να
φύγει. Άκολουθήσε, λοιπόν, τον Τριστάν
αφού είπε στους συντρόφους του ότι δε θα
γυρίζε πριν από μία ή δυό ημέρες.

Ο Μπουριντάν ούτε κι' αυτή τη φορά του
ζήτησε εξηγήσεις.

— Θά φύγωμε κι' έμεις καμμία φορά; εί-
πε ο Γκυγιώμ Μπουρράσκ, μετά την αναχώ-
ρησι του Μπιγκόρν. Δέν πιστεύω να υπάρχει
κανένας καινούργιος Μαρινύ, που θα πρέπει
να προσπαθώμε να τον σώσωμε κι' αυτόν.

— Πώς όχι; απάντησε ο Μπουριντάν. Ξε-
χνάς, λοιπόν, τον Γκατιέ; 'Εγώ δε θα φύγω
από τό Παρίσι, αν δεν τον βγάλω από τη φυ-
λακή του, ή αν δεν τον δώ π.θ.μένο.

— Τό δεύτερο είναι πιθανότερο από τό
πρώτο, απάντησε ο Μπουρράσκ. 'Εκτός αν
πεθάνη κι' αυτός μέσα στή φυλακή του, ο-
πως ο άδελφός του.

— Δυστυχισμένε φίλε! πει! άναστένανε ή
'Ωντρώ. 'Ο Φίλιππος ήταν ένας καλός εν-
πατριδής, μ' όλο που δε βάσταγε στο κρασί
όπως ο άδελφός του.

— 'Αφού τό θέλεις, θα μείνωμε, είπε ο
Γκυγιώμ Μπουρράσκ στον Μπουριντάν. Και
θα κάμωμε ό,τι θέλεις... 'Ο Θεός να δώση
να μη δούμε τον Γκατιέ ντ' 'Ωλναι κρεμα-
σμένο στο Μονφωκόν, όπως είδαμε τό Μα-
ρινύ!

Η ΟΔΟΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ο Μπιγκόρν, φεύγοντας από τό σπίτι με
τις τριανταφυλλίες, βρήκε καμμία έκαστατά
μέτρα πιο κάτω τον Τριστάν, που τον πε-
ρίμενε.

— Τί με θέλεις; τον ρώτησε. Πρέπει να
ξέρεις πως έχω να κάμω μία δουλειά, που
δεν παίρνει άναβολή! Μίλησε, λοιπόν, γρή-
γορα.

— Ποά ήταν αυτή ή δουλειά θα τό μάθουν
σε λίγο οι αναγνώστες μας.

— Μου πρόσφερες μία πολύ μεγάλη ύ-
πηρεσία, απάντησε ο Τριστάν. 'Ηθελα, λοι-
πόν, να ξέρεις πως από σήμερα τό πρώι μι-
σώ δυό ανθρώπους...

— Και ποιοί είναι αυτοί οι άνθρωποι; ρώ-
τησε ο Μπιγκόρν.

— Ο ένας απ' αυτούς είναι ο Κάρολος
του Βαλουά, που έστειλε τον αφέντη μου στο
ικριώμα, απάντησε ο Τριστάν.

— Κι' ο άλλος;

— Ο άλλος είναι ή καλύτερα ήταν ο Κα-
πελούς, που κρέμασε τον αφέντη μου, ενώ
μπορούσε κι' είχε ορκιστή πως θα τον έσωζε.

— Ο Καπελούς πλήρωσε, είπε ο Μπι-
γκόρν. «Ας μη μιλάμε, λοιπόν, γι' αυτόν».

— Ναι, συμφώνησε ο Τριστάν. Πλήρωσε
κι' αυτό ήταν δικό σου έργο... Γι' αυτό τό
λόγο, σου ζητώ να άρθης μαζί μου. Μη με
ρωτάς τίποτα... Άκολουθήσε με και θα δής.

— Θά είσαι έλεύθερος κατόπιν να κάμης ό,τι
θέλεις.

— Έφτασαν σέ λίγο στην όδο 'Αγίου Μα-
ρίνου.

Στό δρόμο αυτό ύψωνον άλλοτε τό μέ-

γαρό του Μαρινύ, που ήταν ένα άλγίβριο φρού-
ριο, με την τάφο τους προμαχώνες και τά
βαρούς τείχη του. Άλλα τώρα, στή θέσι αυ-
τή βρίσκονταν μόνο μερικά έρείπια... 'Ο Βα-
λουά, στην προσπάθειά του ν' άνακαλύψη τό
θησαυρό του Μαρινύ, είχε διατάξει να κα-
τεδαφισθώ τό μέγαρό του. Άλλα δεν είχε
βρή τίποτα.

Ο Τριστάν άναστένανε κάμποσες φορές,
άντικρούοντας αυτά τά έρείπια.

— Όπως θυμούνται οι αναγνώστες μας, με-
τά τη σύλληψι του Μαρινύ, ο πιστός υπηρέ-
της του είχε άκολουθήσει ένα υπόγειο πέ-
ρασμα που τον είχε φέρει σ' ένα σπιτάκι,
καμμία διακοσσοά μέτρα πιο πέρα.

Στό ίδιο σπιτάκι όδήγησε τώρα τό Μπι-
γκόρν. 'Αλλά, προτού μπουν σ' αυτό, β.βαιώ-
θηκε πρώτα, ότι κανείς δεν τους παρακο-
λουθούσε.

— 'Αφού πέρασαν μέσα στο σπίτι, ο Τρι-
στάν έκλεισε καλά την πόρτα, που προστα-
τευόταν με βαρείες σιδερένιες άμπάρες κι'
έπειτα άναψε ένα φανόρι. Κατέβηκε κατόπιν
στο υπόγειο, άκολουθόμενος πάντοτε από
τον Μπιγκόρν.

— Όταν έφτασαν εκεί, απομάκρυνε μ' ένα
φτυάρι τό χώμα, που σκέπαζε τό έδαφος κι'
άνοιξε μία καταπακτή. Κάτω απ' αυτήν, άρ-
χισε μία σκάλα, που οδηγούσε σ' ένα υπό-
γειο θάλαμο. Αύτός ο θάλαμος θα βρισκο-
ταν σέ βάθος όχτώ ή δέκα μέτρων κάτω από
τη γή.

Ο Τριστάν πήγε τότε σ' έναν από τους

ΤΟ ΤΕΛΟΣ του κόσμου

Η Γη μπορεί να καταστραφεί από τη μια στιγμή στην άλλη

ΑΠΟ τους αρχαιότερους χρόνους μέχρι σήμερα ένα φερόμενο ερώτημα βασανίζει τους ανθρώπους όλων των εποχών: Πότε θα έρθει το τέλος του κόσμου; Πότε θα καταστραφεί η Γη κι' εμείς μαζί της;

«Κανείς δεν το ξέρει αυτό, λέει σ' ένα βιβλίο του, ο Άγγλος δόκτωρ Ρόμπερτ Μπράουνινγκ. Η καταστροφή της Γης μπορεί να συνταχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη».

Άλλος πάλι Άγγλος σοφός, ο Γκίφφουρ Μπέννις, έγραψε ένα βιβλίο με τον τίτλο «Το τέλος του κόσμου», που όποιος το διαβάσει σκέπτεται ότι πρέπει να είναι έτοιμος σε κάθε στιγμή να εγκαταλείψει το μάταιο αυτό κόσμο.

«Αργά ή γρήγορα, γράφει ο Μπέννις, η Γη μας είναι καταδικασμένη να καταστραφεί, είτε ξαφνικά από μια αιτία απροσδόκητη, που ούτε να την φανταστούμε καν μπορούμε. Οι αιτίες είναι πολλές: 'Από σύγκρουση μ' έναν από τους πολλούς κομήτες ή από τεράστια πυρκαϊά, που θα μεταδοθεί σ' όλη την επιφάνειά της ή από μεγάλη έκρηξη ή από φλεγόμενο διάττοντα. Εκτός αυτών οι άνθρωποι κινδυνεύουν να εξαφανιστούν από το πρόσωπο της Γης, χωρίς συγχρόνως να καταστραφεί και ο πλανήτης μας».

Μπορεί να γίνει π.χ. καίνας παγκόσμιος κατακλυσμός και τα νερά τών ωκεανών και των ποταμών να πλημμυρίσουν την επιφάνεια της υδροσφαιρας, να πνίξουν ζώα και ανθρώπους. Είναι όμως πιθανόν να συμβεί και το αντίθετο: Να εξαφανισθούν από την επιφάνεια του πλανήτη μας τα νερά, όπως είχε συμβεί στην Σελήνη. Είναι γνωστό επίσης, ότι η Σελήνη, αποτελούσε πριν από χιλιάδες αιώνες ένα τμήμα της Γης, όπως π.χ. είναι σήμερα η αμερικανική ήπειρος και ότι αποσπάστηκε απ' αυτήν και πέταχτηκε στο σημείο του στερεώματος, όπου βρίσκεται σήμερα. Δεν είναι, λοιπόν, άπιστο, για ένα οποιοδήποτε λόγο, που δεν τον ξέρουμε, να αποσπασθούν και άλλα μεγάλα τμήματα της Γης και να χαθούν στο στερέωμα. Είναι πάλι ενδεχόμενο να σβύσει ξαφνικά η φωτιά που καίει επάνω στον ήλιο, και το δίνει τη φωτιστική και θερμαντική δύναμή του. Τότε σ' όλη τη Γη τόσο πυκνά σκοτάδι, που δε θα μπορούμε να βλέπουμε τη μύτη μας! Συγχρόνως θα επικρατήσει το φοβερό ψύχος, που υπάρχει στο άπειρο και που υπολογίζεται σε 2700 υπό το μηδέν!».

Είναι άλλος επιστήμονας, ο Μ. Σηλ, γράφει σε κάποιο άρθρο του ότι είναι δυνατό να συμβεί μια τεράστια έκρηξη ήφαιστεια και να ξεχυθούν σ' όλη την επιφάνεια της Γης δηλητηριώδη αέρια, όμοια μ' εκείνα που ξεχύθηκαν στα 1905 από το ηφαίστειο της Μαρτίνας και που προκάλεσαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το θάνατο 5.000 ανθρώπων!...

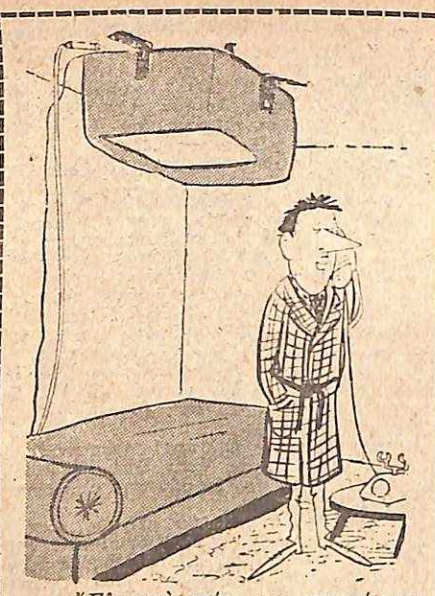
Εκτός όμως από αυτά, η εξολόθρευση του ανθρώπινου γένους μπορεί να γίνει κι' από τους ίδιους τους ανθρώπους. Κι' όπως υποστηρίζει ο ίδιος ο Σηλ, αν ζεσθάσει κι' άλλος πόλεμος και χρησιμοποιηθούν όλες οι τελευταίες επιστημονικές ανακαλύψεις, δε θα μείνει πια ψυχή ζωντανή πάνω στη Γη.

Άλλα μάλιστα είναι μοναχά οι κίνδυνοι που διατρέχουμε: Κανείς δεν ξέρει τι συστατικά, τι δηλητηριώδη και τι εκρηκτικές ύλες βρίσκονται στο εσωτερικό της Γης και σε ποιά ποσότητα. Επίσης, κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει, ότι από τη θεωρία του Αϊνστάϊν, η οποία στερεώματα και από ποιες ακριβώς ουσίες αποτελούνται κάθε κομήτης ή διάττοντα.

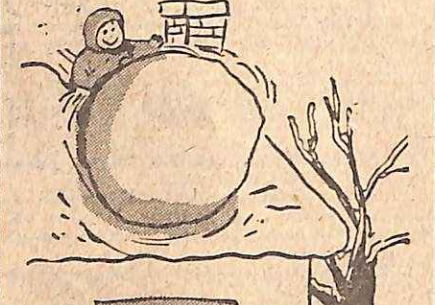
Υπάρχει όμως η έλπίδα, ότι με την καταπληκτική εξέλιξη των επιστημών, έπειτα από λίγα χρόνια οι άνθρωποι θα ξέρουν πολύ καλά της Γης, τα ηφαίστεια και τους σεισμούς, τους και τις καταστροφές, που μπορούν να έχουν τέλεια τεχνικά μέσα, που ούτε μπορούμε να τα φανταστούμε σήμερα, θα λαμβάνουν ανάλογα προφυλακτικά μέτρα.

Άλλα να και μια άλλη είδηση, τελευταία μάλιστα, που μας βάζει σε σκέψεις: Στον «Ημερήσιο Ταχυδρόμο» του Λονδίνου, δημοσιεύθηκε έχοντας όρθιο το δερμάτινο Ντάρβιν έγγονο του Δαρβίνου στο οποίο τονίζει, ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την ανθρωπότητα δεν είναι όπως πιστεύεται, εκείνος από τα ατομικά όπλα, αλλά ο υπερπληθυσμός!

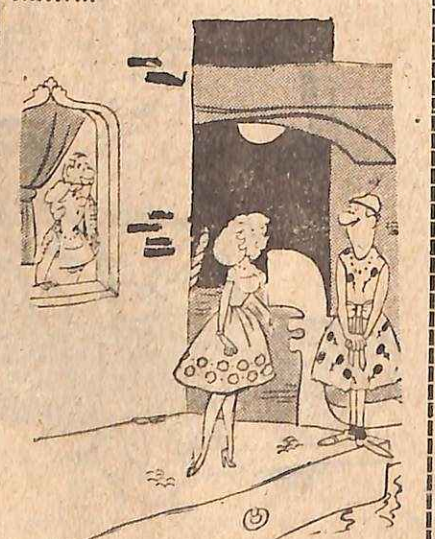
Καθ' 24ωρο, λέει ο Βρετανός επιστήμονας, ο πληθυσμός της Γης αυξάνει κατά 100.000 ψυχές και κατά τους εμπειρογνώμονες μέσα σε 50 χρόνια ο πληθυσμός της Γης θα φτάσει τα πέντε δισεκατομμύρια. Ακόμη και ένας ατομικός πόλεμος, που θα σκότωνε 100.000.000 ανθρώπους, δε θα αποτελούσε λύση, γιατί μέσα σε τρία χρόνια, το κενό θα είχε καλυφθεί! Αν στα 1750 γεννιόνταν ένα βρέφος καθ' 24ωρο, σήμερα γεννιόνταν 20 βρέφη σε κάθε λεπτό! Μέσα σε 50 χρόνια, ο πληθυσμός της Γης θα έχει φτάσει τα δέκα δισεκατομμύρια.

— Έλα στο σπίτι μου, χρυσό μου. Θα καθήσουμε πολύ φρόνιμα και θα βλέπουμε την τηλεόρασι!...

— Ας ελπίσουμε πως αυτό το διολύπαιο ό γυνώ του δε θα είναι στο σπίτι!...

— Δοκίμω να βολώ κάπως υποπτη αυτή τη φίλη της κόρης μας που έρχεται και την παίρνει κάθε μέρα!...

ΛΟΓΙΑ της καρδιάς

Αναφορά Λόχου

ΑΝΑΦΟΡΑ Λόχου. Ποιος λίγο ποιος πολύ όλοι ξέρετε τι θα πει αναφορά λόχου. Είναι η επισήμοτη στιγμή της ημέρας. Ο λόχος παρατάσσεται ολόκληρος, έχοντας όλα τα στελέχη παρόντα και ο λοχαγός λαμβάνει γνώση των γεγονότων του εικοσιτετράωρου. Μπροστά από τον παρατεταγμένον λόχο μπαίνουν στη σειρά εκείνοι οι στρατιώτες που η θέλουν να ζητήσουν κάτι από το λοχό, άδεια, αλλαγή ιματισμού ή παραπονομήνιο για κάτι ή τέλος για να δεχθούν καμιά ακαμπα-νίκια. Είναι αυτοί που υπέστησαν σε κάποιο σφάλμα και παρουσιάζονται στον λοχαγό—δικαστή για να τους ανακρίνει να τους δικάσει και να τους τιμωρήσει... Στην αναφορά ακούει κανείς πράγματα διασκεδαστικότητας βοηθώντας άγρια και τις... γλωσσούλας μας την όποιαν δολοφονούν οι παρουσιάζόμενοι. Λοχαγός είναι αυτός δεν είναι παλιέ γλωσσέ. Δέ μιλάμε με τους συναδέλφους μας όπως κά-θε μέρα ή το πολύ—πολύ με τον κυρ-δεκανέα. Μιλάμε με τον λοχαγό. Πρέπει λοιπόν να μεταχειρισθούμε τις καλύτερες φράσεις που έχουμε μόλις ή που πήρε κάποτε το αυτί μας... Άλλο—ώρα αν δεν τις ξέρουμε καλά και τις στραπατσάρουμε κατά τέτοιο τρόπο που να κάνουν αυτούς που τις ακούνε να ξεκορδισθούν στα γέλια... Μήπως το ξέρουμε ότι δεν τις ξέρουμε;... Έχετε, λοιπόν, όρεξη να ακούσετε μια τέτοια αναφορά λόχου, γεμάτη από τα ωραία αυτά μαργαριτάρια; Άκουστε την.

Παρουσιάζομενος πρώτος. Είναι άρρωστη η αδελφή του και θέλει άδεια.

— Στρατιώτης Πέτρος Καρμούτης. Λαμβάνω την τιμή να παρουσιασθώ και να ζητήσω άδεια διημέριον.

— Τι την βες την άδεια παιδί μου; — Είναι άρρωστη η αδελφή μου. — Και τι έχει η αδ' αρουλά σου, Καρμούτη; — Έτρενε έγκυρα κυρ-λοχαγέ και ξαφνικά χτές το βράδυ την πιάσανε οι πόνοι. Την πήρανε, λοιπόν, άρον-άρον και την πήγανε στον Ώκεανό Σταυρό.

— Ποι την πήγαγε; — Στον Ώκεανό Σταυρό... στη Λεωφόρο Τσιγγαρό... και έπειθε είχε στο αίμα της πολλά λευκά... ημισφαίρια... — Πώς τάπες αυτά Κουρμούτη; — Λευκά ημισφαίρια κυρ-λοχαγέ... και της κάναμε μετάγγισι.

— Και λοιπόν τι την θέλεις την άδεια; — Μα δεν τελείωσα κυρ-λοχαγέ... έπειθε, λοιπόν, το παιδί δεν έβγαλε κανονικά ο γιατρός της έκανε... καισ'ριανή τοιμή... Ο λοχαγός μόλις συγκρατεί το γέλιο του και εγκρίνει την άδεια...

Παρουσιάζομενος δεύτερος. Παραπονομήνιος κατά του νοσοκόμου του λόχου. — Στρατιώτης Μπόφας Στυλιανός. Λαμβάνω την τιμή να παρουσιασθώ παραπονομήνιος κατά του νοσοκόμου του λόχου... — Και γιατί; Τι σου έκανε ο νοσοκόμος; — Κίτριε λοχαγέ, έχω υποφέρει από... υελώ-δεις πυρετούς... — Από υελώδεις πυρετούς;... Θέρμες που λένε και αντί να μου δώση κινόνο, μου άλειψε το στήθος και την πλάτη με βόμβα του Ώδείου. — Μα μπορεί να ήσουν μίζαν και λίγο κρω-μένος...

— Οχι κυρ-λοχαγέ δεν ήμουνα... υελώδεις πυρετούς είχα μονάχ'... και αυτός βάλθηκε να με στείλει στις... 'Ιονιους νησίδες... Ο λοχαγός διατάσσει ένα αξιωματικό να κάνει άνκρισι και να του άναφωρη... και προ-χωρεί στον τρίτο παρουσιάζομενο.

— Στρατιώτης Καλός Χρίστος. Λαμβάνω την τιμή να παρουσιασθώ αναφερόμενος από τον επίλοχια, γιατί χτύπησα τον συναδέλφο μου Καπκό.

— Κτύπησες συνάδελφο σου; Γιατί; — Γιατί την περσινή Κυριακή μου χάλασε το ραδιόφωνό μου. — Και ήταν αυτός λόγος να κτυπήσεις τον συνάδελφο σου; — Φουρκίστηκε κυρ-λοχαγέ... Ήταν ολονο-νουργιο. Μόλις μου το είχε στείλει ένα ξαθε-ράκι μου από την Αμερική. Ήταν ραδιόφωνο παγκοσμίου θλίψεως.

— Και δε μετανόησες για την πράξι σου; — Μετανοώ κυρ-λοχαγέ... Από την ίδια ώ-ρα κι' όλες αισθάνθηκα να μέ... πίπτη η συ-νειδήσις... — Τι αισθάνθηκες, είπες; — Να με πίπτη η συνείδησι κυρ-λοχαγέ. Νά, πως το λένε. Αισθάνθηκα σ' όψεις συνειδή-σεως... Παρουσιάζομενος τέταρτος...

— Στρατιώτης Πασχάλης Έμμανουήλ. Λαμ-βάνω την τιμή να παρουσιασθώ ζητών άλλα-γην προσωπικού. — Και γιατί θέλεις να αλλάξεις την περι-σκελίαν σου, Πασχάλη; — Γιατί είναι... διεφθαρμένη κυρ-λοχαγέ... η αναφορά συνεκρίεται.

Γ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το κουδουνάκι

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ μια τραγική ιστορία έρωτα, αυτή που θα σ' άφηνθώ. Ή μοίρα την έπλεξε με φοβερή μαεστρία και, μ' όλο που έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που έγινε, οι κάτοικοι του μικρού χωριού Γκομένγκα, εκεί κάτω, στη νότιο Ισπανία, τη θυμούνται ακόμη με φρίκη.

Ή Ρακέλ ήταν ένα όμορφο, τίμιο κι' εργατικό κορίτσι. Από χρόνια τώρα περιέμενε τον αγαπημένο της Χουάν Γκό-μερ, που είχε πάει στην Αβάνα, για να βρει τύχη. Μα, στο τέλος, απελτίστηκε πως θα γυρίσει. Κι' όμως ήταν η μόνη από τα κορίτσια της ηλικίας της, που είχε μείνει άνυ-πανηρη, πήρε την απόφασι να παντρευτεί το γέρο Λασάλα, έναν εύπορο κτηματία, που ήταν τριάντα πέντε χρόνια με-γαλύτερος της. Αυτή την απόφασι της την είχε υπαγο-ρεύσει η απόγνωση. Γιατί, βέβαια, έπρεπε κι' αυτή να βο-λευτεί κάπου. Οι γονείς της είχαν πεθάνει από καιρό και δεν είχε πιά κανένα στον κόσμο.

Αυτός ο Λασάλα ήταν βέναντος, ταιγκούνης και ζηλιά-ρης. Όλο τον καιρό τη βασάνιζε με τις υποψίες του. Και, σαν να μην έφτανε ο άντρας της, η δυστυχισμένη Ρακέλ είχε και τη γκρίνια της μητέρας του, μιας γριάς που κόντευε τα εκατό χρόνια και που όλο έθριζε από το κρεβάτι της τη νύφη της.

Ή Ρακέλ, όμως, υπόμεινε καρτερικά αυτή τη ζωή. Άλλα η μοίρα της της είχε γράψει να περάσει πολλά ακόμη. Ένα χρόνο μετά το γάμο της, γύρισε ο Χουάν. Και, μόλις έμαθε τον άτυχό γάμο της αγαπημένης του, σκέφτηκε να την πάρει από το Λασάλα και να πάνε κάπου μακριά για να ζήσουν εύτυχισμένοι.

Άρχισε, λοιπόν, να παραμονεύει έξω από το σπίτι και μια μέρα που την είδε μόνη της στο μικρό λαχανόκηπο, που δρισκόταν στο πίσω μέρος, ζύγωσε στο φράχτη κι' άρχισε να της μιλά. Για κακή τους τύχη, όμως, ο Λασάλα γύρισε εκείνη την ώρα κι' άκουσε την κουδούντα που έρχόταν από το μέρος του λαχα-νόκηπου.

Ο Χουάν έλεγε στη Ρακέλ πως δεν είχε πάψει ποτέ να την αγαπάει και την παρακαλούσε ν' αφήσει τον άντρα της και να φύγει μαζί του. Είχε φέρει, εύτυχως, κάμποσα λεφτά από την ξενιτιά. Δεν ήταν πολλά, αλλά έφταναν για να φτιάξουν τη ζωή τους. Ή Ρακέλ, όμως, πνιγόντας την άσπρη που ένοιώθε για το Χουάν, τον παρακάλεσε να φύγει και να την αφήσει στο δρόμο που της είχε χαράξει η μοίρα της. Μια φορά που πήρε το Λασάλα, δε μπορούσε να τον αφήσει.

— Αν ο Λασάλα είχε την υπομονή ν' ακούσει όσα το τέλος τα λόγια της γυναικάς του, θα γιαιτρευόταν μια για πάντα από τη ζηλεια του κι' ίσως η συμπεριφορά του ν' άλλαζε. Μα για την κακή του τύχη και για την κακή τύχη όλων, δεν είχε αυτή την υπομονή. Βίαιος όπως ήταν, άρπαξε την καραμπίνα του κι' έ-τρεξε στον κήπο. Άλλα, ξαφνικά, όλο του το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του και σωριάστηκε κάτω φαρδύς πλατύς.

— Φύγε! φώναξε η Ρακέλ στο Χουάν. — Έτρεξε ύστερα στον άντρα της, Άλλα ο Λασάλα δε ζούσε πιά. Είχε πέσει συμφορικά, που τον άφησε στον τόπο. Ή νεαρή γυναικά πήρε τότε την καραμπίνα και την έκρυψε σε μια γωνιά. Φώναξε ύστερα μερικές γειτονίσσες, που τη βοή-θησαν να πάν τον άντρα της μέσα στο σπίτι.

Στο Γκομένγκα υπήρχε μια παλιά και καλή συνήθεια. Έκεί-νους που πεθάναν ξαφνικά δεν τους έθαβαν άμέσως, αλλά ύ-στερα από 48 ώρες. Στο διάστημα αυτό τους άφηναν σ' ένα βάλαμο, που βρισκόταν πλάι στο δωμάτιο του νεκροθάφτη και τους έδεναν τα χέρια μ' ένα σπάγγο, από όπου κρεμόταν ένα κουδουνάκι. Αν, λοιπόν, επρόκειτο για νεκροφάνεια κι' εκείνος που νομίζαν για νεκρό, συνέρχονταν και κουνούσε τα χέρια του, ο νεκροθάφτης θ' άκουγε το κουδουνάκι και θάρτεχε άμέσως. Νεκροθάφτης του χωριού ήταν ο πατέρας του Χουάν, ο Μι-γκουέλ Γκόμερ. Ο γυιός του, γυρίζοντας από την Αβάνα, πήγε να μείνει μαζί του στο σπίτι και του νεκροφάνειου. Από εκεί, είσε την κηδεία του Λασάλα. Πίσω από το φέρετρό βάδισε η μαυρο-φορεμένη χήρα του... Η μορφή σταμάτησε πλάι στο νεσοκα-μένο τάφο, όπου ο παπάς του χωριού διάβασε τη νεκρομνη-μόσυνη. Τότε, όμως, χωρίς σήματα σήματα ύστερα το φέρετρό και το πλάγιό του βάλαμο, πλάι στο δωμάτιο του νεκροθάφτη.

Ο Χουάν δεν ήταν δυσχερατισμένος γι' αυτή την εξέλιξι που είχαν πάρει τα πράγματα. Μόλις περνούσε λίγος καιρός, θα μπο-ρούσε να παντρευτεί την αγαπημένη του Ρακέλ. Άλλα η μοίρα είχε αποφασίσει διαφορετικά. Το ίδιο εκείνο βράδυ, η μητέρα του Λασάλα, μ' όλο που ήταν κατακόπτη από καιρό, σπρώχθηκε από το κρεβάτι της και σάρθηκε ως το γειτονικό δωμάτιο, όπου κοιμόταν η νύφη της.

Ή Ρακέλ την είδε σαν φάντασμα μπροστά της. — Φύγε! της φώναξε η γριά. Έσυ τον σκότωσες! Ή νεαρή γυναικά προσέπαθε να την ηρεμήσει. Μα του κά-κου. Ή γριά ξεφώνισε σαν δαιμονισμένη. — Νομίζεις πως δεν σε είδα να μιλάς κοντά στο φράχτη με τον αγαπημένο σου; της είπε, φύγε, κακούργα! Έσυ σκότωσες το γυιό μου!... Φύγε! Δεν έχεις πιά θέσι μέσα σ' αυτό το σπίτι.

Ή Ρακέλ έκαμε μια καινούργια προσπάθεια για να την ηρε-μήσει. Άλλα η γριά άφησε πάνω της κι' άπλωσε τα κοκκαλιά-στικα χέρια της για να την πνίξει... Ή δυστυχισμένη αναγκά-στηκε τότε ν' ανοίξει την πόρτα και να φύγει. — Εκείνη τη νύχτα, είχε ξεσπάσει μια τρομερή θύελλα, που ο-μοια μ' αυτήν δεν ξαναθυμόταν οι κάτοικοι του Γκομένγκα. Ή Ρακέλ περιπαθάνθηκε κάμποση ώρα στους έρημους δρό-μους. Δεν ήξερε πού να πάει, ποιά πόρτα να χτυπήσει. Και, ξαφνικά, χωρίς να το κατάλαβε, βρέθηκε μπροστά στο σπίτι του νεκροφάνειου.

Το άπογεμα, ύστερα από την κηδεία του Λασάλα, ο Μιγκουέλ Γκόμερ έφυγε για τη γειτονική πόλι, όπου ήταν μαστράτος σε μια όικη που θα γινόταν το άλλο πρωί. Στη θέσι του είχε αφήσει το γυιό του. Ο Χουάν, καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, άγραπνους. Στο μυαλό του ξαναγύριζαν όλα τα περιστατικά των δύο τελευ-ταίων ημερών...

— Όχι, μη μ' άφηνής! ούρλιαζε η Ρακέλ.

Και, ξαφνικά, άκουσε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Έτρεξε τότε ν' ανοίξει κι' είδε μπροστά του τη Ρακέλ που ήταν ανάμα-λίσσμένη και που το πρόσωπό της είχε μια έκφρασι απερίγρα-πτου τρόμου. Ήταν τόσο η ταραχή της, που δεν κατάφερε να βγάλει λέξι από το στόμα της. Γραπώθηκε μόνο πάνω στο Χουάν και τα μάτια της στύλωθηκαν στο δικό του με ικεσία.

Ο Χουάν την έβαλε στην άκρη του κρεβατιού κι' έπειτα πήγε ν' ανάψει φωτιά στο τζάκι για να την ζεσθάνει. Ή Ρακέλ, μπαίνοντας στο νεκροταφείο, νόμισε πως ένα σωρό φαντάσματα την κυνηγούσαν. Μα η παρουσία του Χουάν την ηρέμησε σιγά-σιγά.

Μέσα στο δωμάτιο άπλωνόταν τώρα μια εύχαιστη ζεστασιά. Ο Χουάν πήγε κοντά στη Ρακέλ κι' άρχισε να της μιλά τρυ-φερά. Ο Θεός τους είχε λυπηθεί. Τα βασάνια τους είχαν τε-λειώσει πιά... Σε λίγο θα ήταν εύτυχισμένοι. — Πού... τον έχουν; ρώτησε σε κάποια στιγμή η Ρακέλ. Ο Χουάν της έδειξε το διπλανό δωμάτιο.

Ή νεαρή γυναικά ανατόχιασε. Άλλα είχε ξεθαρρέψει πιά κι' άρχισε να του άφηνηται τη σκηνή με τη γριά... Έξω η θύελλα είχε δυναμώσει. Το μικρό σπίτι τραντάζονταν ολόκληρο από τόν αέρα. Και, ξαφνικά, άκουσθηκε ένα κουδου-νισμα. Έπειτα δεύτερο και τρίτο...

Ή Ρακέλ έγινε κατακίτρινη σαν νεκρό. — Αναστήθηκε! είπε με πνιγμένη φωνή. Ο Χουάν κούνησε δυοπλά το κεφάλι του. — Θα είναι ο αέρας που κάνει το κουδουνάκι να χτυπά, ά-πάντησε. Άλλα, για να ο ήσυχάζω, θα πάω να ιδώ. Κι' έκαμε να σκωθώ.

— Όχι, μη μ' άφηνής! ούρλιαζε η Ρακέλ σαν τρελή. Τα χέρια της σφίγγονταν γύρω στο λαιμό του. — Αγαπημένη μου Ρακέλ, την παρακάλεσε με πνιγμένη φωνή, άφησε να πάω να ιδώ... Την ίδια στιγμή το κουδουνάκι άκούσθηκε και πάλι. — Ρακέλ... άφησε με, είπε με κοπο ο Χουάν, προσπαθώντας να έλευθερωθώ.

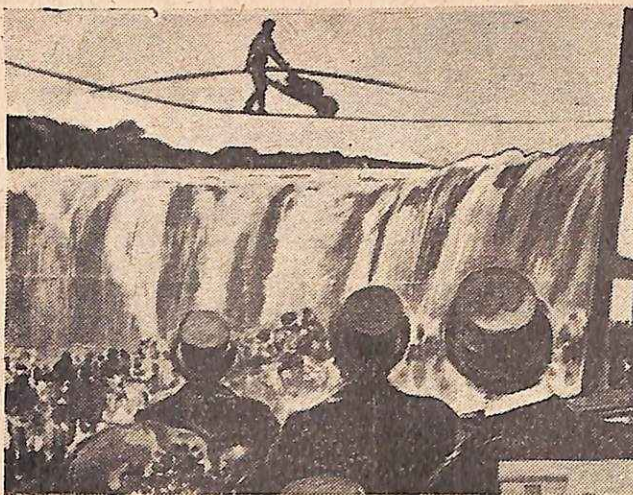
Άλλα δεν τον άκουσε πιά. Τα χέρια της σφίγγονταν όλοένα και πιο πολύ γύρω στο λαιμό του... Στο γειτονικό δωμάτιο, το κουδουνάκι χτυπούσε πάντα.

Ο Μιγκουέλ Γκόμερ γύρισε το άπογεμα της άλλης ημέρας. Έπρεπε άμέσως την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιό του. Μια γυναικά με κάτασπρα μαλλιά έτρεξε τότε κοντά του και του είπε αία: — Αναστήθηκε!... Τον άκους που περπατάει στο διπλανό δω-μάτιο; Ήταν η Ρακέλ, που τα μαλλιά της είχαν άσπρψει μέσα στη νύχτα από τον τρόμο και την άγνια.

Έξω από πατάμα, βρισκόταν ο Χουάν, που τον είχε πνίξει με τα χέρια της, χωρίς να καταλάβει τι έκανε. Στο γειτονικό δωμάτιο, ο νεκρός Λασάλα κοιμόταν τον αιώνιο ύπνο του μέσα στο φέρετρό του. Άλλα το μικρό παράθυρο που βρισκόταν στο βάθος είχε ανοίξει από τη θύελλα. Κι' ο αέρας που έμπαινε από εκεί έκανε το κουδουνάκι να χτυπά όλη τη νύχτα...

ΜΑΡΣΕΛ ΛΕΜΠΡΙΟΥ

Ο Μπλοντέλ σπρώχνοντας υποστά του ένα μονότροχο καρτοσάκι

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΑΝ ΤΟ ΝΙΑΓΑΡΑ

Τα καταπληκτικά κατορθώματα του Μπλοντέλ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗΚΑΝ έφετος 100 χρόνια από τότε που ο Γάλλος ακροβάτης Ζαν Φρανσουά Γκραντέλ, που είναι περισσότερο γνωστός με το όνομα Μπλοντέλ, πέρασε για πρώτη φορά τους καταρράκτες του Νιαγάρα σε ύψος 60 μέτρων από την επιφάνεια του νερού.

Όπως είναι γνωστό, οι καταρράκτες του Νιαγάρα βρίσκονται μεταξύ των λιμνών Ήρι και Οντάριο και χωρίζουν τις Ηνωμένες Πολιτείες από τον Καναδά.

Ο Μπλοντέλ που ήταν γνωστός και από προηγούμενες επικινδυνώδεις ακροβασίες που είχε κάνει στην Ευρώπη, έφτασε στην Αμερική το 1860 και κατέπληξε όλους, λέγοντας ότι θα περνούσε τον κεντρικό καταρράκτη του Νιαγάρα πάνω σ' ένα καλώδιο διαμέτρου 7 1/2 εκατοστών και μήκους 153 μέτρων. Αρχισαν αμέσως τα στοίχηματα. Στους 10 που μετείχαν σ' αυτά, οι 9 στοιχηματίσαν ότι θα έχανε τη ζωή του και 1 μόνον ότι θα έφτανε στην αντίθετη όχθη.

Την ωρισμένη ημέρα στήθηκε το καλώδιο πάνω σε σιδερένιους δοκούς, που ήταν εφοδιασμένες με τροχαλίες για να το κρατάνε διαρκώς τεταμένο. Κάθε ξη μέρα, θεοδητικά καλώδια το συνέδεαν με τις δύο όχθες. Παρά τις τροχαλίες και τα υποστηρίγματα, ωστόσο, κατέβαινε στη μέση σε βάθος 15 μέτρων από την εύθεια και το ρεύμα του αέρος που σηματοδοτούσε από τα δριμυτικά κύματα του καταρράκτη, τέκναν να ταλαντεύεται δεξιά κι' αριστερά σαν να ήταν από σπάγγο.

Ο Μπλοντέλ ξεκίνησε από το αμερικανικό έδαφος. Φορούσε ένα κόκκινο φαρμακτικό μαγιώ και κρατούσε στο χέρι του ένα κοντάρι. Ισορροπίασε μήκους 8 μέτρων και βάρους 20 κιλών. Αφού οι μουσικές έπαυαν τους εθνικούς ύμνους των Ηνωμένων Πολιτειών, του Καναδά και της Γαλλίας ο τολμηρός ακροβάτης προχώρησε πάνω

στο καλώδιο. Έπειτα από καμιά τριανταριά μέτρα, ξαπλώθηκε με τη ράχη πάνω σ' αυτό κι' άφου εκουράστηκε μερικά λεπτά, σηκώθηκε και συνέχισε την πορεία του. Κάθε τόσο έκανε το ίδιο κι' όταν έφτασε στη μέση του καλωδίου, έριξε ένα σχοινάκι στη γέφυρα ενός πλοιδάρου που βρισκόταν σε μικρή απόσταση, γεμάτο από θεατές. Στην άκρη αυτού του σχοινιού του έδεσαν μια μπρόντζινα με κάποιο ανασφαλιστικό ποτό. Ο Μπλοντέλ την τράβηξε επάνω ήπιε το περιεχόμενο της και κατόπιν την εναγύρισε με τον ίδιο τρόπο άδεια.

Έφτασε, τέλος, στην αντίθετη όχθη, όπου γέλασε με την καρδιά του για την απογοήτευσή που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα των επιχειρηματιών στοιχημάτων. Πολλοί απ' αυτούς είχαν χάσει κολοσσιαία ποσά, στοιχηματίζοντας ότι θα βρισκόταν το θάνατο.

Αφού εκουράστηκε λίγο ο Μπλοντέλ ξαναβήκε στο καλώδιο από το μέρος του Καναδά και ξαναγύρισε με τον ίδιο τρόπο στο αμερικανικό έδαφος. Είχε πάρει τώρα μαζί του ένα καμινέτο με οινόπνευμα, ένα πηγάκι και 6 αυγά. Όταν έφτασε στη μέση της διαδρομής, σταμάτησε, έφτιαξε μια ομελέττα και την έφαγε με άγριες κινήσεις.

Το κατορθώμα αυτό προκάλεσε τόσο ενθουσιασμό, που ο Μπλοντέλ αναγκάστηκε να το επαναλάβει και κατά τις επόμενες ημέρες μπροστά σε χιλιάδες θεατών.

Κάθε φορά επινοούσε και κάτι το καινούριο, για να δείξει ότι περνούσε ολόκληρα τον κίνδυνο.

Έκαμε επίσης πολλές διαδρομές τη νύχτα στο φως ισχυρών προβολέων.

Ζήτησε τέλος, έναν άνθρωπο για να τον πάρει στη ράχη του και να περάσει μαζί του το Νιαγάρα. Αλλά κανείς δε δέχτηκε αυτή την πρόταση. Ο Μπλοντέλ πρόσφερε τότε ένα σημαντικό ποσό σ' εκείνον που θα προσ-

φερόταν να τον συνοδεύσει. Αλλά και πάλι δεν παρουσιάστηκε κανείς. Ο τολμηρός ακροβάτης υποχρέωσε τότε τον Ιμπρεσαριό του Χένρι Κόλκορντ να τον συνοδεύσει στη διαδρομή.

Την ημέρα εκείνη, οι θεατές που είχαν συρρεύσει από παντού υπολογίζονταν σε 100.000.

Ο Μπλοντέλ προχώρησε στο καλώδιο, έχοντας τον Κόλκορντ στη ράχη του. Στα μισά περίπου της διαδρομής ο τολμηρός ακροβάτης ταλαντευόταν κάμποσα λεπτά πάνω στο καλώδιο. Βλέποντας ότι δεν κατάφερε να εναρμόνη την ισορροπία του, έτρεξε καμιά τριανταριά μέτρα.

Σταμάτησε έπειτα, πήρε μερικές βαθιές αναπνοές και συνέχισε κατόπιν ήρεμα την υπόλοιπη διαδρομή.

Κάποτε άλλοτε έκανε αυτή τη διαδρομή, έχοντας τα ματιά του δεμένα μ' ένα μαγνητί.

Μια άλλη φορά, πήγε από τη μία όχθη στην άλλη βάζοντας πιστώματα πάνω στο καλώδιο.

Ατρόμητος όπως ήταν, επινοούσε όλοένα καινούργιες παραλλαγές. Κάποτε π. χ. πήρε μαζί του μια καρέκλα και κάθε τόσο καθόταν πάνω σ' αυτήν και διάβαζε ατάραχος την εφημερίδα του. Είναι περιττό να πούμε ότι η καρέκλα, που στηριζόταν πάνω στο καλώδιο, ταλαντευόταν αδιάκοπα έτσι που νόμιζε κανείς ότι βάφετε στον καταρράκτη συμπαρασυρόντας και τον Μπλοντέλ.

Ο τολμηρός Γάλλος ακροβάτης πέρασε επίσης το Νιαγάρα, σπρώχνοντας μπροστά του ένα μονότροχο καρτοσάκι γεμάτο με διάφορα τρόφιμα. Κάποια άλλη φορά, έκανε την ίδια διαδρομή πάνω σε ζυλοπόδαρα. Πέρασε επίσης το καλώδιο με ποδήλατο.

Ο Μπλοντέλ είχε γίνει πια πάμπλουτος. Αλλά έλατρε το επάγγελμά του. Κι' εξακολούθησε τις επιδείξεις του ως τα 70 χρόνια... Πέθανε τέλος, στο κρεβάτι του σε ηλικία 73 χρόνων.

Πάνω σε καλώδιο πέρασε επίσης το Νιαγάρα η Ιταλίδα Μαρία Σπελτερίνι, με χειροτέρες στα χέρια και στους αστραγάλους.

Άλλοι τολμηροί προτίμησαν το δρόμο του νερού και πέρασαν το Νιαγάρα μέσα σε βαρέλια. Μεταξύ τους βρισκόταν κι' ένας Έλληνας.

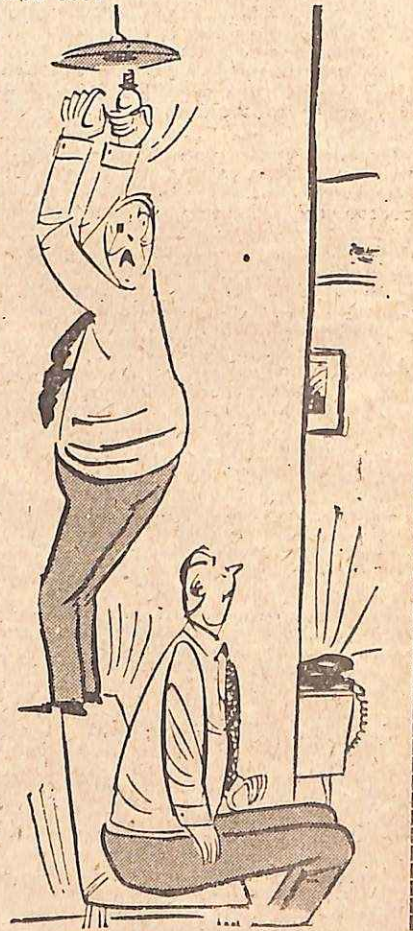
Αναριθμητοί, όμως, βρήκαν το θάνατο προσπαθώντας να περάσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τον περίφημο καταρράκτη. Γι' αυτό, τόσο η αμερικανική όσο κι' η καναδική κυβέρνηση έχουν απαγορεύσει από νεοεικά χρόνα κάθε απόπειρα αυτού του είδους.

Πολύ υγιεινό!

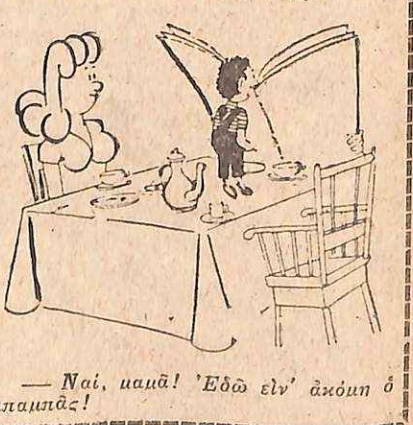
Στην Αγγλία σημειώνει μεγάλη επιτυχία ένα ποτό, που διαφημίζεται ως υγιεινό. Το ποτό αυτό είναι ένα κοκταϊλ από γάλα με ούσκι, τζίν ή ρούμι.

— Μια και θα μείνεις για λίγες μέρες μαζί μας, πεθερούλα μου, σου βρήκα λίγη δουλειά, για να περνάς την ώρα σου!

— Προς Θεού μην κουνήθης!... Άσε το τηλέφωνο να χτυπή!

— Ναι, μαμά! Έδώ είν' ακόμη ο μπαμπάς!

ΑΝΔΡΕΣ ΠΡΙΝ από τις γυναίκες!

Πώς εξηγούν αυτό το φαινόμενο οκτώ αστέρες της οθόνης

ΠΟΣΟ άδικο είχε ο Σαίξπηρ όταν έλεγε ότι το πιο εύθραστο πράγμα του κόσμου είναι η γυναίκα! Οι αριθμοί έδειξαν πάντα το αντίθετο. Αν οι γυναίκες ήταν τόσο αδύνατες, όσο θέλουν να τις παραστήσουν ή όσο υποκρίνονται οι ιδίες ότι είναι, θα πρέπει να πεθαίνουν πριν από τους άνδρες. Αλλά συμβαίνει το αντίθετο. Σ' όλες τις χώρες οι άνδρες πεθαίνουν πριν από τις γυναίκες. Το φαινόμενο αυτό μπορεί να εξηγηθεί κατά δύο τρόπους:

- 1) "Η οι άνδρες είναι ασθενέστεροι.
- 2) "Η οι γυναίκες κουράζονται λιγότερο από τους άντρες. Που βρίσκεται η αλήθεια;

Οι επιστήμονες μας λένε ότι οι άνδρες έχουν μεγαλύτερη ρώμη (έναν άντρας είναι πολύ πιο δυνατός από μια γυναίκα), αλλά ότι οι γυναίκες παρουσιάζουν μεγαλύτερη αντοχή. Ένας άνδρας μπορεί π. χ. να σηκώσει ένα μεγαλύτερο φορτίο στην πλάτη του. Αλλά μια γυναίκα αντέχει περισσότερο στο κρούση της ζέσης, στην πείνα, στη δίψα. Μ' όλο που η απόδοσή της είναι μικρή, εξ' άλλου, κουράζεται λιγότερο. Αλλά και στις φροντίδες αντέχει περισσότερο από τον άντρα. Ο άντρας είναι ικανός για πράξεις ηρωισμού. Η γυναίκα αντίθετα, τρέμει και τα χάνει μπροστά στον κίνδυνο. Αλλά όταν ξεπεράσει το φόβο της, είναι ικανή για τις μεγαλύτερες πράξεις αυτοθυσίας.

Η γυναίκα, εξ' άλλου, υπομένει ευκολότερα τις συγκινήσεις. Ένώ αντίθετα, μια μεγάλη συγκίνηση φθείρει τον άντρα και μπορεί ακόμη να τον σκοτώσει.

Τη μεγαλύτερη θνησιμότητα μεταξύ των ανδρών παρουσιάζουν οι άγαμοι. Ο διευθυντής του Παναμερικανικού Ιδρύματος ασφαλούς, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο μόνος τρόπος που έχουν οι άντρες για να αποφύγουν τον πρόωγο θάνατο είναι ο γάμος. «Οι άντρες, γράφει, έχουν σαφή υπαίτια κι' ο λόγος είναι ότι λείπει από κοντά τους μια γυναίκα, λιγάκι γκρινιάρια ίσως, αλλά που θα φροντίσει για την τροφή τους, για το ντύσιμό τους, για όλα. Εκτός από το λίκνο μέρος, όμως, υπάρχει και το ήθικό. Ο άντρας ζει διαρκώς σε μια κατάσταση άγνοιας. Ένώ ο παντρεμένος έχει μεγαλύτερη και μονιμότερη ήρεμια. Έχει γλυτώσει πια από τις θύελλες κι' έχει φτάσει σ' ένα λιμάνι, όπου δεν τον δέρονουν ούτε τα κύματα, ούτε οι άνεμοι. Ο γάμος δεν είναι βέβαια, ο παράδεισος. Αλλά θα μπορούσαμε να τον ιδούμε σαν παράδεισο, συγκρίνοντας τον με τις άγνοιας, την ασκοπία σπατάλη δυνάμεων και την απελπιστική μοναξιά του άγαμου».

Ανεξάρτητα, όμως, από τη γνώμη των επιστημόνων, δε ακούσαμε τί λένε για το ζήτημα αυτό μερικοί από τους πιο γνωστούς ηθοποιούς του κινηματογράφου, άντρες και γυναίκες.

Ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου Κάρν Γκράντ:

«Οι γυναίκες αναπαύονται πολύ περισσότερο από τους άντρες. Γι' αυτό ζουν περισσότερα χρόνια. Κατά γενικό κανόνα, εξ' άλλου, δέχονται τα πράγματα όπως είναι, ενώ οι άντρες προσπαθούν να τα αλλάξουν, όταν δεν τους ικανοποιούν. Είμαι βέβαιος ότι, αν οι άντρες άφηναν τα πράγματα να τραβήξουν το δρόμο τους, θα ζούσαν κι' αυτοί περισσότερο. Αυτή είναι η γνώμη ενός ανθρώπου, που, στο κεφάλαιο των γυναικών, χωρίς να θέλει να περφορευτεί, μπορεί να πει ότι ξέρει πολλά».

Ο "Αλεξ Γκίνες:

«Οι γυναίκες φέρνουν στον κόσμο παιδιά αλλά δε φροντίζουν αυτές να τα συντηρήσουν. Οι κόποι κι' οι φροντίδες για τη συντήρησή μιας οικογενείας δεν είναι πολύ μεγάλες για τις γυναίκες, ενώ, τουναντίον φθείρουν και εξαντλούν τους άντρες. Οι γυ-

1) Ο Μάρλο Μπράντο. 2) Η Ντόρις Νταϊν. 3) Η Μαρία Κάλλας. 4) Η Μαρλέν Ντρίτριχ.

λουθήσουν. Αγαπά τους άνδρες και νομίζω πως είναι αξιοθαύμαστα πλάσματα. Αλλά μαζί τους δε μπορεί κανείς να φτιάξει τίποτα καλό. Είναι ανίκανοι π. χ. να φάνε ένα καλό φαγητό χωρίς να βαρυστομαχιάσουν».

Η Ντεμπόρα Κέρ:

«Αφού η γυναίκα είναι η υπτέρα της φυλής, ο Θεός της έδωσε μερικές ιδιότητες, για να μπορέσει να ανταποκριθεί καλύτερα στο ρόλο της. Έτσι η γυναίκα είναι σε θέση να υπομένει καλύτερα τη λύπη, που δεν την καταβάλλει ούτε την μεταβάλλει σε βουή. Πρέπει να την ξεχάσουμε, εξ' άλλου, ότι, κατά γενικό κανόνα, μια γυναίκα φροντίζει περισσότερο από τον άνδρα για την υγεία της. Έτσι το λεγόμενο αδύνατο φύλο είναι αδύνατο μόνον κατά ονόμα».

κίκες, λοιπόν, που δεν έχουν τα βάσανα και τις έγνοιες των ανδρών, μπορούν να φροντίζουν καλύτερα για την υγεία τους και γι' αυτό ζουν περισσότερο».

Ο δημοφιλής ηθοποιός Μάρλον Μπράντο:

«Οι γυναίκες αντέχουν περισσότερο στον κόπο κι' από τ' άλλο μέρος δεν είναι υποχωρούμενες να κερδίζουν διαρκώς χρήματα για να μπορέσουν να ζήσουν. Για τη ζωή τους φροντίζουν άλλοι: οι άνδρες. Γι' αυτό δεν έχουν δυνατός συγκινήσεις. Αλλά κι' όταν έχουν συγκινήσεις, μπορούν να κλάψουν και να ελαφρύνουν. Σ' οποιαδήποτε κοινωνία, η γυναίκα μπορεί να κλάψει, ακόμη και να ουλιάξει. Έτσι, αδιαφώνει από τον πόνο ή τις σκοτούρες της. Ο άνδρας, όμως, που δεν έχει αυτή την ευχέρεια, κρατάει μέσα του τη λύπη και τις έγνοιες. Κι' αυτό τον φθείρει ακατάπαυστα».

«Ας δούμε τώρα τι λένε οι ίδιες οι γυναίκες».

Η Μαρία Κάλλας, το «αηδόνι» της εποχής μας:

«Η γυναίκα στο φυσικό επίπεδο, είναι ανώτερη από τον άνδρα. Κι' αυτό, όχι γιατί αντέχει περισσότερο στο φυσικό κόπο, αλλά γιατί έχει τη δυνατότητα να εξουδετερώνει καλύτερα τη νευρική υπερτάση και ν' αντιμετωπίζει τις συγκινήσεις. Η γυναίκα έχει φυσικές ικανότητες, εκτός από τις ήθικες, που της επιτρέπουν να ξεπερνάει με μεγαλύτερη ευκολία τις οικογενειακές σκοτούρες κι' όλες τις μικρές και μεγάλες δυσκολίες της κάθε ημέρας. Να γιατί διείς οι γυναίκες ζούμε περισσότερο».

Η Μάρλεν Ντρίτριχ, η Γερμανίδα ηθοποιός των μεγάλων δέχαστον επιτυχιών:

«Από την αυστηρή βιολογική άποψη, οι γυναίκες είναι προικισμένες κάπως καλύτερα από τους άντρες. Ο καθηγητής που μου δίδαξε κάποια εποχή απαγγελία στη Γερμανία και που τον θυμάμαι πολύ καλά, μας ξαναλέγε όλοένα ότι οι γυναίκες είναι φτιαγμένες καλύτερα από τους άνδρες. Αυτό νομίζω πως είναι σωστό. Και θα μπορούσα να πω πως εγώ η ίδια είμαι μια ευλογημένη απόδειξη αυτού του κανόνα».

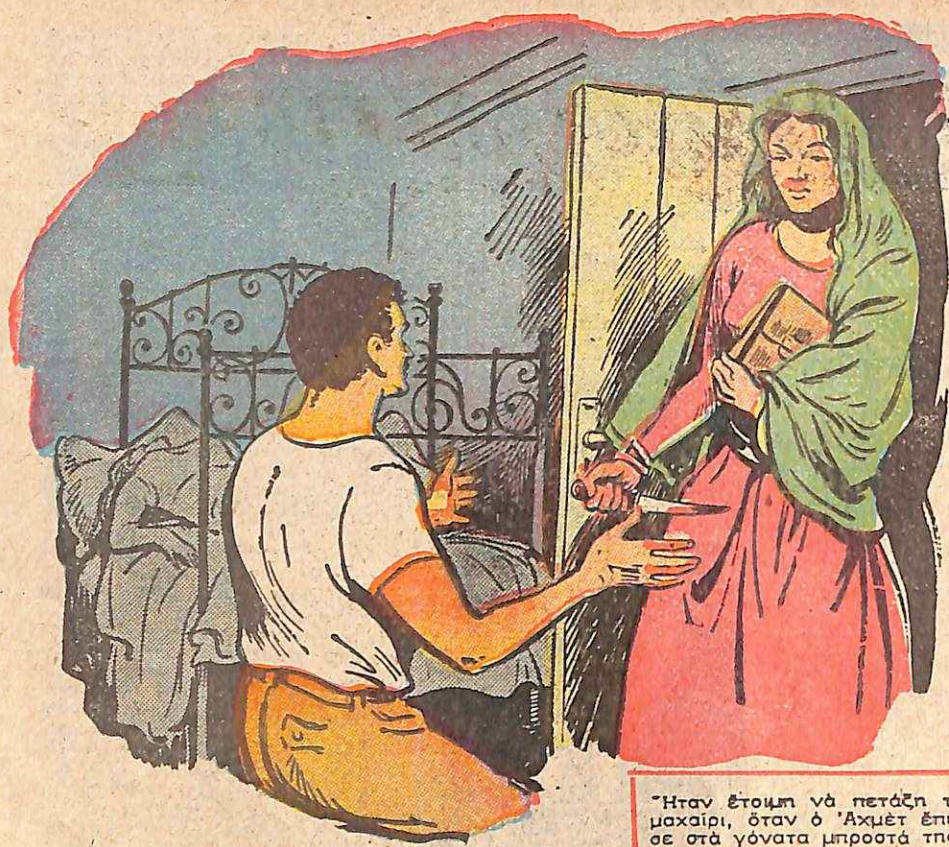
Η γνωστή ηθοποιός του Αμερικανικού κινηματογράφου Ντόρις Νταϊν:

«Νομίζω πως η γυναίκα ζει περισσότερο από τον άνδρα γιατί εργάζεται πιο πολύ απ' αυτόν. Αυτό θα μπορούσε με την πρώτη ματιά, να φαίνεται παράλογο. Κι' όμως είναι σωστό, γιατί αυτή πρέπει να λύσει όλα τα προβλήματα που αφορούν το σπίτι και την οικογένεια. Ο σύζυγος και τα παιδιά της ξεφορτώνονται απ' αυτήν. Έχει, λοιπόν, τη θέληση να ζήσει περισσότερο γιατί ξέρει πως, χωρίς αυτήν, η οικογένειά δε θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα».

Η Άνν Μπλάιτ:

«Είναι φυσικό οι δυστυχισμένοι οι άνδρες να ζουν λιγότερο. Γιατί είναι πρακτικά ανίκανοι να φάνε εκείνο που πρέπει κι' όπως πρέπει. Οι γυναίκες όμως μαθαίνουν καλύτερα ποια διαίτα πρέπει ν' ακολουθήσουν. Αγαπά τους άνδρες και νομίζω πως είναι αξιοθαύμαστα πλάσματα. Αλλά μαζί τους δε μπορεί κανείς να φτιάξει τίποτα καλό. Είναι ανίκανοι π. χ. να φάνε ένα καλό φαγητό χωρίς να βαρυστομαχιάσουν».

Ήταν έτοιμη να πετάξει το μαχαίρι, όταν ο Άχμετ έπεσε στα γόνατα μπροστά της.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΟΓΑΨ' τή φώναζαν οι έπαναστάτες στο Άλγερ, γιατί τ'α μούρα της μάτια αστράφτανε σαν ανάμεινα κάρβουνα και γιατί ήταν γεμάτη ζωντάνια και φωτιά.

Το πραγματικό της όνομα ήταν Λεϊλά, μ'α δεν τ'έφερε παρά μόνο ο άρχηγός της ομάδας, ο Άχμετ.

Η Λεϊλά είχε γίνει αντάρτισσα, γιά να πάρη πίσω το αίμα του πατέρα της και του αδελφού της, που τους είχαν σφάξει οι λεγεωνάριοι. Όταν οι έπαναστάτες έδιναν μάχη με τ'α άποστάματα, η Λεϊλά έρμυσε πρώτη, στο πλευρό του Άχμετ, αφοβή σαν τ'ο καλλίτερο παλληκάρι.

Μ'α αυτό που την έσπρωχνε μπροστά, δεν ήταν μονάχα ο πόθος της γιά εκδίκηση, αλλά κι η άγαπη της γιά τον άρχηγό. Ήθελε να βρισκεται κοντά του, γιά να τον προστατεύη με τ'ο κορμί της απ' τ'α χτυπήματα των έχθρών.

Ο Άχμετ ήταν όμορφος άντρας, ψηλός και ήλιοκαμένος. Είχε πάντα έπιτυχιές στις γυναίκες κι' ήταν άσπαστος. Μ'α είχε όλοκλητή στη Λεϊλά π'ώς δ'ε θα χάριζε τον έρωτά του σε καμιά άλλη, αν τ'ο άνοιγε την αγάλη της.

Εκείνη δεν είχε πιστέυη και τ'ο είχε χαρίσει τ'ο κορμί της. Ήταν ευτυχισμένη και δ'ε ζητούσε πιά παρά τη λευτεριά της πατρίδας της. Ο Άχμετ της έρωσε π'ώς θα την έκανε νόμιμη γυναίκα του, όταν οι Γάλλοι θ'αφύγαν απ' τ'α Άλγερ.

Πολλές φορές, η Λεϊλά έβγαζε τ'α άντρικά ρούχα που φορούσε στ'α βουνά, ντυνότανε, χωριότισσα και κατέβαινε στην πολιτεία με τον Άχμετ, γιά να μάθουνε τίς κινήσεις του έχθρου. Ήταν τόσο ικανή σ'αυτή τη δουλειά, όσο και στ'ον πόλεμο.

Μ'ια μέρα που καδόνταν με τον Άχμετ σ' ένα χωριό, κέντρο γεμάτο καπνούς, κ'α πριμένανε έναν έμπιστο που έβ'α τους έφερε πληροφορίες, η Λεϊλά πρόσεβε γιά προκλητική ξανθομάλλα χορευτριά.

— Δ'ε φαίνεται γιά Άλγερινή, είπε στ'ον άγαπημένο της. Πρέπει ν'αίη Γαλλίδα. Μ'α π'ώς κατόνησε να χορεύη σ'αυτή την παληοτάτη α... Μου φαίνεται ύποπτη!

— Κουταμάρες! άπάντησε ύπότομα ο Άχμετ που δεν ξεκόλλουσε τ'α μάτια του απ' τ'ο μισόγυμνο κορμί της ξανθείας χορευτριάς. Έσένα όλοι σου φαίνονται ύπο-

Σ' άλλη περίπτωση ή έρωτευμένη κοπέλα θ' άνησυχούσε. Μ'α εκείνες τίς μέρες είδικά τ'α άποστάματα χτυπούσαν με πέισμα την ομάδα τους, κυνηγώντας την όπου κι' αν πηγαίνε.

— Ένα βράδυ, που έλειπε ο Άχμετ, ένας γερο-αντάρτης πήγε στη σκηνή της Λεϊλά και της είπε:

— Κάποιος προδότης υπάρχει ανάμεσά μας, Φλόγα! Κάποιος που πληροφορεί τους Γάλλους γιά τίς κινήσεις μας. Άν δεν τ'ον ανακαλύψουμε, θ'α ξεοντωθούμε!

Ο άρχηγός φαίνεται πολύ άπασχολημένος αυτό τ'ον καιρό και δ'ε μπορεί να ψάξη γιά τ'ον καταδότη. Πρέπει ν' αναλάβης σου αυτή τη δουλειά. Κι' όταν τ'ον ανακαλύψης, να ξεχάσης π'ώς είσαι πατριώτης μας και να χώσεις τ'ο μαχαίρι σου στην άπιστη καρδιά του!

Η Λεϊλά δέχτηκε, κι' από κείνη τη μέρα άρχισε να παρακολουθή τίς κινήσεις όλων των ανδρών της ομάδας. Μ'α κανέναν τους δ'ε φερνόταν ύποπτα. Κανέναν δεν άπομακρύνονταν απ' τους άλλους, ώστε να μπορή να συνομίση τ'ον έχθρο.

Όταν βεβαίωθηκε π'ώς ο προδότης δ'ε βρισκόταν ανάμεσα στους συντρόφους της, η Λεϊλά σκέφθηκε με φόκη:

«Μήπως είναι ο Άχμετ;» Προσπάθησε ν'α διώξη τη φοβερή αυτή ιδέα, μ'α δεν τ'α κατάφερε. Άποφάσισε λοιπόν να παρακολουθήσει κρυφά τ'ον άγαπημένο της, την πρώτη φορά που θ'α κατέβαινε στην πολιτεία.

Έτσι κι' έκανε. Πήρε από πίσω τ'ον Άχμετ, χωρίς να τ'ο καταλάβη εκείνος, και τ'ον έδωε να μπαίνη σ' ένα χαμηλό σπιτάκι, που η Λεϊλά δ'ε ήξερε ν' άνηκε σε κανένα απ' τους ανθρώπους τους...

Πέρασαν δυό ώρες, νύχτωσε, κι' ο Άχμετ δ'ε είχε βγή άκοιμη. Κατά τ'α μεσάνυχτα, ή κοπέλλα πήρε έπιτέλους την άποφάση.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

πιοι. Η Λεϊλά ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται γιά τ'ον άδικη κατηγορία, άλλ' έσκυψε τ'ο κεφάλι της και δ'εν παραπονέθηκε.

Το ίδιο βράδυ, ο Άχμετ την άφισε μόνη της στο σπιτί του έμπιστου ανθρώπου τους, λέγοντάς της π'ώς είχε να κανονίση κάποια σδοσά ύπόθεσι.

Η κοπέλλα παρανεύτηκε, γιατί ήξερε π'ώς δεν ύπρχε λόγος να της κρύψη κανένα από τ'α μυστικά σχέδια των έπαναστατών. Μ'α τ'ο είχε τόσο έμπιστοσύνη, που δ'ε διαμαρτυρήθηκε καθόλου, ούτε και μίλησε στους άλλους γιά τη στάση του, την έπομένη που γύρισαν στο βουνό.

Από τότε ο Άχμετ εύρισκε κάθε τόσο μ'ια δικαιολογία γιά να κατεβαίνη μονάχος τ'ον σπην πόλι.

— Γιατί να κινδυνεύς τόσο συχνά; τ'ον ρωτούσε η Λεϊλά. Άφισέ με τουλάχιστον νάβω μαζί σου.

— Δεν ύπρχουν λόγος, της άπαντούσε με τόνο που δ'ε έπαιρνε αντίρρηση.

Κι' όταν εκείνη επέμενε, της θυμίζει: — Μην ξεχνάς π'ώς εγώ είμαι ο άρχηγός! Θ'α κάνω ό,τι σου λέω, χωρίς να ρωτάς.

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Οι περισσότεροι άνθρωποι καταναλώνουν τη μισή ζωή τους γιά να κάνουν άλλη την άλλη μισή.

* Πολλές φορές, οι άπιστίες που κάνουν: σε μ'ια γυναίκα μας συνδέουν μαζί της περισσότερο απ' όσο ή πιστι της σε μας.

* Το π'οι να σκέπτεσαι τί θ'α κάνει όλη την ημέρα, και τ'ο βράδυ να σκέπτεσαι τί έκανες.

* Οι μεγάλες ψυχές έχουν θλίψεις, ενώ οι μικρές μόνο άδυσάτες επιθυμίες.

* Το μόνο πράγμα που παράγουν μερικά κεφάλια, είναι... ή πιτυρίδα.

Άνοιξε με προφύλαξη τ'ον πόρτα του σπιτιού και βρέθηκε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο.

Στ'ο πρώτο δωμάτιο που β'οηκε μπροστά της, ανακάλυψε ένα χαρτοφύλακα γεμάτον έγγραφα που άνηκαν στη γαλλική αντικατασκοπεία. Τ'ον πήρε μαζί της και προχώρησε στ'ο δεύτερο δωμάτιο.

Εκεί, πάνω σ' ένα κρεβάτι, κοιμόνταν άγκαλιασμένοι ο Άχμετ κι' η ξανθή χορευτριά!

Χωρίς να διστάση, η Λεϊλά βύθισε τ'ο μαχαίρι της στ'ο γυμνό στήθος της γυναίκας.

Εκείνη έβγαλε μ'ια βοαχή φωνή και ξεψύχησε.

Ο Άχμετ πετάχτηκε πάνω, με γουρλωμένα μάτια. Ε.δε τη Λεϊλά, είδε τ'ο πτώμα της φιλενάδας του και κατάλαβε!

Έμεινε άκίνητος γιά μ'ια στιγμή, παγωμένος απ' τ'ον τρόμο.

Η καρδιά της κοπέλλας χτυπούσε τρελά. Ήξερε π'ώς έπρεπε να σκοτώση τ'ον προδότη, μ'α τ'ον άγατούσε τόσο, που δ'ε εύρισκε τη δύναμη να τ'ον χτυπήση! Έλεγε στ'ον έαυτό της π'ώς ο Άχμετ ήταν γενοαίο παλληκάρι και π'ώς ίσως να μ'ην ήξερε ότι ή χορευτριά τ'ον είχε πλησιάσει μόνο και μόνο γιά να τ'ο ξεκόλληση πληροφορίες...

Ήταν έτοιμη μάλιστα να πετάξη τ'ο μαχαίρι, όταν ο Άχμετ έπεσε στα γόνατα μπροστά της κι' άρχισε να την παρακαλή να τ'ο χαρίση τη ζωή!

Βλεπόντάς τον να σέρνεται στ'ο πάτωμα, σ'άν σκυλίκι, δολογώντας την ένοχή του και γυρτώντας έλεος, η Λεϊλά πλημμυρισε από άηδία.

Η περιφρόνησι έπνιξε τ'ον έρωτά της. — Όχι, αυτό τ'ο σκυλί δεν άξίζει να ζή!...

Καμιά τύχη, κανέναν πόνος δ'ε βάραινε τ'ο στήθος της, λίγο άονότερα, που ξανάπρε τ'ο δέντρο στ'ο βουνό, με τ'α χέρια της βαμμένα απ' τ'ο αίμα τ'ου προδότη.

A. ΣΩΛΚ

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ

Ο Βιτσέντσο Βερόνα — Βικέντιος ο έκ υε-ράνης, κατά τ'ο Σ. Λάμπρο — ήταν τροβαδούρος τ'ο Ματέο Όρσινι, δούκα της Ιθάκης. Ίδν είχε φέρει μαζί του από την Άπουλία και τ'ον έγκατε-

στησε στ'ον πύργο του. Ο Βιτσέντσο ήταν ψηλός και ώραιος. Έθεωρείτο δ'ε ένας από τους πρώτους ίππότες της πατρίδας του. Μ'α έντελώς έσφινκα, έχασε μ'ια μέρα τ'ο φ'ος του. Οι γιατροί, που τ'ον εξέτασαν, με τ'α μέσα της εποχής εκείνης, έβγαλαν τ'ο συμπέρασμα, ότι δ'εν έπρόκειτο να γινή καλά, πραγματικά, είγαν πέρασε τρία ολοκληρα χρόνια κι' ο Βιτσέντσο εξακολουθούσε να ζή μέσα στ'ο σκοτάδι και την άπελπισία. Τότε άκρίδως πήρε την άποφάση να εγκαταλείψη τ'ον τόπο του. Φόρεσε τ'ο φτωγό ένδυμα τ'ου τροβαδούρου, πήρε τ'ο δόρατί του κι' ένα ραβδί και, σαν τ'ον τελευταίο ζήτανο, παρατίστη τ'α υπάρχοντά του κι' έφυγε γιά να γυρίση τ'ον κόσμο!

Έτυχε τότε να βρισκεται στην Άπουλία ο Ματέο Όρσινι. Ή'φ' παρά-τολιος και φιλοκινούνος άνήρ, κατά τ'ο ήμιο πειρατής και κατά τ'ο ήμιο σταυροφόρος, συνδύαζον ιδιότητες οχι άσυνηθείς έν εκείνους τ'ους χρόνους, παρέλαβαν αυτόν εις τ'ο άρχαίο βασίλειον τ'ου Όδυσσεώς, τ'ην Ιθάκη. Από τότε τ'ον κράτησε κοντά του. Ο τραγικός ίππότης δ'εν τραγουδούσε μόνο όμορφα. Είχε και τ'ο χάρισμα να δημιουργή, από τ'ο τίποτα, ολοκληρές ραφωδίες. Γιά τ'ον Όρσινι, τ'ο τελευταίο αυτό ήταν ό,τι τ'ον έλειπε. Ίατ'ι στ'α σμήμια συμπία, που έβιθε στ'ον πύργο του, κανείς δ'εν είχε βρεθεί ως τότε να ψάξη τ'α άνδραστήματά του. Έτσι, ο Βιτσέντσο, που αίσθανόταν ευγνωμοσύνη γιά τ'ο δούκα, ανέλαβε αυτό τ'ο καθήκον.

— Ανακάλυψε ένα θησαυρό, τ'ο είπε μ'ια μέρα ένας από τους δέκα πάλαιτους της Λευκάδας, ο Άλαιοιο Βενιέρι. Τραγουδιστές σ'άν τ'ο Βιτσέντσο, δ'ε συναντάς κάθε μέρα. Άλλά θ'α ήταν προτιμότερο να μ'η τ'ον είχε φέρει εδώ.

Ο Όρσινι τ'ον κύτταξε περίεργος. — Δεν καταλαβαίνω, άποκρίθηκε. Γιά ποιό λόγο να μ'η τ'ον είχα φέρει; Ο Βενιέρι χαμογέλασε παράξενα.

— Ίατ'ι, ράπισε. — Όποτε δ'εν πρόσεξες τη Ροζίνα; Χτές, στ'ο συμπόσιό σου, σ'α άφ'α τραγουδούσε ο Βιτσέντσο, ή Ροζίνα δ'εν ξεκόλλησε τ'α μάτια της από τ'ον πύργο.

Ο Όρσινι γέλασε με δυσκολία. — Έχεις φαντασία, Άλαιοιο! άποκρίθηκε. Η θυγατέρα μου είναι ξεχωριστό πλάσμα και τ'ο έρεει καλά. Από τότε, που πέθανε ή μητέρα της, ζή στ'ο πλευρό μου, ενώ θ'α μπορούσε να παντρευτή και να μ'έ εγκαταλείψη. Όχι, κάποιος λάθος κανείς. Άν ύπρχε κάτι ανάμεσα στ'ον τροβαδούρο και στη Ροζίνα, πρώτος εγώ θ'α τ'ο καταλάβαινα. Άλλά σ'ε, όλη μέρα βρισκεται κλεισμένη στ'ον κοιτώνα της.

— Και ο Βιτσέντσο; — Άνός καθέτι όλομόναχος σ' ένα βράχο κι' άκούει τ'ον άχο της θάλασσας. Πότε, λοιπόν, ούλουν, άφου τ'α βράδυ, δ'ε λείπουν κι' οι δυό από τ'η αιθούσα τ'ου συμπόσιου;

— Δεν έπιμένο περισσότερο, συμπλήρωσε ο πάλαιτος. Άλλά δ'εν πρέπει να ξεχνάς, ότι έλειψες δυό βδομάδες στ'ην Κεφαλονιά. Μπορείς να ξερής τί μεσολάβησε μεταξύ τους σ' αυτό τ'ο διάστημα;

Σήκηκε ή καρδιά τ'ου Ματέο Όρσινι. — Αυτό δ'εν τ'ο σκέφτηκα, ψιθύρισε συλλογισμένος. Πές μου, όμως, τί σε παρακίνησε να μ'οι τ'α π'ες όλ' αυτά;

— Από καιρό ήθελα να σοι μιλήσω γιά τη Ροζίνα, άπάντησε εκείνος. Τη θυμάμαι από τότε που γενήθηκε. Τ'ην είδα να μεγαλώνη σαν ένα σπάνιο άνθος μέσα σ' αυτό τ'ον πύργο. Κι' ήθελα μ'ια εποχή, που τ'ον άθος αυτό άρχισε να μ'ε πνίγη με τ'α άρώματά του. Είμαι πνιγμένη δυό έτών, Ματέο. Αυτό όμως δ'ε σημαίνει π'ώς δ'ε μπορώ ν' άγαπήσω μ'ια γυναίκα, που δ'εν πάτησε ακόμη τ'α έλκος τρία της χρόνια. Ναί, άγαπά τ'η θυγατέρα σου! Και τί θέλω γυναίκα μου...

Μ'ια βαθεία παράξενη σιγή ύπλώθηκε όλόγυρα γιά μερικά δευτερόλεπτα. Η πρόταση εκείνη τ'ου Βενιέρι, δ'ε έφρινισε διόλου τ'ον Όρσινι. Ίατ'ι, από καιρό τώρα, διασθενόταν, ότι ο πάλαιτος γλυκοκυντούσε τη θυγατέρα του. Οι Βενιέρι εορτίνες παρήγον τ'ο όνομα αυτόν και έλεγαν, ότι κατήγοντο εκ της Άφροδίτης (Βένερε) ήζιον την κατοχήν της νήσου τ'ων Κυθήρων, έξ ής ή θεά είχε άναδύσει εκ της θαλάσσης. Ήταν όλοι τους βαθύπλουτοι. Ιδιαίτερα όμως ο Άλαιοιο, που λογάριαζε ν' άπορμύση τ'ους άλλους ένέντα πάλαιτους της Λευκάδας και να κρατήση τ'ον τόπο γιά τ'ον έαυτό του. Αυτό ήταν και, που τ'ο ύπολόγιζε ο Όρσινι. Ίατ'ι έτσι θ' άποκούσε ένα δυνατό σύμμαχο στ'α Έπτάνησα.

— Λοιπόν, τ'ον ρώτησε έσφινκα ο Άλαιοιο. Ξέρω π'ώς κάποτε, όταν κατείχες στη δικαιοδοσία σου τη Λευκάδα, σοι φέρθηκαν άσχημα. Όταν κατάλαβα τ'ο λάθος μου, ήταν άργά. Μ'α δ'α τ'α ξεχάσουμε όλα κι' οι δυό, αν συγγενέψουμε με τ'ους στενούς δεσμούς, που σοι προτείνω.

Ο δούκας έμεινε γιά λίγο σιωπηλός. Ύστερα τ'ο άπλωσε τ'ο χέρι ή Ροζίνα. — Εγώ θέλω να συγγενέψουμε, άπάντησε. Άλλά δ'εν ξέρω τί σκέφτεται τ'α ξανθομάλλα έρωτά μου.

— Αυτό κάνει λόγιο ύπομονή. Θ'α τ'η μιλήσω πρώτα και κατόπιν τ'α ξανθομάλλα έρωτά μου.

— Είμαι σοφώνος, άπάντησε συγκινημένος. Άφου με δέχεται έσύ, ή Ροζίνα δ'εν ποδέεται να π'η όχι. Θ'α σε παρακαλούσα όμως γιά κάτι...

— Ξέρω, άπάντησε, φοβάσαι τ'ο Βιτσέντσο Βερόνα. Φαντάζεσαι όμως, ότι μπορεί να μ'η έμπόδιο στ'ο δρόμο σου ένας τυφλός;

— Όταν άγαπή κανείς, όλα τ'α πιστεύει κι' όλα τ'α φαίνεται, Ματέο. — Και τί ζητάς;

— Νά τ'ον διώξης μακριά από τ'ον πύργο σου, μακριά από τ'ην Ιθάκη. — Είναι φίλος μου, άπάντησε, με κοιμένη φωνή ο δούκας. Εγώ τ'ον έφερα εδώ από τ'ην Άπουλία. Π'ες, μπορώ να τ'ον διώξω τώρα;

Ο πάλαιτος χαμογέλασε με κακία. — Ύστερα τ'ο άπλωσε τ'ο χέρι ή Ροζίνα. — Εγώ θέλω να συγγενέψουμε, άπάντησε. Άλλά δ'εν ξέρω τί σκέφτεται τ'α ξανθομάλλα έρωτά μου.

— Αυτό κάνει λόγιο ύπομονή. Θ'α τ'η μιλήσω πρώτα και κατόπιν τ'α ξανθομάλλα έρωτά μου.

— Είμαι σοφώνος, άπάντησε συγκινημένος. Άφου με δέχεται έσύ, ή Ροζίνα δ'εν ποδέεται να π'η όχι. Θ'α σε παρακαλούσα όμως γιά κάτι...

— Ξέρω, άπάντησε, φοβάσαι τ'ο Βιτσέντσο Βερόνα. Φαντάζεσαι όμως, ότι μπορεί να μ'η έμπόδιο στ'ο δρόμο σου ένας τυφλός;

— Όταν άγαπή κανείς, όλα τ'α πιστεύει κι' όλα τ'α φαίνεται, Ματέο. — Και τί ζητάς;

— Νά τ'ον διώξης μακριά από τ'ον πύργο σου, μακριά από τ'ην Ιθάκη. — Είναι φίλος μου, άπάντησε, με κοιμένη φωνή ο δούκας. Εγώ τ'ον έφερα εδώ από τ'ην Άπουλία. Π'ες, μπορώ να τ'ον διώξω τώρα;

Ο πάλαιτος χαμογέλασε με κακία. — Ύστερα τ'ο άπλωσε τ'ο χέρι ή Ροζίνα. — Εγώ θέλω να συγγενέψουμε, άπάντησε. Άλλά δ'εν ξέρω τί σκέφτεται τ'α ξανθομάλλα έρωτά μου.

— Αυτό κάνει λόγιο ύπομονή. Θ'α τ'η μιλήσω πρώτα και κατόπιν τ'α ξανθομάλλα έρωτά μου.

— Είμαι σοφώνος, άπάντησε συγκινημένος. Άφου με δέχεται έσύ, ή Ροζίνα δ'εν ποδέεται να π'η όχι. Θ'α σε παρακαλούσα όμως γιά κάτι...

— Ξέρω, άπάντησε, φοβάσαι τ'ο Βιτσέντσο Βερόνα. Φαντάζεσαι όμως, ότι μπορεί να μ'η έμπόδιο στ'ο δρόμο σου ένας τυφλός;

— Όταν άγαπή κανείς, όλα τ'α πιστεύει κι' όλα τ'α φαίνεται, Ματέο. — Και τί ζητάς;

— Νά τ'ον διώξης μακριά από τ'ον πύργο σου, μακριά από τ'ην Ιθάκη. — Είναι φίλος μου, άπάντησε, με κοιμένη φωνή ο δούκας. Εγώ τ'ον έφερα εδώ από τ'ην Άπουλία. Π'ες, μπορώ να τ'ον διώξω τώρα;

ο παράδεισός μου. Ποτέ δ'ε θ'α τ'ον βαρεθώ όσο βρισκεσαι έσύ εδώ. Ξέρω όμως τί σε βασανίζει. Θες ν'α με παντρεύης με τ'ον Άλαιοιο Βενιέρι!

Ο δούκας τινάχτηκε πάνω. — Ποιος σοι τ'ο είπε; έκανε έκπληκτος. Από ποιόν τ'ο έμαδες; — Και οι τοίχοι έχουν καμιά φορά αυτιά, άποκρίθηκε εκείνη. Τυγάτα άκούσε τη συζητήσάς ή Άντζελα, ή βασίλισσα μου. Έτσι, μου τ'α είπε όλα, ακόμη και γιά τ'ο Βιτσέντσο. — Όποτε άποφάσισες να έγκλημάτσης, πατέρα;

— Νά έγκλημάτσω; — Τάχα δ'εν είναι έγκλημα να διώξης έναν τυφλό, έπειδή βρέθηκε κάποιος να τ'ον κατηγορήση; Δεν έμαδες ακόμη τ'ο χαρακτήρα τ'ου Άλαιοιο;

Ο Όρσινι τ'η έπίσας τρυφερά τ'α χέρια. — Ήθελο να μάθω τ'ην αλήθεια, της είπε σοβαρός. Τ'ον άγαπάς τ'ο Βιτσέντσο ή όχι; — Όχι, κι' αν μου π'ες, θ'α σε πιστέψω. Στ' όρκίζομαι στ' όνομα της ήμερας σου.

— Κι' εγώ όρκίζομαι στ'ο ίδιο όνομα, π'ώς δ'εν είχα σκεφτή ποτέ κάτι τέτοιο, άποκρίθηκε εκείνη έπίσημα. Αυτά που σοι είπε ο Άλαιοιο είναι κακό φέμμα. Άλλά πρέπει να είμαι ειλικρινής. Από τη στιγμή, που ή Άντζελα μου ήλπιζε γιά τη συζητήσάς, άρχισα να συλλογιέμαι μήπως ο Βιτσέντσο είναι ο άνθρωπος, που μου τ'αίριαζε. Τί σημασία έχει αν είναι τυφλός; άφου μπορεί να με κάνει ευτυχισμένη.

Ο δούκας κυττούσε τη θυγατέρα του με μάτια έντρομα σκεδόν. Άπότομα σηκώθηκε από τ'ο πλάι της και χωρίς να της π'η λέξι, βγήκε από τ'ον κοιτώνα και κατέβηκε στην αιθούσα τ'ου συμπόσιου, όπου διασκέδαζαν οι φίλοι του. Ίδν είδε ο Βενιέρι άναστατωμένο, κατάλαβε π'ώς κάτι σοδαό συνέβη, μ'α δ'ε θέλησε να τ'ον ρωτήση. Ήταν βέβαιος, ότι ο Όρσινι θ'α τ'α καταφέρνε, όλα μ'ια χαρά. — Όσοσο, ο τελευταίος, έστειλε σε λίγο να καλέσουν τη Ροζίνα. Παρουσιάστηκε εκείνη στην αιθούσα με τ'ην άπαρμύλη όμορφιά της κι' όλα τ'α μάτια — εκτός από τ'α σβυμένα μάτια τ'ου Βιτσέντσο — κάρφωθηκαν πάνω της. Ο δούκας σήκωσε την κοψία του.

— Φίλοι μου, φώναξε. Άπόψε θ'α σας άναγγέλω τ'ους άρραβώνες της θυγατέρας μου...

Ο Άλαιοιος άνάνευσε με άνακούφισι. Και ο Όρσινι συμπλήρωσε: — Θ'α σας άναγγέλω τ'ους άρραβώνες της θυγατέρας μου, με τ'ον ίπ-πότη Βιτσέντσο Βερόνα!

Ολοκληρή η αιθούσα, θαρρείς, και πάγωσε, γιά μερικά στιγμές. Ο Βενιέρι έκανε μ'ια κίνησι π'ρος τ'ο σπαθί του. Σ'α να τ'ο μετάνιωσε όμως έσφινκα; Έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος στ'ον πατέρα, στην κόρη και τ'ον άρραβωνιστικό κι' έφυγε, χτυπώντας νευρικά τίς μπότες του στ'ο πάτωμα.

Η Ροζίνα προχώρησε τότε κι' άγκάλιασε συγκινημένη τ'ον τυφλό τραγουδιστή, που δ'εν εύρισκε λόγια γιά να π'η αυτό που αισθανόταν. Μ'α από τ'α σβυμένα του μάτια, έτρεχαν πύρινα δάκρυα. Δάκρυα ευγνωμοσύνης, γιά τ'ον άγγελό, που θ'α γινόταν φωτεινός δολιχός του μέσα στ'ο αιώνα κοιτώνα του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Θέλω να μάθω τ'ην αλήθεια, της είπε σοβαρός.

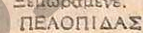

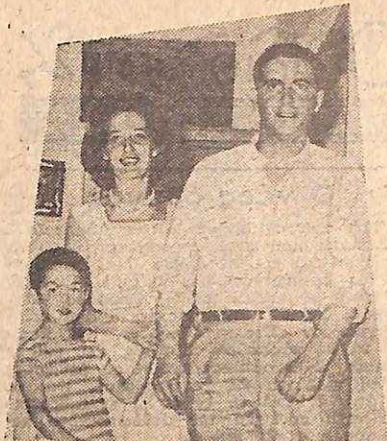
56

XENPY O. XENPY

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ο 'Ινιάτοιο Μελόνης στο σπίτι του, με την γυναίκα του και το αγοράκι του.

ΜΕΛΟΝΕ κατά Μαρτσίανο

Η μενεαχία του αστυνομικού διευθυντού της Ρώμης μ' έναν απλό αστυφύλακα διχάζει την 'Ιταλία σε δύο στρατόπεδα.

ΕΝΑΣ απλός αστυφύλακας, ο 'Ινιάτοιο Μελόνης, έχει γίνει το πρόσωπο της ημέρας στην 'Ιταλία και έχει χωρίσει τον 'Ιταλόκο σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα. Ο 'Ινιάτοιο — για την ακρίβεια, μάλιστα, αρκεί — τα περισσότερα από τους μισούς — τον θεωρούν σαν ήρωα και σαν θύμα μιας «συνωμοσίας των 'σχυρών» έναντι του, ενώ οι άλλοι, που αποτελούν την συντηρητικότερη μερίδα του πληθυσμού, παρουσιάζουν σαν ανόητη και αστήρικτη αυτή την «ήρωοποίηση» και επικροτούν την απόφαση του δικαστηρίου, που καταδίκασε τον Μελόνη σε 18μηνη φυλάκιση και πρόστιμο 100.000 λιρετών.

Η 'Ιστορία, που έμελλε να κάνει διάσημο τον Μελόνη, άρχισε με τον πιο απροσδόκητο τρόπο ένα πρωινό του περασμένου καλοκαιριού, όταν αυτός, εκτελώντας χρέη τροχονόμου σε μια κεντρική διασταύρωση, σταμάτησε ένα αυτοκίνητο, που είχε προσερχεί αντανάκλαση, ένα άλλο. Ο οδηγός πειθαρχήσε στο όχημα του τροχονόμου, φρεναρώντας απότομα κοντά του, αλλά, όταν ο Μελόνης πλησίασε για να σημειώσει τον παραβάτη και να του επιβάλει το πρόστιμο — στην 'Ιταλία, ορίζεται από τον τροχονόμο και καταβάλλεται επί τόπου — αυτός του αποκάλεσε πως δεν ήταν άλλος από τον Μαρτσίανο, τον πανίσχυρο διευθυντή της αστυνομίας της Ρώμης!

Ουαί, κάθε αστυφύλακας, στη θεία του 'Ινιάτοιο Μελόνη, θα αισθανόταν να λυγίσει για την γκάφα του και δε θα εύρισκε λόγια, για να ζητήσει την επείκεια του διευθυντού της αστυνομίας! 'Αλλά εκείνος άκουσε την συγκλονιστική πολύτιμη απόφαση αυτή δηλώνει με άστοιχο, ο Μαρτσίανος, ότι η καταπάτηση, όπως προέβλεπε, τον αστυφύλακα, έμεινε καταπληκτικός ο ίδιος, όταν τον άκουσε να του λέει:

— 'Η ιδιότητά σας δεν αλλάζει τα πράγματα. Είσατε παραβάτης των κανονισμών της τροχίας και θα πληρώσετε το πρόστιμο!

Ο διευθυντής της αστυνομίας της Ρώμης πλήρωσε, χωρίς να πει λέξη, και το επείγον έλαβε, αλλά φαινομενικά μονάχα. Γιατί έμελλε να αποτελέσει την άπαρη μίας πολύχρονης 'Ιστορίας, που άνασταίωσε τη Ρώμη.

Ο 'Ινιάτοιο Μελόνης φαινόταν πως δεν κράτησε το στόμα του κλειστό για το θόρυβο που έδειξε να αφήσει ένα τόσο ισχυρό πρόσωπο. 'Αλλά κι αυτό, αν δεν έγινε, πάλι δύσκολο ήταν να μείνει κρυφό ένα τέτοιο επείγον ανάμεσα σε έναν απλό τροχονόμο και στον ανώτερο αστυνομικό της 'Ιταλικής πρωτεύουσας. Την επομένη, λοιπόν, κιόλας, βλάν οι κάτοικοι της Ρώμης ήξεραν το πάθημα του Μαρτσίανου και έσπευσαν ένα κύμα από ένθουσιωδη σχόλια για το θαρραλέο αστυφύλα-

κα, που 'δεδίτασε — όπως έγραφε μια εφημερίδα — να διακινδυνεύσει το προσωπικό του συμφέρον για να μείνει πιστός στην έννοια του καθήκοντος!

Ίσως, αν δε μεσολαβούσε ο ένθουσιωδής του κοινού και τα διθυραμβικά σχόλια του τύπου, ο Μαρτσίανος να είχε δώσει τόπο στην όργη και να είχε ξεκάσει το επείγον. 'Αλλά, με την έκταση που πήρε το πρόγραμμα, η μείωση του γοήτρου του ήταν πολύ βαρεία, για να μπει να δείχτην μακρόθυμος απέναντι ο 'έκείνος που την προκάλεσε. 'Εδω, σε έντολη, λοιπόν, στους ύψισταμένους του να παρακολουθήσουν την διαγωγή του 'Ινιάτοιο Μελόνη, να εξακριβώσουν αν υπήρχαν ο' αυτήν μελανά σημεία και να του υποβάλουν αναφορά το συντομότερο.

Από την ημέρα εκείνη, άρχισε μια συστηματική παρακολούθηση του Μελόνη. Το πρώτο πλήγμα έναντι του καταφέρθηκε με τη σύλληψη του αδελφού του, που κατηγορήθηκε ως ένοχος σε μία κλοπή.

«Ο αδελφός μου είναι άθως και τον πιάσανε για να με εκδικηθούν!» διακήρυξε ο Μελόνης. Συγκρόνως, οι περισσότερες εφημερίδες διατύπωσαν αμφιβολίες, αν η σύλληψη του σπριζόταν σε πραγματικά τεκμήρια. 'Αλλά σε λίγο ακόλουθησε και δεύτερο πλήγμα. 'Η αστυνομία συνέλαβε την αδελφή του για άσεμνη διαγωγή. Την είχαν δη να περιφέρεται «κατά προκλητικό τρόπο», άργα τη νύχτα, στην Βία Βένετο. Και, μερικές μέρες αργότερα, συλλαμβάνονταν και ο ίδιος ο 'Ινιάτοιο, με την βοήθεια της κατηγορίας πως έκμεταλ-λευόταν γυναίκες του πεζοδρομίου, δεχόμενος χρήματα.

Ο Μελόνης αρνήθηκε με πείσμα την κατηγορία και ισχυρίστηκε πως όλα αυτά είχαν σκηνοθετηθεί από συναδέλφους του, που θέλανε να κερδίσουν την εύνοια του διευθυντού της αστυνομίας, διαβάλλοντας τον. 'Αλλά οι διαμαρτυρίες του δεν ωφέλησαν σε τίποτα. Ο αστυφύλακας προφυλακίστηκε, ενώ, από την ίδια ημέρα, ζωφόρτατο διακινησιμολογίασαν εξ αίτιας του σόν τύπου. 'Η πλειοψηφία της κοινής γνώμης, όμως και η 'πλειοψηφία του τύπου, είχαν ταχθεί με το μέρος του Μελόνη, που τον θεωρούσαν άθωο.

Στην αντίκριση, τρεις κοπέλλες επιβεβαίωσαν την κατηγορία, ισχυριζόμενες πως έδιναν δώρα και χρήματα στον Μελόνη: 'Η Πορτέτα, η Τζόντα και η Γαλιόνα Ζανέτ. 'Αλλά οι πιο πολλές εφημερίδες τονίσανε πως γυναίκες αυτές της υποστάσεως δε μπορούν να θεωρηθούν σαν αξιόπιστοι μάρτυρες. 'Όταν οι εφημερίδες στείλανε τους ρεπόρτερ τους να βρουν τις τρεις αυτές γυναίκες και να τις 'ανακρίνουν» και εκείνοι, αυτές, μένεα πνεύοντες για την δυσπιστία του τύπου στις καταθέσεις τους, αρνήθηκαν να μιλήσουν και έδειξαν, μάλιστα, έναν από τους ρεπόρτερ!

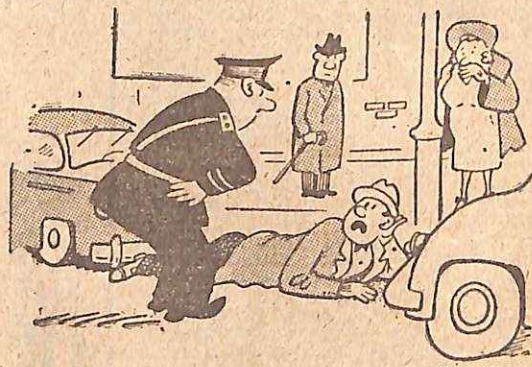
Την ημέρα της δίκης, ο Μελόνης, απαντώντας με χειροπέδες στο δικαστήριο, αποβέβηκε από το συγκλονιστικό πλήθος. Το ίδιο και ο συνηγορός του, ο περιφημος δικηγόρος Καζινέλλι, που χαίρεται το πλήθος υψώνοντας το χέρι και δηλώνοντας: «Ο Μελόνης είναι άθωος! Θα νικήσω!»

Η δίκη στάθηκε αληθινά συγκλονιστική και η αγόρευση του Καζινέλλι, μια από τις ωραιότερες της καριέρας του. Το δικαστήριο, ωστόσο, δεν δέχτηκε την απόψη του πως ο Μελόνης ήταν θύμα μιας μηχανορραφίας, που 'απόβλεπε στην ικανοποίηση της εκδικητικής δίψας του Μαρτσίανου. Και ο αστυφύλακας καταδικάστηκε στην ποινή, που αναφέραμε τόρμα στις συζητήσεις.

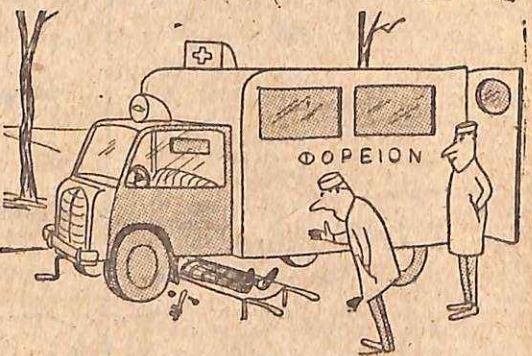
Πολλοί εξακολουθούν ακόμη και σήμερα να πιστεύουν πως ο Μελόνης είναι άθωος. Μα και όσοι δεν το πιστεύουν πιά, θεωρούν οσαδήποτε πατήρηποι που διατύπωσαν μια εφημερίδα της Ρώμης: «Ίσως, ο Μελόνης να είναι πραγματικά ένοχος. 'Η ένοχά του, όμως, έμελλε να αποκαλυφθεί, αν δεν είχε κάνει το καθήκον του απέναντι στον παραβάτη διευθυντή της αστυνομίας, προκαλώντας έτσι την μνην του. Και, ανεξάρτητα από το αν τα πράγματα διακαίωσαν τον Μαρτσίανο, είναι τιμητικό γι' αυτόν το ότι χρησιμοποίησε την ισχύ του για να εκδικηθεί έναν αδύνατο!»

— Ποιός σας είπε να μην έχετε το νου σας στο παιχίδι; (Του Β. Χριστοδούλου)

— «Οχι, δεν είμαι μεθυμένος κύριε αστυφύλακα! Έπιασα μόνο τη θεία, όπως να φέρω το αυτοκίνητο ή γυναίκα μου να το παρκάρω!»

— Εύτυχως που είσαι μηχανικός αυτοκινήτων!

— Πριν άρχισες τον έλεγχο των λογιισμών βιέλιων μου, κύριε εφοριακός έλεγκτά, νομίζω πως θα σουκανε καλό ένα ποτηράκι κονιάκ!...

ΟΙ ΨΕΥΤΕΣ και η λέσχη τους

Κάθε χρόνό βραβεύεται το μεγαλύτερο ψέμα.

ΑΠΟ το 1929, υπάρχει στο Μπράνλιγκτον, μια μικρή πόλη με 5000 κατοίκους της πολιτείας του Ουϊσκόνσιν, η λέσχη των Ψευτών, που περιλαμβάνει μέλη από όλο τον κόσμο.

Η ίδρυση αυτής της λέσχης όφειλεται... ο' ένα ψέμα. Δύο δημοσιογράφοι του Μπράνλιγκτον, ο Μανουέλ Χάν κι ο 'Ότις Ούλετ, που αντιπροσώπευαν δύο μεγάλα εισηγογραφικά πρακτορεία, είχαν περιέλθει σε άμνηχανία, γιατί δεν γινόταν τίποτα το αξιοσημείωτο ο' όλη την περιοχή. Κανένα τραίνο δεν είχε εκτροχισθεί, κανένας σύζυγος δεν είχε σκοτώσει την άπιστη γυναίκα του, καμιά τράπεζα δεν είχε ληστευθεί... Το κέντρο του Μπράνλιγκτον ήταν ο αστυνομικός σταθμός. 'Εκει μαζεύονταν κάθε βράδυ οι σημαντικότεροι από τους κατοίκους κι 'έλεγαν διάφορες 'Ιστορίες.

Γύρω στα Χριστούγεννα του 1929, λοιπόν, κάποιος πρώην πλοίαρχος του εμπορικού ναυτικού άφηγηθηκε ότι μια φορά, είχε συναντήσει στον Ειρηνικό Ωκεανό μια φάλαινα, που είχε μήκος τρία μίλια... Ο Χάν είχε τότε μια εμπειρία. Τηλεγράφησε στο πρακτορείο του ότι είχε γίνει στο Μπράνλιγκτον ο διεθνής διαγωνισμός Ψευτών κι' ότι νικήτης είχε ανακηρυχθεί ο πρώην πλοίαρχος, που την ημέρα της Πρωτοχρονιάς θα στείλανε ένα άσυνιστο μεταλλί-λίο. Το ίδιο έκανε κι ο Ούλετ...

Οι δύο δημοσιογράφοι δεν είχαν μεγάλες ελπίδες. Την άλλη μέρα, όμως, τα πρακτορεία, που αντιπροσώπευαν τους τηλεγράφους να στείλουν λεπτομερή περιγραφή της τελευταίας άπονους της μεταλλίου μαζί με φωτογραφίες... Το ψέμα είχε πιάσει! Το να σκαρώσουν μια τελετή και να πάρουν φωτογραφίες ήταν για τους δύο δημοσιογράφους ένα παιχίδι... Σε λίγες ημέρες, εκατοντάδες εφημερίδες και περιοδικά δημοσίευαν τις περιγραφές και τις φωτογραφίες που έστελναν.

Έτσι ιδρύθηκε η λέσχη των Ψευτών, που άρχισε άμεσα να οργανώνει κάθε χρόνο διαγωνισμούς Ψευτών.

Η λέσχη αυτή περιλαμβάνει σήμερα 90 χιλιάδες μέλη που προσέρχονται από την 'Αμερική και 57 άλλες χώρες. Τα μέλη αυτής της λέσχης φέρουν κι' αντιπροσωπεύουν όλα τα επαγγέλματα. Δεν γίνονται δεκτοί μόνο οι εν ενεργεία πολιτικοί, γιατί οι καταστάσεις δείχνει ότι 'γίνονται δεκτοί μόνοι έρασιτέχνες της Ψευτιάς κι' όχι άνθρωποι που, λόγω του επαγγέλματός του, λένε διάφορα ψέματα. Μεταξύ των αμερικανικών πολιτών, το Τέξας άρχει το μεγαλύτερο αριθμό. 'Από τις άλλες χώρες, έκεινη που αντιπροσωπεύεται με το περισσότερο μέλη στη λέσχη του Μπράνλιγκτον είναι η 'Ιαπωνία.

Η μόνη πολιτεία της 'Αμερικής που δεν αντιπροσωπεύεται ως προχέτης στη λέσχη των Ψευτών ήταν η 'Αλαμπάμα. 'Ενας δημοσιογράφος απ' αυτή την πολιτεία, λοιπόν, το έγραψε με περηφάνεια προσθέτοντας ότι το πράγμα ήταν φυσικό, γιατί στην 'Αλαμπάμα δεν λέει κανείς ποτέ ψέματα.

Το προσέδριο της λέσχης του στείλει άμέσως ένα δίπλωμα, με το οποίο τον ανακηρύσσει «επίσημο μέλος», γιατί είχε πει το μεγαλύτερο ψέμα της χρονιάς!

Κάθε χρόνο φτάνουν στο Μπράνλιγκτον 15-20 χιλιάδες ψέματα από όλο τον κόσμο. Ο 'Ότις Ούλετ, που είναι ο πρόεδρος της λέ-

σχης, τα ταξινομεί και ξεχωρίζει από αυτά καμιά διακοσάρια, που του φαίνονται ότι είναι τα πιο ενδιαφέροντα. Ένα κίνητρο για διαλέγουμε περιορίζει τον αριθμό τους σε 30 ή 40. Στο τέλος κάθε χρόνου συνερχεται η επιτροπή που διαλέγει ένα μόνο. Αυτός που το έστειλε ανακηρύσσεται «απαικός» και πρωταθλητής της Ψευτιάς» και παίρνει ένα μετάλλιο. Όλα τα ψέματα που στέλνονται στη λέσχη γίνονται, σύμφωνα με το καταστατικό, αποκλειστική ιδιοκτησία της. Κ' ένας που στέλνει ένα ψέμα, έξ' άλλου, γίνεται ατομώτως μέλος της λέσχης.

Το 1931 βραβεύθηκε το ακόλουθο ψέμα:

«Ένας ταύρος ξεκοιλιάσε ένα χωρικό. 'Εκει κοντά βρισκόταν μια προσβάτινα. Της άνοιξε άμεσα την κοιλιά, πήρα κάμποσα έντερα και τάβαλα μέσα στην κοιλιά του χωρικού, για ν' αντικαταστήσει εκείνα που του είχε κομματιάσει ο ταύρος. Λίγο καιρό αργότερα, στο κεφάλι του χωρικού φούσκωσαν δύο κέρατα κι' έστρεψαν από δύο νομιάς το σώμα του σκεπάζοντάς το με λλί. Αυτό το μωλί ήταν τόσο πολύ που, όταν κουνούσταν την άνοιξη, έβγαζε 15-20 κίλιν».

Το 1957, το βραβείο δόθηκε σε κάποιον που άφηγηθηκε το εξής: «Ο παππούς μου είχε ένα έκκοι-μέ, που ήταν τόσο παλιό, ώστε ο 'Ισκιος του έσκασε μια τρύπα στο πίσω μέρος του ζώλου και σασόνου άπου βρισκόταν!».

Το 1958 ανακηρύχθηκε «πανεκός» πρωταθλητής της Ψευτιάς» ένας χτηματίας από τη Νότιο Ντακότα. Το ψέμα που είχε πει ήταν το εξής:

«Στην πατρίδα μου έγιμε ένα γεωικό που έχει ένα τόσο μεγάλο χωράφι, ώστε, κάποτε, θάνανε τας το μ' ένα τακτέρι, χόρτες για τόσο πολύ καιρό ώστε η γυναίκα του τον άκουσε για πέθα-μένο κι' πήρε μέλιστα και σύνταξή. Ο γεωργός, ωστόσο, έφτασε στην άκρη του χωραφιού του κι' έπειτα έαυννώθηκε στο σπίτι του όπου η 'χώρα του τον νόμισε να το φάντομά του!».

Να κι' ένα άλλο ψέμα, που βραβεύτηκε στο Μπράνλιγκτον:

«Έκρινε τόσο πολύ κόπο, που ένας ποικιλή: μπήκε στο σπίτι μου. Παρ' όλες τις προσπάθειές μου δεν κατάφερα να τον διαβάω. Είπα τότε μια ιδέα. Πήσα ένα βαδύποδο, το πήνα στην κουζίνα κι' έβαλα πάλι ένα κομμάτι τυρί. Τη νύχτα η θερμοκρασία κατέβηκε τόσο πολύ, που το ζώο που βρήκα τον ποικιλή κοσμομένο από τη στήλη του υδρονόμου, που κατέθηκε απότομα. Αυτό έγινε τη στιγμή που ο δυστυχισμένος τένωσε το κεφάλι του για να πάρει το τυρί».

Τα περισσότερα βραβεία τα έχουν πάρει κάτοικοι του Τέξας. Εγώ από τα ψέματα, που βραβεύθηκαν, ήταν και το ακόλουθο:

«Μια μέρα βρέθηκε μπροστά σε δύο άρκους. 'Αλλά στην καρδιά μου είχα μια μόνο σφαίρα. Έκανα, λοιπόν, το εξής: Κάρφωσα στο χέρι το μαχαίρι μου. Έπειτα σημάδεψα την άκρη της λεπίδας του. 'Η σφαίρα πέφτοντας πάνω της κόπηκε στα δύο και τα κομμάτια της βρήκαν στην καρδιά τις άρκους και τις σκοτώσαν».

Ένας άλλος άφηγηθηκε το εξής:

«Είχα ένα κανονικό τόσο έυπνο, που, όταν έκανε πολύ κρύο, χτυπούσε με το σώμας του την πέτρα του αναπήρα μου και έσταίνα τα πόδια του με τους σπινθήρες που έβγαίνα απ' αυτήν».

Και να τώρα το ψέμα που βραβεύθηκε τον περασμένο χρόνο:

«Στα έφετεινα γυναίκα, τρεις στρατιώτες του λόχου με διατάχθηκαν να μεταμφιεσθούν σε δένδρα, για να στήσουμε παγίδα στον έγβο. 'Η μεταμφίεσή τους ήταν τόσο τέλεια, που στον πρώτο χάθηκε ένα παρασπαστικό έντομο κι' άρχισε ν' ανοίγει τρύπες στο σώμα του. Στο γύνατο του δεύτερου ένας έρωτευμένος χάραξε μ' ένα μαχαίρι τις λέξεις: «Ο 'Ότις Ούλετ είναι ο καλύτερος κι' εγώ είμαι ο χειρότερος».

Η ΩΡΑΙΑ

Η ΟΙΔΗ μου ή Λουλού έχει ένα βαδύτατο καύμο:

— Άχ πως θα ήθελα να ήμουνα ώρα!

Τη ρωτώ μ' ενδιαφέρον:

— Πόσο ώραια δηλαδή;

Και μ' απαντά με πάθος:

— Άχ, ήθελα να ήμουνα παρά-παρα-παρα πολύ ώραια. Στο σημείο αυτό κατά κανόνα την πιάνει το γλυκύ της, ρίχνει το κεφάλι προς τα πίσω, κυττά τον ουρανό και λέει:

— Ώραια-ώραια-ώραια, τόσο ώραια δηλαδή, που να τρελλάινονται όσοι με βλέπουν.

Την κυττά, περιμένω να τελειώσει κι' ύστερα σαν άνθρωπος λογικός προσπαθώ να της μιλήσω σοβαρά:

— Χρυσή μου 'Λουλού, γιατί έχεις παράπονα απ' τον εαυτό σου; Ο καλός θεός σου έδωσε δυό ματρία, που αν δεν έχουν την μαυρίλα του έρεβους, δεν έχουν όμως και το χρώμα μπα-νιτικών μινιόν. Κόρη, είναι. Ούτε στραβά είσαι, ούτε άλλοι. Ο θεός σου έδωσε μια μύτη, που αν δεν συναγωνίζεται της Κλεοπάτρας, όμως, δεν έκτεινεται και σε διαστάσεις μυταρόλας. Ο θεός σου έδωσε ακόμα ένα στόμα, που αν δεν έχει χαρακτή με διαδότη, ούτε όμως και πιάνει κανέναν πανικό όταν τ' ανοίγεις να φας ή να κασουρηθής. Τέλος ο καλός θεός σου έδωσε ένα πρόσωπο συμπεριτικό, σώμα καλό, γάμπα λεπτά και όλα τ' άλλα σου καλά, λαυράκι, κι' όρεκτικα. Τι άλλο ήθελες;

— Άλλά ή Λουλού έχει το βιολί της:

— Πώς, πώς, πώς, πώς! Άλλά τις εκδηλώσεις αυτές του θαυμασμού τις θεωρεί σαν τον φυσικό φόρο της ανθρωπότητας προς την καλλονή της κι' αντιπερνά κρύα και παγερό — τελεσιδικα αδιάφορη για οποιαδήποτε εκδήλωση. Το παλιό-πολύ ν' άρχισαν να κουνιέται λίγο, προσπαθώντας με το ναζάρικο περπάτημα να δώση περισσότερη ζωντανία στα υπέρ-νενω τις ώσεις και νομίζω ευσεβάτως ότι δεν υπάρχει πιο

αντιπαθητικό πράγμα από μια καλλονή που περιφέρει τα κραυγαλέα θέλητρά της στο δρόμο και πότε γελά σαν ρε-κλάμα οδοντοπαστας, πότε παίρνει το άρειμάνιο ύψος βερ-βίαν άγουροειπνημένη:

— Πίσω και ος έφανα!...

Ζητώ ταπεινότητα συγγνώμην από τις σπάνιες εκτυφλωτικές καλλονές, αλλά μου φαίνεται κατ' άρχην σαν να υποφέρουν από χρόνια δυσκοιλιότητα. Έχετε προσέξει την ώραια; Φέλι ψάλα. Το βλέμμα κορμωμένο προς τα περπάτα, σαν ο δρόμος να είναι στρωμένος με άγνα και φοβάται μη τα σπάσει. Τα μάτια μεγάλα, έρεβδη και παθάρικα, αντανακλούν τη βαδύτητα περπάτησής της ότι όποιον κυττάζουν τον μαγεύουν. Βαρέθηκε, όμως, να μαγεύει γι' αυτό και τ' αποστρέφει απ' τα φτωκά πλάσματα του 'Υψιστου που κυκλοφορούν, φτωκά κι' άσημαντα στα πόδια της. Θα ρίξει τη ματιά της μοναχά σε κανένα καθρέφτη μαγαζιού ή σε βιτρίνα ή σε τζάκι. Ξερί ο-λους τους καθρέφτες στο δρόμο που περνά και σόν καθένα στρέφει και κυττά, ευχαριστιέται κι' ύστερα σπκάνει το χέρι προς τα μαλλιά για ν' ανακα-λέσει στην τάξη κάποια τρίχα, που άπειθάρχησε.

Πέρα-πέρα οι άσεβεις λάτρες της καλλονής βρυλλίζοντες στο περπάτημα της και ή παρέλασή της γίνεται άναμεσα σε πρωτό-γονα επιφωνήματα καταπλη-ξους:

— Πώς, πώς, πώς, πώς! Άλλά τις εκδηλώσεις αυτές του θαυμασμού τις θεωρεί σαν τον φυσικό φόρο της ανθρωπότητας προς την καλλονή της κι' αντιπερνά κρύα και παγερό — τελεσιδικα αδιάφορη για οποιαδήποτε εκδήλωση. Το παλιό-πολύ ν' άρχισαν να κουνιέται λίγο, προσπαθώντας με το ναζάρικο περπάτημα να δώση περισσότερη ζωντανία στα υπέρ-νενω τις ώσεις και νομίζω ευσεβάτως ότι δεν υπάρχει πιο

— Πώς, πώς, πώς, πώς! Άλλά τις εκδηλώσεις αυτές του θαυμασμού τις θεωρεί σαν τον φυσικό φόρο της ανθρωπότητας προς την καλλονή της κι' αντιπερνά κρύα και παγερό — τελεσιδικα αδιάφορη για οποιαδήποτε εκδήλωση. Το παλιό-πολύ ν' άρχισαν να κουνιέται λίγο, προσπαθώντας με το ναζάρικο περπάτημα να δώση περισσότερη ζωντανία στα υπέρ-νενω τις ώσεις και νομίζω ευσεβάτως ότι δεν υπάρχει πιο

— Πώς, πώς, πώς, πώς! Άλλά τις εκδηλώσεις αυτές του θαυμασμού τις θεωρεί σαν τον φυσικό φόρο της ανθρωπότητας προς την καλλονή της κι' αντιπερνά κρύα και παγερό — τελεσιδικα αδιάφορη για οποιαδήποτε εκδήλωση. Το παλιό-πολύ ν' άρχισαν να κουνιέται λίγο, προσπαθώντας με το ναζάρικο περπάτημα να δώση περισσότερη ζωντανία στα υπέρ-νενω τις ώσεις και νομίζω ευσεβάτως ότι δεν υπάρχει πιο

— Πώς, πώς, πώς, πώς! Άλλά τις εκδηλώσεις αυτές του θαυμασμού τις θεωρεί σαν τον φυσικό φόρο της ανθρωπότητας προς την καλλονή της κι' αντιπερνά κρύα και παγερό — τελεσιδικα αδιάφορη για οποιαδήποτε εκδήλωση. Το παλιό-πολύ ν' άρχισαν να κουνιέται λίγο, προσπαθώντας με το ναζάρικο περπάτημα να δώση περισσότερη ζωντανία στα υπέρ-νενω τις ώσεις και νομίζω ευσεβάτως ότι δεν υπάρχει πιο

— Έπωφελήσουν... 'Από αυτό άρχίζουμε και οι δύο μας άσπηση διατα!...

Οι διασημότερες ΓΥΝΑΙΚΕΣ της Ιστορίας

ΣΤΟΥΑΡΤ, η τραγική βασίλισσα

ΤΟ παρεκκλήσιο του σκωτικού άνακτορου του Χάλλουμ, σώζεται ακόμη μια εικόνα της Παναγίας, που έχει γροθιά ενός ανθρώπου της έχει κομματιάσει το πρόσωπο και της έχει παραμορφώσει τα χαρακτηριστικά. Η ιστορία αυτής της Ιερουσαλίας είναι πολύ περίεργη.

Την άνοιξη του 1561, έφτασε στη Σκωτία η νεαρή βασίλισσα Μαρία Στούαρτ — ήταν μόλις 19 χρονών — για να πάρει στην εξουσία της το βασίλειο, που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της και που τόδελεπε για πρώτη φορά. Είχε χήσει ως τότε στη Γαλλία, όπου είχε παντρευτεί το βασιλιά Φραγκίσκο 2ο. 'Αλλά, ο πρόωρος θάνατος του τήν'έκανε να θυμηθεί την πατρική κληρονομία. Είχε χήσει το στέμμα της Γαλλίας, αλλά κανένας δέ μπορούσε να της άρνηθι τα δικαιώματά της πάνω στο θρόνο της Σκωτίας.

Στό 'διδυμοσυργο, ωστόσο, την υποδέχτηκαν ψυχρά, περιφρονήτικά σχεδόν. Οι Σκωτσέζοι, που είχαν προσχωρήσει στον προτεσταντισμό, έδωσαν με δυσπιστία τη νεαρή βασίλισσα τους, που ήταν ένθερμη καθολική. Και παραβένονταν για την άκοσμότητα της, που την αποτελούσαν φανατικοί καθολικοί κληρικοί και νεαροί Γάλλοι άριστοκράτες.

Η δυσάρεσκια κορυφώθηκε όταν η Μαρία άρχισε να δίνει στα άνακτορα χορούς μεταφρασμένων θεατρικών παραστάσεις και πολυτελή συμποσία, όπου οι συνδαιτυμόνες, άνδρες και γυναίκες, ξεπερνούσαν συχνά τα όρια της εύπρεπείας...

Μία μέρα, λοιπόν, έφτασε στα άνακτορα ο φανατικός Ιερκήρυκας Κνάζ, που περιετοιχίζονταν από πολλούς κοσμικούς μεσιτάδες και άνωτέρους κληρικούς.

Εν όνοματι του Θεού του ζώντος, είπε στη βασίλισσα, σε προσκαλώ ν' άπαρνηθής το Σατανά και να πάψης να υπηρετς τον έπι της Γης εκπρόσωπό του (τον Πάπα της Ρώμης). Για να διευκολύνω την επιστροφή σου στους κόλπους της άληθινής θρησκείας, διάταξα να κλεισθι το παρεκκλήσιο των άνακτορών. Κανείς από τους άθλιους ρασοφόρους, που σε συνοδεύουν, δεν έχει το δικαίωμα να λειτουργήσι πιά εκεί.

Η Μαρία, τρομοκρατημένη άπ' αυτά τα λόγια, έτρεξε στο δωμάτιό της, όπου γονάτισε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, για να προσευχηθι. 'Αλλά, ο Κνάζ της άκολουθήσε εκεί.

— 'Αθλιο γύναιο, της φώναζε μαινόμενος, τολμάς, λοιπόν, να παραβαίνης τις έντολές του Θεού;

Και, με μία τρομερή γροθιά, κομματιάσε την εικόνα της Παναγίας... 'Υπαγόρευσε κατόπιν τους όρους του στη νεαρή βασίλισσα: Θά έδιωχνε άμέσως τους καθολικούς κληρικούς και τους Γάλλους εύπατριδες και θά έξανάδινα στα άνακτορα συμπόσια, όυτε χορούς, όυτε θεατρικές παραστάσεις...

Η Μαρία είδε πός δέ μπορούσε να κάμει διαφορετικά. Κι' έσκυψε το κεφάλι.

Έτσι, πέρασε δυό ή τρία χρόνια σκεπτική ήρεμίας. 'Αλλά, η έπιπόλαη κι' εύθυμη ιδιοσυγκρασία της δέ συμβιβαζόταν μ' αυτή την άσπρη ζωή. Σκέφτηκε τότε πώς ένας άσχιος θά μπορούσε να την προφυλάξι από τις ταπεινώσεις και να τη βοηθήσι να ξαναβρθι την έλευθερία της. 'Η έκλογη της έπεσε στον Έρρικο Ντάρνλεϋ, που στίς φλέβες του έτρεχε βασιλικό αίμα.

Ο Ντάρνλεϋ ήταν ένας άραϊος άντρας κι' η Μαρία τον είχε αγαπήσει προτού άποφασισθι να τον κάνει σύζυγό της. Έτσι, σκεφτόταν πός ο γάμος αυτός έμελλε να τήν έλυσθι από την πολιτική θύλα, θά της έδινε ταυτόχρονα και την εύτυχία, που ποθούσε σά γυναίκα.

Αλλά δεν άργησε να καταλάβη το λάθος της. Ο Ντάρνλεϋ ήταν έλαιοστής, μικρολόγος και ραδιούργος. Ζήτησε πρώτα να άνομοσθι βασιλιάς και κατόπιν έβλεπε να παραμερήσι τη Μαρία, για ν' άσχι μόνος του τη βασιλική εξουσία.

Η παροδική άγάπη, που η νεαρή βασίλισσα είχε αισθανθι γι' αυτόν, έσβυσε άμέσως. Τού γύρισε άποφασιστικά τις πλάτες κι' έπαυε να τον λογαριάζη... Ένα μέρα, μέσα στην καρδιά της, αισθανόταν έλα μεγάλο κενό. Και, για να το γεμίσι, έπριε τον 'ταλό Δαυίδ Ρίτσιο.

Ο Ρίτσιο κρατούσε την ιδιαίτερη άλληλογραφία της και συγχρόνως την διασκεδάζε, γιατί είχε μελωδική φωνή κι' έπαίξε βιόλα με μεγάλη τέχνη. Κάθε βράδυ, συνάδευε τη βασίλισσα ως τον κοιτώνά της, κρατώντας ένα κρησπίτιο με τρία κεριά. Έμπαινε πρώτος στο δωμάτιο, άφηνε το κρησπίτιο κι' έπειτα υποκλινόταν μπροστά στη βασίλισσα κι' έφευγε, πατώντας στίς μύτες των ποδιών.

— 'Αλλά, ένα βράδυ, η Μαρία του είπε: — 'Αγαπητέ μου Δαυίδ, είμαι πολύ μόνη άπόψε και νομίζω πός έχω άνάγκη από την συντροφία ενός πιστού φίλου, όπως είσαι εσύ... Μείνε κοντά μου.

Η Μαρία τον είχε αγαπήσει; Δέ φαινόταν πιθανόν. 'Αλλά, ο Ρίτσιο ήταν μία έξοδος στην τρομερή μοναξιά της.

Ο Ντάρνλεϋ, όμως, δεν άργησε να μάθι τις κρυφές σχέσεις της γυναίκας του με το Ρίτσιο. Συνεννοήθηκε τότε με μερικούς εύγενείς κι' ένα βράδυ του Μαρτίου του 1566, μπήκαν όλοι μαζί στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της βασίλισσας, κρατώντας στα χέρια τους γυναικά της.

Η Μαρία έτρωγε εκείνο το βράδυ μαζί με το Ρίτσιο και μερικά άλλα πρόσωπα της άκολουθίας της.

Ο 'ταλός, που προαισθάνθηκε τον κίνδυνο, έπεσε μπροστά στα πόδια της βασίλισσας, παρακαλώντας την να τον σώσει.

— 'Αθλιο γύναιο, της φώναζε μαινόμενος ο Κνάζ, τολμάς, λοιπόν, να παραβαίνης τις έντολές του Θεού;

ση. 'Η Μαρία άπλωσε πάνω του, το χέρι της... 'Αλλά, αυτή η κίνηση έπιτάχυνε τη μοίρα της έξελει.

— Δεν άνεχόμαστε περισσότερο να μάς κυβερνήσι ένας ύπηρετης! φώναζε ο λάρδος Ρούθβεν.

Και τρύπησε το Ρέτσιο με το ξίφος του.

Την έποχή εκείνη, το Κοινοβούλιο της έστειλε ένα άπό τα μέλη του για να το αντιπροσωπεύι στο ιδιαίτερο συμβούλιο της. Ο εκπρόσωπος αυτός του Κοινοβουλίου ήταν ο κόμης Βόθουελ.

Ο Βόθουελ είχε φερθι ως τότε έχθρικά στη βασίλισσα. Άπό τη στιγμή, όμως, που βρέθηκε μπροστά της, έγινε ο πιο φανατικός ύποστηρικτής της. 'Η όμορφιά της τον είχε γοητεύσει. 'Αλλά κι' η βασίλισσα δεν έμεινε άσυγκίνητη. Ο Βόθουελ είχε έπιδηλτικό παρουσιαστικό, άδρά χαρακτηριστικά και τρόπους πολύ εύγενικούς. 'Η Μαρία αισθάνθηκε ένα παράφορο πάθος γι' αυτόν.

Ο Βόθουελ, για να της δείξη την άφοσίωσή του, χάρισε τη γυναίκα του. 'Αλλά, αυτό δεν ήταν άρκέτο. Έπρεπε κι' η Μαρία να ξεφορτωθι τον Ντάρνλεϋ. Και δεν ύπρχε γι' αυτό άλλος τρόπος, έκτός από το έγκλημα.

Η Μαρία όχι μόνο έδωσε τη συγκατάθεσή της σ' αυτό το έγκλημα, αλλά και συνέργαστη στην εκτέλεσή του.

Οι άνθρώποι του Βόθουελ σκότωσαν με τά ξίφη τους τον Ντάρνλεϋ. Κατόπιν η βασίλισσα, τυφλωμένη από το πάθος της, δέ δίστασε να τον παντρευθι, έπειτα από μερικούς ήμενες.

— 'Αλλά, αυτή τη φορά, η αντίραση έόπισσε σ' όλη τη χώρα. Οι μεγάλοι εύγενείς συγκεντρώσαν σημαντικές δυνάμεις και βάδισαν εναντίον του 'Ειδυμοσυργού, άιχμαλώτισαν τη Μαρία και την έκλεισαν στον πύργο του Λόχ Λέδεν, όπου την άναγκασαν να παρατηρήι ύπέρ του άνηλικού γιου της 'Ιακώβου — που ήταν παιδί του Ντάρνλεϋ — και να διορίσι αντίβασιλέα τον έτεροθαλή άδελφό της, κόμητα Μούρρη.

Η Μαρία κατάφερε, ωστόσο, να δραπέτησι και να καταφύγι με τους λιγοστούς σπαδούς, που της είχαν άπομείνει, στην 'Αγγλία.

Η 'Ελισάβετ δεν τη δέχτηκε με συμπάθεια. Της παραχώρησε τον πύργο του Φοντρινγκ και τη συμβούλευσε συγχρόνως να μείνη μακριά από κάθε πολιτική κίνηση. 'Αλλά, η Μαρία έκανε το αντίθετο. Έγινε άπό την πρώτη στιγμή το κέντρο της καθολικής αντίδράσεως στην 'Αγγλία κι' άρχισε να συνεννοήται με τους άρχηγούς της.

Ανταρσίες έόπισαν άμέσως σ' όλη τη χώρα. Μία άπ' αυτές είχε για άρχηγό το δούκα του Νόρφολκ, που συνιδεόταν από κάμποσο καρό έρωτικά με την έκπτωτη βασίλισσα της Σκωτίας.

Η 'Ελισάβετ ένήργησε σ' αυτή την περίπτωση με κεραυνόβολο ταχύτητα. Κατέπνιξε στο αίμα τις έπαναστάσεις, συνέλαβε το Νόρφολκ και τον τής. Κατέπνιξε στο αίμα τις άποκεφαλίσες.

Αλλά το σκληρό αυτό μάθημα δεν συνέτισε ούτε τη Μαρία, ούτε τους άπαδούς της. 'Η έκπτωτη βασίλισσα άρχισε ν' άλληλογραφεί με το βασιλιά της 'Ισπανίας, με τον Πάπα, με τους άρχηγούς του καθολικού κόμματος στη Γαλλία, με το δούκα της 'Αλβας και να όργανώνη μια μεγάλη συνωμοσία. Το σχέδιο των συνωμοτών ήταν να δολοφονηθι η 'Ελισάβετ και ν' άνακηρυχθι η Μαρία βασίλισσα του 'Ηνωμένου Βασιλείου της 'Αγγλίας και της Σκωτίας.

Έκείνη, που δεν ύποπτευόταν η Μαρία ήταν, ότι όλα τα γράμματα της έπεσαν στα χέρια της 'Ελισάβετ, που, άφου τά διάβαζε, τά ένασφράγιζε κατόπιν και τά έστειλε σ' εκείνους, για τους όποιους προορίζονταν. Τό ίδιο έκανε και για τις άπαντήσεις.

Στό μεταξύ, η Μαρία είχε έλεγχόσκει έναν νεαρό άξιοματικό, τον Άντον Βά-δινγκαν, που, τρελλάς από έρωτα γι' αυτήν, δέχτηκε ν' αναλάβη την άσχημία της ανταρσίας, που προπλάθετε και Ισπανική άποδοσι στην 'Αγγλία.

Η 'Ελισάβετ άσπεσε τη συνωμοσία να προχωρήσι και μόνο το Σεπτέμβριο του 1586 συνέλαβε τον Βάδινγκαν και τους άλλους άρχηγούς των συνωμοτών, που καταδικάσθηκαν όλοι σέ θάνατο. 'Η έκτέλεσι τους έγινε έπειτα από φριχτά βασανιστήρια στην πλατεία του Πύργου του Λονδίνου, μπροστά σέ χιλιάδες λαού.

Κατόπιν έγινε η δική της Μαρίας. 'Η κατηγορία είχε στα χέρια της την ένοχοποιητική άλληλογραφία της, που είχε κατασχέθι. Έτσι, η κατηγορουμένη, μόλονότι δεν όμολόγησε την ένοχιά της, δέ μπορούσε να διαφεύγι τις έναντίον της κατηγορίες, που ήταν άληθινά συντριπτικές.

Τό δικαστήριο την καταδίκασε όμοφώνως σέ θάνατο.

Η 'Ελισάβετ, έπειτα από μερικούς διαταγμούς, ύπόγραψε τη διαταγή της θανατικής εκτελέσεως, που έγινε το Φεβρουάριο του 1587, στον πύργο του Φοντρινγκ. Μετά τον άποκεφαλισμό, ο δήμιος έδειξε το κεφάλι της Μαρίας και είπε τά καίρι-ρωμένα λόγια:

«Έτσι άς πεθάνουν όλοι οι έχθροι της βασίλισσας!».

Ένα χρόνο πρώτοτερα, είχε πεθάνει ο Βόθουελ, που, μετά τη σύλληψή της Μαρίας, είχε καταφύγι στις 'Ορκάδες νήσους κι' είχε γίνει πειρατής. 'Ορκάδες νήσους, άργότερα, στα χέρια των Δανών, που τον φυλάκισαν σ' ένα φρούριο. Μέσα σ' αυτό το φρούριο, πέθανε τρελλάς, έπειτα από δεκαετή εγκάθειρέι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γαβριέλλα ντ' Έστρέ, η άτυχη έννομιμένη.

Η πρόσκληση ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΙΝΑΙ παραμονή του Εύαγγελισμού κι' ο Βαγγέλης, ο νοικοκύρης του σπιτιού, γιορτάζει την άλλη μέρα.

Όλα είναι σιγουρισμένα και μία άπόλυτη σιωπή βασιλεύει σ' όλο το σπίτι.

Η Παναγούλα θρίσκει στη κουζίνα κι' έτοιμάζει το γλυκό, που θά στείλι στο φούρνο, κι' η πεθερά της η κυρά Ντινιά, καθισμένη σ' ένα σκαμνάκι, πλάι σ' ένα άναμένο τζάκι, πλέκει ένα πουλοδεράκι για τη μικρή της έγγονη, τη Δεσπούλα.

Πάνω από το τζάκι, το ένα άριστερά και το άλλο δεξιά, θρίσκονται δυό μεγάλα κάδρα. Τό ένα παριστάνει την κυρά Ντινιά, νέα, πριν άποχτήσι το μοναχογυιό της, το Βαγγέλη, και τ' άλλο τον άντρα της, τον πρώτο χρόνο του γάμου τους. Σωστός λεβέντης αυτός με τό στριμμένο μουστακάκι του, μά κι' η κυρά Ντινιά όμορφη-όμορφη με τό χωριάτικο φόρεμά της.

Στή μέση, όμως, λίγο πιο κάτω κι' άνάμεσα στα δυό μεγάλα κάδρα, είναι μία μεγάλη φωτογραφία του Βαγγέλη, του γιου τους, που έχει στέλνι στα Γάλλικα, ένα μήνα μετά την κήρυξή του πολέμου.

Πλησιάζε μεσημέρι. Η γιαγιά, η κυρά Ντινιά έσβαλε τά νυαλιά και σκούπισε τά μάτια της.

Ξαφνικά, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας και σέ λίγο άκούστηκαν οι φωνές των παιδιών, που γυρίζαν άπό τη σχολική παρέλασι μπρός από τό μνημείο του Άγνωστού Στρατιώτη.

— Έν δυό, έν δυό... έν δυό, έν δυό! φώναζε ο Τάκης υπαίνοτας στο σολόνι, ένά ή Δεσπούλα έρχόταν πίσω του.

— Καλώς τα, καλώς τα τά παιδιά μου, είπε η γιαγιά άνογιώντας τά χέρια της να τ' άγκαλιάσι.

Ο Τάκης τη φίλησε άπό τό ένα μάγουλο και η Δεσπούλα άπό τό άλλο.

— Πάς τά περπάσατε, παιδιά μου; ρώτησε η γιαγιά μ' ένα χαμόγελο.

— Κόσμος! Πολύς κόσμος, γιαγιά... πρόλαβε ή Δεσπούλα να πει.

— Ούφ, κουράστηκα! — Να, σεις τά κορίτσια όλο κουραζόσαστε, της παρατήρησε ο Τάκης.

— Άπό την κουζίνα άκούστηκε ή φωνή της μαμάς του: — Τάκη, έλα παιδί μου να πάς τό ταίρι στο φούρνο.

Ο Τάκης έξοκλήθηκε άπό την άγκαλιά της γιαγιάς του κι' έτρεξε στην κουζίνα.

— Νά μιν άργήσες, Τάκη, του φώναζε σέ λίγο ή μαμά του, άνογιότας του την πόρτα.

Ο Τάκης δεν άργησε να έπιστρέψι, γιατί ο φούρνος έρισκόταν στη γωνιά, μά όταν γύρισε θαστούσε μαζί με μία έπαρσιακή έπιμερίδα, που τούχε δώσει ο ταχυδρόμος για τό μπαμπά του, και μία έντυπη πρόσκλησι.

Είχε καθυστέρησι με στάση ή πρόσκλησι, αλλά όλοι την περίμεναν μέσα στο σπίτι. Τη λαβάνανε κάθε χρόνο για την 25η Μαρτίου. Την έστειλε η Πανελλήνια Ένωσις Άναπήρων στο Βαγγέλη, το γυιό της κυρά Ντινιάς. 'Η πρόσκλησι άνέφερε πός θάπρεπε να παρουσιασθι με τη στολή του στά γραφεία της Ένώσεως, για να λάβη μέρος στην παρέλασι την άυριανή μπρός στο βασιλιά.

— Έλάτε να σάς θάω να φάτε, γιατί ο πατέρας σας θ' άργήσι ναρθι, τούς φώναζε ή Παναγούλα.

Τά παιδιά πήγαν με τη μητέρα τους στην κουζίνα, κι' η γιαγιά, θάροντας τά νυαλιά της, άρχισε να διαβάξη σιγά, σιγά την πρόσκλησι, που κρατούσε άκόμη στο χέρι της.

— Ένα δάκρυ κύλησε άπό τά μάτια της, που τό σκούπισε με την άκρη του μανικιού.

Η φλόγα στο τζάκι ύψωνόταν λαμπερή και μέ' στα μάτια της γρήγας φέγγιζε σάν τη φωτιά του πολέμου, κόκκινη αίματοδοσμένη.

Πόσες φορές δεν την τρώαζε αυτή ή φλόγα την έποχή, που ο μοναχογυιός της, ο Βαγγέλης, πολεμούσε στο μέτωπο της 'Αλβανίας.

Κάθε φορά που τό κούτσουρο έτριζε, ένιωθε άνατριχίλα, γιατί σιλο-λογιζόταν τη ζωή του παιδιού της.

Δέν ήταν άπό την 'Αθήνα. Ζούσαν πριν άπό τον πόλεμο σ' ένα χωριούκι της Κορυθίας.

Πλούσιοι δέν ήταν. Οι άργότες δέν είναι ποτέ πλούσιοι όσα χωράφια κι' άν έχουν. Τους τσακίζει ή σκληρή δουλειά άπό τό χάραμα ως τό σούρουπο για να θάλουν τό ψωμί της χρονιάς, το κρασί και τό λάδι τους.

Ο Βαγγέλης ήταν μοναχογυιός κι' είχε τελειώσει τό γυμνάσιο, μά βοηθούσε τους γονείς του σ' όλες τις δουλειές.

Γι' αυτό είχαν σκεφθι να πάρουν νύχη στο σπίτι τους. Όσο νάναι, άλλα δυό χέρια παραπάνω, έκούραζον λιγάκι.

Έλα, όμως, που ο Βαγγέλης άναπόσχε την Παναγούλα, τη γειτονοπούλα τους, ένά ο γονείς του είχαν ρίξει άλλοι τη ματιά τους!

— Η την Παναγούλα ή καμιά άλλη! της έλεγε. Αύτην άγαπά κι' αύτην θά πάρω.

Πολλές φορές άναστατάθηκε το σπίτι τους στο χωριό. Κι' άπό κουβέντα σέ κουβέντα έγινε γνώστη ή άγάπη των δυό νέων σέ όλο.

Η Παναγούλα πάλι όρκιζόταν σ' όνομα του κι' ο Βαγγέλης όρκιζόταν σ' αύτην, μπροστά στην Παναγιά, πός θά γινόταν γυναίκα του, όπως δήποτε!

Ένα θράδυ, πάνω σ' ένα τέτοιο καυγά, έφτασε ή είδησι στο χωριό για τη γενική έπιστράτευσι κι' ο Βαγγέλης έφυγε νύχτα, άποκαιρώντας κουρά την Παναγούλα, για να πάη έθελοντής.

Και τά κατάφερε!

Νύχτα-μέρα έκλαψε ή άμωσι ή κυρά Ντινιά και μετάνιωανε σκληρά, που γύναιε άφορη να φέρη σέ άπόγονο τό μοναχογυιό της.

Ο Βαγγέλης τούς έγραψε τακτικά κι' η κυρά Ντινιά συμφώνησε με τον άντρα της να καλέσουν στο σπίτι την Παναγούλα σάν κόρη τους, για ν' μη στενοχωριέται ο γυιός τους στο μέτωπο.

Με πόση χαρά τους έγραφε πιά ο Βαγγέλης, που είχε προδιωσθι σέ

—'Ορκίστηκα να γίνω γυναίκα σου! του είπε ή κοπέλλα, πέφτοντας στην άγκαλιά του.

λοχία, με πόσο ένθουσιασμό διηγόταν τά καταβάματα του!

Όταν όμως ήρθε ή κατάρρευσι του μετώπου, γάθηκαν τά ίχνη του.

Οι δικοί του ζούσαν άπόσσο με την έλπίδα πός θά παρουσιαζόταν ξαφνικά μπροστά τους. Μά οι μέρες, οι ήμενες άπερνούσαν και ή Κατοχή θέριανε όλοένα τον πόνο τους. Πού να ρωτήσουν; Πού να άποταθούν;

— Άν ήταν ζωντανός ο Βαγγέλης, δέ θά παρουσιαζόταν; Όλα τάβάζαν με τό νού του. Όλες τις σιμφορές κι' ο πατέρας του πέθανε άπό τη στενοχώρια του. 'Η καινούργια λήπη μεγάλωσε τον πόνο τους, και νύχτα-μέ-

ρα παρακαλούσαν την Παναγιά να πάρουν μία είδησι για τό παιδί.

Ο μεγάλος πόλεμος τελείωσε, το πέθος του πατέρα πέρασε κι' αυτό, μά ο δυό γυνάκες, η κυρά Ντινιά και ή Παναγούλα, δέν τολμούσαν να θγάλουν τά μαύρα.

Ήταν Μεγάλη Σαρακοστή του 1948 και ή κυρά Ντινιά είχε πάει στην εκκλησία ν' άκούση τους Χαριτωτούς. Γονατίσι μπρός στο εικόνα της Παναγίας παρακαλούσε να τη φωτίσι, να της δείξη το δρόμο, για να μάθι κάτι για τό παιδί της. Και την ίδια νύχτα είδε στον ύπνο της τη Μεγαλόχαρη να την προσκαλή στο σπίτι της τό μεγάλο, στην 'Αθήνα.

Ξαφνιάστηκε ή κυρά Ντινιά. Ξύπνησε και περίμενε να έπιμερώσι για να ρωτήσι το δάσκαλο, ποιά ήταν τό μεγάλο σπίτι της Παναγίας στην 'Αθήνα.

Ο δάσκαλος της είπε πός ήταν ή Μητρόπολις. Τότε δεν έλασε καιρό, πήρε την Παναγούλα για συντροφιά κι' έφυγε για την 'Αθήνα. Πήγαν στη Μητρόπολι, προσκύνισαν, περίμεναν μέρες, άλόκληρες μέρες στην εκκλησία νηπώς γνή κανένα θαύμα, μήπως δοθι και τίς υλοποιόσες.

Καλά, που είχαν μία μακρινή συγγενή και τίς υλοποιόσες.

Άπελτίστηκαν στο τέλος, κι' άποφάσαν να φύγουν. Είπαν όμως να μείνουν και την άλλη μέρα του Εύαγγελισμού να γυρίσουν ύστερα στο χωριό τους. Άπ' τά έπιμερώματα, λοιπόν, γύγαν να πάνε στην εκκλησία. Λειτουργήθηκαν, έκλιναν κι' έφυγαν πριν άπ' τη δεσολογία. Μά για να θγάιν άπό τον κόσμο τράβηξαν ψηλά πρós τό Σάταγμα σιγά, σιγά κι' έμειναν στον Στρατιώτη. Άρχισε ή παρέλασι των άναπήρων με τά καροτσάκια. Και σέ μία στιγμή, μάνα και κόρη είδαν το Βαγγέλη τους άνάπρω, δίχως πόδια σ' ένα καροτσάκι, που τό έσπρωχνε μία νοσοκόμα.

Δέν κρατήθηκαν τότε κι' έββαν τις φωνές: — Βαγγέλη! Βαγγέλη!

Έκείνος γύρισε άπότομα τό κεφάλι και καθώς είδε τη μάνα του με την Παναγούλα μαζί δάκρυσε και τούς έγνεψε να προχωρήσουν πρós τά κάτω.

— Βαγγέλιστα μου! είπε κόνιοντας τό σταυρό της ή κυρά Ντινιά. Μεγάλη ή χάρη σου! Μεγάλο και τό θαύμα σου!

Έπειτα άπό μία όσα συναντήθηκαν. Ο Βαγγέλης είχε χάσει τά πόδια του την τελευταία ώρα του πολέμου. Τό θά είχαν κόψει κάτω άπό τά γόνατα και δέν ήθελε να θυσιασθι γι' αυτόν ή Παναγούλα. Μά, μά που τον έββαν, μία που είχε άναπήσει ή μάνα του με την Παναγούλα, δέν δέχόταν να την έχη σάν άδελφή!

—'Ορκίστηκα να γίνω γυναίκα σου! του είπε ή κοπέλλα, πέφτοντας στην άγκαλιά του.

Δυό τεχνικά πόδια άντικατέστησαν τά γερά και άσο πολύσαν την κτηματική περιουσία τους στο χωριό εγκαταστάθηκαν στην 'Αθήνα.

Πάνε δώδεκα χρόνια άπό την ήμερα εκείνη του Εύαγγελισμού. Ο Βαγγέλης κερδίζει άνετα τό ψωμί του μ' ένα περιπτερο που έχει σέ κεντρικό δρόμο, και ζή εύτυχισμένος με τά δυό παιδιά του και τη γυναίκα του.

Μεγάλη ή χάρη σου, Παναγία μου! — μουρμούρισε ή κυρά Ντινιά και άκούστηκε την πρόσκλησι για την άυριανή παρέλασι των άναπήρων, πάνω στο τραπέζι.

ΜΙΡΑΝΤΑ

1. A girl in a dark vest over a white shirt and dark shorts, posing with arms raised.

2. A girl in a dark vest over a white turtleneck and striped pants, posing with arms raised.

3. A boy in a dark vest over a white shirt and dark pants, holding a hula hoop.

4. A girl in a striped shirt and dark skirt, holding a hula hoop.

Ποιές υποθέσεις κάνουν οι έπιστήμονες

ΠΟΛΥΣ λόγος έγινε τελευταία για το μυστικό σοβιετικό όπλο. Οι Ρώσοι δεν έκαναν, φυσικά, καμιά ανακοίνωση και κανείς δε μπορεί να ξέρει ποιά είναι αυτό το όπλο. Οι Αμερικανοί έπιστήμονες διατύπωσαν, ωστόσο, τέσσερις υποθέσεις για τα πιθανά μυστικά όπλα, που υπαινιχθηκε στον πρόσφατο λόγο του ο Κρούτσεφ. Τα όπλα αυτά είναι τα εξής:

1) Ο τεχνητός σεισμός. Μια ατομική και πολύ περισσότερο μια θερμοπυρηνική βόμβα προκαλεί ένα είδος σεισμού.

Αλλά η έκταση αυτού του σεισμού είναι περιορισμένη. Αν φαντασθούμε, όμως, μια άλυσσο από παρόμοιες βόμβες, ο σεισμός που θα προκληθεί θα μπορούσε να καταστρέψει μια ολόκληρη χώρα. Οι Αμερικανοί άκτες προς το μέρος του Ειρηνικού είναι από τις πιο εύπαθες περιοχές του πλανήτη μας. Οι Ρώσοι με την έκρηξη ενός αριθμού υποβρυχίων βωμών, αρχίζοντας από την αρκτική περιοχή, θα μπορούσαν να διαταράξουν την ισορροπία των στρωμάτων του εδάφους, σε τρόπο που να προκαλέσει μια ατελείωτη σειρά από σεισμούς σε όλη την έκταση της Αμερικανικής ηπείρου. Οι σεισμοί αυτοί θα εξαφανίζαν ολόκληρες πόλεις και θα παρέλυναν τελείως τον άμυντικό μηχανισμό των Ηνωμένων Πολιτειών.

2) Ο κινητήρας με νερό. Σε όλο τον κόσμο γίνονται έρευνες για την πραγματοποίηση αυτού του κινητήρα, που το μυστικό του δεν είναι άγνωστο στους έπιστήμονες. Υπάρχουν, όμως, ώριμες ενδείξεις ότι οι Ρώσοι κατέχουν αυτόν τον κινητήρα.

Η άρχη του είναι απλή. Κάθε 5—6000 μόρια συνθιζόμενου νερού βρίσκεται και ένα μόριο βαρέου ύδατος, όπου η θέση του υδρογόνου κατέχει το δευτερίο ή βαρύ υδρογόνο. Αυτό το δευτερίο είναι μια πυρηνική «καύσιμη ύλη». Όταν δύο άτομα δευτερίου συγκρουθούν μεταξύ τους, συγχωνεύονται άμεσα σε ένα άτομο ήλιου. Κατά τη συγχω-

νωση του δευτερίου που περιέχονται στο δεύτερο. Τα άτομα αυτά ενοχλούν σε σύγκρουση μεταξύ τους παρόμοια μεγάλη ποσότητα ενέργειας που φέρνει σε κατάσταση βρασμού το νερό. Ο παραγόμενος ατμός βάζει σε κίνηση έναν κινητήρα. Με τον τρόπο αυτό η καύσιμη ύλη είναι περιττή.

Αν οι Ρώσοι κατέχουν αυτό το είδος της ενέργειας, θα μπορούσαν να κυριαρχήσουν στην ξηρά και τη θάλασσα, ιδίως στη δεύτερη. Τα πλοία τους θα μπορούσαν να κινούνται επ' άπειρον, αρκεί να βρίσκονται μέσα στο νερό. Δεδομένου ότι οι Ρώσοι έχουν τη μεγαλύτερη παραγωγή χάλυβος (δεκαπλάσια από εκείνη των Ηνωμένων Πολιτειών), θα μπορούσαν να κατασκευάσουν ανάρτητους στολίσκους που την ώρα Χ θα κατέκλυζαν τους λιμένες της Ευρώπης και της Αμερικής.

3) Το σχέδιο Ρμ. Η θερμοκρασία του αέρος εξαρτάται κυρίως από την αναλογία του άνθρακικού αερίου, (CO₂) που περιέχεται σ' αυτόν. Αυτός ο ατμοσφαιρικός ανδρικός δίνει τη ζωή στα φυτά και αποβάλλεται από κάθε καύση. Όταν η ατμόσφαιρα περιέχει μεγάλη αναλογία απ' αυτό το στοιχείο, δημιουργείται ένα είδος προστατευτικού θόλου που συγκρατεί στο εσωτερικό του τη θερμότητα με τον ίδιο τρόπο, όπως και μια σέρα.

Όταν, όμως, η αναλογία του είναι μικρή, η θερμότητα διαφεύγει. Μερικοί έπιστήμονες υποστηρίζουν ότι οι περίοδοι θερμότητας και ψύχους του πλανήτη μας εξαρτώνται από τη μεγαλύτερη ή μικρότερη αναλογία αυτού του στοιχείου στην ατμόσφαιρα.

Αν ο άνθρωπος μπορούσε να ρυθμίσει την αναλογία αυτού του στοιχείου θα ήλεγχε ταυτόχρονα και τη θερμοκρασία του πλανήτη και τη ζωή των οργανισμών του. Κι' αυτό φαίνεται ότι το έπечυναν οι Ρώσοι έπιστήμονες.

Στην ώρα Χ, στόλοι από πυραύλους θα κατακλύσουν την Αμερικανική ηπείρο και θα έκραγουν σε ώριμους ύμους απελευθερώνοντας ώριμους ούσιες, που θα διασπασούν το φράγμα του ατομικού ανδρικού και θα δημιουργήσουν ένα μεγάλο ρήγμα. Απ' αυτό θα διαφύγει όλη η θερμότητα και το θερμόμετρο θα κατέβει δεκάδες βαθμούς κάτω από το μηδέν. Όλα τότε θα παγώσουν και η ζωή θα παραλύσει τελείως.

Διαδοχικά κύματα πυραύλων θα είναι δυνατόν να συγκρατήσουν αυτή την κατάσταση επί απεριόριστο χρονικό διάστημα.

Το όπλο αυτό είναι από τα τρομερότερα. Αν οι Ρώσοι το κατέχουν, θα μπορούν να επιβληθούν.

4) Ο βάκιλλος που σφύριζε. Οι Ρώσοι έπιστήμονες ανακάλυψαν ένα βάκιλλο, που αφήνει έναν πολύ μικρό ήχο. Είναι περιττό να πούμε ότι μόνο Ισχυρότατα μικρόφωνα είναι δυνατόν να συλλάβουν αυτό τον ήχο. Ο βάκιλλος αυτός προκαλεί στον άνθρωπο και στα ζώα ύψηλότατο πυρετό, που καταλήγει στο θάνατο.

Για να μεταδοθεί αυτός ο βάκιλλος σε μια περιοχή αρκεί να ριχτούν από ένα αεροπλάνο καμιά δεκαριά κοτόπουλα, στα οποία θα έχει εισαχθεί από πρίν. Η μετάδοσι θα γίνει με άστραπιαία ταχύτητα.

Το όπλο αυτό όμως είναι δίκαιο μαχαίρι, γιατί ποιος μπορεί να ξέρει που θα σταματήσει παρόμοια επιδημία; Σύμφωνα με ώριμες πληροφορίες, όμως, οι Ρώσοι παρασκεύασαν ένα έμβολιο έναντι του βακίλλου. Με το τρόπο αυτό, μπορεί να προστατεύσουν τον πληθυσμό της Ρωσίας και των συμμάχων της και να απειλήσουν όλες τις άλλες χώρες.

Αλλά το μυστικό όπλο για το οποίο μίλησε ο Κρούτσεφ βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτά που αναφέραμε ή είναι κάποιο άλλο περισσότερο τρομερό και αποτελεσματικό; Άγνωστον.

Ο «βάκιλλος που σφύριζε» όπως φαίνεται στο μικροσκόπιο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΟΠΛΟ

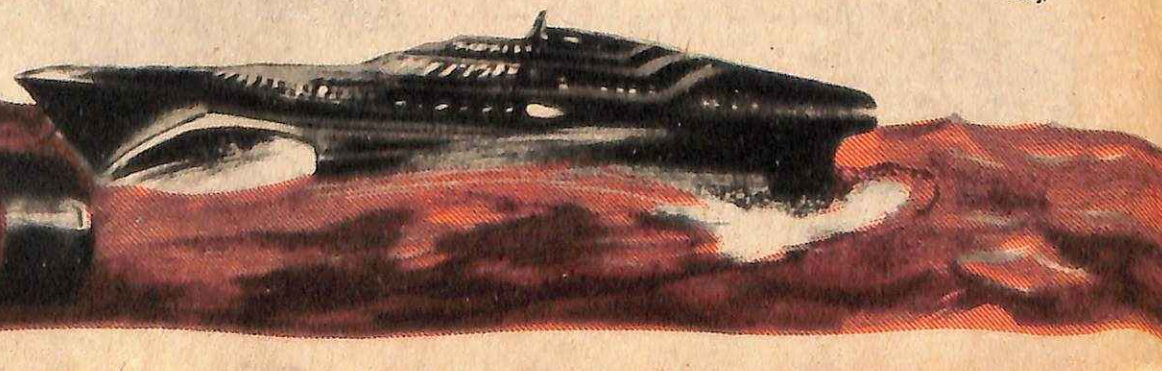
των Ρώσων

νευσί αυτή απελευθερώνεται μια κολλοειδία ποσότητα ενεργείας.

Αυτές οι συγχωνεύσεις γίνονται ακαταπαυστα στον «ήλιο και σ' αυτές χρωσταύμε το φως και τη θερμότητα που μας στέλνει. Φαίνεται, λοιπόν, ότι οι Ρώσοι καταρτίσαν να εκμεταλλευθούν αυτή την τρομακτική δύναμη που περικλείουν τα άτομα του δευτερίου.

Το νερό που χρησιμοποιούν γι' αυτό, το αντλούν από τη θάλασσα. Ειδικά μηχανήματα χωρίζουν άμεσα το συνηθισμένο νερό από το βαρύ. Απομονώνονται κατόπιν τα

Αριστοτέλης: Τα βλήματα αυτά θα ανοίξουν ένα ρήγμα στο στρώμα του ανθρακικού ανδρικού, που δεν αφήνει τη θερμότητα να διαφύγει. Οι γάνοι θ' απλωθούν τότε σ' ολόκληρες περιοχές και θ' αφανίσουν κάθε ίχνος ζωής. Κάτω: Ο κινητήρας που θα λειτουργεί με νερό θα επιτρέψει σ' ένα πλοίο να κινείται επί απεριόριστο χρονικό διάστημα, χωρίς να έχει ανάγκη ν' ανεφοδιασθεί με καύσιμη ύλη. Την καύσιμη ύλη του θα την παίρνει από το ίδιο το νερό της θάλασσας.

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΖΕ'ΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΥΜ. ΣΥΝΧΕΙΛΙΑΣ

Ο Τζένσον έκτυπηρευεται στον Τσέτ, μετά δυο χρόνια, θα πούληση το μαγαζί του και θα κάνει με τη Λόλα το γυρό του κόσμου. Γι' αυτό μαζεύει τα λεφτά του. Η Λόλα ανακαλύπτει τυχαίως ποιος είναι ο Τσέτ κι' αρχίζει να τον εκδιώκει. Τον απειλεί δηλαδή ότι, αν δεν της ανοίξει το χρηματοκιβώτιο του άνω της για να του πάρη τα λεφτά του, θα τον καταδώσει στην αστυνομία. Έκείνος προσποιείται ότι δέχεται. Ο σκοπός του όμως είναι να πάρη αυτός τα λεφτά, να το σκάσει κι' ύστερα να τα επιστρέψει στο Τζένσον, φανερώνοντας του το ποιών της γυναίκας του. Πληγώνει προηγουμένως στο Τρόπικα Σπρίνγκς και κανονίζει όλες τις λεπτομέρειες της δραπέτευσής του. Όταν τελειοί η βραδιά που έδωκε ο Τζένσον φεύγει για το Γουέντγουορθ, όπου πρόκειται να γίνει κάποιο συνέδριο. Κι' αυτός ο Τσέτ έπικειρε ν' ανοίξει το χρηματοκιβώτιο, ξαναβρίσκει το Τζένσον να γυρνάει πίσω κι' αυτοφώρως, και τον πιάνει επ' αυτοφώρως. Έκείνος του τα ξηγεί τότε όλα. Ο Τζένσον τον πιστεύει όλα. Ο Τζένσον τον πιστεύει όλα. Ο Τζένσον τον πιστεύει όλα.

Συλλογίστηκε το πτώμα που βρισκόταν στο σαλόνι. Έπρεπε να το πάρει και να σοφιστώ μια ιστορία για να ξηγώσω την εξαφάνισή του Τζένσον. Ο πελάτης κι' η θανθεία φύγαν με τ' αυτοκίνητό τους. Έτρεξα τότε στο σπίτι. Καθώς άνοιγα την εξώπορτα, άκουσα τη Λόλα να σηκώνει το ακουστικό του τηλεφώνου. Σκόπευε ασφαλώς να τηλεφωνήσει στην αστυνομία!

5ον. Άνοιξα το ρεστωράν κι' άναψα τα φώτα. Έκείνοι μ' ακολουθούσαν. Τους έτοιμασα σαντούιτς με κοτόπουλο και ζεστό καφέ. Οι κινήσεις μου ήταν μηχανικές. Το μυαλό μου βρισκόταν αλλού...

Όταν η Λόλα συνεισέφερε απ' την ταραχή της, θα καταλάβαινε πόσο άσχημα ήμαστε μπλεγμένοι κι' οι δυο! Δεν άμφεβαλα καθόλου ότι ο θάνατος του Τζένσον ήταν δυστύχημα. Καθώς κουνοσε η Λόλα το ρεβόλβερ προς όλες τις διευθύνσεις, είχε φύγει η σφαίρα δίχως να το θέλει...

Ναι, αλλά πώς να τ' αποδείξω στην αστυνομία; Θα τη ρωτήσουν γι' αυτό το πιστόλι στο χέρι της. Θ' αναγκάζονται τότε να δηλώσουν πώς ήθελε να κλέψω τις οικονομίες του άνω της. Έπειτα από τ'α τέτοια δημόλωση, θα την κατηγορούσαν για δολοφονία.

Θα καταλάβαινε λοιπόν ότι ο μόνος τρόπος για να γλυτώσω ήταν να φορτώσω σε μένα το θάνατο του Τζένσον! Θα δηγότανε στην αστυνομία ότι είχαμε μείνει μόνοι στο σπίτι αυτή κι' εγώ, ενώ ο Τζένσον πήγαινε στη συγκέντρωσι. Είχα βοηθήσει την ευκαιρία να χωθώ στο σαλόνι και να διασπείρω το χρηματοκιβώτιο. Αλλά ο Τζένσον γύρισε ξαφνικά, με τσάκωσε και γι' αυτό τον σκότωσα. Όταν θα μάθαιναν οι αστυνομικοί ποιος ήμουν, θα πιστευαν άπόλυτα σ' αυτή την κατηγορία.

Πάνω στην απόγνωση μου, η πρώτη μου παράνομη ήταν να πηδήσω στο καμινάκι και να φύγω για το Τρόπικα Σπρίνγκς. Αλλά κατάλαβα πως δε θα μπορούσα ποτέ να συναγωνιστώ σε ταχύτητα ένα τηλεφώνημα. Μόλις αντιληφθάνοτανε πως έφυγα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

Ακόμα κι' αν έκοβα τα σύρματα του τηλεφώνου και την εξαφάνισα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

Ακόμα κι' αν έκοβα τα σύρματα του τηλεφώνου και την εξαφάνισα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

Ακόμα κι' αν έκοβα τα σύρματα του τηλεφώνου και την εξαφάνισα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

δεναι χειροπόδαρα, υπήρχε ο κίνδυνος να φτάσει ξαφνικά κανείς πελάτης και να τη βοηθήσει... Μου ήρθε όμως ξαφνικά η σκέψη πως είχα κι' εγώ τα άτου μου. Ήμουν βέβαιος πως η Λόλα επιστρέφει στο Τζένσον, φανερώνοντας του το ποιών της γυναίκας του. Πληγώνει προηγουμένως στο Τρόπικα Σπρίνγκς και κανονίζει όλες τις λεπτομέρειες της δραπέτευσής του. Όταν τελειοί η βραδιά που έδωκε ο Τζένσον φεύγει για το Γουέντγουορθ, όπου πρόκειται να γίνει κάποιο συνέδριο. Κι' αυτός ο Τσέτ έπικειρε ν' ανοίξει το χρηματοκιβώτιο, ξαναβρίσκει το Τζένσον να γυρνάει πίσω κι' αυτοφώρως, και τον πιάνει επ' αυτοφώρως. Έκείνος του τα ξηγεί τότε όλα. Ο Τζένσον τον πιστεύει όλα. Ο Τζένσον τον πιστεύει όλα. Ο Τζένσον τον πιστεύει όλα.

Συλλογίστηκε το πτώμα που βρισκόταν στο σαλόνι. Έπρεπε να το πάρει και να σοφιστώ μια ιστορία για να ξηγώσω την εξαφάνισή του Τζένσον. Ο πελάτης κι' η θανθεία φύγαν με τ' αυτοκίνητό τους. Έτρεξα τότε στο σπίτι. Καθώς άνοιγα την εξώπορτα, άκουσα τη Λόλα να σηκώνει το ακουστικό του τηλεφώνου. Σκόπευε ασφαλώς να τηλεφωνήσει στην αστυνομία!

5ον. Άνοιξα το ρεστωράν κι' άναψα τα φώτα. Έκείνοι μ' ακολουθούσαν. Τους έτοιμασα σαντούιτς με κοτόπουλο και ζεστό καφέ. Οι κινήσεις μου ήταν μηχανικές. Το μυαλό μου βρισκόταν αλλού...

Όταν η Λόλα συνεισέφερε απ' την ταραχή της, θα καταλάβαινε πόσο άσχημα ήμαστε μπλεγμένοι κι' οι δυο! Δεν άμφεβαλα καθόλου ότι ο θάνατος του Τζένσον ήταν δυστύχημα. Καθώς κουνοσε η Λόλα το ρεβόλβερ προς όλες τις διευθύνσεις, είχε φύγει η σφαίρα δίχως να το θέλει...

Ναι, αλλά πώς να τ' αποδείξω στην αστυνομία; Θα τη ρωτήσουν γι' αυτό το πιστόλι στο χέρι της. Θ' αναγκάζονται τότε να δηλώσουν πώς ήθελε να κλέψω τις οικονομίες του άνω της. Έπειτα από τ'α τέτοια δημόλωση, θα την κατηγορούσαν για δολοφονία.

Θα καταλάβαινε λοιπόν ότι ο μόνος τρόπος για να γλυτώσω ήταν να φορτώσω σε μένα το θάνατο του Τζένσον! Θα δηγότανε στην αστυνομία ότι είχαμε μείνει μόνοι στο σπίτι αυτή κι' εγώ, ενώ ο Τζένσον πήγαινε στη συγκέντρωσι. Είχα βοηθήσει την ευκαιρία να χωθώ στο σαλόνι και να διασπείρω το χρηματοκιβώτιο. Αλλά ο Τζένσον γύρισε ξαφνικά, με τσάκωσε και γι' αυτό τον σκότωσα. Όταν θα μάθαιναν οι αστυνομικοί ποιος ήμουν, θα πιστευαν άπόλυτα σ' αυτή την κατηγορία.

Πάνω στην απόγνωση μου, η πρώτη μου παράνομη ήταν να πηδήσω στο καμινάκι και να φύγω για το Τρόπικα Σπρίνγκς. Αλλά κατάλαβα πως δε θα μπορούσα ποτέ να συναγωνιστώ σε ταχύτητα ένα τηλεφώνημα. Μόλις αντιληφθάνοτανε πως έφυγα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

Ακόμα κι' αν έκοβα τα σύρματα του τηλεφώνου και την εξαφάνισα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

Ακόμα κι' αν έκοβα τα σύρματα του τηλεφώνου και την εξαφάνισα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

Ακόμα κι' αν έκοβα τα σύρματα του τηλεφώνου και την εξαφάνισα, η Λόλα θα είδοποιούσε την αστυνομία...

— Στην αστυνομία θα τηλεφωνούσατε; τη ρώτησα. Έπρεπε στο κρεβάτι και με κύτταξε, με τις γροθιές σφιγμένες πάνω στα γονατά της. — Σκεφθήκατε να μου φορτώσετε στη ράχη τον πεθαμένο; πρόσθεσα. Αν όμως θέλετε τα λεφτά της κάσας, καλύτερα να μην κανέτε τέτοια κουταμάρα. Γιατί, αν με πιάσει η αστυνομία, θα τους πω πως ο άντρας σας δεν έχει πληρώσει ούτε πεντάρα φόρο γι' αυτά τα λεφτά... Κι' όταν σας πάρη η έφορεία φόρους και προστίμια, δε θα σας άπομείνουνε πια πολλά πράγματα!

— Αλλάξε άπότομα έκφρασι. Κατάλαβα πως το έπιχειρήμα μου είχε πετύχει. — Σας προειδοποίησα! συνέχισα. Κανέτε τώρα ό,τι καταλαβαίνετε... Η άλλη λύσι είναι να θάψωμε το Τζένσον, να σοφιστούμε μια ιστορία για να ξηγήσουμε την άπουσία του, κι' ύστερα, όταν κρίνω πως έφτασε η κατάλληλη στιγμή, να πάρете σεις τα λεφτά κι' εγώ να το σκάσω.

— Μα ήταν ένα δυστύχημα... μουρμούρισε. Αν κρίνουμε το πτώμα του και το ανακαλύψουμε, θα πούμε πως ήταν δολοφονία. Φαίνεται τώρα έτοιμη να συζητήση. Αρχισα ν' αναπνέω πιο ελεύθερα.

— Πώς μπορείτε ν' άποδείξετε το δυστύχημα; είπα. Ίσως κάτι να γινότανε, αν ήσαστε μόνη σας τη στιγμή εκείνη. Αλλά άφου ήρουν κι' εγώ μπροστά... Λοιπόν, άποφασιστέ! Αν δε σας νοιάζει για τα λεφτά, τηλεφωνήστε στην αστυνομία. Δε σας έμποδιζω. Αλλιώς, θα θάψωμε το πτώμα...

Με κύτταξε για λίγο αναποφασιστή. Στο τέλος, είπα: — Άδωτε μου τα λεφτά τώρα άμεσα. Θα φύγω. Σας ύποσχομαι να μη μιλήσω σε κανένα για σας. — Όχι! Θα τα πάρете μονάχα όταν θα κρίνω πως δεν ύπαρ-

χει κίνδυνος! Άν δεν έχετε άπομονή να περιμένετε, τηλεφωνήστε στην αστυνομία, και θα τα χάσετε όλα. Κατάλαβε έπιτέλους πόσο άσχημα είχα μπλέξει και φώναξε με μανία κι' άπογοήτευσι: — Φύγετε! Έξω!...

Έπρεπε να φύγω από το κρεβάτι κι' άρχισα να κλαίη με λυγμούς. Κατάλαβα πως είχα κερδίσει! Βγήκα άπ' το δωμάτιο κι' έκλεισα πίσω μου την πόρτα. Την άφισα για να της περάση η κρίσι. Ύστερα άπρεπε να με βοηθήση να θάψω το πτώμα.

Για να κάνω κάτι στο μεταξύ, πήγα στο ρεστωράν και καθαρίσα την κουζίνα. Προσπαθούσα να μη σκέπτομαι τίποτα. Μα κάθε στιγμή μου έαναρχότανε στην μνήμη οι εικόνες του ψηλού εκείνου κορμιού, έσπλημένου στο πάτωμα του σαλονιού...

Μετά την 1, όταν είχα πια σταματήσει η κυκλοφορία, άποφασισα να πάω να δω τι γινόταν η Λόλα. Βρήκα την πόρτα της κλειστή.

Λόλα! της φώναξα άπ' έξω. Πρέπει να με βοηθήσετε! — Δε θέλω! Άφιστε με! ούρλιασα. Δε μπορείτε να μ' αναγκάσετε να σας βοηθήσω!... Έκανε σαν τρελή. Κατάλαβα πως έπρεπε να τελειώνω μόνος μου, αντί να χάνω τον καιρό μου μαζί της...

Είχα κανονίσει που θα τον έθαβα. Στην άρχη είχα σκεφθεί να τον πάω κάπου μακριά, στην έρημο. Έκει όμως ύπρχε πάντα κίνδυνος να με δη κοπιός που θ' άνοιγα το λάκκο. Αποφασισα λοιπόν έπιτέλους να τον θάψω στο ύπόστεγο του συνεργείου, που είχε χύμα χώμα. Πήγα εκεί, έφωδιασμένος μ' ένα κασμά κι' ένα φυτάρι, κι' άρχισα να σκάω σε μια γωνία, κοντά σ' ένα σωρό από παλιοσίδερα. Η ζέστη ήταν άσφυκτική. Και, πριν φτάσω σε βάθος 30 πόντων, είχα μουσκεύη στην ιδρώτα. Νόστος έξεκολλούσασα, άσπασ άνοιξα ένα λάκκο 112 μέτρο βαθύ.

Η ώρα ήταν 3½. Γύρισα στο σπίτι μου, πήρα ένα ντούς, φόρεσα μια καθαρή φόρμα και πήγα ύστερα στη βίλλα. Η κάμερα της Λόλας ήταν πάντα φοτισμένη. Αφουγκράστηκα, αλλά δεν άκουσα τίποτα. Μπήκα στο σαλόνι. Το πτώμα βρισκότανε στην ίδια θέση. Δεν είχε πρέσει παρά ελάχιστα αίμα στο χαλί. Έφερα άπ' το ύπόστεγο ένα χειραμάχι. Το έπασσα στο σπίτι, διασπορώντας για το θύρο που έκανα. Η Λόλα δεν παρουσιάζηκε καθόλου για να δη τι συνέβαινε. Ήταν άποφασισμένη να μη με βοηθήση. Φόρτωσα το νεκρό στο χειραμάχι. Κύτταξα άπ' την εξώπορτα το δρόμο για να βεβαιώσω πως δεν έρχόταν κανένα αυτοκίνητο. Δεν είδα το παρκομικό πώς. Ξαναγύρισα στο σαλόνι κι' έπασσα το χειραμάχι. Τη στιγμή εκείνη χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνο. Ανασκήρτησα και το κύτταξα σαν άποβλακωμένος. Αφου διατάξα λίγα σήκωσα έπιτέλους τ' ακουστικό. Ποιος μπορεί να ήταν, τέτοια ώρα; Το ρολόι μου έδειχνε 4 παρά 20. — Έσείς είσαστε, Τζένσον; ρώτησε μια φωνή δυνατή κι' έπιτακτική. — Όχι. Άπάντησα. Ποιος της

Λεωνεύει:

— Δώστε μου τον κ. Τζένσον. Πέστε του πως τον ζητάει ο Χάλ Λας.

— Έρριξα μια ματιά στο πτώμα, ξαπλωμένο στο χειρουργείο. 'Ο ιδρώτας κυλούσε απ' το μέτωπό μου μέσα στα μάτια μου.

— 'Ο κ. Τζένσον κοιμάται, είπα. Δε μπορώ να τον ενοχλήσω.

— Πέστε του πως είναι ο Χάλ Λας! Όλες τη γνώμη του για την κηδεία του προέδρου... να κανονίσουμε ποιος θ' απαγγείλει τον επικήδειο... Δε θα θυμώσει που θα τον ξυπνήσετε.

— Θα του πω αύριο το πρωί να σας τηλεφωνήσει. Δε μπορώ να τον ξυπνήσω τώρα.

— Μα ποιος διάβολος είσαστε σεις; μονόκροτο ή φωνή. Κάνετε ό,τι σας λέω!...

— Δεν έχει σημασία ποιος είμαι, απάντησα με τον ίδιο τόνο.

— 'Ο κ. Τζένσον κοιμάται, με τη γυναικά του. Δε θα του χαλάσει τον ύπνο, για να μιλήσετε για κηδείες στις 4 τη νύχτα!

— Εκλείσα το τηλέφωνο και περμένα δίπλα για λίγο. 'Αλλά δεν ξαναχτύπησε.

— Έπειτα από τρία λεπτά, που μου φάνηκαν τρεις αιώνες, βεβαιώθηκε πάλι πως ο δόσμος...

— Έξημος, έβγαλα το χειρουργείο και το πήγα στο υπόγειο, σε...

— Λας, του λώκου που είχα σκεφτεί. Πέταξα το νεκρό μέσα στον...

— και τον σκέπασα με φτυαριές χόμα.

— Έκανα σχεδόν μία ώρα να γεμίσω τον τάφο και να ισοπεδώσω το έδαφος. Σκέφθηκα πως θα πρεπε να πω μια προσευχή, αλλά δεν ήξερα καμιά.

— Τράβηξα ένα πάγκο πάνω απ' τον τάφο, σκούπισα γύρω, έβαλα στη θέση τους τα φτυαρί και τον κασμά κι' επιθεώρησα το έργο μου. Κανείς δε θα μπορούσε να φαντασθεί πως υπήρχε ένας νεκρός εκεί από κάτω...

— Γύρισα σπίτι μου, γδύθηκα και ξανακάνα ένα ντους, πριν πλυνώ.

— Είχε αρχίσει να ημερώνει. Σε μία ώρα θαδύαινε ο ήλιος.

— Έτσι παραγμένο που ήμουν, δεν είχα καμμία διάθεση για ύπνο. Άναψα ένα τσιγάρο και κάθισα στα μάτια μου στο ταβάνι.

— Είχε φτάσει η στιγμή να σκεφτώ κάποια δικαιολογία για την απουσία του Τζένσον. Το πρωί, θα ξανατηλεφωνούσε εκείνος ο καταρμένος Χάλ Λας. Θάπρεπε να του απαντήσω...

— Αν η ιστορία μου δεν ήταν απόλυτα πιστική, θα υπομνησάτονε κάποιος — ο Λας ή ένας άλλος — και θα είδονότανε την αστυνομία. Κι' αν μ' αναγνωρίζανε τότε, θα κατέληγα στην ηλεκτρική καρέκλα...

— Στις 6½, όταν σταμάτησε το πρώτο καμión για μπενζίνα, είχα πια έτοιμη μια ιστορία που με ικανοποιούσε αρκετά.

— 'Ο σωφέρ ήταν χοντρός, μεσόκοπος. Φαινόταν πως είχε οδηγήσει όλη τη νύχτα.

— Μπορώ να έχω ένα καφέ; με ρώτησε. 'Ανοίξατε.

— Βέβαια! Μία στιγμή, να σας τον ετοιμάσω.

— Έβαλα μπενζίνα στο καμión και άνοιξα ύστερα το ρεστοράν.

— 'Ο σωφέρ μπήκε κι' αυτός στην αίθουσα. 'Ετρίψε τα μάτια του, χασιμουρήθηκε και κάθισε σ' ένα ψηλό σκαμνί. 'Ετοίμασα τον καφέ και τον έβαλα μπροστά του.

— Θέλετε να φάτε τίποτα; τον ρώτησα. Αυγά με ζαμπόν;

— Ναί, ναί! Περίφημη ιδέα! φώναξε. Μα που είν' ο Τζένσον; Κοιμάται ακόμα;

— 'Εφυγε για το Πάρκερ της 'Αριζόνας, απάντησε. Σκοπεύει ν' ανοίξει εκεί ένα δεύτερο πρατήριο.

— Ήταν το παραμύθι που είχα ετοιμάσει.

— Φοβερός δουλετής, αυτός ο Τζένσον! είπε ο σωφέρ. Δεν ησυχάζει ποτέ του... 'Γιατε στην 'Αριζόνα, έ; Τόσο μακριά;

— Ναί. Βρήκε ν' αγοράσει έ- κεί κάτω ένα πρατήριο για ένα κομμάτι φωμί. Θα το οργανώσει όπως ξέρει.

— Καθώς ανέβαινε στη θέση του, είδα να θγαίνει η Λόλα απ' το σπίτι. Φορούσε ένα κόκκινο σαρτί κι' ένα άσπρο σουτιέν. Ήταν έ- τσι προκλητικότερη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο σωφέρ την κτύπησε με γουρλωμένα μάτια. 'Υστερα γύρισε και μου είπε σαρκαστικά:

— Τί δε θάδινά για ναμουνά στη θέση σας... τυχεράκια!

— Μούκλεισε πονηρά το μάτι και ξεκίνησε.

— Μόνο για ένα-δύο μήνες, ώσπου να ταχτοποιηθεί ο άντρας της εκεί κάτω. Δε μπορούσα να μείνω ολόμοναχος στο μαγαζί.

— Και, βέβαια... είπε ο σωφέρ μ' ένα πονηρό ύφος. Πολύ όμορφη, η κ. Τζένσον!...

— 'Σκεπτόμουν ότι θέλειε ηλίθιε! είπα μ' το νού μου. Λίγο με νοιάζει!

— Του σερβίρισα τα αυγά με το ζαμπόν. Ξαναγύρισα στην κουζίνα κι' ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές. 'Όταν μπήκα πάλι στη

σάλλα, ο σωφέρ είχε αποφορέι. Πληρώσε και τον συνώδεμα ως το καμión του.

— Καθώς ανέβαινε στη θέση του, είδα να θγαίνει η Λόλα απ' το σπίτι. Φορούσε ένα κόκκινο σαρτί κι' ένα άσπρο σουτιέν. Ήταν έ- τσι προκλητικότερη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο σωφέρ την κτύπησε με γουρλωμένα μάτια. 'Υστερα γύρισε και μου είπε σαρκαστικά:

— Τί δε θάδινά για ναμουνά στη θέση σας... τυχεράκια!

— Μούκλεισε πονηρά το μάτι και ξεκίνησε.

— Μόνο για ένα-δύο μήνες, ώσπου να ταχτοποιηθεί ο άντρας της εκεί κάτω. Δε μπορούσα να μείνω ολόμοναχος στο μαγαζί.

— Και, βέβαια... είπε ο σωφέρ μ' ένα πονηρό ύφος. Πολύ όμορφη, η κ. Τζένσον!...

— 'Σκεπτόμουν ότι θέλειε ηλίθιε! είπα μ' το νού μου. Λίγο με νοιάζει!

— Του σερβίρισα τα αυγά με το ζαμπόν. Ξαναγύρισα στην κουζίνα κι' ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές. 'Όταν μπήκα πάλι στη

σάλλα, ο σωφέρ είχε αποφορέι. Πληρώσε και τον συνώδεμα ως το καμión του.

— Καθώς ανέβαινε στη θέση του, είδα να θγαίνει η Λόλα απ' το σπίτι. Φορούσε ένα κόκκινο σαρτί κι' ένα άσπρο σουτιέν. Ήταν έ- τσι προκλητικότερη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο σωφέρ την κτύπησε με γουρλωμένα μάτια. 'Υστερα γύρισε και μου είπε σαρκαστικά:

— Τί δε θάδινά για ναμουνά στη θέση σας... τυχεράκια!

— Μούκλεισε πονηρά το μάτι και ξεκίνησε.

— Μόνο για ένα-δύο μήνες, ώσπου να ταχτοποιηθεί ο άντρας της εκεί κάτω. Δε μπορούσα να μείνω ολόμοναχος στο μαγαζί.

— Και, βέβαια... είπε ο σωφέρ μ' ένα πονηρό ύφος. Πολύ όμορφη, η κ. Τζένσον!...

— 'Σκεπτόμουν ότι θέλειε ηλίθιε! είπα μ' το νού μου. Λίγο με νοιάζει!

— Του σερβίρισα τα αυγά με το ζαμπόν. Ξαναγύρισα στην κουζίνα κι' ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές. 'Όταν μπήκα πάλι στη

σάλλα, ο σωφέρ είχε αποφορέι. Πληρώσε και τον συνώδεμα ως το καμión του.

— Καθώς ανέβαινε στη θέση του, είδα να θγαίνει η Λόλα απ' το σπίτι. Φορούσε ένα κόκκινο σαρτί κι' ένα άσπρο σουτιέν. Ήταν έ- τσι προκλητικότερη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο σωφέρ την κτύπησε με γουρλωμένα μάτια. 'Υστερα γύρισε και μου είπε σαρκαστικά:

— Τί δε θάδινά για ναμουνά στη θέση σας... τυχεράκια!

— Μούκλεισε πονηρά το μάτι και ξεκίνησε.

— Μόνο για ένα-δύο μήνες, ώσπου να ταχτοποιηθεί ο άντρας της εκεί κάτω. Δε μπορούσα να μείνω ολόμοναχος στο μαγαζί.

— Και, βέβαια... είπε ο σωφέρ μ' ένα πονηρό ύφος. Πολύ όμορφη, η κ. Τζένσον!...

— 'Σκεπτόμουν ότι θέλειε ηλίθιε! είπα μ' το νού μου. Λίγο με νοιάζει!

— Του σερβίρισα τα αυγά με το ζαμπόν. Ξαναγύρισα στην κουζίνα κι' ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές. 'Όταν μπήκα πάλι στη

σάλλα, ο σωφέρ είχε αποφορέι. Πληρώσε και τον συνώδεμα ως το καμión του.

— Καθώς ανέβαινε στη θέση του, είδα να θγαίνει η Λόλα απ' το σπίτι. Φορούσε ένα κόκκινο σαρτί κι' ένα άσπρο σουτιέν. Ήταν έ- τσι προκλητικότερη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο σωφέρ την κτύπησε με γουρλωμένα μάτια. 'Υστερα γύρισε και μου είπε σαρκαστικά:

— Τί δε θάδινά για ναμουνά στη θέση σας... τυχεράκια!

— Μούκλεισε πονηρά το μάτι και ξεκίνησε.

— Μόνο για ένα-δύο μήνες, ώσπου να ταχτοποιηθεί ο άντρας της εκεί κάτω. Δε μπορούσα να μείνω ολόμοναχος στο μαγαζί.

— Και, βέβαια... είπε ο σωφέρ μ' ένα πονηρό ύφος. Πολύ όμορφη, η κ. Τζένσον!...

— 'Σκεπτόμουν ότι θέλειε ηλίθιε! είπα μ' το νού μου. Λίγο με νοιάζει!

— Του σερβίρισα τα αυγά με το ζαμπόν. Ξαναγύρισα στην κουζίνα κι' ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές. 'Όταν μπήκα πάλι στη

σάλλα, ο σωφέρ είχε αποφορέι. Πληρώσε και τον συνώδεμα ως το καμión του.

— Καθώς ανέβαινε στη θέση του, είδα να θγαίνει η Λόλα απ' το σπίτι. Φορούσε ένα κόκκινο σαρτί κι' ένα άσπρο σουτιέν. Ήταν έ- τσι προκλητικότερη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο σωφέρ την κτύπησε με γουρλωμένα μάτια. 'Υστερα γύρισε και μου είπε σαρκαστικά:

— Τί δε θάδινά για ναμουνά στη θέση σας... τυχεράκια!

— Μούκλεισε πονηρά το μάτι και ξεκίνησε.

— Μόνο για ένα-δύο μήνες, ώσπου να ταχτοποιηθεί ο άντρας της εκεί κάτω. Δε μπορούσα να μείνω ολόμοναχος στο μαγαζί.

— Και, βέβαια... είπε ο σωφέρ μ' ένα πονηρό ύφος. Πολύ όμορφη, η κ. Τζένσον!...

— 'Σκεπτόμουν ότι θέλειε ηλίθιε! είπα μ' το νού μου. Λίγο με νοιάζει!

— Του σερβίρισα τα αυγά με το ζαμπόν. Ξαναγύρισα στην κουζίνα κι' ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές. 'Όταν μπήκα πάλι στη

σάλλα, ο σωφέρ είχε αποφορέι. Πληρώσε και τον συνώδεμα ως το καμión του.

— Καθώς ανέβαινε στη θέση του, είδα να θγαίνει η Λόλα απ' το σπίτι. Φορούσε ένα κόκκινο σαρτί κι' ένα άσπρο σουτιέν. Ήταν έ- τσι προκλητικότερη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο σωφέρ την κτύπησε με γουρλωμένα μάτια. 'Υστερα γύρισε και μου είπε σαρκαστικά:

— Τί δε θάδινά για ναμουνά στη θέση σας... τυχεράκια!

— Μούκλεισε πονηρά το μάτι και ξεκίνησε.

— Μόνο για ένα-δύο μήνες, ώσπου να ταχτοποιηθεί ο άντρας της εκεί κάτω. Δε μπορούσα να μείνω ολόμοναχος στο μαγαζί.

— Και, βέβαια... είπε ο σωφέρ μ' ένα πονηρό ύφος. Πολύ όμορφη, η κ. Τζένσον!...

— 'Σκεπτόμουν ότι θέλειε ηλίθιε! είπα μ' το νού μου. Λίγο με νοιάζει!

— Του σερβίρισα τα αυγά με το ζαμπόν. Ξαναγύρισα στην κουζίνα κι' ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές. 'Όταν μπήκα πάλι στη

σάλλα, ο σωφέρ είχε αποφορέι. Πληρώσε και τον συνώδεμα ως το καμión του.

— Προσέχετε λοιπόν λιγάκι! πρόσθεσα. Σας είδε ο σωφέρ που έφυγε τώρα μόλις, και μου πέταξε πόντους. Ξέρει, πως είμαστε μόνοι οι δύο μας... 'Ετσι αρχίζουν τα κουτσομπολικά. Και, καμ μία μέρα, θα μάς κουβαλήθι έ- δω τέρα ή αστυνομία!

— Φόρεσε κακόκεφα τη μπλούζα. — Τί τον κάνετε; ρώτησε ύστερα χωρίς να με κυττάξει.

— Τον έβαψα. 'Ακούστε με τώρα. Θα κρατήσουμε προσωρινά μα- γι το μαγαζί. 'Όταν κρίνω ότι μπορώ να φύγω, θα το σκάσω. Προηγουμένως θ' ανοίξω την κά- σα και θα πάρετε τα λεφτά.

— Με κυττάξε επίμονα, με μάτια που πετούσαν στίβες.

— Πότε δηλαδή; με ρώτησε.

— Δεν ξέρω ακριβώς. Δε θα φύγω από δω, παρά μόνο όταν θα βεβαιωθώ πως πάφανε πιά να με κυνηγάνε. Θα περιμένετε και σεις, θέλοντας και μή.

— 'Η Λόλα έκανε ένα μορφοσμό. 'Ο Κάρλ έχει φίλους, είπε.

— Θα βελήσουν να μείνουν τι όπα- γινε...

— Το έχω σκεφθεί κι' αυτό. Θα τους πητε πως έφυγε για την 'Αριζόνα για ν' αγοράσει έν' άλ- λο πρατήριο βενζίνας. Δε θα γυ- ρίση πριν από δύο μήνες. Στο διάστημα αυτό, θα κρατάτε σεις το μαγαζί, κι' εγώ θα σας βο- ηθάω.

— Κι' ύστερα τί θα γίνει. Δε θα το ξεχάσουμε. Θα εξακολουθή- σουν να σας ρωτάνε...

— Σε δύο μήνες, θα πάρετε έ- να γράμμα του. Θα σας λέν πως βρήκε μια άλλη γυναίκα που την αγαπάει περισσότερο από σας, και πως δε θα ξαναγυρίσει πιά. Οι άνθρωποι τα χάρουνε κάτι τέτοια, γιατί τους φέρνουν μία σαδιστική ευχαρίστηση... Θα σας λέν ακόμα πως σας χαρίζει γι' αποζημίωση αυτό έδω το μαγα- ζι... 'Ετσι, όταν θαχω φύγει πιά, θα μπορείτε να το πουλή- σετε, αν θέλετε.

— 'Εχω μια καλλίτερη ιδέα! Ν' ανοίξετε τώρα άμέσως την κάσας και να πάρετε τις 30 χι- λιάδες που ήθελε να σας χαρίση ο Κάρλ. Μ' αυτά τα λεφτά μπο- ρείτε να φύγετε.

— Όχι, δε θ' άγγιξω τα λε- φτά του. Θα τα πάρετε σεις ό- λα... αλλά μονάχα όταν θαμαι πιά έτοιμος να φύγω.

— Κοκκίνισε και θέλησε να πη κά- τι. Μετάνοιωσε όμως άκούοντας να σταματάη απ' έξω έν' αυτο- κίνητο.

— Πέρασα στην τραπεζαρία τη στιγμή που έμπαινε ορμητικά έ- νας ψηλός άντρας, ως 40 χρό- νων, με κόκκινο πρόσωπο και με γαλανά μάτια. Με κυττάξε τρα- χεία και ρώτησε:

— Που είναι ο Τζένσον;

— Αναγνώρισα τη φωνή που εί- χα ακούσει στο τηλέφωνο.

— Βγήκε έξω, απάντησα. Σε τί μπορώ να σας εξηγητησω;

— Βγήκε; Τέτοια ώρα. Που πήγε;

— Τί μπορώ να κάνω για σας; ξαναρώτησα. 'Η μήπως θέλετε να μιλήσετε στην κ. Τζένσον;

— 'Ακούοντας τη συνομιλία, η Λόλα πρόβαλε στην πόρτα της κουζίνας. 'Όταν είδε τον έπι- σκέπτη χαμογέλασε.

— Καλημέρα σας, κύριε Λας, του είπα. Πως από δω, τόσο νω- ρίς;

— Καλημέρα σας, κυρία Τζέν- σον. 'Ηρθα να μιλήσω στον Κάρλ για την κηδεία του Ουάλλας. Θα σας είπα, βέβαια, ο Κάρλ πως πθανε ο δυστυχής χτες το βρά- δυ από συγκοπή. 'Η όργανωσι- μας σκέφθηκε λοιπόν ν' αναβεί τον επικήδειο στον Κάρλ, που εί- ναι παλιός φίλος... Μα αυτός έδω μου λέει πως λείπει ο Κάρλ.

— Κυττάζε τη Λόλα. 'Επαιξε περίφημα το ρόλο της, σαν με- γάλη ήθοποιος.

— 'Αλθβεια σας είπε, απάντη- σε. Δεν τον προλάδατε. 'Εφυγε έδω και μισή ώρα για το Τρόπι- κα Σπρίνγκς.

— 'Ο Λας έμεινε μ' ανοιχτό στόμα.

— Μα τ' αυτοκίνητό του είναι στο υπόγειο! παρατήρησε. Το είδα μπαίνοντας.

— 'Η καρδιά μου χτυπούσε δυ- νατά. 'Αλλά είχα άδικο ν' ανησυ- χώ. 'Η Λόλα έλεγε ψέματα με έκπληκτική ευκολία και φυσικό- τητα. Θα τύλιξε μια χαρά αυτό το βλάκα...

— Δεν ήμουν τ' αυτοκίνητό του, δικαιολογήθηκε. 'Εφυγε για πολ- λές βδομάδες. Πήγε στο Τρόπικα Σπρίνγκς μ' ένα περστικό κα- μión. Βλέπετε, δεν ήθελε να μ' αφήσει τσόν καιρό έδω χωρίς αυ- τοκίνητο... Θα λυπηθ πολύ που δκν τον προλάδατε.

— 'Ο Λας φαινόταν παροξενεμέ- νος. 'Ετρίψε μ' άμυχανία το πη- γούνι του και ρώτησε:

— Λέτε πως δε θαχί γυρίσει για την κηδεία;

— 'Ασφαλώς. Όχι. Θα λείψη πολλές βδομάδες... Χτες, το βράδυ, του παρουσιάστηκε η ε- υκαιρία ν' αγοράσει ένα δεύτερο πρατήριο. Μόλις είχε γυρίσει, α- φού ματαιώθηκε η συγκέντρωσι- σας, τον πήρανε στο τηλέφωνο και του πρότειναν αυτή τη δου- λειά. Το συζητήσαμε μαζί κι' α-ποφάσισε να πη ως εκεί, να δη και ν' αποφασίση...

— 'Ο Λας την κυττάξε δυσπιστα.

— Που εκεί δηλαδή; ρώτησε.

— Κάπου στην 'Αριζόνα. Δε θυμάμαι το μέρος... 'Ηθελε από καιρό ο Κάρλ ν' ανοίξη κρι δεύ- τερο πρατήριο. 'Η ευκαιρία του φάνηκε καλή και δεν ηνοούσε να τη χάση.

— Στην 'Αριζόνα; Τόσο μα- κρυσ;... Μα θέλει λοιπόν να φύ- γη οριστικά από δω;

— Δεν πιστεύω... Φαντάζο- μαι μάλλον πως θ' αφήσει εκεί κάτω κάποιον αντικαταστάτη του... Πάντως, θα σας τα πη όλα όταν γυρίση, κύριε Λας.

— 'Ο επισκέπτης φάνηκε να δι- στάζει. Τέλος, είπε:

— Δε θέλω να φανώ οδύακρι- τος. 'Απόσπασα όμως που δεν τον βρήκα έδω... 'Αφού θα λείψη τσόν καιρό, πρεπει να ετοιμάσω εγώ τον επικήδειο...

— Με κυττάξε και ρώτησε:

— Ποιος είν' αυτός;

— 'Ο Τζακ Πάτμορ, του ξή- γνησε η Λόλα. Τον πήραμε για να με βοηθή, όσον καιρό θα λείψη ο Κάρλ.

— 'Ο Κάρλ με κυττάξε με ζα- ρωμένα φρύδια.

— 'Εσείς μου μιλήσατε τόσο άπτόνομα στο τηλέφωνο, χτες τη νύχτα; με ρώτησε.

— Στις 4 το πρωί, δε μπο- ρεί ποτέ ναχί κανείς κέφι, δικαι- ολογήθηκα.

— Μουρούσιζε κάτι και μου γύ- ρισε την πλάτη.

— Θα φάτε, κάτι κύριε Λας; του πρότεινε η Λόλα. Είν' έτοι- μα όλα.

— Όχι, ευχαριστώ. 'Εχω ένα σωρό δουλειές... 'Όταν γυρίση ο Κάρλ, πέστε του να μου τηλεφω- νήση, σας παρακαλώ.

— 'Ο Λας χαϊρέθηκε κι' έφυγε, χωρίς καν να με κυττάξει.

— Είχε γίνει λοιπόν πιστευτή η ιστορία! Βέβαια, οι γλώσσες θα δίνανε και θα παίρνανε... Θυμά- μουν τί μου είχε πη κάποτε ο Κάρλ: πως είχε αναγκαστή να παντρευτή τη Λόλα, για να γλυ- τώση απ' τα κουτσομπολικά...

— Ήταν Κυριακή. Τη μέρα αυτή περνούσαν πολύ περισσότερα αυ- τοκίνητα. Δε σταματήσαμε στιγ- μή να δουλεύουμε. Σερβίραμε 30 πελάτες το μεσημέρι και 23 το βράδυ. Εισπράξαμε επίσης πολ- λα από μπενζίνα και μικροεπι- σκευές.

— Όλη τη μέρα, η Λόλα δε μου είχε μιλήσει. 'Όταν, κατά τα με- σάνυχτα, μπήκα στην κουζίνα, τη βρήκα να συγυρίζει. Δεν έδειξε κα- θόλου πως είχε αντίληψη την πα- ρουσία μου.

— Καλά δουλέψαμε σήμερα, της είπα. Μαζέψαμε 400 δολλά- ρια.

— Δε μούδωσε απάντησι. 'Εβγα- λε τη λερωμένη μπλούζα της δου- λειάς κι' έμεινε πάλι με το σαρτί και το σουτιέν. 'Ο πόθος με φλό-

γισε πάλι, όταν την είδα έτσι. Με πολύ κόπο συγκρατήθηκα να μη την αρπάξω στην άγκαλιά μου.

— Βγήκε απ' την πόρτα του βα- θους. 'Εγώ έσβυσα τη φάτα κι' έκλεισα.

— Πήγα στην κἀμαρά μου κι' έκα- να να χαμηλώσω το σόφρ. Μα στα- μάτησα άμέσως κατάπληκτος.

— Το φως ήταν αναμμένο στο εω- μάτι της Λόλας και τα παντζού- ρια ανοιχτά. Την έβλεπα ολόκά- θαρα. Είχε βγάλει το σουτιέν και το σάρτι της...

— Την κυττάζε σαν απολιθωμέ- νος, ώσπου μπήκε στο λουτρό κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα...

— Της τέσσερες επόμενες μέρες, η Λόλα εξακολούθησε να μη μου μιλήσει καθόλου, σαν να μην ύ- πηρχα.

— Δούλευε μόνη της στην κουζίνα, κλειδωνοντας από μέσα την πόρ- τα. Της φάναζε τις παραγγελίες από ένα παραθυράκι και μου τις έδινε από κεί και πάλι. 'Εγώ σερ- βίριζα, φροντίζα για τ' αυτοκί- νητα κι' είχα αναλάβει μονάχος το μπάρ.

— Τις νύχτες, έφινε πάντα έμένα να δουλέψω. 'Εκείνη ξεκλείδωνε κατά τις 11 την πόρτα της κου- ζίνας και πήγαινε στο σπίτι. Δεν κατέβαζε το σόφρ της, πριν πλα- γιάση. 'Αλλ' εγώ, παρ' όλο τον πειρασμό, απόφευγα να πάω στην κἀμαρά μου όσο ήταν ακόμα ά- ναμμένο το φως της. Με βασάνι- ζε η ανάμνησι της γυμνιας της...

— 'Οχτώ μέρες μετά το θάνατο του Τζένσον, η Λόλα έκανε το πρώ- το τοξείδι της στο Γουέντγουορθ για φώνια. 'Εφυγε ξαφνικά, χω-

ρίς να μου πη πότε θα ξαναγύριζε και χωρίς να ενδιαφερθή καθόλου πως θα τάδγαζε περα μονάχος μου με τόσες δουλειές...

— Κατά τις 11, άκουσα να στα- ματάη απ' έξω έν' αυτοκίνητο. Βρισκόμουν τότε στο υπόγειο του συνεργείου, διορθώνοντας ένα μανιέτο. 'Επειτα από τρία λε- πτά, παρουσιάστηκε κάποιος στη πόρτα. 'Η καρδιά μου σφίχτηκε, όταν αναγνώρισα το Τζώρτζ Ρίκε. Τον συνώδεσε ο σκύλος του, όπως πάντα.

— Είχα ξεχάσει τελείως το Ρίκε. 'Όσοσο αποτελούσε ένα β-6-1η κινδυνο. Βλίσποντας τον έτσι ξα- φνικά, ένοιόσα μια άνατριχίλα στην πλάτη...

— Καλησπέρα, μου είπε στρα- δοκυματώντας με. Που είν' ο Τζέν- σον;

— Καλησπέρα, μου είπα στρα- δοκυματώντας με. Που είν' ο Τζέν- σον;

— Καλησπέρα, μου είπα στρα- δοκυματώντας με. Που είν' ο Τζέν- σον;

— Καλησπέρα, μου είπα στρα- δοκυματώντας με. Που είν' ο Τζέν

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

Το τακτικό καθάρισμα των δοντιών αποτρέπει πολλές παθήσεις των δοντιών και του στόματος. Κανονικά τα δόντια θα πρέπει να καθαρίζονται άμεσως μετά από κάθε γεύμα.

Πρέπει να γίνει με προσοχή ή εκλογική της οδοντοδόουρας, για να μη γδερνι τα ούλα.

Χρειάζεται προσοχή και στην εκλογή της οδοντοπάστας που πρέπει να είναι αποτελεσματική, αλλά και σύγχρονη να μη ερεθίζει τα ούλα και την στοματική κοιλότητα.

Ένα άριστο προϊόν ειδικά παρασκευασμένο για αυτήν την περίπτωση είναι η Οδοντοπάστα NIBEA.

Η Οδοντοπάστα NIBEA έχει ένα λεπτό άρωμα και κάνει την αναπνοή θροσερή κι ευχάριστη.

Ποτέ η Οδοντοπάστα NIBEA δεν ερεθίζει και μπορεί να χρησιμοποιηθεί άφοβα από μικρούς και μεγάλους.

Η Οδοντοπάστα NIBEA πωλείται παντού σε σωληνάρια μικρά των 30 γρ. και μεγάλα των 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.

Ενα 2ον είσοδο μέσα στο οπίτι!

ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

PASSAP

Εύκολο πλέξιμο... Όμορφο πλεκτό!

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
ΕΓΜΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Αχαρνών 98 - Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έκαστην 10 - 12
και 5-7 ως και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810-760

— Ο κ. Τζένσον έφυγε. Τι θέλετε;
— Έφυγε; Πού πήγε;
— Τι θέλετε; Ξαναρώτησα ξανά.
— Δική μου δουλειά είναι το τί θέλω! Έσείς είσατε υπάλληλος εδώ... Η μήπως έγινε δικό σας το μαγαζί;
— Οχ μου πήτε επιτέλους τι θέλετε;
— Πού είν' αυτή η Μεσσαλίνα; Λέπει και του λόγου της.
— Δεν ξέρω τι έννοείτε. Ποιά Μεσσαλίνα;
— Η γυναίκα του, διάβολε! Πού είναι;
— Αν σας ενδιαφέρει, είναι στο Γουέντγουορθ.
— Α! Κι' ο Τζένσον που πήγε;
— Έφυγε για κάποια δουλειά. Με κτύπησε από πάνω ως κάτω και προχώρησε μερικά βήματα.
— Πότε θα γυρίσει;
— Δεν ξέρω. Σε δυο μήνες... ίσως και νωρίτερα.
— Δυο μήνες; Φώναξε με έκπληξη ο Ρίξ. Και δεν πήρε μαζί του τη γυναίκα του;
— Ακούσατε! Τον δέκαφω, "Έχω δουλειά... Πέστε μου τι θέλετε!"
— Θέλω να τον δω. Είν' ανάγκη.
— Πού βρίσκεται;
— Στην Αριζόνα. Πρόκειται ν' άγοράσει ένα δεύτερο πρατήριο... Ίκανοποιήκατε τώρα;
— Δεύτερο πρατήριο; Τι βλακεία είν' αυτή;... Και δεν πήρε μαζί του τη γυναίκα του;
— Όχι.
— Ποτέ δε φανταζόμουν πώς είναι τόσο τρελλός!
— Με κτύπησε μ' ένα πονηρό ύφος και πρόσθεσε:
— Έσείς όμως δεν είσατε τρελλός! Όταν βρήτε κάτι καλό, ξέρετε να το εκτιμάτε!
— Ο κ. Τζένσον μου έχει πη για σας πώς είσατε ο μεγαλύτερος «τρακαδόρος» της Αμερικής! Του είπα, χωρίς να προσπαθώ να κρυφώ την περιφρόνησή μου. Φύγετε λοιπόν, αν δε θέλετε να σας διώξω με το ζόρι!
— Α, έτσι σας είχε;... για μένα, τον κουνιέδο του;... Κάντε δουλειά σας, νεαρέ μου. Αν ο Κάρλ είναι τρελλός και σας αφήνει με τη γυναίκα του, με γεια του με χαρά του! Έγώ όμως πρέπει να τον δω. Δώστε μου τη διεύθυνσή του.

— Δεν την ξέρω.
— Έξυσε το κεφάλι του, κιντάζοντας με έρευνητικά με τα μικρά του ματιά.
— Πρέπει να του μιλήσω, πρόσθεσε. Χρειάζομαι την υπογραφή του για τα χαρτιά της συντάξεώς μου. Αυτός μου υπογράφει πάντα. Δε μπορεί να μην ξέρετε που είναι!
— Ξέρω μονάχα πώς πήγε στην Αριζόνα. Μας είπε να μην περιμένουμε νέα του πριν γυρίσει...
— Η έκφρασή του έγινε ακόμα πιο φιλοπόνητη.
— Εκείνη θα ξέρει που μπορεί να τον βρή, είπε.
— Όχι, κανείς μας δεν το ξέρει.
— Και τι θα κάνω εγώ με τα χαρτιά της συντάξεώς μου. Αν δεν υπογραφούν, δε μπορώ να εισπράξω δεκάρα.
— Ας σας τα υπογράψω κάποιος άλλος.
— Δε μπορώ. Τα υπογράφε πάντα ο Κάρλ. Αν δούνε άλλη υπογραφή, αυτοί οι ήλιθοι θα ρωτήσουν γιατί. Δε θα με πληρώσουν. Πώς θα ζήσω τότε;
— Δε μπορώ να σας βοηθήσω, δήλωσα. Δεν έχω τη διεύθυνσή του. Πρέπει να περιμένετε να γυρίσει.
— Εξακολουθώ να με κιντάζει, με το κεφάλι του λίγο γυρτό. Κι' ο σκύλος του το ίδιο...
— Να περιμένω δυο μήνες; Και πώς θα ζήσει στο μετόχι;
— Δεν ξέρω, ούτε με νοιάζει! φώναξε. Δουλέψετε λιγότερο!
— Η ιδέα αυτή δεν του άρεσε καθόλου.
— Μα είμαι άρρωστος, παρατήρησε. Δε μου επιτρέπει ο γαστρός μου να κουραστώ. Υποφέρω απ' την καρδιά μου... Είσατε σί-

γουρος πώς δεν ξέρει η γυναίκα του που βρίσκεται;
— Δεν το ξέρει κανείς μας! Ποσες φορές πρέπει να σας το πω;
— Κι' αν συνέβαινε κάτι εσφυϊκό; Αν έπιανε φωτιά το σπίτι, ας πούμε; Πώς θα τον είδατε ποτέ;
— Δεν πρόκειται να συμβη τίποτα... Φύγετε τώρα, γιατί έχω δουλειά.
— Είχα σκεφθ' μια στιγμή να του δώσω μερικά δολάρια για να τον ξεφορτωθώ, αλλά κατάλαβα πως ήταν επικίνδυνο. Αν άρχιζα να του δίνω λεφτά, θα μου γινότανε πια τοιμτούρι...

— Άρρω σώπασε λίγο, με ρώτησε:

— Πότε θα γυρίσει εκείνη;
— Δεν ξέρω. Θ' άργησει.
— Μπορείτε να μου δανείσετε 20 δολάρια;
— Δε μπορώ να δανείσω ξένα λεφτά. Έμπρός, έρσο!

Του γύρισε την πλάτη κι' άσκολήθηκε με κάποια δουλειά.
— Είμαι σίγουρος, μου είπε εσφυϊκά, ότι αν γράσω στην αστυνομία της Αριζόνας, θα μου τον βρουν γρήγορα!

Δοκίμασα την εντύπωσή πως κινώτανε μια βελόνα στην καρδιά μου... Αν έκανε φασαρία ο Ρίξ και κατ'αρχήν να προκαλέσει ή σιωπή, μπορεί να επικαινούνε η αστυνομία της Αριζόνας με το Γουέντγουορθ, να κινώτανε μια μέρα ένας αστυνομικός για να μας ρωτήσει και να μ' αναγγείλει...
— Υποθέτω πως ο κ. Τζένσον δε θα ένθουσαστή καθόλου αν τον αναζητήση η αστυνομία, είπα, προσπαθώντας να πάρω φυσικό τόνο. Προσέχτε μη θυμώση και δε σας ξαναυπογράψω τα παλιόχαρτά σας!

— Πρέπει πάντως να τον βρω! Αν δε μου πήτε που είναι, θα το μάθουν γρήγορα οι αστυνομικοί. Πέστε το και σ' αυτήν! Αποκλείεται να μη της είχε ο Κάρλ που πήγε! Είμαι βέβαιος πως σας το κρυβεί. Πέστε της πως θα ξανάρθω αύριο, κι' αν δε μου δώση αυτή την πληροφορία θα γράψω στην αστυνομία της Αριζόνας.

— Καλά, καλά, θα της μιλήσω! Θα τη ρωτήσω... μ' όλο που είμαι βέβαιος ότι δεν ξέρει.

Ο Ρίξ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, χαμογέλασε και πρόσθεσε:

— Πέστε της πως θα ξανάρθω αύριο βράδυ. Ο αναγκαστώ πάλι να κάνω τόσο δρόμο... Αληθώς, βάλτε μου μπενζίνα, γιατί έχει αδειάσει το ρεζερβουάρ μου. Δεν θάχω αντίρρηση ο Κάρλ.

Ήμουν σίγουρος πως, αν δεν τουδάζα μπενζίνα, θα έμενε εκεί, βρογώντας, ώσπου να με πείση. Ένώ εγώ ανυπομονούσα να τον ξεφορτωθώ.

— Πάρτε όση χρειάζεστε, είπα. Αφίστε με όμως να τελειώσω τη δουλειά μου.

— Ναι, ναι... Θα ξανάρθω αύριο το βράδυ. Πέστε της πως χρειάζομαι οποσδήποτε μια υπογραφή στα χαρτιά μου.

Ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητό του, σέρνοντας το πόδι του. Γέμισε το ρεζερβουάρ του και πήρε χωριστά άλλα δυο μπνιτόνια. Άνεθηκε ύστερα σ' αυτοκίνητο κι' έφυγε.

Πήγα τότε στο ρεστωράν. Ενοιαζόνα την ανάγκη να συνέλθω... Άδειασα ένα ποτήρι ούισκυ, άναψα ένα τσιγάρο και προσπάθησα ύστερα να καταλάβω καλά τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε ο Ρίξ...

Θα επενέβαινε η αστυνομία της Αριζόνας, αν της έγγραφε; Άνολογα με το τί θα της έλεγε! Αν άναφανε ότι είχε χαθ' ο Τζένσον κι' ότι ο υπάλληλός του είχε σχέσεις με τη γυναίκα του, πιθανόν ν' άρχιζε μια έρευνα. Κι' αν δεν εύρισκε τότε τα ίχνη του, θα είδοποιούσε την αστυνομία του Γουέντγουορθ.

Αυτή σκέφτανε ένα γύρο ως τον «Τελευταίο σταθμό». Θα με ρωτούσαν λεπτομερώς για την ταυτότητά μου...

Μα πώς να εξασφαλίσω τη σιω-

Όχι διαβλέπω

Πλένετε καλά το πρόσωπό σας με σαπούνι και νερό.

Χωρίς να κουμπιζάτε αλείψετε με κρέμα Brushless της Colgate το γένειό σας και ευριστήτε.

Δεν χρειάζεται θινέρο

Γεπλένετε μόνο το ξυράφι βυχνά.

Όσο κληρό γένειό κι' αν έχετε η κρέμα Ευρισμάτος Brushless τα μαλακώνει φτάνοντας βαθειά στις ριζές.

Μετά από ένα εύρισμα με Brushless της Colgate το δέρμα διατηρείται βελούδινο και δροσερό για όλη την ημέρα.

Ζητήστε Κρέμα Ευρισμάτος BRUSHLESS (ΜΠΡΑΣΙΛΕΣ) της Colgate.

Προϊόν COLGATE-PALMOLIVE ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΚΑΙ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ

ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ.

ΔΙΑ ΒΙΟΤΕΧΝΙΑΝ & ΟΙΚΟΤΕΧΝΙΑΝ Εύκολου χρήση Μεγάλης παραγωγής ΓΕΜΙΣΤΟΚΛΕΥΣ 4 (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΠΛΑ Γ. ΚΕΖΙΡΗ

Μενάνδρου 75 και 72 Πλατεία Βάθης. Τηλ. 525-638

ΕΠΙΣΚΕΦΗΤΕ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΝ

Φιλελλήνων και Ψύλλα 2 Τηλ. 32-916

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τριπόλη 113. Τηλ. 613.610.

πή αυτού του διαβολο-Ρίξ;... Το μόνο μέσον ήταν να του δώσω λεφτά. Θα καθότανε τότε ήσυχος και θα περίμενε μερικούς μήνες.

Μα θα πίστευε ότι, στο τέλος αυτής της προεργασίας, ο Τζένσον είχε βρή κάποια γυναίκα κι' είχε χαρίσει το μαγαζί του στη Λόλα; Όσο δε θα του δείχνανε ένα ιδιόχειρο γράμμα του, δε θα πίστευε λέει απ' αυτή την ιστορία!

Είχε δη ποτέ το γραφικό χαρτί του Τζένσον; Πιθανόν. Πάντως, ήξερε καλά την υπογραφή του. Θα ήταν λοιπόν επικίνδυνη μια πλαστογραφία.

Όσο σκεπτόμουν την κατάσταση, τόσο πιδ δύσκολη μου φαινότανε. Θάπρεπε να παρακολουθώ προσεχτικά ως και την παραμικρή κίνηση αυτού του υποκειμένου — που δεν είχε δουλειά κι' ενδιαρότανε μ' ό,τι του φαινότανε κάπως ύποπτο...

Αποφάσισα να μιλήσω στη Λόλα. Ο Ρίξ ήταν κοινός εχθρός μας. Ίσως οι δυο μας μαζί θα βρίσκαμε τον τρόπο να τον ξεουδετερώσουμε...

Η Λόλα ξαναγύρισε στις 10 το βράδυ. Ής τότε, δεν είχα βρή λύση για το ζήτημα του Ρίξ.

— Θέλω να σας μιλήσω, της είπα. Έκανε πως δε μ' άκουσε. Άλλα την παρακολουθούσα και μπήκα μαζί της στο σπίτι.

— Φύγετε! μου φώναξε με μανία. Πρέπει να μιλήσουμε, ξαναείπα. Ήρθε σήμειο το παλιό ό α-γοστής σας Τζώρτζ Ρίξ.

— Ανασκήρτησε, και πέρασε απ' τα μάτια της μια έκφραση θυμού. Δε μ' ενδιαφέρει, δήλωσε. Φύγετε!

Εγώ λέω πως μπορεί να σας ενδιαφέρει... Κάθισα σε μια πολυθρόνα και πρόσθεσα:

— Ήθελε, να υπογράψει ο άντρας σας τα χαρτιά της συντάξεώς του. Θα κάνει φασαρία. Έπιμένει να μάθω που βρίσκεται ο Τζένσον.

Δεν είπα τίποτα. Το πρόσωπό της έμεινε κρύο σαν πέτρινο.

Εγώ του είπα πως είναι στην Αριζόνα, πρόσθεσα. Απάντησε ότι πρέπει να υπογραφούν τα χαρτιά, αλλιώς δε μπορεί να πάρη τη συντάξη του. Κι' όταν του σύστησα να περιμένει, δήλωσε πως θα γράψη στην αστυνομία της Αριζόνας και θα ζητήσει να τον βρουν.

Οι λέξεις αυτές διέδανε εσφυϊκά την αδιφορία της. — Και τώρα ποιών άλλη ώρα ιδέα θα βρήτε, μου είπε σαρκαστικά.

— Ας άφίσουμε τους καυγάδες! Ο Ρίξ μπορεί να βάλη σε μεγάλες υπελάδες και τους δυο μας! Θα ξανάρθω αύριο το βράδυ, να σας μιλήσω. Ής τότε; πρέπει ν' αποφασίσουμε τι θα κάνουμε...

— Αν έρθη εδώ η αστυνομία, είμαστε χαμένοι κι' οι δυο... Πώς θ' αναγκάσουμε το Ρίξ να σωπάσει;

— Άναψε ένα τσιγάρο και φύση τον καπνό προς το ταβάνι. — Τί σκοτίζεστε γι' αυτόν; απάντησε. Άνοιχτε την κάσπα, πάρτε το μεροτίκό σας και φύγετε. Θα κάνω κι' εγώ το ίδιο. Έτσι, όταν ξανάρθη ο Ρίξ δε θα βρή πια κανένα.

Δε σκέπτεστε άλλο απ' αυτά τα λεφτά! είπα νευρισμένος. Μα λογικεύητε λιγάκι! Αν έρθη κανείς πελάτης και βρή κλειστό κι' έρμη το πρατήριο; Αν έρθη ο Ρίξ. Θα τ' αναφέρει στην αστυνομία και θ' άρχιση μια έρευνα.

— Μπορώ να πωλήσω το μαγαζί.

— Για να το πουλήσετε, πρέπει πρώτα να ναι δικό σας. Πρέπει δηλαδή ν' αποδείξετε ότι πέθανε ο Τζένσον και το κληρονομήσατε. Πως όμως θ' αποδείξετε ένα τέτοιο πράγμα, χωρίς να μάθω η αστυνομία ότι δολοφονήθηκε;

— Δε δολοφονήθηκε. Δυστυχώς ήσανε.

— Για πέστε το αυτό στην ά-

στυνομία, και θα δήτε τι θα γίνει.
— Έσφισε τις γραβιές της.
— Δώστε μου τα λεφτά μου, να φύγω, είπα. Έσείς μπορείτε να μείνετε εδώ, αν θέλετε. Θα πητε πως πήγα να βρω τον Κάρλ στην Αριζόνα και σας άφισα να δουλέψετε το μαγαζί.
— Νομίζετε πως θα το χάψω

ο Ρίξ; Θα πη στην αστυνομία πως σας σκότωσα και τους δυο, για να πάρω το μαγαζί. Δε θα τον πιστέψουν ίσως, αλλά θα βρουν να πάρουν πληροφορίες. Θ' ανακαλύψουν ποιός είμαι. Ίσως μάλιστα να βρουν τον τάφο του Τζένσον.
— Δεν πιστεύω να τον θάψατε εδώ! φώναξε.

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ OVERLAY ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΣΗΜΕΡΑ. ΘΑ ΕΚΠΛΑΓΕΙΤΕ

Παρκέ καθαρεύσης

Χωρίς κόπο Χωρίς νέφτι Χωρίς βενζίνη Χωρίς σύρμα

ΜΕΤΟ ΝΕΟ OVERLAY

ΥΓΡΟΝ-ΛΕΥΚΟΝ Γυαλίζει - Καθαρίζει. Δεν γλυστρά - Δεν άφινει άποτυπώματα.

Ένα κουτί 250 γραμμ. γυαλίζει επιφάνεια 40 τετρ. μέτρων και διατηρείται 4 μήνες.

Γι' αυτό είναι ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ. ΕΠΙΣΗΣ ΓΥΑΛΙΖΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΣΑΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΩΣΩΠΟΣ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ Αϊόλου 78 - Τηλ. 26.383

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΤΕ ΣΤΟ 26-383 ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ ΠΟΥΜΕ ΣΕ ΠΟΙΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Όχι δια άνοστα φαγητά

✓ ΣΤΟ ΠΙΛΑΦΙ ✓ ΣΤΙΣ ΣΟΥΠΕΣ ✓ ΣΤΑ ΟΣΠΡΙΑ ✓ ΣΤΑ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

ΚΝΟΡΡ ΖΩΜΟΣ ΚΟΤΤΑΣ Knorr-Suisse

Ρίξτε 1 κύβο ζωμού κόττας Κνόρρ

Κνorr - ΕΛΒΕΤΙΑΣ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΣΑΣ ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΠΙΟ ΝΟΣΤΙΜΟ

— Άλλά ποθ' άλλού;... Μη πως με βοηθήσατε εσείς. Πως θα υπερβύνα να τον κουβαλήσω;... Ζυγίστε πάνω από 100 κιλά! Τέλειωσα στο συνεργείο... Αν με υποπτεύουν οι αστυνομικοί, θ' άρχίσουν να μώνουνε, και μπορεί τότε να τον βρουν!

Πέρασε νευρικά τα δάχτυλά της άναμεινα στα μαλλιά της. — Όποτε θα πρέπει να μείνωμε εδώ σ' όλη μας τη ζωή; φώναξε σπριγγα.

— Θα μείνουμε εδώ... δεν ξέρω πόσο! Αν φύγουμε, είμαστε χαμένοι! Θα ψάξουν, θα τον βρουν και θα μας κυνηγήσουν. Η μόνη μας έλπίδα είναι να μείνουμε εδώ και να προσπαθήσουμε να πιστέψουν όλοι πως έφυγε με μίαν άλλη γυναίκα.

— Όχι, δε θα μείνω! Βαρέθηκα πια. Θέλω ούτά τα λεφτά και θα τα πάρω.

— Πάρτε τα, αν μπορείτε... Σκεφθήτε καλύτερα, και θα δήτε πως μιλώ τη γλώσσα της λογικής.

Βήκα απ' το σπίτι άφινοντας την κατάκληψη, τρομαγμένη και μανιασμένη.

Είμυνα ως τα μεσάνυχτα στις τράμπες, περιμένοντας τα αυτοκίνητα που περνούσαν. Φυσούσε ένας ζεστός άερας, που με μούσκενε στον ιδρώτα και με νευρίαζε.

Προσπαθούσα του κόκου να βρω μια λύση στο πρόβλημά... Τα φώτα του σπιτιού έμειναν άναμένα. Ξαγρυπνούσε κι' η Λόλα...

Τα μεσάνυχτα αποφάσισα πια να πάω να πλαγιάσω. Έδώ και δυο ώρες, δεν είχε περάσει κανένα αυτοκίνητο.

Πήρα ένα ντούς κι' άισθάνθηκα κάπως ανακουφισμένο τον έ αυτό μου. Είδα να σβύνουν τα φώτα της βίλλας... Προσπάθησα να διώξω την εικόνα της Λόλας του κόκου δικός...

Ο θόρυβος της πόρτας μου που άνοιξε, με τράβηξε άπότομα απ' τις σκέψεις μου. Άνσκήνωθηκα πάνω στον άγκωνα μου και είδα μια σκιά να προχωρή προς το κρεβάτι μου.

Ήταν η Λόλα. Φορούσε ένα πράσινο μεροτάο ντεζαμπιγιέ. Κάθισε κοντά μου και μου θύθουσε:

— Άφου είμαστε όποχρεωμένοι να μείνουμε μαζί, γιατί να μισώτε έχθροι! Έσώψω πάνω μου και τα χείλη της άνακήτησαν τα δικά μου...

Με έζητησε ο ήλιος που γλυστρούσε μέσα απ' τα νταζούρια. Χαραμυρλήκα, νεντάθηκα και κιντάτα το ζυνητήρι. Ήταν 6 και 20. Η Λόλα είχε φύγει. Χρειάστηκε μερικά λεπτά για να πεισθώ πως είχε περάσει τη νύχτα μαζί μου.

Γιατί να είμαστε έχθροι; μου είχε πη. Μα δεν έγγελιόμουν, να έτσι εύκολα. Ήμουν βέβαιος πως όλες οι σκέψεις και τα κολπά της είχαν σκοπό να με πείσουν ν' άνοίξω την κάσπα...

Είχε πείσει στην ογκάλια μου να κούσε την αντίστασή μου, πως θ' άποκτούσε άσκητή έπιπορη άπάνω μου για να με κάνει ν' άλλαξω γνώμη και να της δώσω τα λεφτά.

Μα ο κόπος της πηγαινε χαμένος! Η κάσπα θάμεινε κλειστή.

Σκεφθήκα, πήρα ένα ντούς και ντύθηκα. Ήμουν περισσότερο να δώ πως θα μου φερότανε σήμερα. Τη βρήκα στην κούνια. Η τράπα ήταν τώρα έκλειδωτή. Η Λόλα έβριανε μια όμελέτα με ζαμπόνι.

— Κολημέρα! μου φώναξε. Δοχίχα ν' άναστήσει αν θα ένπνύσες κανένα φορά!...

Την πλησίασα από πίσω, την άγκάλιασα και τη φίλησα στο λαιμό.

— Ε, φάνομαι! Θα καθ' η όμελέτα σου! με πάλωσε τουδερά. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΣΑΣ!

Όταν αγοράζετε ένα είδος διατροφής, μη προτιμάτε αμέσως το φθηνότερο που σας προσφέρουν χωρίς να υπολογίζετε τίποτα άλλο. Γιατί τότε ασφαλώς παίξετε με την υγεία σας και την υγεία των δικών σας. Φυσικά, η οικονομία στα έξοδα είναι απαραίτητη. Οικονομία όμως και ούσιον σημαίνει την επιτυχέστερη εκλογή και όχι την μικρότερη δαπάνη που μπορεί να έχει δυσάρεστα επακόλουθα.

Ειδικότερα στο ζήτημα της διατροφής, το κοινό της επιλογής σας πρέπει να είναι η γνώση και η ωφέλιμότητα του προϊόντος που παίρνετε. Η υπέρβουλη και εγγυημένη σύστασή του. Το κόστος της βιομηχανίας που το παρασκευάζει.

Προσέχετε λοιπόν! Μην αδιαφορείτε για την υγεία σας. Μη λυπηθείτε να δώσετε μια ατηνάντη διαφορά, για να εξασφαλίσετε ένα άνοδο και εγγυημένο προϊόν. Αντί να πάρετε το οποιοδήποτε τυχαίο και ανεύθυνο παρασκεύασμα με το πρόσχημα ότι είναι διηθεν οικονομικότερο.

Προϊόντα άνοδο, παρασκευασμένα επιστημονικά με όλους τους όρους της σύγχρονης διατροφικής είναι το ΒΙΤΑΜ, ένα φυσικό βούτυρο και η ΦΥΤΙΝ, ένα βούτυρο μαργαρίνης. Τα προϊόντα αυτά έχουν ως εγγύηση το κόστος της υποδειγματικής ελληνικής βιομηχανίας που τα παρασκευάζει της Α. Ε. «ΕΛΛΑ-Ι» Σας.

79Α. 612-010

100%

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Είμαστε δυνατόνιστοι

Η υπερτρίχωση διασπάζεται

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥΣ ΚΑΡΔΙΑΚΗ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΕΙΡΟΜΕΝΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ

ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΣΗΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΜΕ ΡΙΣΑΝΤΕΣ

№ KASTRIOTIS

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 - Τηλ 614 869

Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ, πέντε ετήσιας Μαιευτικής «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επισκέψεις κατ' έγκληση 11-1 και 5-7 μ. μ. και επί συνεντεύξεων. Τας άπορους δωρεάν έγκληση Τετάρτη.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΗΧΑ

α

ΚΟΝΤΕΞ

ΔΙΣΚΙΑ

ΚΑΙ ΣΙΡΟΠΙΟΝ

MENTIΟΥΜ

ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείων Τηλεπαιδείας μακράς αποστάσεως. Δέχεται όδός Μετ' έδου 25 Α' όδους (Ιατρίκας Μουσείου) 9-1 π. μ. και 5-6 μ. μ. Τηλ. 810-975.

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ!

Η Α' Αδελφή από την φύση κόρη είχαν έρωτευθη να νέον έκοι οι έτών. Αυτή έχει ξεπεράσει τα τριάντα σύμφωνα με την όμορφιά της.

«Μέν είμαι όμορφη, είμαι όμως... τσακίνα και άρκετα γοητευτική. Έ. τρελάνω τους άνδρες με μιά μου ματιά».

«Δεν είχα άγαπήσει, άλλ' επιτέλους άγάπησα—συνέχισε—άγάπησα βαθεία και ισχυρά. Δυστυχώς, δεν βρήκα κατόνο. Καμιά!».

«Έγινε φίλος, πολύ φίλος, περισσότερο από φίλος, μου πήρε και χίλιες δραχμές και εξαφανίστηκε... Αλλά έγω θα το, άγαπώ και πέραν του τάφου».

«Έε έαλου, ο κόσμος είναι τόσο μικρός, ώστε θα συναντηθούμε και πάλιν. Και τότε: θα εκδικηθώ».

Γράφει και άλλα πολλά και στο τέλος με ρωτάει: «Τι με συμβουλεύετε να κάνω»;

Της απαντώ: Το μόνο που σας συμβουλεύω να κάνετε είναι να μη σκεπάζετε τα πέραν του τάφου και την εκδίκησή, αλλά μόνο τον έαυτό σας.

Δεν είδατε ώρασι, άλλα είσα; γοητευτική, όπως γράφετε. Έχετε επίσης άρκετη ποικιλία. Έτοιμους ή μόνιμους φροντίδα πρέπει να είναι να παντρευθήτε και να σδύσατε από το πού σας το παρελθόν.

Καλή σύζυγο υπάρχουν πολλοί, άρκι να ξερομπε πώς να τους φερθούν για ν' αποστάσεις απ' αυτούς όλο το ενδιαφέρον, όλη την καλωσύνη τους για μιά... ΑΙ ΓΥ Π Τ Ι Α Ε Λ Λ Α Ν Ι Δ Α

Εύχοριστώ για τα καλά σας λόγια. Μην επιβεβαιώτε: ότι κάθε γραμμή σας μάς εύχρηστέ και δεν πρέπει να ντρέπτε καθόλου, όταν θέλατε να ζητήσετε μιά συμβουλή.

Μας ρωτάτε, λοιπόν, αν πρέπει να πιστέψετε στα τυχερά λόγια του νέου που γνωρίζετε: στην 'Ελλάδα κι αν πρέπει να έλπιζετε ότι ο νέος αυτός μιά μέρα μπορεί να γίνει σύζυγός σας.

Αυτά όλα εξαρτώνται από την ειλικρίνεια του νέου αυτού, πράγμα που μπορεί να εξακριβώθι αν έχετε γνωστούς σας στην 'Ελλάδα. Γράφτε τους να πάρουν πληροφορίες σχετικά με τη ζωή του, το χαρακτήρα του, και τότε θα διαπιστώσετε την αλήθεια. Γιατί, όπως σωστά γράφετε, μπορεί να πταγίνει μόνο για την προικία σας.

Σ' όσον... τ' αστερία: Δεν έχετε δικήν να απλίζετε. Δε μπορείτε να έξερετε τη β:δύτερη σκέψη του. Έσείς θα τον θέλατε πολύ όμορφο, τρυφερό, φανταστικό, για να τον ακούτε και να βυθίζεστε... σε ρευματισμούς! Όχι. Αυτός ο νέος φαίνεται θετικός, σεβαστός, και όταν μιλάει, θα κάνει λόγο μόνο για γάμο. Μη τον παρεξηγήτε, λοιπόν.

Γόητα της Ν. Σ. μύρη: Μπορεί να έχετε δικήν, αλλά δεν πρέπει να είστε έγωιστής και να παίνεστε τόσο πολύ την όμορφιά σας.

Ένας νέος δύο όμορφος κι' αν είναι, πρέπει σ' αυτό το ζήτημα να είναι περιόφρονος. Τέλος, μην εκθέτετε κακόπλες που γνωρίζετε, γιατί μιά απ' αυτές τελικώς θα γίνει γυναικά σας.

Μικροπαντρεμένη Κρητικοπούλα: Παντρευθήκατε διά της βίας, γιατί το ήθελεν ο γονείς σας. Και δε μπορείτε ακόμη να συνιθίσετε τον άντρα σας. Και δε έδωσαν. Η αλήθεια είναι ότι ένα κοριτσάκι 15 που σάς έδωσαν. Η αλήθεια είναι ότι ένα κοριτσάκι 15 που σάς έδωσαν. Η αλήθεια είναι ότι ένα κοριτσάκι 15 που σάς έδωσαν.

Πύραυλο άτομικη: Η ιδέα σας είναι λογική και δείχνει φρόνιμο νέο. Παραμερίστε όμως όλα τ' άλλα φέρον και άρσιώθητε σ' εκείνην, που προορίζετε για σύζυγό σας.

Καοδία κάτω από πέτρο: Τόν αγαπάτε, τόσο πολύ που σάς έρχεται να κλάτε. Γιατί: Η άγαπητή δε φέρνει δάκρυα αλλά χαρά. Φτάνει να σάς αγαπάει κι' εκείνος, όσο τον αγαπάτε και σεις.

Νά είδα, λοιπόν, πρόθυμη, καλή, χαρούμενη μορφή του και πρό πάντων μην άρκείστε στα ραντεβού. Συζητήστε μαζί του και για το μέλλον σας, για το γάμο.

Καναδέζα 'Ελληνίδα: «Πρό 5 μηνών» — μου γράφει—ξενιτεύεσκα και ήρθα στον Καναδά. Έγραψαν οι γονείς μου σε μιά βεία μου και μουτέιλε την πρόσκληση.

«Τώρα, όμως, μετανόησα που ξενιτεύθηκα, γιατί ο Καναδάς δεν έχει τις χάρες της 'Ελλάδας».

Αυτό είναι πολύ σωστό. Δε θα βρή κανείς πουθενά τις όμορφιές της 'Ελλάδας. Αλλά μιά φορά που βρίσκεστε τόσο μακριά να προσπαθήτε να συνιθίσετε στο ξένο έκείνο παριβάλλον.

Κάτιο — Α' Α' έ'νδρεϊα μετ' επιστροφής: «Είχα πάει στην Αλεξάνδρεια για δουλειές κι' έπέστρεφα στο Κάιρο, όταν στο τρένιν γνωρίστηκ με μιά κοπέλα από την 'Ελλάδα—μου γράφει ένας φίλος μας».

«Την άγάπησα και θέλω να την παντρευθώ. Είμαι εύκατοπτος και νέος. Δυστυχώς, χωρίσαμε στο σταθμό του Κάιρου, χωρίς να ζητήσω τη διεύθυνσή της. Κόι τώρα είναι άπεμπιστός. Τι να κάνω»;

Βέβαια θα δυακλυθή ο φίλος μας να την ξαναβρή. Μπορεί όμως να βάλει μια άγγ:λία στις ελληνικές έφημερίδες, ότι έζησε κάποια νέα (με το χαρακτηριστικό της) που συνάντησε στο τόδε τρένιν, γιατί έχει να της δώσει κάτι που έχασε

Το τουφέκι ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

Οι περιπέτειές του από
την 'Αλκίμανα ως το
Μπουχαϊκό

ΟΤΑΝ ο Όμπερ Βρυώνης έξεστράτευσε εναντίον της Στερέας 'Ελλάδας πήρε μαζί του και τον Σαίμ Μπέη Κουτούρη, ένα ισχυρό Άλθανό που έμενε στην Καστοριά κι' ήταν φίλος εγκάρδιος του Άλη Παρά των Ίωαννίνων.

Υστερ' απ' τη μάχη της Αλαμάνας, ο Διάκος, που πολεμούσε σαν λιοντάρι, πιάστηκε και οσυβληστικέ ζωντανός. Ο Σαίμ Μπέης ζήτησε τότε από τον Όμπερ Βρυώνη για ένθ:μιο, το τουφέκι του ήρωα. Ο Όμπερ Βρυώνης έσπευσε να ικανοποιήσει την επιθυμία του φίλου του κι' έτοι το τουφέκι του Διάκου έπεσε στο γέρας του Σαίμ Μπέη.

Όταν θανατώθηκε ο Άλη Παράς, ο Σαίμ πήρε ένα μεγάλο μέρος των θησαυρών του.

Ο Σουλτάνος όμως, μόλις τ:μιασε αυτό, τον κάλεσε στην Πόλη, για να του παραδώσει τους θησαυρούς του Άλη.

Ο Σουλτάνος όμως, καλώντας τον Σαίμ στην Πόλη, σκόπευε να τον δηλητηριάσει, για να τον ξεφορτωθή.

Αυτό το κατάλαβε ένας Έλληνας, έμπιστος του Σουλτάνου, ο Τριανταφυλλός Χατζηπάντος, από το Μπουγαϊκό της Καστοριάς, που έπειδή ήταν συμπατριώτης του Σαίμ, θέλησε να τον σώσει. Κατάβυσε, λοιπόν, να μεταβεί στο Σουλτάνο κι' ο Σαίμ υιοθέτησε ζωντανός στην Καστοριά, δοξάζοντας τον Άλλη.

Πέρασαν από τότε μερικά χρόνια. Η 'Ελλάδα έλευθερώθηκε στο μεταξύ και οι όδοές των Άλθανών γυρίσαν στους τόπους τους. Μέσα σ' αυτές ήταν κι' ο Σαίμ, που γύρισε στην Καστοριά χωρίς να πάθι τίποτα από έλληνικό θόλο.

Ο Τριανταφυλλός Χατζηπάντος, άποφάσισε να πάει στο χωριό του, για να δ:μ: τους δικούς του.

Μα για να πάει στο Μπουγαϊκό, έπρεπε να περάσει απ' την Καστοριά. Μόλις όμως ο Σαίμ Μπέης έμαθε ότι ο Χατζηπάντος θρίσκειται στην Καστοριά, τον φιλόξενης άρκετες μέρες σ' άσχηνοτικό του.

Σ' ένα από τα μεγαλύτερη τραπέζια που παρέθεσε ο Σαίμ προς τιμήν του Χατζηπάντου, ο τελευταίος είδε κρεμασμένο στον τοίχο το τουφέκι του Διάκου, που γούσε να ξέρη σε ποιάν άνηκε, του άρεσε.

Ξέρετε τίς ειν' αυτό, όρέ Χατζηπάντε; τον ρώτησε ο Σαίμ.

«Όχι, Μπέη μου!».

«Ένας παλιανόρος δικού σας, που τον πιάσανε οι ένοροί του ζωντανό και τον θανάτωσαν».

Και τότε διηγήθηκε το θάνατο του Άθανασίου Διακού.

— Κι' έγω, πρόσθεσε για να θυμώσει αυτό το παλιανόρο, ζήτησα απ' τον Όμπερ Βρυώνη το τουφέκι του... Αλλά, άφού,σού άρέσει, στο χαρίζω!

«Το το τουφέκι του Διάκου έπεσε πάλι σε χέρις ελληνικά».

Πέρασε από τότε πολλή καιρός. Ο Χατζηπάντος, νέρος πιά, γούσε στο χωριό του, για να τελειώσει εκεί τις ήμερές του. Είχε φταγίνει και λίγο πριν πεθάν, πούλησε το τουφέκι του Άθανασίου Διάκου στον συμπατριώτη του Ίωάννη Ζαμπούνα. Αλλά σε μιά καταστροφή του Μπουγαϊκού κήκη το έβλιν:νο μέρος του τουφεκιού του Διάκου κι' άπόμεινε μόνο ο μεταλλικός σκελετός του.

Κάποιος πολιτικός όποδιοκλήτης στην Καστοριά στα 1917, και κατόπιν Νομάρχης στο 1918, που έμαθε την ιστορία του τουφεκιού αυτού, είχε προτείνει στην Κυβέρνηση να το αγοράσει από τον Ζαμπούνα και να το καταθέσει στο Έθνολογικό Μουσείο της Αθήνας.

Δεν έλαβε όμως απάντησι κι' έτσι τα λείψανα του τουφεκιού του μενέλου ήρωα της Έπανάστασης μένουν ακόμα γήμα της οικογένειας Ζαμπούνα.

Λέγεται ότι το όπλο αυτό, πορτοκαλί, ήταν έξοχο. Άπάνω στο έβλιν:νο μέρος του κενταυρού, που καταστράφηκε έντελως απ' τη φωτιά, όπλησαν κεντημένοι από έλευαντοκόκ, καλό διάφορο σταυρού και άλλα έθροικτικά έμβήματα.

Θ' ΑΝΑΔΕΙΧΘΗ Η ΑΕΚ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ!

Προβλέψεις για την τελική κατάταξι των ομάδων

ΣΧΕΔΟΝ τα τρία τέταρτα της πορείας για την κατάκτηση του Πανελληνίου ποδοσφαιρικού τίτλου έχουν διανυθί από τις 16 ομάδες που τον διεκδικούν στο πρωτάθλημα Α' Έθνικής Κατηγορίας.

Το διάστημα αυτό είναι ικανό για να μάς δώσει πολλές πιθανότητες απελευθώσεως, δικαίωμα προέλευσης για την τελική κατάταξι των ομάδων. Φυσικά, το τελευταίο τέταρτο της πορείας, που άπομένει, δε είναι και το άποφασιστικότερο. Σ' αυτό θα δοθούν οι πιο πεισματώδεις και σκληροί άγώνες, που άρισμένοι απ' αυτούς θάνα άγώνες υπέρβασης για μερικές ομάδες. Ωστόσο αυτά τα τρία τέταρτα των όλων συναντήσεων που προέβλεπονται, άποτελούν ένα σπουδαίο ποσοστό, το διδασκαλικό του οποίου δε μπορούν ν' άγνοήσουν.

Ηδη έχουν δημιουργηθή σημαντικές βαθμολογικές διαφορές, ώστε να θεωρηται πολύ δύσκολο — παρά το πείσμα των άγώνων που άπομένουν — ότι μερικές βασικές, τουλάχιστον, θέσεις στη βαθμολογία θα καθορωθώ ν' άνατραπούν.

Την πιο αβιφινδιαστική έπιθεσι στο Β' γύρο έκανε άνομοφισθητή η ΑΕΚ. Θά νομίζουμε ότι ο χαρακτήρας της άβιφινδιαστικής δεν ταίριαζε στην περίπτωση αυτή, άφού η ΑΕΚ τελείωσε έπι κεφαλής τον Α' γύρο. Κι' όμως δεν είναι άντικανονικό αυτός ο χαρακτήρας αυτός. Και αυτό γιατί όλοι οι φίλαθλοι περιμενάν ότι η ΑΕΚ θα παρουσιάσει κάμψι, ότι θα ύποσκελισθί κι' άκόμη ότι θα ύποποκύη στην κριματοσκη συνάντησι της με τον Παναθηναϊκό. Γενικά, ύποχρη κι' η πεποίθησι ότι ο ΠΑΟ κι' ο Όλυμπιακός δε ύποσκελίζουν την άμυνά τους τις τρεις ή τέσσερις πρώτες συναντήσεις του Β' γύρου. Κι' όμως έγινε το έντελως αντίθετο. Η ΑΕΚ πούκισε τον καθός και ο Όλυμπιακός — έχασε βαθμούς κι' έκοις — έβαδμολογική διαφορά της ΑΕΚ από τους δύο μεγάλους αντίπαλους της, που ύποχρη από τον πρώτο γύρο, πούχε ως κάποιος άπροσδόκηθηκε — στον δεύτερο, Νά, λοιπόν, γιατί χαρακτηρίζεται σάν αυτή έπιθεσι της ΑΕΚ για την κατάκτησι του τίτλου.

Άλλα το ίδιο — με άντιθετη, όμως, έκπληκτική έντύπωση — άπροσδόκητο συνισμα για τους φιλάθλους δημιουργήθηκε οι άπολείες άρκων και πολυτήμια βαθμών από τον Όλυμπιακό και τον Παναθηναϊκό. Οι χιλιάδες όπαδοί των δύο αυτών ομάδων περιμενάν με άκλόνητη πεποίθησι ότι θα δούν τα άγαπημένα τους συγκροτήματα να φιγουράρουν στην πρώτη θέση της βαθμολογίας, μετά τους πρώτους άγώνες του Β' γύρου. Και πιάσανε ότι τελικά μεταξύ των δύο αυτών ομάδων θα κριθί ο τίτλος. Όμως σχεδόν πού σύνομα οι προσ-

δοκίες αυτές άρχισαν να διαφεύκωνται και τα άνευρα μάλλον να γκρεμίζονται. Βέβαια, αυτό ισχύει λιγώτερο για τους Παναθηναϊκούς, που έχουν μικρότερη βαθμολογική διαφορά από την ΑΕΚ κι' έχουν έτσι δικαίωμα περισσότερών έπιθδων. Οι «Όλυμπιακοί», όμως, έχουν, άληθινά, έξομβρωθί από τις σκληρότατες γι' αυτούς ίσοπαλίες με τον Ήρακλή και τη Δόξα Δράμας, που τους άπομακρύνανε άκόμη περισσότερο από την πρωτοπόρα ΑΕΚ. Οι όπαδοί της θρηλικής ομάδας — μέχρι του άγώνος «Όλυμπιακό - Δόξα» — ήσαν σίγουροι ότι κι' έφετος η λατρευτή όμάς τους θα κερδίσει, για 7η κατά συνέχεια φορά, τον Πανελληνίο τίτλο.

Ο άγώνας, όμως, αυτός που έκανε τον Όλυμπιακό να χάσει, μέσα στο γήπεδο Καραϊσκάκη, ένα βαθμό, ένθ ταύτοχρονα την ίδια μέρα η ΑΕΚ νικούσε τον Παναθηναϊκό, συνέφερε ήθικα τους «Όλυμπιακούς» και κλόνισε βαθύτατα την πίστι τους για τη ρετινική πορεία της Ιστορικής ομάδας τους.

Την ίδια μέρα οι Παναθηναϊκοί έπιναν το πικρό ποτήρι που τους πρόσφερε η ΑΕΚ στη Νέα Φιλαδέλφεια. Η μέρα αυτή — η Τετάρτη 9 Μαρτίου — όπηρε, βέβαια, η πιο εύτυχισμένη της φετινής περιόδου για την ομάδα των Κωνσταντινουπολιτών και τους όπαδούς της και η πιο έλπιδοφόρα για τη διεκδικησι του έπιχόλου τίτλου από την ΑΕΚ.

Θά κατακτήσει, λοιπόν, έφετος το πρωτάθλημα η ΑΕΚ; Αν και, φυσικά, δε μπορεί να τη κανεί αυτό με άπόλυτη πεποίθησι, εν τούτοις μπορεί να το ισχυρισθί με πολλές πιθανότητες έπαληθεύσεως. Κι' αυτό, βέβαια, δεν είναι ούτε άσχημο ούτε... προφητικό. Είναι, άπλάς, λογικό και φυσικό, άφού ήδη η ΑΕΚ παρουσιάζει σταθερά των άντιπαλων της και πολλοί από τους άγώνες της, που άπομένουν μέχρι της λήξεως του πρωταθλήματος, δε δοθούν στο γήπεδο της. Αυτά, βέβαια, δημιουργούν τις εύνοικες προθέσεις για την τελική έπιτυχία της. Πάντως κανείς δε μπορεί ν' άποκλείσει τις «έκπληξες» άπ' αυτές. Μερικές τέτοιες μπορούν ίσως ν' άναμεινούνται από τους «έκτος έθρας άγώνες» της δημοφιλούς άθηναϊκής ομάδας, που θα δοθούν στο γήπεδο Καραϊσκάκη (με Όλυμπιακό και Προοδευτική), στην Κατερίνη (με Μ. Αλεξανδρού) και στη Νέα Σμύρνη (με Πανιώνιο). Έπίσης ας δοκώσι άγώνες (στο γήπεδο της) πρέπει να θεωρούνται οι μεταξύ ΑΕΚ — Απάλλωνος Αθηνών, ΑΕΚ — ΠΑΟΚ και ΑΕΚ — Άρεως. Αν η ΑΕΚ ύπερηγήσει τα έμπόδια αυτά, τότε βέβαια η' άναδειχθί πρωταθλήτρια 'Ελλάδας και θα κέρη εύτυχεις — μετά πολλά χρόνια — τους όπαδούς της, δεδομένου ότι στην ιστορία της έχει μόνο δύο φορές —

προπολεμικώς — κατακτήσει τον έπιχόλο τίτλο.

Οι δύο άλλοι «μεγάλοι» παρμενούν, έπι του παρόντος, με μειωμένες έλπίδες και βλέπουν τη σκληρή αντίπαλό τους ν' άπομακρύνεται απ' αυτούς. Άν, ωστόσο, η ΑΕΚ σκοντάψει στα έμπόδια, που άναφέρουμε παρα πάνω, τότε οι έλπίδες τους θα μεγαλώσουν. Για να γίνει, όμως, αυτό θα πρέπει να μη «σκοντάψουν» κι' αυτοί στα έμπόδια που έχουν ν' άντιμετωπίσουν και πού, φυσικά, δεν είναι μικρά. Πρώτα — πρώτα ύπάρχει το «μεταξύ» τους τεράστιο έμπόδιο, δηλαδή ο άγών «Όλυμπιακού — Παναθηναϊκού (γήπεδο Καραϊσκάκη) από το όποιο, όπωσδήποτε (έτσι κι' αν ο άγών λήξη ίσοπαλώς) ο ένας ή και οι δύο θα χάσουν βαθμούς. Κατόπιν και οι δύο έχουν ν' άντιμετωπίσουν έναν άλλο σκληροτράχηλο αντίπαλο και άναγωνιστή τους, στη διεκδικησι του τίτλου, δηλαδή τον Απάλλον Αθηνών. Επίσης ο Όλυμπιακός έχει δύο «έξοδους» στη Θεσσαλονίκη, όπου θα συναντηθί με τον Άρη και τον Απάλλον Καραχωριάς. Άκόμη ο ίδιος θ' άντιμετωπίσει έκτος έθρας το Μ. Αλέξανδρο.

Ο Παναθηναϊκός, έξ άλλου, θα βρή δυσκολότερους αντίπαλους στα πρόσκαιρα Πανιωνίου, Προοδευτικής, ΠΑΟΚ (στη Θεσσαλονίκη) και των νικητών του (κατά τον Α' γύρο) Άρεως και Ήρακλέους. Όλα αυτά, συνεισφέροντας πώς ίσως τα «έμπόδια» του Όλυμπιακού και του Παναθηναϊκού είναι άκόμη σφοδρότερα από εκείνα που άπομένουν για την ΑΕΚ. Και η διαπιστώσι αυτή ένισχύει άκόμη περισσότερο τις πιθανότητες για την άναμενόμενη έφετος έπιτυχία της δημοφιλούς ομάδας του «Δικέφαλου Άετού».

Άπο τις λοιπές ομάδες περισσότερο έπικίνδυνος αντίπαλος για την ΑΕΚ και τους δύο άλλους «μεγάλους» παρουσιάζεται ο άθηναϊκός Απάλλων, που ήδη άνήκει στον όμιλο των πρωτοπόρων. Και δε θα είναι παρακινδυνευμένο να χαρακτηρισθί σάν ένα έξαιρετικά ύπολογισμο «άουτσάιτερ» για την κατάκτησι του Πανελληνίου τίτλου. Φυσικά, κι' αυτός έχει ν' άντιμετωπίσει τους τρεις ισχυρούς και άλλους δύσκολους αντίπαλους (όμάδες της Θεσσαλονίκης και άλλων επαρχιών) τις όποιες θα είναι πολύ δύσκολο να δεχθούμε ότι θα τις παρακινήσει χωρίς άπώλειες βαθμών. Μα για αυτό το λόγο — μολοντί τώρα παρουσιάζεται με ταύτα πρωτοπόρος — πρέπει να χαρακτηρισθί, δικαιολογημένα, σάν ένα καλό «άουτσάιτερ».

Ο Ήρακλής, ο Άρης, ο ΠΑΟΚ, η Δόξα Δράμας και ο Πανιώνιος, άποτελούν ένα ισχυρότατο όμιλο που άκολουθεί τους προπορευόμενους. Άν ίσως καμιά απ' αυτές τις ομάδες δε μπορεί να κατορθώσι να κατακτήσουν τον τίτλο, μπορεί, όμως, καλλίστα να κανί «έπιμέες» που θα παίξουν άποφασιστικό ρόλο για την τελική τύχη του πρωταθλήματος.

Ός προς το μικρότατο ποτήρι του ύποδιότιμου στη Β' Έθνική Κατηγορία, είναι σχεδόν βέβαιο ότι αυτό δε θα το άποφύγουν η Νικαία και ο Μ. Αλεξανδρος. Για την άσφυγ της ταύτης θέσεως θα γίνουν άληθινά ήρωικές μάχες μεταξύ Έθνικού, Παναγιάλειου και Απάλλωνος Καραχωριάς.

Το βέβαιο, πάντως, είναι ότι οι άπομένουν τελευταίο τέταρτο της πορείας για τον τίτλο θα είναι το πιο συναρπαστικό, άλλα και το πιο δραματικό.

Χ. ΑΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Λευκό σταυρόλεξο

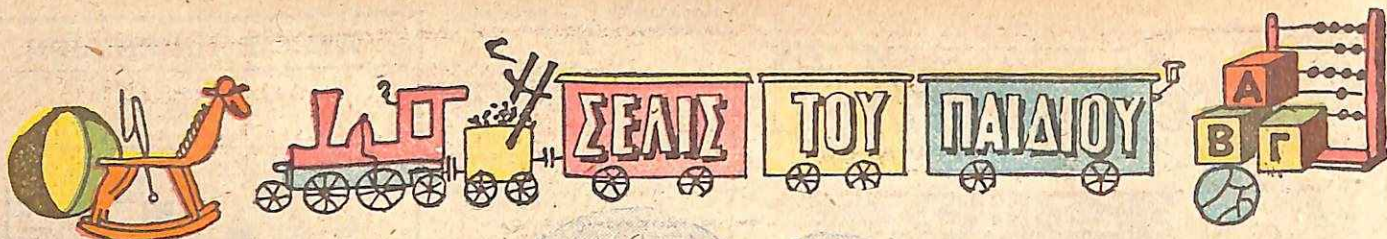
	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
1	Κ	Α	Τ	Α	Δ	Ο	Σ	Ι	Ε		Μ	Α	Κ
2	Ε	Ν	Ο	Χ	Ι	Κ	Ο	Ν		Κ	Α	Π	Α
3	Κ	Ε	Ρ	Α	Σ	Ι	Α		Λ	Ε	Κ	Ο	Κ
4		Υ	Ε	Ν	Ο	Χ	Ε	Ρ	Α	Τ	Ο		
5	Κ		Ν	Η	Λ		Κ	Α	Τ		Κ	Υ	Π
6	Α	Π		Σ	Ο	Φ	Ο	Σ		Τ	Ο	Π	Ο
7	Τ	Α	Μ		Κ	Ο	Ν	Ι	Σ		Σ	Ο	Ι
8	Α	Ρ	Α	Ψ		Β	Α	Σ	Ι	Ε	Ν	Ο	
9	Δ	Α	Ν		Φ	Ο	Ν		Κ	Ι	Τ		Σ
10	Ο	Ν	Ε	Ι	Ο	Σ		Λ		Ν	Υ	Ε	
11	Τ	Ο	Σ	Ο	Σ		Σ	Ι	Μ	Ε	Ν	Ο	Ν
12	Α	Μ	Η	Ν		Κ	Ε	Ρ	Α	Μ	Ι	Δ	Α
13	Ι	Α	Ε		Π	Α	Ρ	Α	Τ	Α	Σ	Ι	Ε

Το σχέδιο μας δείχνει ποιά τετραγωνίδια πρέπει να μαυριστούν και πώς να τοποθετηθούν οι λέξεις που σάς δίνουμε.

Ποιά από τις τρεις;

1) Από την 'Αμερική. 2) Περίπου 500. 3) Στη Μικρή 'Αρκτο. 4) Στο διάστημα (όμας 34 σπέρων). 5) Γερμανία (είναι ένα καντόνιον της 'Ελβετίας). 6) Στο έργο του Νταστογιέφσκυ «Έγκλημα και τιμωρία». 7) Ναι. 8) 71 χρόνια. 9) Τον Κλεμάνσώ. 10) Ο Βίκτωρ Ουγκώ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΚΙ' Ο ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ...

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ζούσε σε κάποιο μακρινό χωριό, ένας άνθρωπος που τον έλεγαν 'Ανέστη. Είχε όλα τα χαρίσματα των καλών ανθρώπων, αλλά είχε κι' ένα μεγάλο ελάττωμα. Τού έφερε η... ζήλεια! Βέβαια, σε όλους τους ανθρώπους αρέσει η ζήλεια. Ο 'Ανέστης, όμως, τού παράκανε. Κι' η καυμένη ή γυναίκα του, ήταν γεμάτη φαρμάκι.

— Πήγαινε βρε 'Ανέστη, τού έλεγε, στο βουνό να φέρεις ξύλα. Χειμώνας έρχεται! Θα τσιμπούρουμε απ' το κρύο.

Ο 'Ανέστης που ήταν ελαφραίμενος στο λαικό, κάποις χαϊρόταν τη λιακάδα, της άπαντούσε:

— Μή σε νοιάζει, γυναίκα! 'Εχει ο Θεός κι' ο Άγιος Μηνάς κι' έχει ο γείτονας για μας!

Η γυναίκα του που τον άκουγε, πήγαινε να σκάσει απ' το κακό της.

— Πήγαινε, βρε άχαιστε, τούλεγε, να σκάψεις το χωράφι μας. Το στόμα μας τελειώνει και δε θα έχουμε ψωμί να φάμε.

Ο 'Ανέστης, όμως, τού... βιολί του.

— Μή σε νοιάζει γυναίκα, της άπαντούσε. 'Εχει ο Θεός κι' ο Άγιος Μηνάς κι' έχει ο γείτονας για μας!...

Τό 'εχει ο Θεός κι' ο Άγιος Μηνάς κι' έχει ο γείτονας για μας!...

— Έτσι, όλοι στο χωριό τού μάθανε, κι' όπως ήταν φυσικό, τού έμαθε κι' ο... γείτονας τού 'Ανέστη! Ο κύριος Χρυσόφλουρος, που ήταν ένας από τους πιο πλούσιους οικοκυραίους.

— Άμω, έτρεξε και τόν πρόφτασε ανήσυχος στη γυναίκα του. Τάμαρες:

— Τι να μάθω, άνδρα μου; ρώτησε ανήσυχος κι' έκελη.

Ο κύριος Χρυσόφλουρος φούντωσε.

— Μεγάλη συμφορά μας περιμένει!

— Συμφορά; Γιατί άντρα μου;

Κι' ο Χρυσόφλουρος, είπε στη γυναίκα του την απάντηση που έδινε ο 'Ανέστης όταν τού έλεγαν να πάει να δουλέψει.

— Είναι φως φανάρι, πρόσθεσε. Σίγουρα κάτι έχει στο μυαλό του, γι' αυτό τού λέει.

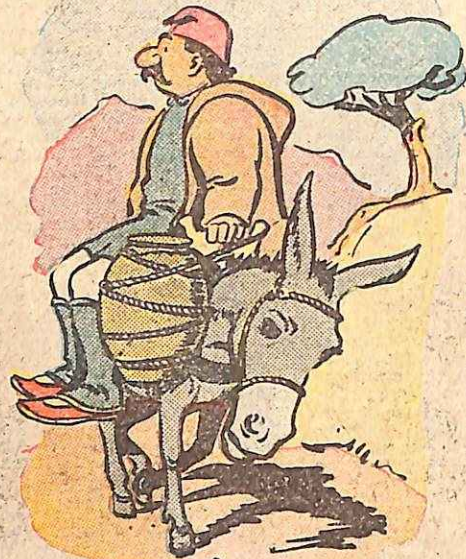
Η Χρυσόφλουρα που ήταν γνωστή γυναίκα, προσπάθησε να καθησυχάσει τόν άντρα της, αλλά εκείνος τίποτα. Τόν είχε πιάσει τέτοιος πανικός, που δεν άκουγε κουδέντα.

— Γυναίκα, δέ τι και να πής, δεν τού άκούω, της είπε. Τά φλουριά που έχωμε στο κατώι, πρέπει να τα κρύψω αλλού. Σίγουρα τού ξέρει ο 'Ανέστης, γι' αυτό κοπανάνει τι 'έχει ο Θεός κι' ο Άγιος Μηνάς κι' έχει ο γείτονας για μας!...

Περιμένει τού βρόδου που θα βρή την ευκαιρία για να μας τα κλέψι!

Αδικά η καυμένη ή Χρυσόφλουρα παύσας να τού γυρίσει τού μυαλό. Τίποτα, εκείνος! Έπρεπε να τα κρύψει τά φλουριά του για να μη τού τα κλέψι ο 'Ανέστης.

Και τού είπε και τόκανε. Μιά νύχτα περίμενε να χαθεί τού φεγγάρι κι' έτρεξε στο παχνί του τρέφει τού γαϊδάρου τού φροντίζοντας να μη κάνει θορύβο μπροστά στο κατώι τού φού.

οφτόσε τις λίρες του, που τις είχε μέσα ο' ένα κιούπι καθής κι' αυτός και μη τόν είδατε!

Πάσε τις λίρες του που τις είχε βάλει μέσα σ' ένα κιούπι, καθής κι' αυτός στο σαμάρι και μη τόν είδατε. Όταν έφτασε στο δάσος, ήταν περασμένη μεσάνυχτα. Διέλεξε τη ρίζα ενός γερικού πεύκου, έσκαψε ένα βαθύ λάκκο, έβαλε μέσα τού κιούπι με τις λίρες, τόν σκέπασε με χώμα και ανέσανε με άνακούφισι!

Καθάρισε πάλι τού γαϊδάρου τού, γύρισε στο σπίτι του και κοιμήθηκε ξενοιαστός.

Νά, όμως που κάποιο πονηρό πνεύμα, απ' αούτ' που βάζουν την ούρα τους στα παραθύρια και τού κάνουν νύστιμα και γουστόζικα, σκέφτηκε να σκορώσει κακιαστικά στον κύριό Χρυσόφλουρο. Και τί νομίζετε πως έκανε; Χι! Τρύπωσε κάτω απ' τού σεντόνι που κοιμόταν μακριάς ο φίλος μας ο 'Ανέστης και τού ψιθύρισε σ' αούτ':

— Τι κάθεται και κοιμάσαι, κακομοίρη! Τράσα στο δάσος να γίνης πλούσιος! Ξέρω έγω ένα μέρος που θα βρής, νά! Μιά κιούπα-ρα γεμάτη φλουριά!...

Φανταστήτε την έκπληξη της γυναίκας τού 'Ανέστη, όταν τόν πρωί τόν είδε να έτοιμάζεται για τού δάσος.

— Δόξα σοι ο Θεός, φώναξε γεμάτη χαρά! Αποφάσισε επιτέλους να πάς για ξύλα!

— Θα πάω, γυναίκα, για να ξεμουδιάσω και λιγάκι, της απάντησε ο 'Ανέστης.

Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, πήρε τ' άτινά-ρι του, καθάρισε τού γαϊδάρου τού και μη τόν είδατε. Τού δνείρο που είχε δει—γιατί δνείρο νομίζει πως ήταν τά λόγια που τού είχε τού πονηρό πνεύμα—ήταν ολοφάνερο. Οπωσδήποτε θα τού εύρισκε τού κιούπι με τά φλουριά.

Και πραγματικά τού βρήκε, γιατί με την πρώτη άξινισιά που έδωσε στο χώμα, άκουσε ένα κουδούνιστό «γινινα» και πετάχτηκε απ' τή γή μία χούφτα λίρες!...

Δεν χρειάζεται, βέβαια, να σας περιγράψω τή χαρά τού 'Ανέστη!

Άρχισε να χορεύει γύρω απ' τού κιούπι με τά φλουριά που είχε φανερωθή πιά ολοκληρω και να ευχαριστή τόν 'Άγιο Μηνά!

Όση ώρα, όμως, ο 'Ανέστης έξέθετε τού κιούπι με τις λίρες, τού πονηρό πνεύμα δεν καθόταν με σταυρωμένα τά χέρια. Είχε τρυπώσει κάτω απ' τού σεντόνι που κοιμόταν ξενοια-στός ο Χρυσόφλουρος και τού ψιθύριζε:

— Τρέχα στο δάσος! Οι λίρες σου κάνουν φτερά!...

Ο δούσυχος ο Χρυσόφλουρος τινάχτηκε απ' τού κρεβάτι του, ντύθηκε βιαστικά, καθάρισε τού γαϊδάρου τού και γάτον λαχανιασμένος στο δάσος, τή στιγμή άκριώς που ο 'Ανέστης είχε φουτώσει τις λίρες στο δικό τού γαϊδάρου.

— Στάσου κλέφταρε, τού φώναζε.

Ο 'Ανέστης στάθηκε ξαφνιασμένος.

— Τι συμβαίνει γείτονα; ρώτησε.

— Μοι κλέβεις, μαρε, τις λίρες μου και ε-χεις τού θράσος να με ρωτάς τι συμβαίνει;

Ο 'Ανέστης έβραζε τά γέλια.

— Δεν είμαστε καλά, είπε. Από που κι' ως που 'είναι δικές σου οι λίρες!...

— Άκου! Έβραζε φωνή ο Χρυσόφλουρος. Τις λίρες μου δε γνωρίζω! Έγώ τις έβραξα έδω!

— Εί γείτονα, σίγουρα δεν είσαι καλά στα μυαλά σου, τού απάντησε ο 'Ανέστης.

— Έγώ μαρε, δεν είμαι καλά! Έσκουξε ο Χρυσόφλουρος. Τώρα θα σου δείξω έγώ!

Και τόν άρπαξε τού φουκαρά τόν 'Ανέστη! 'Αλλά κι' άφίχνος δεν κάθισε να τις φάει. 'Ε-δωσε κι' αούτ'ς, τού έδωσε κι' ο Χρυσόφλου-ρης και για να μη πολυλογούμε την άλλη μέρα πρωί-πρωί, νάτους και τούς δυό στο δικαστή-ριο. Ο δικαστής που ήταν κι' άνοηροσύνημε-νος, τούς κίτταξε που κάθονταν κι' οι δυό στο σκαμνί. Έρριξε μία μπίτσα και στο κιούπι με τις λίρες που βρισκόταν μπροστά τούς και ρώ-τησε τι συμβαίνει.

— Μοι έκλεψε τις λίρες, φώναξε ο Χρυσό-φλουρος.

— Ψέματά! φώναξε κι' ο 'Ανέστη. Οι λί-ρες είναι δικές μου! Με τή βοήθεια τού 'Α-γιού Μηνά, τις βρήκα στο δάσος!

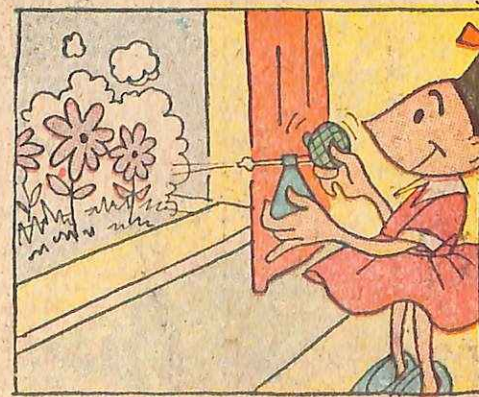
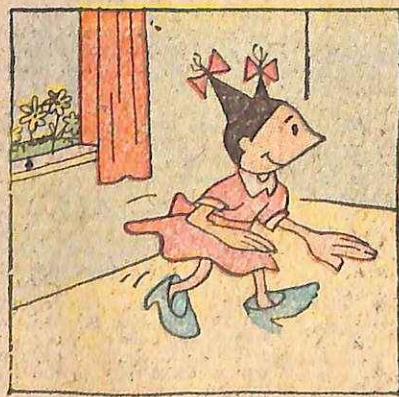
— Είναι ψέμτες, έσκουξε ο Χρυσόφλουρος. 'Είμαι δικές σου! 'Εγώ τις είχα θάψει στο δά-σος γιατί όλη την ημέρα τειπέλιζε κι' έλε-γε: 'Εχει ο Θεός κι' ο Άγιος Μηνάς κι' ε-χει ο γείτονας για μας! Ο γείτονας ήμουν έγω, κύριε δικαστή μου! Με τού δικό μου μ' έπιασε πονηρό κι' έτρεξε να κρύψω τις λίρες μου στο δάσος!

Τού πονηρό πνεύμα που βρισκόταν κι' αούτ' στο δικαστήριο, σκάλωσε πάνω σ' αούτ' τού δικαστή και τού ψιθύρισε:

— Κι' οι δυό είναι κατεργάρηδες! Κλείσ' τούς στη φυλακή και πάσε τις λίρες τού λό-γου σου, να τις γλυτνήσεις!

Κι' ο δικαστής έτσι έκανε, γιατί είχε και τού νόμο με τού μέρος του. Αφού οι λίρες βρέ-θηκαν στο δάσος, ήταν θησαυρός χαμένος που έπρεπε να τόν πάρη τού Δημόσιο. Κι' επειδή τού Δημόσιο έκλεισε τής ευτυχισμένης χώρας ή-ταν πλούσιο και δεν είχε ανάγκη από θησαυ-ρούς, ο Μεγάλος Άρχοντας διάταξε να μοι-ραστούν οι λίρες, απ' μία στο καθένα, σε όλα τά παιδιά που θα διαβάσουν τού παλαιό-αυτό και θα γελάσουν με τού πάθημα τού Χρυ-σοφλούρου που ήταν μοροστίεφτος, και τόν 'Ανέστη που 'ταν τειπέλης.

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η Ζωίτσα και τά λουλούδια που δεν μυρίζουν

Η ΕΧΧΟΝΗ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΑΡΧΗ

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

Από τότε που έτρεσα αυτό τού γονατό μου με πο-νεί κάθε μέρα περισσότερο.

— Θα τηλεφωνή-σω άμέσως στο γι-ατρό

— Μην επιμένετε, για-τρέ, δε μπορώ ν' άφήσω ό-λομόναχο τού σταθμό...

— Πρέπει να γίνη ή ά-κτινογραφία. Θα σε πάρω με τού αυτοκίνητό μου και θα ξαναγυρίσης αύριο τού πρωί. 'Η έγγονή σου είναι άκριτά μεγάλη πιά... Μπο-ρεί να μείνη μία νύχτα μό-νη της...

Τό 1908, σε μία περιοχή τού Β. Καναδά, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τά όρυχεια τού Τζέροουκολντ, υπήρχε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή ένας μικρός ενδιαμέσος σιδηροδρομικός σταθμός γνωστός ως «Σταθμός ύπ' αριθ. 7».

</

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο πονόδοντος

Η Μαρούλα όλη τη μέρα έχει τρομερό πονόδοντο.
Της είχε πρηστή το άριστερό μάγουλο και δεν έχει καμία διάθεση ούτε για διάβασμα, ούτε για παιχνίδι, ούτε για τίποτα!
— Αχ, παιδί μου, τελειώνουν τα βάσανά σου!.. Θα πάμε στο γιατρό να σου βγάλει το δόντι που πονάει... προσπαθεί να την καθησυχάσει η γιαγιά της.
Μά εκείνη υπήγει πάλι τα κλάματα και εξαγογγίζει τη γκρίνια:
— Δέ θέλω να πάω στο γιατρό!... Δέ θέλω να πάω!
Και σ' αλγο:
— Αχ! καλή μου γιαγιά, πονάω πολύ... Σου λέω πως υποφέρω τρομερά απ' τους πόνους!...
Η γιαγιά της τότε αποφασίζει να τη φέρη στο φιλότιμο:
— Δέ ντρέπεσαι, λέω εγώ, κοτζάμ κοπελίτσα και να κάνης έτσι για ένα δοντάκι!...
Μά η Μαρούλα, αντί να ησυχάση, θυμώνει και λέει στη γιαγιά της, ενώ βάζει κανονικά για πολύ δάκρυα:
— Είσαι, βέβαια, δέν κοιταλαβαίνετε. Γιατί κάθ: βράδυ βγάξετε τα δόντια σας και κοιμάστε ήσυχά... Εγώ, όμως, πως θα κοιμηθώ ελη τη νύχτα, πού δέν έμαθα ακόμη να βγάξω μόνη μου τα δόντια μου!

MIKY· MAOYΣ

Χιοδμορ

Η μικρούλα Μαρίκα βλέπει στο χέρι της αδελφής της ένα μαύρο σημάδι.
— Μπα! Τι είν' αυτό; τη ρωτάει.
— Ελπί, — Ελπί!... Και πού είναι το κουκούτσι της;
*
Ο μπαμπάς πριν βγί έξω, φωνάζει τόν Τάκη και τού λέει:
— Άκουσε, Τάκη, αν δσο λείπω είσαι φρόνιμος, θα σου δώσω ένα τάλληρο.
Στό γυρισμό ο μπαμπάς ρωτάει:
— Λοιπόν, Τάκη, πέρ μου την αλήθεια, αέλιζει το τάλληρο;
Κι' ο Τάκης:
— Άκου, μπαμπά... μην τὰ πολυλογούμε... δος μου μία δραχμή να ξεφλήσουμε...
*
Η δασκάλα: Λοιπόν, Μιρίκα, είναι σωστό να πής: «Η αδελφή μου έχεις πάει περίπατο»;
— Όχι.
— Μπράβο. Και γιατί;
— Γιατί δέν έχω αδελφή!
*
Η Μαρία κρατάει ένα μαντήλι με μεγάλη βισοσύνη.
— Γιατί βιάζεσαι τόσο; τη ρωτάει η αδελφή της.
Κι' η Μαρία:
— Βιάζομαι, καμμένη, γιατί η κλωστή είναι λίγη και θέλω να τὸ τελειώσω πριν μου σωθί.

Ἀνατολίτικο ΧΙΟΔΜΟΡ

Οί ληστές

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραδίν γύρισε απ' τὸ Ἰκό-νιο, γέρος πιά, για να πρῶση ἡσυχὰ τὰ λίγα χρόνια πού τὸν ἀπέμειναν στὸ χωριό του. Κάθε μέρα πῆγαινε στὸν καφενὲ για νὰ καπνίσῃ τὸ ναργιλέ του, νὰ πῇ ιστορίες καὶ νὰ κάνῃ χωρατὰ στοὺς συχωριανοὺς του.
— Πέκ εἰ, Χότζα ἐφέντημ!... Μὰ δέ μὰς εἶπες ἀκόμα ποῖο εἶναι τὸ πῶς χρῆσιμο πράγμα στὸν ἀνθρώπο... τὸν ρώτησε μιά μέρα ἕνας νεαρός χωρικός.
— Νὰ σοὺ πῶ, τζάνουμ... Ἐξαρτάται ἀπὸ τί σοὶ ἀνθρώπος θάναί... ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ Ναστραδίν.

— Ἀπὸ δὴ; ἀπάντησε ὁ Ναστραδίν.
Κι' ὁ Χότζας, ἀφοῦ χαϊ-δολόγησε τὰ γέλια του, ἀρχισε νὰ λέη:
— Ἀν εἶσαι κακὸς ἀνθρώπος, τὸ πῶς χρῆσιμο πράγμα για τὴν ἀφεντιά σου εἶναι ἕνα ἀγριο καὶ κακὸ σκυλί!
— Καὶ γιατί, Ναστραδίν ἐφέντημ!

— Μ' ἕνα τέτοιο σκύλο στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου δέ θὰ σ' ἐνοχλοῦν ποτὲ οἱ φτωχοὶ κι' οἱ ἀδυνατοὶ για νὰ τὸς ἐλεήσης...

— Κι' ἂν εἶναι καλὸς ἀνθρώπος; — Τότε χρειαζέσαι νάχη ἕνα καλὸ γοιτάρο... ἀπάντησε ὁ Χότζας.

Καὶ καθώς οἱ χωρικοὶ δέ μπόρεσαν πάλι νὰ μαντέψουν τί θῆκε νὰ πῇ, τὸς ἐξηγήσε:
— Μ' ἕνα καλὸ γοιτάρο, πού μπορεῖ νὰ τρέ-χῃ γρήγορα, θὰ γλυτώσῃ ἐνός καλὸς ἀνθρώπος ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς του, πού θάναί σιγούρα πῶς πολλοὶ ἀπ' τοὺς φίλους του...

Κι' οἱ συχωριανοὶ ἔσκασαν στὰ γέλια, ἀνα-γνωρίζοντας τὴ βαθεῖα σοφία, τοῦ Ναστραδίν. Τὴν ἡσυχία ὅμως τοῦ Χότζα πορὶ λίγο νὰ χαλάσῃ ἕνας τρομερὸς ληστής, ὁ Ριζά-Μεχμέτ, πού λεηλατοῦσε ἀπὸ χρόνια τὴν περιοχή.

— Ἐταί, ἕνα βράδυ, ἔρτασε μὲ τὸς λεῖτεκού-ρέους του ὡς τὸ χωριὸ τοῦ Χότζα. ἔτοιμος για σκοτωμοὺς καὶ για πλιάτσικο.

Ὁ Ναστραδίν, χωρίς νὰ δειλιάσῃ, ταμπου-ρώθηκε στὸ κονάκι του, ἀποφασισμένος νὰ πολεμήσῃ ἀκριβὰ τὸ τομῆρι του... Μὰ ὁ Μεχμέτ-ριζάς, ἀφοῦ ἐκλεψε μερικὲς κατσίκες καὶ σκό-τωσε ἕνα φουκαῶ βόσκο, ἔφυγε, χωρίς νὰ πειράξῃ κανέναν ἄλλο.

Φθινὰ τὴ νύχτα, Χότζα-ἐφέντημ!... λέγανε τὴν ἄλλη μέρα στὸν καφενὲ χαρούμε-νοι οἱ χωριανοί.

— Μαρε! πολὺ γρήγορα χαίρεστε, μὰ καὶ γρήγορα δὰ στενοχωρηθῆτε τοῦ λόγου σας, ἂν δέν πάρτε τὰ μέτρα σας, ἀποκρίθηκε σκεφτι-κὸς ὁ Ναστραδίν.

— Τί θές νὰ πῇ, Χότζα ἐφέντημ!; ἀπάντη-σαν ἐκείνοι.

— Οἱ ληστές γλυκάθηκαν μὲ τὲς κατσίκες καὶ τὸ βόσκο καὶ δὲσκόλα θὰ ξεχάσουν τὸ χω-ριὸ μας... εἶπε ὁ Χότζας συλλογισμένος...

Καὶ δέν ῥιζά-Μεχμέτ μὲ τὸς ἀνθρώπους του μάδα, ὁ Ριζά-Μεχμέτ πάλι στὸ χωριὸ κι' αὐτὴ τὴ φορά ἔφατσε ὡς τὴν πλατεῖα.

Ὁ Χότζας ταμπουρώθηκε ἐνὰν στὸ κονάκι του, μὰ δέν χρειαζήθηκε νὰ ριθῇ οὔτε μιά ντουφεκιά, γιατί οἱ ληστές, ἀφοῦ πιάσανε τοὺς ζαπτιέδες κι' ἐκλεψαν ὅλη τὴ σοδειά ἀπ' τοῦ Χότζα τὸ κονάκι, ἔφυγαν χωρίς νὰ πειράξουν τί-ποτ' ἄλλο...

Μαρε! καὶ τοῦτῃ τὴ φορά φθινὰ τὴ γλυ-τώσαμε... Μὲ τὸς ζαπτιέδες δέν τάχουμε ποτὲ καλά κι' ὅσο για τὸν ἀγῶ, ποχάσε τὴ σοδειά σου, μικρὸ τὸ κακό... εἶπαν χαρούμενοι οἱ χω-ριανοί.

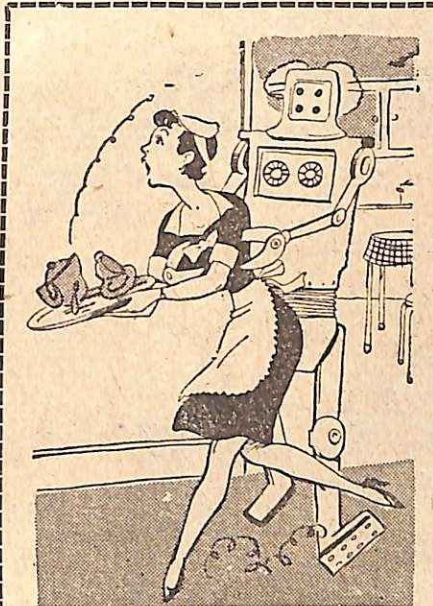
— Δέ σὰς φτάνει, μαρε μουνταλάδες ἡ κου-τομάρα, πού σὰς δέρονει, ἔχετε τώρα κι' ἄλλη πόση κακία νὰ δεῖτε... τοὺς εἶπε θυμωμένος ὁ Ναστραδίν.

Καὶ γύρισε ἀμέσως στὸ κονάκι του μάζεψε τὰ μπουγαλῆκια του κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Δέν πρόλαβε ὅμως νὰ ξεκινήσῃ, γιατί ἀκού-στηκαν πάλι ντουφεκιές κι' ἀγριοφωνίες, ση-μαδιὸς πὺς εἶχαν ἐξαγυρίσει οἱ ληστές.

Ἐκείνοι σκότωσαν καὶ κατὰκλεσαν τὸ χω-ριὸ ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Μὰ κανεὶς τοὺς δέν ριθῶν στὴν πόρτα τοῦ Ναστραδίν.

Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα πρωί-πρωί, ἡ ἀφεν-τιά του πῆγε στὸν καφενὲ νὰ νὰ μῆσῃ τ' ἄ-τὰ του μαντάτα. Ἐκεῖ δέν βόλεξε παρὰ λίγους σχήμα ἑλεεινούς καὶ πριάθλιους, νὰ κλαί-νε τὴ μοῖρα τους.

— Πῶς καλὰ! εἶπε τότε ὁ Χότζας. Φθινὰ τὴ νύχτα καὶ αὐτὴ τὴ φορά... Ἄν φροντι-θῇτε κι' ἐσεῖς νὰ πάρτε τὰ μέτρα σας, δέ θὰ τολμήσουν οἱ ληστές νὰ πατήσουν μέσα στὸ χωριὸ. Μὰ κάθε φορά σὰς εὗρισκαν στὸν ὕπνῳ σας!... Καλὰ, λοιπόν, νὰ τὰ πάθετε!...

— Καλὲ κυρία, αὐτὸ τὸ ρομπότ, πού ἐφτιαξέ ὁ κύριος, φέρονται ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ κύριός του!...

Ὁ ἀσθενής: Δέ φαντάζεσαι, Κωστάκη, πόσο με συγκινεῖ αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον σου, νύχεσαι νὰ με βλέ-πης δύο φορές τὴν ἡμέρα!

— Γιατί, Ἀριστείδη, δια-ταγοῦν δάω, βγαίνεις πάντα στὸν κήπο; — Για νὰ μὴ νομίζουν οἱ γείτονες, πὺς σέ δέρονω, Κατίνα μου!

Τὰ βάσανα ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΙΕΤ

Στὴν παρέλασο!

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ ἐφέντη, γαϊτανάκια, νταού-λια, ζορνιάδες, μασκαράδες, τουμπλεκία, ντοιαλμόδες, ἄρματα, μπαλόνια, ροκάρες, φακλάνες, κομφετί, μομφετί, ἐπιψι μπιτί! Σὸνρα Κατάρη Δευτέρα γκελντί, τσερκόνια, ταρμαδές βροδές χαλεάδες, μῆδια, στρεί-δια, χάβαρα, τουρσία, καλαμαράκια, καβού-ρια, σαβούρια βρεχτοκουκία, σουλῆνες, πι-νες, μορούλια, φαρούλια, λαγάνες, ζαργάνες, μαλαγάνες, μπιτί!

Ἄμα μποὺ γκιόιν, ἀνγνώστα ἐφέντη, ἀκό-μα πῶς μελὴ φέστα ἔκομε. Γιρμί μπές Μαρ-τίου, ἐνική γιορτή, μπαρ-γιακία, παντιέρες, κωνθό-τες μουζικές, ταραρατζόμ ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ Σουρπούτσα ἤλεγε ἐμένα:

— Αἰντε ριτζά ἐντέρμ Κα-ραμπετ. Παρέλασι γκιντε-λούμ. Πάμε γιαδρούμ.

— Τζάνεμ νάσιλ γκιντε-λούμ; Τσοκ ταεατοῦρι χα-λαμπαλίκι, πατιρντί τὰ ἔκη.

Ἄμα ἐκείνη ζορ-ζορὶνὰ νὰ πάμε φώναζε ἐμένα. Μπου-νὸν ἴτσον, ἴστερ ἴστερ ντογροῦ Ἀγνώστο Στρατιώ-τη καρσιλάμα πῆγμε. Καὶ σ' ἕνα περίπτερο στατήκαμε.

Γόρω μεζούλες οὐλές, τε-ζορνιάδες, καρδές, καδῆ-σια, σκαμῆκια, μπ' ῥομκί-κια, κι' ἄνω στα ὑποκαμῆκια, ἀνθρώποι σκαρφαλωμένοι ἐκεῖ. Μέσα σ' αὐτὸ τ' ἄσκει, τὸ ταεατοῦρι καὶ τὸ πατιρντί, ἱστρίχων μπρο-στινοί, κλωτσῶ πεινιοί.

«Ἀφεντέρν» λέω ξερεθὰ, «Ριτζά ἐντέρμ» ντεθὰ φονάζω. Κι' ἔτσι Σουρπούτσα μου σὲ μιά κόρα πού βόηκα ἐκεῖ περίπτερο πλάι ἀνεῖσμένη ἤκανα.

Μπὺρ ἄλ σόνα Λυκαότρος πάει ποῦφ κά-νει κονινές ριχίει, κι' ἔτσι μελὴ παρέλασι ἔρχι-σε γιαδρούμ. Σοβουπύτσα λαμὸ τῆς τε-νῶνις μάτια τῆς γουρλάνει, κόφα πάνω σκαρ-φαλώνει καὶ καμάρωνει.

— Καρμπέτ, φονάζει ἐμένα, τώρα Ἰδελπί-δες βλέπω με χροσές στολές, γαλόνια, κορ-δόνια, ἄσπρα γάντια, Τουλιάδες λεβεντάδες, φαντάροι, παλληκράδες, ναυτικά, ἀμνητά-κια περνᾶνε μὲ κυτῆνε καὶ χαρετῆνε.

Κι' ἐκί πού ἕνα χέρι τῆς πάνω μου ἱπο-στατευτικά ἀκουμποῦσε καὶ μὲ τ' ἄλλο μεγα-λεῖα ἱστοροῦσε, κόφας ἀρεντικό, ἕνας καν-τραλάς, σερῆτς, τζανουπίτης ἀρεντῆρας, τραχαλάς, σερῆτς, τζανουπίτης ἀρεντῆρας, Οὐλέν! λέει ἐμένα. Τσαμπουκ τσαμπουκ δναίκα σου κατεδασμένη νὰ ἐνεται. Αὐτὴ κό-φῃ νική μου εἶναι!

Ἄμα Σουρπούτσα φώναζε γυναικί: — Ὄχι ντὲν τὰ κατέβω!

— Ἄμα αὐτὸς μεντασχαλάς ζήρικος εἶναι, μουκαζέ κι' βοίκε!

— Καίνοβονια κόρα μου χάβαλο ἤκανες. Πότες τῆς βῆκε. Αἰντε γκεροτακίσου, κα-τέβα!

— Ὄχι!... Χερῶλο, ξεχάρβαλο, ἐκί ντὲν τὰ κατέβω!

— Κατέβα, μαρε τζαμουζά, νὰ μὴ σὲ κα-τεῖσω μὲ τὸ ζῶν!

— Ντινί! ἡαυί! φώναζε τότες ἐγὼ ἀ-ναγνώστα ἐφέντη.

Καὶ σὰν τέτοιο χυτῆσα λαροῦγκι του νὰ φάω. — Βοὴ! Καρμπέτ!

Σεζιτῆδες φονάζανε κουτῆγιο νὰ δώσουνε ἐμένα τέλανε. Καὶ Σουρπούτσα μου ἱντρο-πισμένη στρόφοι, ριζέι καὶ ξεφονιάζει:

— Καρμπέτ γὰςόου, καίνα εἶναι πεινιὰ μπουρὶ νάχη, ἄσε νὰ ζήη κι' αὐτὰς, ριτζά ἐντέρμ.

Ἐγὼ, όμως, ἀναγνώστα ἐφέντη, περίο γέ-νηκε.

— Λαροῦγκι σου τὰ φάω! φονάζα.

Ἄμα ντὲν πρόστατα, γιατί αὐτὸς μαντρα-χαλά, κλωτσῶντι ἀόχια.

Ἐκί τανὲ μάτια ἤπρηζε, αὐτὸ τανὲ μύτες ἀ-νοῖδε, ντὸρ τανὲ ποῦτσα ἤπρησε ὑπὲρ τανὲ κεφάλια μῆδρε, πρῶτοπορ ἀνιότσα γύρισε. Κόφους γύρω χάρι, σέοι ἤκανε, πῆκα σποδῶ. Σύνταγμα σείστηκε, μέλλο ρεμπελιό εἶνκε.

Καὶ τότες ἀναγνώστα ἐφέντη, βόλσα ὑπὶ-λαά μάτι μου κατέβη, ἡ γῆς ἂν εἶχε χαλκὰ ἤτελε νὰ τὴν σηκῶσι!

Ἄμα αὐτὸς μεντασχαλάς πρόσταξε, κόφα σσεβούντσε κι' ἀνώματα πάνω μου προσεγί-θηκε γιαδρούμ. Κεφάλι μου φῖο ἤκατος κι' εἶτα πεπιεζῆτα, σερῆτς, μῶτρε μου περι-χάσανε.

Κόσμος ἄσκει καὶ ντοινῶσε πολιτισμένο, πῆντασῶδες γκαουτσὸνι τρεῖσαν καὶ μὰς ντοινῶσαν, πρῶν πολιτῶν ντοινῶσαν.

Φτοῦ ἄλλος μελῶνῶσεν ἰκ' ἡμπερὶ Σουρ-πούτσα ἤτανε πού ἤλε ζορ-ζορὶνὰ νὰ πάμε νὰ βλέπομε παρέλασι.

KARAMIET

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Έλεντσα Άνδρέου Κλέμενς Νο 7, Άγιος Δομήτιος, Λευκωσία, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Δημήτρη Κωνσταντίνου, Μέσα Γεωργίου, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-23 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ήρώ Χριστοδούλου (16 χρόνων), Νικηφόρου Φωκά 36, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τέσσερες φίλες, η Έλενα Γεωργίου, η Εύα, η Μαρία Κυριακίδου, η Άνδρουλα Μιχαηλίδου και η Λένα Κωνσταντινίδου, (16 χρόνων όλες), Πάφου Νο 1, Πολυκατοικίες, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο ηλικίας 18-24 χρόνων.

Η Χρυστάλλα Ν. Λαζαρίδου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό, βέβαια, επικοινωνίας, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας.

Δύο μαθήτριες, η Βάγια Δημητρίου και η Μαρία Χ' Γιάννη, (15 χρόνων και οι δύο), Άγρφαν Νο 9, Βαρώνια, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Νίτσα Μιχαηλίδου, (17 χρόνων), Λίβδος Νο 186, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες από όλο τον κόσμο ηλικίας 17-25 χρόνων.

Η Έλλη Νικολαΐδου, Γεωργίου και Κατάλλη 18, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 15-20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Μιράντα Μοριδίου και η Τατιάνα Πετροπούλου, Σαρπίδου Νο 58, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέες από την Ελλάδα με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ - ποστάλ με ήχοχρονισμό.

Η Σ. Χατζηνικολάου, Παναγίας 45, Παλαιοκωστή, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Ε. Γεωργιάδου, η Ο. Δημητρίου και η Κούλα Χαραλάμπους, Χρυσοσπηλιάς Νο 21, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Άνδρουλα Κυριακίδου, Σολωμού Νο 6, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Γιώργος Παπαδόπουλος, (26 χρόνων), δ' Αλκίς Σαβερβίδη, (19 χρόνων) και ο Σούπρος, (28 χρόνων), Ήρακλίου Νο 24, Αμμοχώστης, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Δύο φίλοι, ο Κώστας Ιακώβου και ο Ανδρέας Μ. Λουκάς, Αστυνομικό Σταθμό Αθηνών, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ανδρέας Εύθυμιος, Τσέζι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Τρεις φίλοι, ο Ανδρέας Ε. Θασαβί, ο Χ. Χριστοφίδης, Άγιος Ανδρέου 31, Παλαιοκωστή, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας

14-18 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Αιμίλιος Κωνσταντίνου, (19 χρόνων), δ' Λ. Χρυσοστόμου, (18 χρόνων), και ο Μ. Αλεξάνδρου, (20 χρόνων), Παιδαγωγική Ακαδημία, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-20 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σταύρος Ροτή, Κοιλάνι, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την ανανγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Έλα κοντά μου».

Ο Εύριπίδης Άνδρέας, 28ης Οκτωβρίου Νο 5, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής φιλίας.

Ο Άρης Γεωργίου, (17 χρόνων), Γλαδωνίου Νο 3 Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ανδρέας Κυριακίδου, (17 χρόνων), Λίβδος Νο 186, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Από επιστημονικές έρευνες έχει βεβαιωθεί: βασικός συντελεστής για την νεανική φρεσκόδα και την ερσοερότητα του δέρματος είναι η περιεκτικότητά του σε υγρό. Με τα χρόνια όμως το δέρμα δεν μπορεί μόνο του να διατηρήσει την ποσότητα του υγρού που χρειάζεται, τότε αρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω στα μάτια και το στόμα.

Μια αποτελεσματική προστασία

Η κρέμα NIVEA σας παρέχει την δυνατότητα να ξεουδετερώσετε αυτό το μειονέκτημα. Τα υγρο-δημιουργά συστατικά της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πιη και αποκαθιστούν την ισορροπία του υγρού, ξαναδίνοντας έτσι στο δέρμα την ομορφιά του.

Δοκιμάστε και σεις!

Μια απλή και αποτελεσματική συνταγή για την ομορφιά σας: Χρησιμοποιείτε κάθε βράδυ κρέμα NIVEA για την περιποίηση του δέρματος.

Κρέμα NIVEA

Τακτική περιποίησις του δέρματος με NIVEA είναι μια αληθινή ευεργεσία για την ομορφιά του. Το διασφαλισμένο δέρμα απορροφά με απλότητα τα θρεπτικά και υγρο-δημιουργά συστατικά της κρέμας NIVEA. Έτσι, τρέφεται. Ξαναπαίρνει το χαμένο υγρό του και γίνεται φρέσκο και ανθηρό με ωραίο ρόδινο χρώμα.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, GERMANIAΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, GERMANIAΣ

φύση με νέες από την Αθήνα, ηλικίας 14-16 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Δύο φίλοι από τη Λευκωσία, ο Γεωργιος Παναγιώτου και ο Χρυσόστομος Φιλίππου, Νικηφόρου Φωκά Νο 4 Παλαιοκωστής, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 19 χρόνων.

Ο Θεόδωρος Μιχαηλίδης, (16 χρόνων), Κτηματολογικών Τμήμα, οδός Λάρνακας, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 30-35 χρόνων.

Ο Ανδρέας Εύθυμιος, (16 χρόνων), Σωκράτους Νο 36, Παλαιοκωστής, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με κυρίες ή κυρίες από την Ελλάδα ή την Κύπρο, ηλικίας 14-17 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Μ. Χασαπής, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Αριστοτέλης Ευαγγέλου και ο Άντης Ροδόπουλος, Αθηνών, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο Γεωργιος Γεωργίου, (18 χρόνων), Γλαδωνίου Νο 3 Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Εύθυμιος, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεωργιος Φοίδος, (17 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

HOUSE LANE, LONDON E.C.3 ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18-24 χρόνων, κατά προτίμησιν από την Αθήνα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Πετρίδης, (16 χρόνων), Αστυνομικός Σταθμός Λάρνακας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο HASEN MEHMEI, KAFFA 117 CATHEDRAL ST. EAST SYDNEY, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες, ηλικίας 19-20 χρόνων, μορφωμένες με βασίλειο, που διαμένουν στην Ελλάδα, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο.

Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, PISO BATTA, VIA S. CECILIA 107, 121 MESSINA ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15-19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο WILLIAM GAROU, FALIS, 114 N. KARLON AVE. CHICAGO 24, ILL. USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη φιλία και ό,τι άλλο ήθελε επικοινωνήσει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΘΟΥΛΙΣ, P.O. BOX 1163, ADDIS ABABA, ETHIOPIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες μορφωμένες και ευπρόσδεκτες, ηλικίας 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο COSTAS PAPPAS, (21 χρόνων), και ο G. DROCAS, 4303 ESPLANADE ST. MONTREAL, CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, η

Η STELLA VALLE, R.O.U. (20 χρόνων), HALIC FENER YILDIRM CAD. No 28, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο.

Η LIZA και η ANNOULIA, Co 10 MEGHVEN STREET, PROSPECT ADELAIDE, S. AUSTRALIA, ζητούν αλληλογραφία με νέες, ηλικίας 25-30 χρόνων, που να έχουν γεννηθεί στην Αίγυπτο με σκοπό βέβαια ήθελε προκύψει.

Η RIKALIA DOU, (17 χρόνων), LALAHATUN 65 BU, YUKADA, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η DAFNISKARPA, THIOU, (16 χρόνων), BALKIRK'Y SAKIZ AGAS, KUCUK YALI SOK No 60, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες, ηλικίας 16-23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο LEO PAPANOTI, O.U. 138 DEVONSHIRE ST. SURRY HILL, N.S.W., SYDNEY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, από όλο τον κόσμο, κατά προτίμησιν από την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο IOANNIS VASILLOU, (20 χρόνων), C. GEO L.H. LEAVER, R.B. CAMBELLVILLE, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό βέβαια ήθελε προκύψει.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΟΤΑΚΙΣ, 3582 ST. DURECHER, MONTREAL, P.Q. CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα. Τρεις φίλοι, ο ΓΙΩΡΓΙΟΣ ΡΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ και ο Γ. ΡΑΤΕΡΑΚΟΣ, VIA SAFFI A ISOL, 104 No 9, PRESSO MONTALTO, MESSINA, ITALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν αντίστοιχες με την «Σοφία», «Νόρα» και «Φανίσα».

Ο JOHN ANDREA, TIDES και ο BILL ANDREWS, 22 BESANT ST., Q.L.D., AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΜΑΣ HAGIAS, APT. 3554 DOMINIQUE ST. MONTRÉAL, CANADA P.Q., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-18 χρόνων. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο JOHN P.OULOS, STATION CAPE LILYDALE VIC., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14-20 χρόνων, με σκοπό βέβαια ήθελε επικοινωνήσει.

Ο ΤΟΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, 33 GORE ST. FITZROY, MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-32 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΒΕΡΔΕΛΙΣ, (25 χρόνων), 506 WEST 113 ST. NEW YORK, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Ανατολή». Ο Γ. ΝΟΤΑΡΙΔΗΣ, POSIA CAD. No 64, ANKARA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

CHICAGO 24, ILL. USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη φιλία και ό,τι άλλο ήθελε επικοινωνήσει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΘΟΥΛΙΣ, P.O. BOX 1163, ADDIS ABABA, ETHIOPIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες μορφωμένες και ευπρόσδεκτες, ηλικίας 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο COSTAS PAPPAS, (21 χρόνων), και ο G. DROCAS, 4303 ESPLANADE ST. MONTREAL, CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, η

Η STELLA VALLE, R.O.U. (20 χρόνων), HALIC FENER YILDIRM CAD. No 28, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο.

Η LIZA και η ANNOULIA, Co 10 MEGHVEN STREET, PROSPECT ADELAIDE, S. AUSTRALIA, ζητούν αλληλογραφία με νέες, ηλικίας 25-30 χρόνων, που να έχουν γεννηθεί στην Αίγυπτο με σκοπό βέβαια ήθελε προκύψει.

Η RIKALIA DOU, (17 χρόνων), LALAHATUN 65 BU, YUKADA, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η DAFNISKARPA, THIOU, (16 χρόνων), BALKIRK'Y SAKIZ AGAS, KUCUK YALI SOK No 60, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες, ηλικίας 16-23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο LEO PAPANOTI, O.U. 138 DEVONSHIRE ST. SURRY HILL, N.S.W., SYDNEY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, από όλο τον κόσμο, κατά προτίμησιν από την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο IOANNIS VASILLOU, (20 χρόνων), C. GEO L.H. LEAVER, R.B. CAMBELLVILLE, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό βέβαια ήθελε προκύψει.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΟΤΑΚΙΣ, 3582 ST. DURECHER, MONTREAL, P.Q. CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα. Τρεις φίλοι, ο ΓΙΩΡΓΙΟΣ ΡΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ και ο Γ. ΡΑΤΕΡΑΚΟΣ, VIA SAFFI A ISOL, 104 No 9, PRESSO MONTALTO, MESSINA, ITALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν αντίστοιχες με την «Σοφία», «Νόρα» και «Φανίσα».

Ο JOHN ANDREA, TIDES και ο BILL ANDREWS, 22 BESANT ST., Q.L.D., AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΜΑΣ HAGIAS, APT. 3554 DOMINIQUE ST. MONTRÉAL, CANADA P.Q., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-18 χρόνων. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο JOHN P.OULOS, STATION CAPE LILYDALE VIC., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14-20 χρόνων, με σκοπό βέβαια ήθελε επικοινωνήσει.

Ο ΤΟΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, 33 GORE ST. FITZROY, MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-32 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΒΕΡΔΕΛΙΣ, (25 χρόνων), 506 WEST 113 ST. NEW YORK, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Ανατολή». Ο Γ. ΝΟΤΑΡΙΔΗΣ, POSIA CAD. No 64, ANKARA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

CHICAGO 24, ILL. USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη φιλία και ό,τι άλλο ήθελε επικοινωνήσει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΘΟΥΛΙΣ, P.O. BOX 1163, ADDIS ABABA, ETHIOPIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες μορφωμένες και ευπρόσδεκτες, ηλικίας 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο COSTAS PAPPAS, (21 χρόνων), και ο G. DROCAS, 4303 ESPLANADE ST. MONTREAL, CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, η

Η STELLA VALLE, R.O.U. (20 χρόνων), HALIC FENER YILDIRM CAD. No 28, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο.

Η LIZA και η ANNOULIA, Co 10 MEGHVEN STREET, PROSPECT ADELAIDE, S. AUSTRALIA, ζητούν αλληλογραφία με νέες, ηλικίας 25-30 χρόνων, που να έχουν γεννηθεί στην Αίγυπτο με σκοπό βέβαια ήθελε προκύψει.

Η RIKALIA DOU, (17 χρόνων), LALAHATUN 65 BU, YUKADA, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η DAFNISKARPA, THIOU, (16 χρόνων), BALKIRK'Y SAKIZ AGAS, KUCUK YALI SOK No 60, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες, ηλικίας 16-23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησιν μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο LEO PAPANOTI, O.U. 138 DEVONSHIRE ST. SURRY HILL, N.S.W., SYDNEY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, από όλο τον κόσμο, κατά προτίμησιν από την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο IOANNIS VASILLOU, (20 χρόνων), C. GEO L.H. LEAVER, R

81

ΤΑ ΑΣΤΡΑ και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο οροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευμένες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

24 - 30 ΜΑΡΤΙΟΥ 1960

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου

★ Με τη νέα Σελήνη αρχίζει μια από πάσης απόψεως ενδιαφέρουσα περίοδος. ★ Μειώστε πάντως στο ελάχιστο τα έξοδά σας, γιατί θα σας χρειαστούν χρήματα στην εργασία.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Τα γεγονότα θα σας αναγκάσουν να τροποποιήσετε ώριμα σχέδιά σας. ★ Σας δίδεται η ευκαιρία να κάνετε μια καλή τοποθέτηση χρημάτων. Μη την χάσετε. ★ Μη σπαταλάτε πολύτιμο χρόνο.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου

★ Η νέα Σελήνη υποβοηθεί την πραγματοποίηση και των πιο τολμηρών επιδιώξεών σας. ★ Βλέπετε διως τάξι στη δουλειά σας και πειθαρχία στη νοομη, που ο ίδιος χαρακτήριζε.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου

★ Απαιτείται μεγάλη προσοχή κατά τις ημέρες αυτές, γιατί θα προσπαθήσουν να σας ξεπληρώσουν. ★ Μη βασίζεστε στη βοήθεια φίλων. Θα σας γυρίσουν την πλάτη σε ώρα ανάγκης.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αυγούστου

★ Η εργασία θα απαιτήσει μεγαλύτερες προσπάθειες από συνήθος. ★ Εγείρετε εμπιστοσύνη στις ικανότητές σας και μη αφήνετε ανέμελες τις ευκαιρίες που παρουσιάζονται.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Η νέα Σελήνη επηρεάζει ευνοϊκά την προσωπικότητά σας και αυτό συμβάλει στη ρύθμιση πολλών εκκρεμοτήτων. ★ Μη χάνετε καμία ευκαιρία να μειώσετε τα χρέη σας. ★ Χρειάζεται υπομονή.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου

★ Η ώρα είναι ακατάλληλη για υπερβολικές αξιώσεις. Φροντίστε να διατηρήσετε τα δικαιώματά σας, μη ζητήσετε όμως να' αφέρετε τις απαιτήσεις σας. ★ Κίνδυνος να κάνετε σοβαρό λάθος.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Τα προσισθημένα σας καθυστερούν, αλλά τα σφάλματά σας και οι αποφυγές τις παγιδεύουν, που σας στήνουν αντίπαλοι ή κακοί συνάδελφοι. ★ Απαιτείται μυητικότητα, ιδίως γύρω από νέα σχέδια.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Τα άστρα σας βοηθούν να πραγματοποιήσετε πολλές φιλοδοξίες σας και οδηγούν στην επιτυχία τις πρωτοβουλίες, που θ' αναπτύξετε κατά τις ημέρες αυτές. ★ Αισιοδοξία απολύτως δικαιολογημένη.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου

★ Σε ώρα ανάγκης, μη διατάσσετε να ζητήσετε τη συμβουλή προσώπων με πείρα, από όποιον έχει όμως αποδειχθεί πως υπολείπεται να έχετε εμπιστοσύνη. ★ Θα χρειαστεί η' αγωνιστική.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Έχετε εμπιστοσύνη στις ικανότητές σας και μη ξεφορτώνε από τον ίδιο όρδο, που ακολουθήσατε μέχρι σήμερα. Τα αποτελέσματα μπορεί να' αργήσουν, θα είναι όμως απόλυτως ικανοποιητικά.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Η νέα Σελήνη επηρεάζει ευνοϊκά τόσο την επαγγελματική όσο και την οικιακή ζωή. ★ Εργασία διως θ' απαιτήσει μεγαλύτερη προσοχή και ακρίβεια από συνήθος. ★ Χρειάζεται υπομονή.

★ Σας αγαπούν ειλικρινά κι' διως κινδυνεύετε να καταστρέψετε την εύτυχία σας με μια τελείως άναμοστη συμπεριφορά. ★ Σας περιμένει ευχάριστη εκπλήξη αισθηματικής φύσεως.

★ Η νέα Σελήνη εγκαινιάζει μια εξαιρετικά ευχάριστη για τις αισθηματικές σας σχέσεις περίοδο. ★ Νέα γνωριμία από την οποία θα επωφεληθείτε πολλάκις. ★ Χαλάρωνται οι νευρικές τάσεις.

★ Το βράδυ της Κυριακής 27 θα κυλήσει πολύ εύγλωττα κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο. ★ Δεν πρέπει να παραλείψετε ηλικιωμένο συγγενή, που έχει την ανάγκη σας. ★ Χαρούμενες ώρες.

★ Κίνδυνος να συμβεί κάτι, που θα πληγώσει την ευχάριστη καρδιά σας. ★ Μη πιστεύετε τους θρόκους και τις υποσχέσεις, που θα σας δώσουν κατά τις ημέρες αυτές. ★ Δυνατές συγκινήσεις.

★ Απροσδόκητες αναμνηστικές και επιπολέες στον αισθηματικό τομέα. ★ Υπεύθυνος γι' αυτό είναι μάλλον ο εύθραυστος χαρακτήρας σας. ★ Υπερηφάνεια και πείσμα απομακρύνουν αγαπημένο πρόσωπο.

★ Οι αμφιβολίες, που σας βασανίζουν είναι αδικαιολογητές. ★ Εξακολουθούν να σας αγαπούν και να δείχνουν την ίδια φειδώ. ★ Θα μετανοήσετε για κάτι, που θα κάνετε σε ώρα έκτακτης ανάγκης.

★ Αισιοδοξία απολύτως δικαιολογημένη. ★ Μικροδιαθέσεις και αισθηματικό κοπάσεως, που οφείλονται σε ανεπαρκή ύπνο. ★ Για τις γυναίκες ιδίως κίνδυνος διαταραχών στο ορροποιογεννητικό σύστημα. ★ Άτυχο το 11, τυχερό το 2.

★ Καμία σημαντική αλλαγή ή αδιαθεσία. ★ Αντιθέτως, η νέα Σελήνη εξασφαλίζει στον οργανισμό σας δυναμισμό και μεγάλη άντοχη. ★ Ανάγκη πάντως να' εγείρετε τις ώρες ύπνου. ★ Τυχερό το 4.

★ Η υγεία απαιτεί προσοχή. Ιδίως μετά το Σάββατο 26 και Τρίτη 29. ★ Η καρδιά παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία και απαιτεί να την προσοφύγετε από στενοχώριες και ζωηρές συγκινήσεις.

★ Προσέξτε τις απότομες κινήσεις και μη σπώνετε μεγάλα θάρρος. Σας απειλούν πόνοι στη μέση και ύπνο κινδύνος εξάρθρωσης. ★ Μετριάστε το κάπνισμα και αποφύγετε τα οινόπνευμα.

★ Πονοκέφαλοι και ζάλες, που οφείλονται μάλλον σε κακή λειτουργία του στομάχου. ★ Αποφύγετε τη συντροφιά προσώπων, που αδιαφορούν τη νευρική σας και μη τρώτε πολύ, ιδίως το βράδυ.

★ Προσέξτε το φαγητό σας και φροντίστε να είναι πάντοτε φρέσκο και τρώσιμο, που χρησιμοποιείτε. ★ Υπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασης. ★ Αποφύγετε το λίπη. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.

★ Πονοκέφαλοι και άλλες μικροενοχλήσεις, που οφείλονται στην επίδραση των άστρων. ★ Το σηκίει είναι κατά τις ημέρες αυτές εδω και τρεις μήνες και παρακολουθήσα ο ίδιος την κηδεία του!

★ Ρυθμίστε τη ζωή σας, αποφεύγοντας κάθε περιττή κόπωση. Προσέξτε το κυκλοφοριακό σύστημα και μη παίρνετε ορμάκια χωρίς να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. ★ Χρώμα σας το πράσινο.

★ Προσέξτε τα μάτια σας και στην παρωκική αναμνηστική συμβολιστική έναν οφθαλμίατρο. ★ Πάψετε να' αδιαφορείτε αλκοόλ και να' εστιάτε κατά φαντασίαν άσθενες. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.

★ Κουρασμένα από μια συνεχή υπερένταση, τα νεύρα σας απαιτούν λίγη ανάπαυση και σιγνή περιπάτους στον καθαρό αέρα και στην ησυχία μιας έρημης. ★ Τυχερή μέρα η Παρασκευή.

★ Η νέα Σελήνη επηρεάζει δυσμενώς την υγεία και αρέσει τους κινδύνους, που την απειλούν. Το άνοιγμα της Κυριακής 27, ιδίως, αποφύγετε κάθε περιττή μετακίνηση. ★ Τυχερό το 1.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ μια άπαξία βροχερή μέρα, με πυκνά μαύρα σύννεφα και καταθλιπτική υγρασία, που τρύπωνε ως μέσα στην ψυχή και θόλωνε τη σκέψη.

Καθόμασταν στη βιβλιοθήκη της απόμηνης βίλλας και καπνίζαμε, βουβοί. Έξαφνα, χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Πάλλ σηκώσε με νωχέλεια τ' ακουστικό.

— Ποιος;... Είπε. Την άλλη στιγμή, γούρλωσε τα μάτια του απ' τον τρόμο. Ύστερα διως πήρε μια έκφραση εξοργισμένη. Αφίσε το ακουστικό και μου εξήγησε:

— Βλακείες! Κάποιος θέλησε να σκαρώσει ένα χοντρό άστερο... Ξέρεις ποιος με κάλεσε; Ο Τσάρλυ Μάνερς, που πέθανε εδώ και τρεις μήνες και παρακολουθήσα ο ίδιος την κηδεία του!

— Έβαλα τα γέλια. — Καλά, και τί γύρευε από σένα; — Με κάλεσε να πάω άπόμε στις 9 στο Καζίνο... Ήθελα πολύ να ξέρω ποιος ήλθιος σοφίστηκε αυτή την άνοχη φάρσα!

— Ε, μπορούμε να τον γνωρίσουμε, είπα. — Ας πάμε στο Καζίνο, μια και δεν έχουμε τίποτα καλλίτερο να κάνουμε.

Ο Πάλλ έγνεψε καταφατικά. Μά, απ' τη νευρική τρεμούλα των χειρών του, κατάλαβα πως συγκρατούσε με κόπο την ταροχή του. Προσπάθησα να του μιλήσω για άλλα πράγματα, αλλά δε μ' άκουγε σχεδόν.

— Άκουε εκεί βλακεία! Είπε στο τέλος. Αυτό το τηλεφώνημα δε φεύγει απ' το μυαλό μου. Μ' αναστάτωσε!

— Είσαι άπλωος κουρασμένος απ' τις πράξεις του έργου σου. Πρέπει να ξεκουράσεις τα νεύρα σου, και προπάντων την καρδιά σου.

— Ναι, έχεις δίκιο. Ύστερ' από την πρεμιέρα θ' αναπαυθώ... Αύριο όμως έχουμε τη γενική δοκιμή. Πρέπει να βρισκόμαι εκεί, δε γίνεται αλλιώς... Άχ, αυτή η ζωή τσακίζει τον

— Ας πάμε στο Καζίνο, μια και δεν έχουμε τίποτα καλλίτερο να κάνουμε... Είπα στον Πάλλ.

— Σου είχα υποσχεθώ... Την ίδια στιγμή, ίσως από κάποια βλάβη, σβύσανε όλα τα φώτα της σάλλας.

— Άλλ' αυτό δεν κράτησε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Όταν ξανάναψαν τα φώτα, κυριαρχούσε εκεί μέσα τέτοια αναστάτωση, ώστε μου ήταν αδύνατο να δώ τον Πάλλ.

Τον ξαναβρήκα στην πόρτα, μόνάχο του. Φαινόταν σαν να έχει χαμένα τα λογικά του. Τον έπιασα απ' το μπράτσο και βγήκαμε μαζί απ' το Καζίνο.

Η βροχή είχε πάλι τώρα. Ώστόσο ο ούρανος ήταν ακόμη καταιγιστικός κι' οι δρόμοι γυάλιζαν απ' την υγρασία.

Επιχείρησα να πιάσω μια αδιάφορη κουβέντα με τον Πάλλ, αλλά δε μούδινε καμιά απάντηση. Κύτταζε μπροστά του, μηχανικά, και περπατούσε δίπλα μου βιαστικά, σαν να θέλε να προφύγει κάποιον. Ήξερα πόσο νευρικός ήταν κι' ότι σε τέτοιες στιγμές δε μπορούσε κανείς να τον ησυχάσει με τίποτα.

Όταν φτάσαμε σπίτι του, με κύτταζε σαν να ζυγνύσε ξαφνικά από ένα όνειρο, και μου είπε:

— Συχώρεσέ με... Λοιπόν, αύριο φεύγω για το Λονδίνο, για τη γενική δοκιμή του έργου μου. Αν θέλεις, τηλεφώνησε μου στο «Εξέλιον», στις 9 ακριβώς.

Και βέβαια άδω σου τηλεφωνήσω. Δε βάθελες όμως άπόμε να μείνω λίγο μαζί σου;

— Όχι, όχι, σ' εύχαριστώ! Είμαι τρομερά κουρασμένος... Καληνύχτα! Κι' ώρεδουάρ. Σε όχτω μέρες θα ξαναγυρίσω!

Δώσαμε τα χέρια και χωρίσαμε. Μια παράξενη ανησυχία μ' είχε κυριεύει, την άλλη μέρα. Πήγα να πότε στους γνωστούς μου και πότε στο στά μου τη μορφή του φίλου μου.

Το καλλίτερο θα ήταν ναφύνα κι' εγώ για το Λονδίνο... Κατά τις 9 το βράδυ, ζήτησα επιτέλους στο τηλέφωνο το «Εξέλιον». Πέρασε κάμποση ώρα, ώσπου να με συνδέσουν. Τέλος, άκουσα τη φωνή του Πάλλ:

— Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου που κράτησε το λόγο σου... Όλα πήγαν θαυμάσια. Έλπίζω ναφύνα μια πρώτη τάδεως επιτυχία... Ξαφνικά, ο φίλος μου πρόσθεσε, με φωνή τελείως αλλογενή:

— Τι;... Ναι, φυσικά... Έρχομαι! Κι' ύστερα τίποτα πιά. Βαθεία σιωπή... Φώναξα πολλές φορές, αλλά δεν πήρα καμιά απάντηση...

Όταν τέλος, ύστερ' από κάμποση ώρα, ξανασυνδέθηκα με το «Εξέλιον», άκουσα μια φωνή άγνωστη. Ζήτησα τον Πάλλ.

— Μήπως είσατε συγγενής του; με ρώτησε διαταχτική η φωνή. — Όχι. Φίλος του... απάντησα.

— Πρέπει να σας ανακοινώσω κάτι πολύ λυπηρό, κύριέ μου... Ο φίλος σας έπαθε μια ξαφνική συγκοπή!

— Και... πέθανε; — Ναι. Τηλεφωνούσε δίπλα στο δωρεφείο, όταν ξαφνικά έπαψε να μιλάει. Έπειδή όμως το τηλέφωνο σήμανε άδιάκοπα, πήγαμε να δούμε τί τρέχει. Ο φίλος σας καθόταν σε μια καρέκλα κι' άκουμπάσε την πλάτη του στον τοίχο, με τ' αναμένο παγύρο του στο χέρι... Ήταν νεκρός! Θάψατε την καλωσύνη να είδοποιήσετε τους συγγενείς του, για να φροντίσουν να τον παραλάβουν; Φρόντισα άμέσως. Έκανα μάλιστα κάτι παραπάνω: Πήγα ο ίδιος στο Λονδίνο κι' έφερα το νεκρό.

Τώρα αναπαύεται στο μικρό νεκροταφείο του τόπου όπου γεννήθηκε, δίπλα στον τάφο του Τσάρλυ Μάνερς—που κράτησε το λόγο του και τον κάλεσε απ' τον Άλλο Κόσμο!

Χ. ΧΕΡΓΚΕΤ

ΟΙ ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ ΤΗΝ ΣΤΕΙΛΑΝΕ ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ

Ένώ ένας Αμερικανός κτηματίας του Ουίσκονσιν κοιμότανε στην κάμαρά του, μια νυχτερίδα μπήκε από τ' ανοιχτό πασάθυρο και τον δάγκωσε στ' αυτί. Έπειτα από δυό μέρες, πέθανε ο δυστυχισμένος από λύσσα.

Ώστόσο, τα περισσότερα αυτά είναι σπανιότατα, γιατί οι περισσότερες νυχτερίδες είναι άκίνδυνες και δεν περπατούν τους ανθρώπους. Έξαιρεσι αποτελούν οι μεγάλες νυχτερίδες «βαμπίρ» της τροπικής Αμερικής, που ρουφάει το αίμα των προβάτων και των βοδιών, κάποτε δε και των κοιμισμένων ανθρώπων.

Η δεισιδαιμονία συνέδεε άλλοτε τις νυχτερίδες με τη μαύρη μαγεία. Έδώ και 200 χρόνια, στη Γαλλία, μια γυναίκα εκτελέσθηκε ως μάγισσα, επειδή οι γείτονες βλέπανε συχνά να πετάνε νυχτερίδες γύρω απ' το σπίτι της, τη νύχτα!

Τηλεφώνημα ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Άνθρωπε, τόσο βασικά να ήσυχάζα κι' εγώ... σαν τον Τσάρλυ Μάνερς!

Δεν παύεις επιτέλους, μ' αυτό τον Τσάρλυ Μάνερς; τον μάλασα.

Μου κάνει καλό να μιλάω γι' αυτόν! Ήμασταν τόσο αγαπημένοι! Το λίγο καιρό της άρρωστειάς του, δεν ήθελε κοντά του άλλον από μένα.

Ήσαστε πολύν καιρό φίλοι; — Απ' τα μαθητικά μας χρόνια. Μαζί κάναμε τα πρώτα μας όνειρα, τις πρώτες νεανικές μας τρέλλες... Ήταν τότε της μόδας ο πνευματισμός. Ουμάρει λοιπόν τί τρέλλες ιδέες στριφογύριζαν μέσα στο κεφάλι μας! Οργανώσαμε μικρές πνευματιστικές συνεδριάσεις και επιχειρούσαμε τα πιο δύσκολα πειράματα—χωρίς επιτυχία, βέβαια. Ο Τσάρλυ ήταν ο πιο ένθουσιώδης απ' όλους μας. Κάποτε μάλιστα μου όρκίστηκε επίσημα πως, αν πέθαινε πριν από μένα, έβαρισκε ένα οποιοδήποτε τρόπο για να επικοινωνήσει μαζί μου απ' τον Άλλο Κόσμο...

Ίσως λοιπόν κανένας γνωστός μας, που ήξερε αυτή τη λεπτομέρεια, να θέλησε τώρα να μου σκαρώσει φάρσα!

Αυτό θα το εξακριβώσουμε, άπόμε κι' όλος, απάντησα. Στις 9 ακριβώς, μπήκαμε στη μεγάλη σάλλα του Καζίνο. Όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα, γιατί ήταν η εποχή της μεγάλης κινήσεως των ξένων στη λουτρόπολη. Γυρίζαμε εδω κι' εκεί ψάχνοντας με τα μάτια, μάλλον από υποχρέωση παρά για να βρούμε πραγματικά μια βέσι.

Ξαφνικά, ο Πάλλ ανασκίρτησε. Και πλησίωσε γρήγορα σ' ένα τραπέζι, όπου καθόταν ένας κύριος, μονάχος.

Έκενος σηκώθηκε, όταν τον είδε. — Είμαι ο φατισμός, ή η φαντασία μου;... Πάντως, το πρόσωπό του μου φάνηκε παράξενα κλαμω. Έμοιαζε με μια μάσκα δίχως ζωή.

Δεν είχα δει ποτέ τον Τσάρλυ Μάνερς και δε μπορούσα να ξέρω αν το ήμουν ο άγνωστος. Άκουσα μονάχο τον Πάλλ να του λέει νευρικά: — Τί σημαίνει αυτό;... Είσαι συ λοιπόν;... Ύστερα μπήκαν ανάμεσά μας μερικοί κύριοι, και δεν άκουσα πια παρά τα κομμένα αυτά λόγια:

